RAFAEL ÁBALOS

AUTORUL BESTSELLERULUI GRIMPOW

RAFAEL ÁBALOS

KOT

Traducere din limba spaniolă
ILEANA SCIPIONE

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ÁBALOS, RAFAEL
Kot / Rafael Ábalos; trad.: Ileana Scipione. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-54-0016-3

I. Scipione, Ileana (trad.)

821.134.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RAFAEL ÁBALOS
Kôt
© 2007, Rafael Ábalos

Ilustraţie copertă de Matteo Corona
© 2009, Arnoldo Mondadori
S.p.A., Milano

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0016-3

Pentru Loti, cu un sărut

Apa neagră luneca rapid, venind din inima tenebrelor...

... Poate că toată înţelepciunea, tot adevărul, toată sinceritatea sunt comprimate în spaţiul de timp pe unde trecem graniţa invizibilului.

JOSEPH CONRAD

ESENŢA MARELUI MISTER

PARTEA ÎNTÂI

Temniţa diavolului / 13
Jocul enigmelor fără sfârşit / 14
Semnul abisului / 16

PARTEA A DOUA

Misiunea Ouroburos / 83
Iluzionistul / 85
Clubul Gotic / 90

PARTEA A TREIA

„Monştrii minţii“ / 265
Legenda ascunsă / 269
Provocarea şerpilor / 275

Partea
I

Temnița diavolului

1

Bătrânul a dat să deschidă ochii, dar a simțit că nu-l lăsau pleoapele grele. A crezut deci că mai dormea încă și că mintea îi hoinărea, pierdută, prin nebuloasele încâlcite ale viselor. Nu putea bănui că un coșmar îngrozitor urma să prindă treptat viață în fața lui, ca într-un spectacol de teatru macabru, de cum avea să deschidă ochii.

La început, n-a văzut în fața lui decât licăririle unor torțe ce ardeau în depărtare, dar puțin câte puțin, pe măsură ce pupilele i se adaptau la bezna din jur, a început să distingă cu groază crescândă gratiile groase și negre ale unei celule întunecoase. Și, mai încolo, șterse printre Umbrele a ceea ce părea să fie o grotă subterană, siluetele fantomatice ale unor trupuri neclintite, ce spânzurau de câteva belciuge prinse în tavan. De spaimă, i-a venit să urle, dar nici un sunet nu i-a ieșit din gâtlej, și un roi de gânduri i s-a zbătut în minte, fără să priceapă ce soi de nebunie pusese stăpânire pe el.

Și-a dus mâinile la față, ca să-și demonstreze că într-adevăr era treaz, dar a descoperit, îngrozit, că încheieturile mâinilor îi erau strânse în cătușe din fier, care fuseseră legate de un lanț, iar acesta, la rândul lui, era prins de zidul din piatră de care își rezemase spatele. N-a întârziat să observe și că gleznele îi erau încătușate în alte fiare, cu puterea obezilor neîndurătoare, și că acelea îi provocau dureri fără seamăn ori de câte ori încerca să-și miște picioarele. Atunci a simțit

frigul, ca şi cum o rafală de vânt îngheţat îi trecea peste chip şi peste trupul abia acoperit de un veşmânt slinos, din in, şi atunci n-a mai avut nici o îndoială că fusese aruncat în hăul foarte adânc al unei sinistre temniţe medievale.

Încă buimăcit de propria-i groază, bătrânul s-a străduit să-şi aducă aminte cine era, cum, când şi de ce nimerise acolo, dar n-a izbutit să aibă decât certitudinea că nu trăia, totuşi, în vremuri atât de întunecate ca Evul Mediu, ci în primul deceniu al secolului al XXI-lea.

Jocul enigmelor fără sfârşit

1

Deşi aveau abia cincisprezece ani, Nicholas Kilby şi Beth Hampton luaseră deja parte la felurite misiuni spaţiale virtuale, organizate pe internet de către Şcoala Experimentală pentru Tineri Astronauţi, ŞETA. Amândoi aveau vaste cunoştinţe în domenii complexe precum robotica şi aeronautica, astronomia, cosmologia, biologia moleculară, fizica cuantică ori matematica, ştiinţe care explicau natura găurilor negre din univers. Dar în ziua aceea, pe când comentau ultimele ştiri sosite de la NASA, cu privire la proiectul unei staţii lunare permanente, nici unul din ei nu ştia că în căsuţa de mail a fiecăruia tocmai sosise o formulă misterioasă, aidoma unui virus informatic tăcut. Primul a dat de mesaj Nicholas Kilby. Camera lui, de la etajul 35 al unui zgârie-nori de pe Lexington Avenue, din Manhattan, semăna foarte bine cu interiorul unei nave intergalactice. Pereţii erau tapetaţi cu o hârtie pe care erau desenate maşinării, instrumente şi calculatoare încărcate de luminiţe colorate, care simulau sisteme sofisticate de navigaţie aerospaţială. Iar înăuntru erau un pat, de la căpătâiul căruia un mic dispozitiv proiecta pe tavan un firmament necuprins de stele, nebuloase şi galaxii, căruia el îi spunea aria de observaţie şi odihnă, şi o masă de lucru arhiplină cu cărţi şi

reviste – aria de cercetare; în sfârşit, în faţa ferestrei din dormitor, un calculator mare, cu ecran plat, prevăzut cu toate accesoriile tehnologice de ultimă generaţie imaginabile, ocupa aria de control a originalei sale Staţii Modulare NK.

Nicholas Kilby şi-a deschis poşta electronică doar cu puţin timp înainte de a se culca, şi abia atunci a văzut că primise un mail care n-avea specificat în *subject* decât un cuvânt sobru: „Formula"; acesta se detaşa, scris cu aldine, printre alte mesaje care îi aduceau veşti, convocări şi informaţii despre spaţiul cosmic de pe feluritele pagini web la care era abonat. Mesajului îi lipseau numele expeditorului, ca şi data şi ora când îl expediase cine ştie ce pirat de pe internet. Cunoştea prea bine pericolele reprezentate de asemenea corpuri, gângănii şi viermi invizibili, capabile să distrugă în miimi de secundă chiar şi cel mai bine protejat sistem informatic. Aşa că, după ce s-a întrebat ce naiba se ascundea în spatele mesajului, şi-a scărpinat bărbia şi l-a scanat cu programul antivirus de pe PC. Apoi, închizând ochii pe jumătate, ca să nu asiste la posibilul dezastru, a deschis mesajul, făcând dublu click pe mausul fără fir. Dintr-odată, a şi apărut pe ecran un şir lung şi ciudat de operaţii matematice:

12 x (R3+Ă2+F1)

3 x (N4+A6+S2+Ţ5+E3)

9 x (C3+J1)

1 x (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)

7 x (E7+T4+L6+E5+A3+S1)

5 x (R6+I2+M1+E5+T4)

2 x (Ă5+U3+A2+T4)

6 x (N2)

8 x (T5+I7+E3+A1+S4+U6)

13 x (T7+Î3+Ş5+I6+S1+F2)

10 x (L2)
4 x (A2+E4+I7+R3+M1+U6)
11 x (R9+L7+M5+E1+G4+N2+E6+O8)

Semnul abisului

1

Detectivul criminalist Aldous Fowler a intrat în biroul său fix la 8.00, şi-a turnat cafea într-o ceaşcă, s-a aşezat în fotoliul giratoriu, a privit pe fereastră furnicarul enorm din trafic şi a pus mâna pe ziarul care îl aştepta pe masă. A parcurs titlurile în grabă, convins că nici o ştire nu l-ar putea surprinde, răsfoind ziarul ca pe o carte de telefon. Pentru Aldous Fowler, să răsfoiască *The New York Times* era mai mult un ritual decât un obicei, şi arareori se oprea la altă rubrică decât cea sportivă. Dar tocmai când se pregătea să parcurgă comentariile despre ultimul meci al echipei Knicks din NBA, în acea dimineaţă i-a sunat telefonul de pe birou.

– Fowler la telefon, a zis, ridicând receptorul.

Vocea delicată a poliţistei de la centrală i-a răsunat în auz ca un cântec:

– Vă fac legătura, aveţi un telefon urgent, domnule detectiv, am trimis deja o ambulanţă şi o patrulă la domiciliu, dar cred că-i mai bine să vorbiţi direct cu reclamanta şi să încercaţi s-o liniştiţi.

Detectivul Fowler a întrerupt-o, nerăbdător:

– Ce s-a întâmplat?

– E femeia de serviciu a doamnei Katie Hart, doctoriţă la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling. A găsit-o moartă în dormitor, când a intrat în casă, acum câteva minute.

Aldous Fowler a sărit drept în picioare, cu ochii cât cepele.

– În regulă, fă-mi legătura!

Un pocnet uşor în receptor l-a făcut pe detectiv să presupună că interlocutoarea lui era la celălalt capăt la firului şi, cu toate că nu voia să se observe, nu şi-a putut opri furnicăturile puternice care îi treceau prin vene, accelerându-i bătăile inimii. Şi-a drès glasul şi a zis:

– Bună ziua, la telefon detectivul Fowler de la Departamentul de Omucideri al Poliţiei, cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Berenice Hernando, domnule detectiv, şi sunt femeia de serviciu a doamnei doctor Hart.

– Vă ascult, doamnă Hernando, a răspuns amabil detectivul, notând în agendă numele femeii de serviciu şi al doctoriţei.

– Să vedeţi, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Şi, spunând lucrul acesta, femeia a început să plângă ca o fetiţă speriată.

Judecând după voce, Aldous Fowler a presupus că femeia de serviciu a doctoriţei Hart trebuia să fie o hispanică, dar care stăpânea bine engleza, de vreo treizeci de ani, brunetă şi mică de statură.

– Calmaţi-vă, doamnă Hernando, şi spuneţi-mi ce s-a petrecut. Imediat va ajunge la dumneavoastră o patrulă a poliţiei, trimisă de centrală, nu trebuie să vă fie frică, a încercat s-o liniştească detectivul.

– Nu că mi-ar fi frică, dar sunt tare întristată pentru ceea i s-a întâmplat doamnei Hart. Am ajuns abia acum câteva minute acasă la ea, la 8.00, ca în fiecare zi, şi am găsit deschise poarta grădinii şi uşa de la intrarea principală. Mi-am închipuit că doamna doctor le-a uitat deschise când a plecat la Centrul Grosling, ştiţi doar ce distraţi sunt savanţii, dar când am intrat în casă, mi-am spus că, poate totuşi nu plecase încă ori se întorsese cine ştie de ce, aşa că am început s-o caut peste tot: la bucătărie, în salon, în cabinet, în bibliotecă, până ce-am găsit-o întinsă în dormitor. La început, am crezut că dormea, dar când m-am apropiat, am văzut că avea ochii întredeschişi şi nu respira. I-am ridicat mâna dreaptă, ca să-i iau pulsul şi atunci am văzut nişte litere pe care părea că diavolul însuşi i le marcase cu fierul roşu în palmă. A fost înfiorător, l-a lămurit doamna Hernando, izbucnind într-un plâns deznădăjduit.

– Despre ce litere vorbiţi? a întrebat detectivul, intrigat.

– Păi, despre... despre un „k", un „o" şi un „t", a zis doamna Hernando cu voce întretăiată.

Aldous Fowler şi-a notat în agendă fiecare dintre litere, privind, tăcut, cuvântul care se contura sub ochii lui:

Kot

– Kot, a spus în şoaptă.

– Da, ăsta-i cuvântul, a confirmat femeia, ca şi cum la auzul acelei vorbe o treceau fiorii.

– Mai era şi altă rană pe trupul doamnei Hart? a întrebat, în cele din urmă, detectivul Fowler.

– Nu, nu. Cel puţin eu n-am văzut nici una.

– E în regulă, doamnă Hernando, ieşiţi acum în stradă şi aşteptaţi acolo sosirea ambulanţei şi a patrulei de poliţie. Şi nu atingeţi nimic, m-aţi înţeles? Nimic. Sosesc şi eu în câteva minute.

Temniţa diavolului

2

Uşa metalică s-a deschis cu un scrâşnet atrăgând atenţia bătrânului, care ţintuia cu privirile un şobolan ce adulmeca aerul în faţa lui. Şi-a întors capul şi a ciulit urechile în direcţia de unde păreau să vină nişte paşi, de departe, de dincolo de cele două trupuri care spânzurau, încremenite, din tavan. Şi-a spus că în clipa aceea nu se deosebea prin nimic de şobolanul ce tocmai fugise într-un cotlon al temniţei. De-ar fi putut, şi el ar fi fugit printr-o gaură neagră, la vederea bărbatului cu aer de călău, al cărui tors despuiat şi musculos strălucea sub lumina torţelor.

Nou-venitul avea un chip de brută nemiloasă. Ţinea în mâini o gamelă cu crupe din făină şi un blid de lut cu apă, pe care le-a pus jos când a ajuns în faţa gratiilor din celulă.

– Ajută-mă, te rog! a bâiguit bătrânul, căruia gâtul uscat abia dacă îi îngăduia să vorbească.

Dar bărbatul a luat legătura mare cu chei care îi atârna la cingătoare şi s-a mărginit să descuie uşa temniţei, fără să-l privească pe prizonier şi fără să răspundă rugăminţilor lui. Apoi s-a apropiat de bătrân, l-a privit nepăsător şi a pus la picioarele lui gamela şi blidul de lut. Aţâţate de sete, mâinile bătrânului s-au repezit spre apă, dar n-au izbutit să ajungă la blid, din pricina lanţurilor cu care erau legate, iar hohotele îngrozitoare ale călăului au răsunat între ziduri ca un urlet înfundat. Numai atunci şi-a dat seama bătrânul că nefericitul acela avea limba retezată.

Jocul enigmelor fără sfârşit

2

Zumzetul asurzitor al unor sirene a ricoşat pe peretele staţiei unde oprise autobuzul şcolii, la răscrucea dintre 13th Avenue şi 16th Street. Străină de zgomot, Beth Hampton a ridicat ochii şi s-a uitat la norii duşi de vânt, de parcă putea găsi în ei răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese toată noaptea. Dar n-a văzut decât un cer atât de întunecat şi de cenuşiu, că părea făcut din jar stins. Aştepta să sosească prietenul ei, Nicholas Kilby, ca să-l întrebe dacă el îi trimisese un mail ce conţinea un şir de operaţii matematice, aparent fără nici un sens, cu un titlu deconcertant: „Formula".

– Tu ai fost, nu-i aşa? l-a întrebat Beth pe Nicholas, de cum acesta s-a apropiat de ea.

Băiatul şi-a lărgit nodul de la fular şi şi-a mişcat gâtul într-o parte şi-n alta.

– Ce se presupune că ar trebui să răspund? a replicat Nicholas, uimit.

– Haide, Nicholas, nu face pe nevinovatul, știi perfect despre ce vorbesc, a stăruit Beth, printre murmurele elevilor care așteptau sosirea autobuzului școlii.

– Abia dacă am ațipit azi-noapte, m-am trezit cu o durere groaznică de cap, era să mă înec de grăbit ce eram la micul dejun, am venit în goana mare, ca să nu pierd autobuzul, și nici nu izbutesc să-mi trag sufletul, că tu îmi și arunci o întrebare ascuțită ca satârul măcelarului, i-a răspuns băiatul, gata să se sufoce.

– Atunci, dacă n-ai fost tu, cine să fi fost? Ieri am primit un mail fără expeditor, care n-arăta data și ora la care fusese trimis, și am crezut că era o glumă de-a ta ori un mesaj virusat.

Nicholas Kilby a fost și mai contrariat după ce a auzit lămuririle lui Beth.

– Și tu l-ai primit? a întrebat-o, tresărind.

– Da, și văd că și tu.

– Cred că vorbim despre același lucru.

– L-ai deschis? a vrut să afle Beth.

– La început, n-am îndrăznit, dar formula m-a făcut curios. L-am scanat de viruși și pe urmă am stat toată noaptea, încercând să-l înțeleg, a mărturisit Nicholas, ceva mai calm.

Ochii cenușii ai lui Beth păreau să se confunde cu culoarea cerului.

– Mai mult ca sigur că-i o păcăleală. Formula conține doar operații matematice absurde și nu m-ar mira ca vreun astronaut aspirant la ȘETA să-și fi pus în minte să-și râdă de noi.

– Nu fi chiar atât de sigură, Beth, a șoptit Nicholas. Azi-noapte am analizat operațiile matematice din formulă și ceva din ele mi-a atras atenția. E adevărat că au un enunț absurd, fiindcă nu-s decât înmulțiri între sume de cifre ridicate la anumite puteri, al căror rezultat sunt cantități fără nici un sens...

Beth s-a uitat la Nicholas cu admirație.

– Ce vrei să afirmi, mai precis?

– ... S-ar putea ca operaţiile din formulă să nu fie matematice.

– O formulă chimică cu simboluri din tabelul lui Mendeleev? l-a iscodit Beth.

– Ceva mai simplu decât asta: o formulă cu operaţii caligrafice deghizate în numere, în spatele căreia se ascunde textul unui mesaj.

– Asta-i o criptogramă, o formulă criptică! a exclamat Beth.

– Da, un mesaj crifrat, a confirmat Nicholas, chiar când autobuzul şcolii s-a ivit pe 13th Avenue.

Ajungând în staţie, autobuzul a oprit şi a deschis uşile, cu un fornăit hidraulic, care s-a stins imediat, horcăind în agonie. Nicholas şi Beth au aşteptat să urce colegii lor, apoi s-au dus în spatele autobuzului şi s-au aşezat pe două scaune libere.

– Şi ce te-a făcut să te gândeşti că asta-i soluţia posibilă a formulei? a vrut să afle Beth, câteva secunde după ce s-au aşezat lângă fereastră.

– Stai să vezi, azi-noapte am studiat câteva variante ale formulei şi am schimbat de câteva ori ordinea în care operaţiile sosiseră pe mail, i-a povestit Nicholas.

Şi-a deschis rucsacul, a scos din el câteva foi împăturite şi le-a desfăcut pe genunchi, lăsând la vedere prima pagină.

12 x (R3+Ă2+F1)

3 x (N4+A6+S2+Ţ5+E3)

9 x (C3+J1)

1 x (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)

7 x (E7+T4+L6+E5+A3+S1)

5 x (R6+I2+M1+E5+T4)

2 x (Ă5+U3+A2+T4)

6 x (N2)

8 x (T5+I7+E3+A1+S4+U6)

13 x (T7+Î3+Ş5+I6+S1+F2)

10 x (L2)

4 x (A2+E4+I7+R3+M1+U6)
11 x (R9+L7+M5+E1+G4+N2+E6+O8)

– Dacă analizăm operaţiile formulei, e limpede că fiecare înmulţitor e diferit şi variază de la 1 la 13, a lămurit-o Nicholas, entuziasmat. Aşa că, dacă le ordonăm după acest criteriu, formula apare astfel:

1 x (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)
2 x (Ă5+U3+A2+T4)
3 x (N4+A6+S2+Ţ5+E3)
4 x (A2+E4+I7+R3+M1+U6)
5 x (R6+I2+M1+E5+T4)
6 x (N2)
7 x (E7+T4+L6+E5+A3+S1)
8 x (T5+I7+E3+A1+S4+U6)
9 x (C3+J1)
10 x (L2)
11 x (R9+L7+M5+E1+G4+N2+E6+O8)
12 x (R3+Ă2+F1)
13 x (T7+Î3+Ş5+I6+S1+F2)

– E logic, Nicholas, foarte logic! a exclamat Beth, fără să-şi ascundă uimirea.

– Ei bine, şi acum priveşte aici, a continuat băiatul, trecând la a doua foaie, pe care nu apărea scrisă decât prima operaţie.

12 x (R3+Ă2+F1)

– Deînmulţitului dintre paranteze îi putem aplica aceeaşi regulă, ordonând literele după succesiunea indicată de numerele ce le însoţesc, a observat Beth imediat.

– Ştiam eu că ai să înţelegi, s-a arătat încântat Nicholas, trecând la a treia pagină a micului său studiu, şi lăsând la vedere un singur cuvânt:

SCRABBLE

– E un joc, Beth! Operaţiile matematice ale formulei sunt mişcările ordonate ale unei partide de scrabble, care conţine un mesaj cifrat.

– E fascinant! a acceptat Beth, la fel de uluită.

Semnul abisului

2

Înainte de a ieşi din birou, detectivul Aldous Fowler a dat un telefon urgent şi a căutat două lucruri pe internet. La telefon, şi-a informat şeful, pe căpitanul Fitch, despre ciudata moarte a doctoriţei Katie Hart. Câteva minute mai târziu, prima căutare pe Google l-a ajutat să afle că doctoriţa Hart era o prestigioasă specialistă în neurologie. Dar a doua căutare i-a arătat că pe internet apăreau 29 590 000 de referiri la cuvântul „Kot", scrise în toate limbile imaginabile. A vârât apoi în buzunarul stâng al pantalonilor hârtia pe care îşi notase adresa Centrului de Cercetări Neurologice Grosling, a deschis sertarul biroului, şi-a luat revolverul, l-a ascuns sub haina din piele şi a ieşit din încăpere, răsucind între degete o minge de baschet minusculă, de care îi atârna codul maşinii.

Pe drumul dintre Departamentul de Omucideri al Poliţiei şi locuinţa doctoriţei Hart, Aldous Fowler s-a gândit fără încetare la convorbirea telefonică avută cu femeia de serviciu. Agentul Rehistal, un poliţist corpolent, cu faţa pătrăţoasă, i-a ieşit în întâmpinare de cum l-a văzut intrând în grădina doctoriţei.

– Uşa nu-i forţată, a anunţat poliţistul care păzea intrarea în casă, de parcă voia să-l scutească pe detectivul Fowler de unele deducţii inutile. Am controlat toate ferestrele, şi sunt închise. Sus e sergentul Bladock, cu medicul şi infirmierul de la unitatea mobilă de urgenţe, a adăugat.

Detectivul Fowler a încuviinţat, schiţând un zâmbet amabil, în timp ce arunca o privire broaştei de la uşă.

– Încă n-au sosit cei de la laboratorul dactiloscopic? a întrebat.

– Nu mai întârzie mult, centrala ne-a informat că vor fi aici în jumătate de oră. Dar nu vă faceţi griji, nimeni n-a atins nimic, a încercat să-l liniştească agentul Rehistal.

– Şi doamna Hernando?

– E înăuntru, în bucătărie. Biata femeie e încă îngrozită de cele întâmplate.

– Spune-i că voi sta de vorbă cu ea după ce văd cadavrul.

Aldous Fowler a aruncat o privire peste tot, observând curăţenia şi ordinea ce domneau în holul mare al casei. Abia începuse să urce scara, când i-a ieşit în cale medicul unităţii mobile de urgenţă, cu o trusă mare şi neagră, şi un costum portocaliu fluorescent. Era un bărbat tânăr, cu o şuviţă lungă de păr căzută peste sprâncene.

– Sunteţi detectivul Fowler de la criminalistică? a întrebat medicul, oprindu-se pe palier, în faţa unui vitraliu.

– Chiar aşa.

– Eu sunt James Hoffman de la unitatea mobilă de urgenţe medicale, s-a prezentat, întinzându-i mâna.

– Încântat, James, a răspuns Aldous Fowler, dându-i mâna.

Dar, înainte de a putea continua, medicul l-a întrerupt.

– Mă tem că nu mai putem face nimic pentru doctoriţa Hart, domnule detectiv. A murit probabil în zori, în urma unui stop cardiac. În dormitor nu-s urme nici de droguri, nici de barbiturice. Nu se vede nici sânge, nici vreo rană, dacă lăsăm deoparte cuvântul acela ciudat marcat pe mâna ei: „Kot", un adevărat mister, fără îndoială. După părerea mea, e scris cu fierul roşu, ştiţi, acela pe care îl folosesc crescătorii de vite pentru a-şi marca vitele ori caii, dar n-aş şti să vă

spun ce poate să însemne, nici dacă şi-a făcut semnul singură ori i l-a făcut altcineva. Nu ştiu nici dacă rana e anterioară ori posterioară morţii, deşi, după starea cicatricii, vă pot asigura că arsura-i recentă. Presupun că medicului legist n-o să-i fie greu să precizeze toate aceste detalii, după ce va face autopsia. L-am chemat şi vine cât poate de repede, a spus dintr-un foc medicul, de parcă voia să-şi comunice impresiile fără să lase loc vreunei replici şi să plece din locul acela cât mai iute.

În sfârşit, i-a strâns din nou mâna lui Aldous Fowler şi, de cum a apărut în urma lui un infirmier, a început să coboare scara. Dar, imediat, s-a oprit pe o treaptă şi a adăugat:

– Ah! Uitasem să vă spun că, după opinia mea, doctoriţa Hart n-a opus nici o rezistenţă însemnării în palmă cu fierul roşu ori ce-o fi fost el. Nu-s semne de luptă, nici vreo urmă vizibilă pe încheieturile mâinilor ori pe braţe. Verificaţi şi dumneavoastră, domnule detectiv.

– Mulţumesc, James, n-am să uit.

În capătul scării, se deschidea pe ambele laturi un coridor amplu. Aldous Fowler s-a uitat spre capătul coridorului din stânga şi l-a recunoscut pe sergentul Bladock, care se străduia să sigileze uşa de la dormitorul răposatei doctoriţe Hart.

Când l-a văzut sosind pe Aldous Fowler, poliţistul care păzea cadavrul s-a apropiat de el. Era un negru de vreo patruzeci de ani, cu capul ras, buzele groase, nasul turtit şi ochii strălucitori.

– Centrala ne-a anunţat că veţi veni, domnule detectiv. Presupun că v-aţi întâlnit pe scară cu cei de la urgenţă. Tocmai au plecat, fiindcă nu mai puteau face nimic pentru doctoriţă. Au preferat să n-atingă cadavrul mai mult decât era necesar pentru certificarea morţii.

– Foarte bine, domnule sergent, rămâi pe coridor şi nu lăsa să treacă pe nimeni cu excepţia medicului legist, iar eu am să arunc între timp o privire aici, a spus detectivul Fowler, punându-şi mănuşile de cauciuc pe care tocmai le scosese din buzunarul hainei de piele.

Dormitorul doctoriţei Hart era spaţios şi luxos. De n-ar fi fost acel cuvânt grotesc însemnat cu fierul roşu în palma care atârna fără viaţă

pe marginea patului, chiar şi cadavrul doctoriţei Hart ar fi putut părea un element natural al acelei scene liniştite.

Aldous Fowler s-a apropiat de pat, privind trupul fără viaţă al unei femei de 50 de ani, cu păr blond şi uşor ondulat, cu ochi albaştri foarte limpezi, trăsături care trebuie să fi fost foarte frumoase în tinereţea ei şi care atunci nu mai aveau, totuşi, altă expresie precisă decât o paloare violacee. Părea că, murind, doctoriţa Hart şi-ar fi uitat pe vecie toate mizeriile, toate iluziile şi toate temerile. Aşa cum îl asigurase medicul de la urgenţă, pe chipul ei nu se vedea nici o grimasă de durere. S-a aplecat deasupra cadavrului şi i-a privit pielea albă de pe braţ, fără să descopere vreo leziune. În sfârşit, a citit cuvântul descoperit de femeia de serviciu, acela însemnat cu fierul roşu în palmă. Rana era încă deschisă, iar contururile cicatricii trasau cu o precizie aproape chirurgicală profilurile celor trei litere pe care detectivul Aldous Fowler începuse să le copieze. Îşi scosese blocnotesul din buzunarul hainei de piele şi le desenase cât mai exact cu putinţă. Apoi s-a ridicat în capul oaselor şi le-a ţintuit cu privirea ca pe un stigmat diabolic.

Temniţa diavolului

3

Tăcerea, bezna, şobolanii şi cei câţiva gândaci mari şi negri erau singurii tovarăşi ai bătrânului. Nu ştia de când era închis în acel iad umed şi întunecos, nici dacă afară strălucea soarele ori domnea noaptea. Nu voia decât ca temnicerul să revină cu alt blid cu apă, cu care să-şi potolească setea. De când îl văzuse întâia oară, avusese o senzaţie ciudată, un amestec de duioşie şi teroare, provocat de aerul lui de căpcăun. Îşi zisese că apropierea unei fiinţe omeneşti, chiar dacă temnicerul avea limba retezată, era preferabilă singurătăţii. De aceea, stătea cu privirea pierdută în fundul tenebros al temniţei, nădăjduind să

audă din nou scrâşnetul uşii ce se deschidea şi târşâitul paşilor ce se apropiau. Faptul i-ar fi îngăduit să socotească timpul. Nu timpul care pentru ceilalţi oameni trecea în ritmul orelor de zi şi noapte, dar cel puţin timpul lui propriu, al închisorii lui, care se scurgea între o vizită şi alta a temnicerului, ca un anunţ anticipat şi iremediabil al propriei sale morţi. Gândindu-se la toate acestea, a simţit că sângele îi îngheţa în vine şi că un tremur necontrolat îi punea stăpânire pe tot trupul. De-ar fi ştiut, cel puţin, de ce era acolo, de-ar fi ştiut, cel puţin, cine era, când şi cum ajunsese în acel iad ar fi putut accepta acel coşmar macabru ca pe consecinţa iremediabilă a propriului destin. Dar, ori de câte ori îşi punea acea întrebare, simţea cum se afunda într-un abis necunoscut, unde nu exista decât cel mai negru întuneric. Doar o gaură pustie, deschisă în mintea lui, prin care îi fugiseră, fără ca el să ştie cum, toate amintirile.

Jocul enigmelor fără sfârşit

3

La prima oră de curs, Beth Hampton s-a gândit fără încetare la tot ce-i povestise Nicholas. Deşi părea să asculte atent vorbele profesorului Loster, adevărul e că-i auzea vorbele ca pe un murmur venit de departe, al cărui înţeles precis nu era capabilă să-l pătrundă. Nici măcar nu şi-a dat seama că profesorul o chema la tablă, ca să rezolve o complicată ecuaţie matematică şi să le explice colegilor de clasă diferitele soluţii posibile.

– Îmi pare rău, domnule profesor, azi nu mă simt bine, s-a scuzat.

– Ai păţit ceva, Beth?

– Nu, sunt doar puţin ameţită, l-a informat fata, cu tristeţe în glas.

– Dacă vrei, poţi să pleci.

– Mulţumesc, domnule Loster, cred că nu mi-ar strica să iau puţin aer, a răspuns Beth, luându-şi rucsacul.

Nicholas a făcut la fel, adunându-şi grăbit caietele şi creioanele. S-a ridicat în picioare, şi-a luat geaca şi fularul de pe spătarul scaunului şi a spus:

– Am s-o însoţesc eu, domnule Loster.

– În regulă, Nicholas, poţi să te duci cu ea, a încuviinţat profesorul, privindu-l de la catedră peste ochelari, fără să priceapă însă prea bine ce se petrecea.

Beth şi Nicholas au deschis uşa clasei şi au ieşit pe coridorul pe cât de tăcut, pe atât de pustiu.

– Chiar nu ţi-e bine? a iscodit-o Nicholas, ţintuind-o cu privirea.

– Ba mi-e foarte bine. Dar, după tot ce mi-ai istorisit în autobuz, nu mai am chef să stau în clasă. Mai bine mergem undeva şi-mi spui cum ai reuşit să rezolvi partida aceea de scrabble, a răspuns Beth, căreia îi sclipeau ochii cenuşii.

Cu toate că cerul ameninţa să-şi verse încărcătura de apă în orice moment, au ieşit în campusul şcolii şi s-au aşezat pe o bancă de lemn. Beth nu-şi ascundea curiozitatea, deşi nu lăsa să se vadă că era supărată pe ea însăşi, fiindcă nu-şi dăduse seama că formula aceea, care ei i se păruse doar ridicolă şi fără sens, era în realitate un mesaj cifrat.

Nicholas a scos iar dosarul micuţ din rucsac, a dat deoparte foile pe care i le arătase lui Beth în autobuzul şcolii şi s-a oprit la pagina pe care apăreau operaţiile formulei, deja puse în ordinea numerelor, însoţite de cuvintele care le corespundeau:

1 x (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)
S C R A B B L E
2 x (Ă5+U3+A2+T4)
A U T Ă
3 x (N4+A6+S2+Ţ5+E3)
S E N Ţ A
4 x (A2+E4+I7+R3+M1+U6)
M A R E U I
5 x (R6+I2+M1+E5+T4)

MITER
6 x (N2)
N
7 x (E7+T4+L6+E5+A3+S1)
SATELE
8 x (T5+I7+E3+A1+S4+U6)
AESTUI
9 x (C3+J1)
JC
10 x (L2)
L
11 x (R9+L7+M5+E1+G4+N2+E6+O8)
ENGMELOR
12 x (R3+Ă2+F1)
FĂR
13 x (T7+Î3+Ş5+I6+S1+F2)
SFÎŞIT

Şi, dedesubt, cuvintele incomplete, puse în ordinea numerelor, care formau următorul text:

_AUTĂ _SENŢA MARE_UI MI_TER _N S_ATELE
A_ESTUI J_C _L EN_GMELOR FĂR_ SFÎ-ŞIT

Ochii cenuşii ai lui Beth au lunecat pe pagină, ca o mângâiere blândă. Apoi fata a pronunţat cuvintele cu glas tare, solemnă ca un mag ce repeta o vrajă:

– Caută esenţa marelui mister în spatele acestui joc al enigmelor fără sfârşit.

– Exact, a aprobat-o Nicholas.

Băiatul a trecut la pagina următoare, lăsând vederii reprezentarea grafică a unei partide de scrabble, ca pe tabla de joc, pe care cuvintele erau marcate cu numărul lor de ordine între paranteze.

M F
S M CAUTĂ
P I R R
A SCRABBLE Ă
SFÎRŞIT T L
N ESENŢA U J
AL R C ENIGMELOR
E E C
S
T
U
I

– Caută esenţa marelui mister în spatele acestui joc al enigmelor fără sfârşit, a repetat Nicholas Kilby, silabisind cuvintele. Un joc în alt joc, şi un mister în altă enigmă, a adăugat, dând vorbelor lui tonul tainic pe care părea să-l conţină formula descifrată.

Beth şi-a dat la o parte părul care îi cădea pe faţă.

– Privit acum, totul pare foarte simplu. Dar cine-o fi inventat formula şi pentru ce?

– Păi, habar n-am, deşi se pare că inventatorul, cine-o mai fi şi ăsta, ne cere să căutăm esenţa unui mister în jocul unor enigme fără sfârşit.

Beth a continuat să mediteze cu glas tare:

– Mă întreb dacă a mai primit cineva mailul cu formula.

– Şi eu m-am gândit la asta, deşi cred că n-are nici o importanţă.

– Da, poate că ai dreptate.

– Jocul din mailul cu formula ne-a dus la jocul de scrabble, acesta ne duce la jocul enigmelor, iar el trebuie să ne ducă la jocul cu esenţa marelui Mister ori la alt joc fără sfârşit.

– Deci cineva se joacă cu noi, Nicholas? a conchis Beth.

– Habar n-am, dar aş fi curios să aflu.

– Asta înseamnă că eşti hotărât să mergi înainte?

– Păi, desigur, am câştigat deja primul meci şi vreau să aflu ce se ascunde în spatele acestui joc. Tu nu?

– Toate astea mă cam sperie. Pe internet sunt mulţi nebuni şi ceva din formula asta nu-mi place deloc, Nicholas. Nu ştiu să spun ce, dar nu-mi place.

– Dacă sunt sigur de ceva, atunci sunt sigur că formula asta n-a creat-o vreun sonat, a zis Nicholas după o scurtă tăcere.

– Posibil.

– Să nu mai stăm pe gânduri, Beth, să mergem înainte. N-avem nimic de pierdut.

– Bine, de acord, a acceptat Beth, fără prea multă convingere.

Somnul abisului

3

Doamna Berenice Hernando era exact aşa cum şi-o închipuise Aldous Fowler când îi auzise vocea la telefon: de origine mexicană, brunetă şi mică de statură, deşi nu părea să fi împlinit încă 30 de ani. Ochii negri şi rotunzi, ca şi culoarea arămie a pielii îi trădau originea indigenă.

– Mi-am permis să vă fac un pic de cafea, a spus.

– Vă mulţumesc, doamnă Hernando, sunteţi foarte amabilă.

– Aţi aflat ce i s-a întâmplat doamnei doctor? a întrebat Berenice, încercând să-şi ascundă tristeţea.

– Nu, încă nu. Medicul de la urgenţă crede că a făcut stop cardiac.

– Oh, Doamne Dumnezeule! a ţipat doamna Hernando, acoperindu-şi ochii cu mâinile, ca să-şi ascundă lacrimile.

– Îmi pare rău, doamnă Hernando, știu că toată întâmplarea asta e foarte neplăcută pentru dumneavoastră, dar va trebui să vă pun câteva întrebări, sper că mă înțelegeți.

Doamna Hernando a consimțit în tăcere, străduindu-se să-și rețină lacrimile. A lăsat să se scurgă câteva clipe, a tras adânc aer în piept și a promis:

– Am să vă ajut cu tot ce trebuie, domnule detectiv, deși mă tem că declarațiile mele nu vă vor fi de prea mare folos.

– Orice amănunt poate fi important.

Aldous Fowler și-a lăsat carnetul pe masă, lângă ceașca cu cafea, și a întrebat:

– De când sunteți angajata doamnei doctor Hart?

– Eu și soțul meu am venit la New York City acum cinci ani. Înainte, locuiam în sudul Texasului, lângă granița cu Mexicul. La puțină vreme după ce am sosit, o vecină din Harlem, cu care mă împrietenisem destul de mult, mi-a propus să-i iau locul în casa unei doamne care lucra ca om de știință. Ea urma să se pensioneze și nu voia s-o lase pe doctorița pe mâinile oricui. Lucra la ea de o viață și o iubea ca pe o rudă.

– Vă amintiți numele acestei femei?

– Da, firește, o cheamă Golda, Golda Mushne. Dar a murit la puțină vreme după ce s-a pensionat, a adăugat Berenice, văzând că detectivul își nota numele femeii în carnețel.

– Ați mai văzut și înainte semnul din palma doamnei doctor, doamnă Hernando?

– Nu, niciodată, și sper să nu mai văd vreodată vorba aia blestemată. Nu pricep cum a putut cineva să-i facă un semn atât de oribil! a exclamat, ridicându-și fața pe care se citea numai repulsie.

– De ce spuneți: „cum a putut cineva să-i facă un semn atât de oribil"?

– Păi, a șoptit femeia, presupun că semnul din palmă l-o fi făcut cineva, nu credeți? a replicat ea cu naivitate.

– Aveți idee cine i-ar fi putut face așa ceva, doamnă Hernando?

– O, nu, desigur că nu! Cum aş putea să ştiu cine i l-a făcut?! Ştiu numai că poarta grădinii şi uşa casei erau deschise, şi presupun că persoana care le-a deschis a şi...

Vocea i s-a gâtuit din nou şi şi-a trecut mâna peste obraji, ca să-şi stăpânească emoţia.

– Haideţi, doamnă Hernando, liniştiţi-vă!

– Îmi pare rău, dar totul e atât de îngrozitor...

– Presupun că doamna Hart nu mai locuia cu nimeni.

– Da, era singură. Eu veneam dimineaţa, pe la opt, făceam curat în toată casa, spălam rufele şi la amiază plecam. Doctoriţa nu se întorcea niciodată înainte de cinci după-masă.

– În afară de dumneavoastră, mai avea cineva chei la casă?

– După câte ştiu eu, nu.

– Şi alarma?

– Azi-dimineaţă, când am ajuns, era deconectată.

– Aţi observat ceva ciudat în casă?

– Totul pare în ordine, deşi încă n-am putut controla fiecare încăpere.

– Ştiţi cum să daţi de vreo rudă a doamnei doctor Hart?

Berenice a făcut semn cu capul că nu:

– După câte ştiu, doamna doctor n-avea rude.

– Vreun prieten, prietenă, ştiţi dumneavoastră, cineva care o vizita frecvent?

– Primea uneori vizita unui grup de prieteni, şi în serile acelea eu rămâneam să servesc, dar n-aş şti să vă spun nici un nume. Îmi amintesc doar că unul dintre ei, un domn de vreo şaizeci de ani, obişnuia s-o ţină de mână şi se plimbau împreună prin grădină.

– Mi l-aţi putea descrie?

– Mă rog, l-am văzut de vreo două ori, dar n-am vorbit niciodată cu el. Era de statură mijlocie, aş spune că părea un atlet, în ciuda vârstei, şi era foarte zâmbăreţ, nu ştiu. În schimb, sunt sigură că avea părul alb şi des, şi ochii foarte deschişi la culoare.

– N-am văzut nici o ramă de fotografii pe mobilă. Există vreun album cu fotografii al doamnei doctor Hart, cu ajutorul căruia să identificăm vreuna dintre aceste persoane?

– De când lucrez aici în casă, nici eu n-am văzut vreo poză. Probabil că doamnei doctor Hart nu-i plăceau fotografiile. N-am văzut nici o poză înrămată. Poate că la Centrul Grosling vi se vor da informaţii despre aceste persoane.

– Ce-mi puteţi spune despre grădinar? a mai vrut să afle detectivul, amintindu-şi că grădina era foarte îngrijită.

– Grădina o îngrijeşte... S-a întrerupt, dându-şi seama că vorbea despre doctoriţa Hart ca şi cum aceasta mai era încă în viaţă. Vreau să spun că grădina o îngrijea doamna doctor personal. Era cea mai mare plăcere a ei, la sfârşit de săptămână. Stătea ore în şir acolo, indiferent de cum ar fi fost vremea.

– Presupun că mai avea şi alte distracţii.

– Firește, doamna Hart era mare amatoare de pictură şi colecţiona opere de artă. La mansardă e un mic atelier, unde obişnuia să picteze tablouri mari, pe care mai târziu le dăruia unor asociaţii caritabile, pentru a fi vândute la licitaţie.

– Ştiţi dacă doctoriţa suferea de ceva, doamnă Hernando?

– Păi, ştiu că lua nişte vitamine ori doctorii, deşi nu v-aş putea spune ce. Toate doctoriile din casă sunt în dulăpiorul din baia de lângă dormitor. Dar, după mine, doamna doctor Hart era mai sănătoasă decât un măr din rai înainte de-al otrăvi şarpele, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel.

– Înţeleg.

Agentul Rehistal a intrat în bucătărie parcă târât acolo de ispititoarea aromă a cafelei.

– A sosit medicul legist, a anuntat.

– Mulţumesc, domnule agent, urc imediat. Şi, întorcându-se spre femeia de serviciu: În regulă, doamnă Hernando, pentru moment e de ajuns. Fiţi amabilă, v-aş ruga să controlaţi dacă lipseşte ceva din casă. Între timp, eu am să stau de vorbă cu medicul legist.

Detectivul Fowler se pregătea să iasă din bucătărie, când a sunat telefonul. A ridicat maşinal receptorul şi a răspuns:

– Da?

După o scurtă tăcere, la celălalt capăt al firului s-a auzit un şuierat intermitent.

– S-a închis. Aşteptaţi vreun telefon?

Doamna Hernando a făcut semn cu capul că nu.

– Domnule agent, cere personal centralei să verifice cât mai repede cu putinţă acest număr de telefon.

Temniţa diavolului

Uşa a scrâşnit din nou ca un fier ruginit, un sunet pe care bătrânul aştepta cu nerăbdare să-l audă. Foarte repede, auzul i se ascuţise cum li se întâmplă orbilor, şi era în stare să recunoască paşii şobolanilor ce alergau prin celulă, ori fojgăitul iute al gândacilor. Îşi petrecuse ultimele ceasuri privind în beznă trupurile nemişcate care spânzurau din tavan în fundul acelui iad. Dar, oricât îşi ascuţise toate simţurile ca să afle dacă acele trupuri groteşti prin lipsa lor de greutate făceau vreo mişcare, n-a putut observa decât uşoara lor pendulare în lumina torţelor. Conturul acestora i-a îngăduit, totuşi, să-şi dea seama că fiecare trup avea capul inert şi căzut pe piept. Şi-a zis că erau, probabil, leşurile unor condamnaţi, dar s-a mirat că dinspre ele nu venea duhoarea putredă de mort.

Bătrânul se gândea chiar la toate acestea, când şi-a dat seama că mai auzea şi altceva decât paşii temnicerului: acesta era însoţit de un alt bărbat, mai puţin solid, care târşâia picioarele, scoţând un zgomot de şarpe veninos. Bătrânul i-a zărit imediat în bezna din fundul temniţei şi, când au ajuns în faţa celulei sale, a văzut că pe temnicer îl însoţea un călugăr care îşi ascundea chipul sub gluga rasei negre.

Temnicerul a deschis uşa cu drugi groşi din fier şi a aşezat un blid cu apă la picioarele deţinutului. Acesta l-a luat, l-a dus la buzele uscate

şi l-a băut tot dintr-o suflare, până ce a simţit că şi ultima picătură de apă îi luneca pe gât. Dar măcar ştia că astfel îşi potolise setea.

Apoi, temnicerul a închis din nou celula şi s-a tras într-o parte, pentru ca monahul care îl însoţea să se poată apropia de prizonier. Bătrânul a strâns din ochi, încercând să distingă chipul călugărului, dar n-a izbutit să desluşească decât privirile ameninţătoare ale bărbatului.

– Spune cum te cheamă! i-a poruncit călugărul.

– Ce vreţi de la mine? a întrebat bătrânul, cu glasul slăbit.

– Nu tu eşti cel care pune întrebări aici! a ripostat călugărul, ridicând şi mai mult glasul.

– Nu-mi mai pot aduce aminte nimic, a murmurat bătrânul.

Călugărul a ridicat mâinile şi a spus furios şi solemn:

– Kenneth Kogan, te acuz de erezie şi, în numele Domnului, te somez să-ţi recunoşti păcatele şi să te căieşti de aroganţa ta, dacă nu vrei să fii pus la chinuri şi ars pe rug până ce-ţi vei curăţa sufletul în flăcările acestuia!

Cuprins de disperare la auzul acelor vorbe, bătrânului i s-a părut că îşi pierduse minţile. A dus mâinile la cap, încercând să-şi depăşească tulburarea, şi degetele lui au simţit o cicatrice enormă, încă deschisă, care îi înconjura craniul.

Îngrozit, n-a putut decât să întrebe:

– Ce mi-aţi făcut?

– Doar ţi-am scociorât nitel în creier, ca să-ţi aflăm mai bine tainele, i-a răspuns monahul, fără să-i pese.

Jocul enigmelor fără sfârşit

4

Pe lacul din Central Park, raţele plescăiau, îşi scuturau penele strălucitoare ori şi le înălţau, ca să-şi pună capul sub aripi. Erau de toate culorile şi de toate mărimile. Beth le privea amuzată de pe o

bancă, în vreme ce Nicholas tăcea, îngândurat şi cu privirea pierdută pe oglinda nesfârşită a lacului, de parcă formula pe care o descifrase l-ar fi vrăjit iremediabil.

Beth s-a uitat la Nicholas şi l-a întrebat:

– Crezi că-i bine că mi-ai spus cum se rezolvă formula?

– Dar de ce mă întrebi asta tocmai acum?

– Nu ştiu. Mă gândeam că poate e un mesaj personal şi că fiecare din noi trebuia s-o rezolve în felul lui, i-a explicat Beth.

– Şi tu ai fi rezolvat-o la fel ca mine, ori chiar înaintea mea, dacă i-ai fi dat vreo atenţie.

– Se poate, dar dacă nu am fi vorbit despre ea, tu ai fi rezolvat acest scrabble, iar eu aş fi uitat de el, pur şi simplu.

– Unde vrei să ajungi, Beth? a întrebat Nicholas.

– Vreau să spun că poate formula e secretă şi noi am întrerupt cursul normal al mesajului, forţându-i consecinţele, l-a lămurit Beth, ridicându-şi picioarele pe bancă şi punându-şi-le adăpost de vânticelul rece care începea să bată dinspre Queens, încreţind apele lacului.

– Explică-mi într-o formă ceva mai simplă, i-a sugerat Nicholas, aşezându-se lângă ea, având pe faţă expresia unuia care nu înţelegea nimic.

– Închipuieşte-ţi o clipă că azi-dimineaţă n-am fi vorbit despre mesaj şi formulă.

– Şi ce dacă?

– Şi că tu ai fi continuat jocul...

– O iei razna, Beth.

– Nu, nu-i adevărat.

– Păi, nu înţeleg. Ce importanţă are că noi am vorbit despre mesaj? Presupune o clipă că tu ai fi rezolvat formula, fără ştirea mea. Ce-ai fi făcut după ce găseai soluţia?

– Probabil că n-aş fi îndrăznit să merg mai departe, ţi-am mai spus, dar nu ţi-aş fi zis nimic.

– Dacă vrei, pot să merg mai departe şi singur.

– Tocmai asta şi vreau să spun.

– Cred că de acum înainte trebuie să acționăm ca și cum n-am fi vorbit niciodată despre formulă și sensul ei.

– Vrei să zici că trebuie să lucrăm fiecare pe cont propriu?

– Dacă astea-s regulile jocului, atunci le prefer, sincer vorbind.

Nicholas și-a dus mâna la bărbie și a țintuit-o pe Beth cu privirea.

– Lasă-mă să mă gândesc o clipă, nici nu mă gândisem la asta.

Poate că atitudinea lui Beth era cea mai potrivită, și-a spus în gând. Ei nu-i plăceau șmecheriile, iar la școala pentru tinerii astronauți primea orice provocare cu încăpățânarea unui mastodont. N-avea nici cea mai mică îndoială că lui Beth îi plăcea să se ia la întrecere și nu se mulțumea să fie un tovarăș de mâna a doua, așteptând ca el să stabilească planul căutărilor.

– În regulă, a hotărât Nicholas, în cele din urmă. Dacă tu vrei, fiecare din noi va merge pe propriul lui drum.

– Eu n-am spus că-mi asum acest țel, a murmurat Beth, zâmbind.

Semnul abisului

4

Medicul legist Scrinn A. Kendall, un bărbat cu aer de copil, în pofida maturității, și care vorbea cu calmul celui obișnuit să vadă cadavre pentru care graba nu mai are nici un sens omenesc, n-a putut să ofere referitor la moartea doctoriței Hart decât detaliile deja știute de Aldous Fowler. După examinarea cadavrului, primele lui impresii au coincis cu acelea exprimate de medicul unității de urgență, deși concluziile medicului legist Scrinna, cum era cunoscut la departamentul de poliție, au fost mai explicite. Temperatura corpului, deși normală la pipăit, rigiditatea incompletă a brațelor și încheieturilor, ca și aspectul vânătăilor de pe spate, sugerau că doctorița murise pe la cinci dimineața în propriul ei pat. Nu exista nici un semn de rezistență,

luptă ori agresiune, unghiile erau intacte, pupilele dilatate şi, în aparenţă, Katie Hart n-avea oase fracturate, nici leziuni pe gât.

Îngenunchind lângă pat, medicul legist şi-a deschis trusa şi un bisturiu minuscul a strălucit în faţa lui, cu licăriri reci de metal ascuţit. Apoi, cu mâinile ascunse în mănuşile fine din cauciuc, a luat o lupă şi a apropiat-o de mâna inertă a doctoriţei. Cuvântul „Kot" era limpede trasat în centrul palmei de la mâna dreaptă şi orientat în aşa fel încât, dacă ar fi trăit, doctoriţa Hart l-ar fi putut citi doar răsucindu-şi încheietura. „K" şi „t", literele mai înalte, nu depăşeau trei centimetri în lungime şi toate erau negricioase precum carnea arsă.

– E neîndoios că a fost însemnată cu fierul roşu, a murmurat medicul legist, continuând să privească prin lupă rana de pe piele. Arsurile prin contact sunt uşor de identificat când intră adânc în epidermă, iar formele fiecărei litere sunt perfect desenate, cu margini înroşite în această zonă ca pergamentul, de culoare maro, a spus, arătând cu bisturiul conturul acestora. Forma literei „t" atrage în mod deosebit atenţia. După opinia mea, seamănă cu un jungher ori un pumnal cu lama curbă. Am putea să o considerăm şi o cruce, dar asta-i trăsătura comună a tuturor tipurilor de literă „t", şi nici un simbol cunoscut al crucii nu se curbează la capătul inferior, cel puţin după câte ştiu eu.

Aldous Fowler tăcea lângă el, cu carnetul în mână, având în faţa ochilor cuvântul pe care el însuşi îl desenase cu câteva minute mai înainte.

– Cel mai mult au semănat cu un asemenea însemn pe mâna unui cadavru nişte stigmate false de care m-am ocupat acum câţiva ani, când lucram în Bronx. Liderul unei secte apocaliptice murise de un cancer la plămâni, provocat de dependenţa compulsivă de tutun, iar adepţii lui, care se îndârjeau să proclame sfinţenia liderului lor spiritual, nu ezitaseră să-i înfigă nişte ţepe în palme, ca unui crucificat, ca să poată vinde ştirea că stigmatele defunctului erau un miracol al divinităţii. Toţi membrii sectei erau nebuni, nebuni de legat, a adăugat medicul legist, ridicându-se în picioare.

– Când am văzut întâia oară acest cuvânt, ceva mai devreme, m-am gândit imediat la ceva asemănător, l-a încurajat Aldous.

Medicul legist a aşezat lupa şi bisturiul în trusă şi, la fel de calm precum vorbea, a scos din ea un aparat fotografic digital.

– Din punct de vedere clinic, stigmatele nu-s decât boli ale pielii, şi apar ca urmare a unei serioase tulburări psihice, mai ales la persoane care suferă de grave atacuri de isterie ori deliruri mistice. Dar, dacă întrebi pe cineva cu convingeri religioase ferme, îţi va spune că stigmatele sunt un adevărat har de la Dumnezeu, o suferinţă sângeroasă şi dătătoare de bucurie, care îl apropie pe cel în cauză de divinitate; deşi sunt şi unii care susţin că ele nu-s decât o clară lucrare a diavolului, cu care îţi asiguri intrarea triumfală chiar în iad, a dizertat medicul fără nici o pasiune. Continuăm să trăim în vremuri întunecate, în care lucrul de care ne pasă cel mai puţin e cauza reală a lucrurilor, domnule detectiv. Nu ne interesează decât să ne întărim convingerile, oricât de absurde şi iraţionale ar fi, a adăugat medicul legist, fotografiind fără răgaz şi din planuri diferite cadavrul şi cuvântul marcat pe mâna doctoriţei.

– Şi ce părere ai despre acest semn? a întrebat detectivul Fowler, scuturându-şi uşor carnetul.

– Sincer vorbind, nu cred că trebuie să căutaţi un fenomen supranatural ca să explicaţi arsura, şi nici nu mi se pare logic ca doctoriţa Hart să fi fost atât de smintită, încât să-şi producă singură o leziune atât de macabră şi dureroasă. Cel care i-a făcut rana de pe mână ştia ce şi de ce o făcea, a adăugat, aşezându-şi camera digitală în trusă. Apoi a completat: E în regulă, domnule detectiv Fowler, asta-i tot ce vă pot spune pentru moment, dar am să vă sun de cum definitivez raportul autopsiei. Poate că atunci vom şti mult mai multe despre moartea doctoriţei Hart şi despre stigmatul ei.

Cerul New Yorkului era o adunătură de nori negricioşi, care pluteau pe deasupra zgârie-norilor din Manhattan, înghiţind ultimele etaje ale lui Empire State Bulding, făcându-le să dispară.

– Au asasinat-o? a întrebat în telefon căpitanul Fitch.

– Dacă n-ar fi semnul din palmă, aş jura că doctoriţa Hart a murit în somn, domnule căpitan, i-a răspuns detectivul Fowler, care tocmai ieşise în grădina casei, când îl sunase căpitanul.

Stând picior peste picior în fotoliu, cu faţa spre geamul uriaş de cristal din biroul lui, căpitanul Fitch privea în stradă cu neliniştea celui care intuieşte iminenţa unei catastrofe şi nu se hotărăşte să caute un loc sigur, unde să se refugieze.

– Vrei să-mi spui că doctoriţa Hart a murit de infarct, Aldous?

– Nu chiar, domnule căpitan. Adevărata cauză a decesului n-o vom cunoaşte până când legistul Scrinna nu-şi va încheia raportul de autopsie. Mi-a promis că îl termină până mâine la prima oră, cu excepţia unor analize toxicologice şi anatomopatologice. Dar, pentru moment, nici un indiciu nu ne poate face să credem că a fost asasinată. N-avem decât cuvântul „Kot", însemnat cu fierul roşu pe mâna ei, şi e limpede că acest stigmat nu-i opera ei. În casă totul e în ordine şi, după opinia femeii de serviciu, nu s-a furat nimic, a mai spus detectivul, pipăindu-şi buzunarele hainei de piele, ca să dea de cheile maşinii. Seiful era încuiat, iar în biroul ei toate par să fie aşa cum le lăsase probabil înainte de a se duce la culcare. I-am găsit ochelarii de vedere pe birou, alături de nişte studii cu privire la bolile mintale. Laptopul mai era încă aprins. Doctoriţa scria pentru o revistă medicală de specialitate un articol care a rămas neterminat.

– Şi femeia de serviciu?

– O mexicancă venită acum cinci ani în Texas, pare o femeie cumsecade. E cam speriată şi foarte afectată, nu cred că are vreo legătură cu toate astea.

– Bine, Aldous, încearcă să localizezi familia doctoriţei, ca să-i anunţi ce s-a întâmplat.

– Locuia singură şi n-avea rude, domnule căpitan. Primea din când în când vizita câtorva prieteni, probabil colegi de la Centrul Grosling, unde lucra. Mă gândisem să mă duc chiar acum acolo, fiindcă aş prefera să stau de vorbă cu colegii ei înainte de a li se face cunoscută vestea morţii lui Katie Hart.

– Da, poate că-i mai convenabil, dar vino la mine în birou de cum te întorci la comisariat. Şefii au să ne facă capul calendar cu întrebările lor.

Aldous Fowler a închis telefonul. Nici n-a apucat să deschidă uşa maşinii, că agentul Rehistal s-a şi apropiat de el, ca să-l informeze că ultimul telefon fusese dat acasă la doctoriţa Hart de pe un aparat fix de la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling.

Temniţa diavolului

5

Când, singur în temniţă, şi-a pipăit iar cicatricea care îi înconjura craniul, bătrânul s-a îngrozit, gândindu-se că ar fi putut exista cineva care să-i fure amintirile. În tăcerea din minte încă îi mai răsunau vorbele călugărului, care mărturisise că-i scociorâse prin creier doar ca să-i cunoască mai bine tainele. Dar despre ce taine o fi vorbit? El nu-şi putea aduce aminte nici una, oricât se străduia s-o facă. În plus, se întreba cum era cu putinţă ca o fiinţă omenească să poată pătrunde în gândurile, ideile, amintirile ori secretele altui om? Posibilitatea i s-a părut atât de absurdă şi perversă, că s-a îndoit din nou că era cu adevărat treaz. O idee atât de lipsită de noimă nu putea fi decât rodul unui coşmar teribil ori al unei halucinaţii înfiorătoare. Avea senzaţia că îi fusese amputată o parte din trup ori că îi smulseseră organele interne de viu. Ori, poate că, mai mult decât atât, o larvă nemiloasă se strecurase pe furiş în capul lui şi-i devora pe îndelete fiecare cotlon al minţii, până avea să-l facă să-şi piardă minţile.

Şi dacă era chiar aşa? Şi dacă era doar un nebun, unul dintre halucinaţii care se credeau în posesia unor forţe miraculoase, aşa cum îl asigurase călugărul care tocmai îl vizitase în temniţă? Multe dintre cunoştinţele şi teoriile lui ştiinţifice revoluţionare, de care acum începea să-şi aducă aminte, puneau sub semnul întrebării dogmele

religiilor şi însăşi ideea unui Dumnezeu creator al Universului. O asemenea îndrăzneală se pedepsea în Evul Mediu cu arderea pe rug. Dar el era convins că teoriile lui eretice nu aparţineau nici acelui spaţiu îndepărtat, nici acelui timp întunecat.

Jocul enigmelor fără sfârşit

5

Aşezat la postul de control al propriei lui Staţii Modulare NK, Nicholas Kilby începuse o căutare neobosită pe internet, ca să afle sensul posibil al jocului cu enigmele fără sfârşit. În seara aceea nici măcar nu-şi făcuse lecţiile. Când plecaseră din Central Park, Beth şi Nicholas se plimbaseră îndelung pe Columbus Avenue, un bulevard care gemea de oameni îngânduraţi, care mergeau de ici, colo, într-un neostoit du-te-vino, ca într-un furnicar de termite. Beth se arăta pierdută şi rezervată ori de câte ori Nicholas îi vorbea din nou despre jocul enigmelor fără sfârşit, de parcă entuziasmul ei iniţial pentru formula din mesajul electronic s-ar fi topit instantaneu. Nicholas a presupus că atitudinea lunecoasă a prietenei lui nu era decât o consecinţă a propriei sale indispoziţii, fiindcă nu-şi dăduse seama că formula era mult mai mult decât un simplu set de operaţii matematice fără sens aparent. Cu toate acestea, nu se îndoia că Beth meditase fără preget cum să câştige următoarea etapă a jocului. Da, Beth era o luptătoare înnăscută şi n-avea să se lasă învinsă cu una, cu două, oricât de mare era avantajul lui Nicholas. Dar, departe de a-l deranja, pe Nicholas rivalitatea lor îl amuza şi-l făcea să simtă respect şi o mare admiraţie pentru prietena lui. De n-ar fi fost ea, nu s-ar fi putut înscrie la preselecţia de stat organizată de Şcoala Experimentală pentru Tineri Astronauţi. În întreg comitatul New York nu era fată mai inteligentă ca ea. Beth avea rezistenţa şi elanul unui jucător de rugby, dar şi frumuseţea şi fragilitatea puilor de lebădă pe care îi admira cu atâta plăcere

pe lacul din Central Park. Şi mai era ceva: ori de câte ori Beth îl privea ori îi vorbea, Nicholas începea să simtă nişte gâdilături ascuţite care îl furnicau în stomac de parcă ar fi înghiţit o broască. Şi acesta era pentru el un sentiment pe cât de necunoscut, pe atât de frumos.

După ce petrecuse ceasuri la rând încercând în van să afle ce putea fi jocul enigmelor fără sfârşit, Nicholas a hotărât să aibă o convorbire video de la postul de control al Staţiei Modulare NK şi să facă unele investigaţii cu privire la situaţia Navei Interplanetare BH, înainte de lăsarea întunericului. A folosit tastatura cu îndemânarea unui operator de zboruri spaţiale, şi, de cum i-a apărut pe ecranul calculatorului chipul lui Beth, a spus:

– Staţia Modulară NK către Nava Interplanetară BH.

– Dă-i drumul, NK, te ascult, a răspuns Beth într-un microfon minuscul şi uşor, care îi atârna în faţa buzelor.

De cum intraseră în ŞETA şi primiseră echipamentul şi două modele diferite de costum spaţial pentru astronauţi începători, inclusiv emblema şcolii virtuale, Nicholas şi Beth le foloseau în fiecare după-amiază acasă, iar, când aveau convorbiri video, se distrau, sporovăind în joacă asemenea echipajului de pe Staţia Spaţială MIR, cu turnul de control de la Houston.

– Cum merg treburile pe la tine, BH?

– Pentru moment, nu există nici o perturbare în jur, deşi eram pe punctul de a mă retrage în zona de odihnă când m-ai contactat, a răspuns Beth, simulând un căscat uriaş în faţa camerei web.

– Pun pariu pe zece dolari că azi după-amiază ai navigat în reţea tot atâtea ore ca şi mine şi că n-ai găsit nimic interesant.

– Am hotărât să nu mai vorbim despre chestia asta, NK!

– Şi ce te face să crezi că-ţi vorbesc despre jocul enigmelor fără sfârşit?

– Nu cred, NK. Te cunosc bine şi ştiu ce-ţi trece prin minte.

– Ah, da? Şi ce-mi trece prin minte?

– Nu reuşeşti să fixezi corect coordonatele pentru a localiza jocul enigmelor fără sfârşit pe motorul tău de căutare şi ai nevoie urgentă de-o pistă, un ajutor care să te scoată din impasul în care te afli.

– N-am spus niciodată că acest joc este uşor de jucat.

– Dacă ţi-e de folos la ceva, NK, am să-ţi spun că eu am găsit deja soluţia.

– Cumcumcumcummmm?

– Nu ştiu de ce te miri atât, a fost destul de uşor.

– Faci mişto de mine, BH?

Dar imaginea lui Beth a dispărut subit de pe ecran, iar întrebarea lui Nicholas a rămas fără răspuns.

Somnul abisului

5

Aldous Fowler se întorcea la comisariatul central al Departamentul de Omucideri al Poliţiei învăluit într-un roi de scântei pâlpâitoare. Faţadele clădirilor, acoperite de anunţuri din neon, licărul ploii pe asfalt, ca şi luminile albe şi roşii ale vehiculelor ce înaintau încet pe toate bulevardele făceau din New York City o galaxie imensă şi multicoloră, ce părea să plutească în inima firmamentului miraculos.

Se înnoptase şi se simţea obosit. Vizita la Centrul Grosling se prelungise mai mult decât putuse să prevadă şi mai trebuia să-l informeze şi pe căpitanul Fitch despre rezultatele investigaţiei lui. Avea să fie, nu încăpea nici o îndoială, o noapte lungă, la fel de lungă precum bulevardele interminabile din Manhattan.

După cum putuse să afle, în ziua morţii, doctoriţa Hart trecuse de controlul de securitate de la Centrul Grosling la orele 19.05, două ceasuri mai târziu decât obişnuia s-o facă. Pe la orele 19.00, doctoriţa îşi avizase secretara personală, pe domnişoara O'Neil, că rămâne în laborator ca să definitiveze nişte probe neurologice care o interesau în mod deosebit; una dintre femeile care făceau curat confirmase că doctoriţa rămăsese în sala de analize microscopice până la plecare, când nu mai era nimeni în laborator. Toţi colegii de la centru

afirmaseră la unison că doctorița Hart era o cercetătoare excepțională și o femeie extraordinară, și că nu puteau înțelege de ce ar fi dorit cineva să-i facă vreun rău. Nici unul dintre ei nu vizitase casa doctoriței, pe care majoritatea o considerau, tot la unison, drept foarte amabilă, dar și destul de sfioasă și rezervată în chestiunile personale. Niciodată nu văzuseră ceva asemănător cuvântului „Kot" și nu puteau bănui pe nimeni că ar fi putut intra în casa colegei lor.

Astfel își rezuma Aldous Fowler concluziile, după ce stătuse de vorbă cu numeroși profesioniști și auxiliari din echipa de cercetători coordonată de doctorița Hart, în timp ce urmărea cu privirea legănatul ritmic al ștergătoarelor de parbriz al mașinii. Dar ceea ce îl impresionase în chip deosebit pe detectivul Fowler fusese convorbirea cu directorul centrului, domnul Harold Brannagh, în biroul din impunătorul edificiu al Centrului Grosling, când, după ce-i comunicase moartea doctoriței Hart, acesta îi vorbise despre cercetările ei științifice.

– Nu pot să accept moartea lui Katie, șoptise domnul Brannagh, trântindu-se, distrus, pe canapeaua din birou și acoperindu-și fața cu mâinile.

Aldous Fowler tăcuse câteva minute, din respect pentru tristețea domnului Brannagh, un bărbat matur, cu un aer fragil, ochi mici, deși vioi, și trăsături ascuțite. Apoi spusese:

– Poate că mi-ați putea explica în ce consta munca doamnei doctor Hart.

Domnul Brannagh își luase mâinile de pe față, scosese un șervețel de hârtie din haină și-și șterse lacrimile care îi răsăriseră în ochi.

– Scuzați-mă, domnule detectiv, nu-mi pot stăpâni emoția. Doctorița Hart și cu mine ne cunoșteam de când eram studenți la Universitatea Cornell, în urmă cu mai bine de treizeci de ani. La sfârșitul anilor de studiu, am intrat amândoi în acest centru de cercetări, pe care Adam Grosling de-abia îl fondase; curând, eu m-am consacrat conducerii și gestiunii, iar Katie a făcut ceea ce visase dintotdeauna: a încercat să cunoască și să descopere mecanismele cu ajutorul cărora funcționează creierul omenesc.

– Cu ce se ocupa, mai exact?

– Doctorița Hart avea preocupări foarte diverse, de la cercetarea proceselore moleculare înregistrate în regenerarea neuronilor până la modul în care creierul omenesc creează conștiința fiecăruia dintre noi, propria noastră identitate și personalitate, ca ființe unice și diferite. Dar, în ultimii ani, Katie își concentrase cercetările neurologice asupra memoriei.

Aldous Fowler devenise mai atent la auzul celor spuse de domnul Brannagh.

– Memoriei? întrebase, deconcertat.

– Să vedeți, domnule detectiv Fowler, memoria e un mecanism natural minunat, care ne permite să recuperăm și clasificăm întreaga informație primită de creier. Cu toate acestea, mintea uită peste optzeci la sută din experiențele pe care le trăiește ființa umană. Doctorița Hart lucra la felurite proiecte științifice și tehnologii care urmăresc soluționarea acestei probleme.

– Vă rog să-mi explicați astfel încât să înțeleg; după cum puteți presupune, eu sunt un profan în domeniu.

– Firește, firește, îl aprobase domnul Brannagh, amabil, dregându-și glasul. Și continuase: Să vedeți, amintirile, emoțiile, mișcările, conștiința, limbajul, inteligența și gândurile noastre, tot ceea ce suntem, sunt rodul evoluției creierului nostru. Creierul omenesc e ceva minunat și fascinant, domnule detectiv, mașinăria cea mai originală și uimitoare din tot universul; am putea să-l comparăm cu un calculator sofisticat, pe care funcționează felurite programe informatice. Ei bine, unul dintre aceste programe ar fi memoria: un sistem perfect de arhivare și de recuperare a datelor, integrat în hipocampus, care ar face parte din hard-disk, unde își desfășoară conexiunile zeci de milioane de neuroni, într-o magistrală simfonie de impulsuri electrice. Doctorița Hart cerceta mecanismele nemaiauzite ale vederea creării și degenerării acestor neuroni, ca și modul de a accede la informația pe care ei o înmagazinează, și chiar de a modifica artificial această informație.

– Vreţi să spuneţi că doctoriţa Hart cerceta modul de a manipula memoria fiinţei omeneşti?

– Nu, nu în termenii în care formulaţi dumneavoastră întrebarea, domnule Fowler, răspunsese domnul Brannagh, înăbuşindu-şi un zâmbet şi aşezându-se mai bine pe sofa, într-o altă poziţie, cu braţul întins pe spătar.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vă închipuiţi ce-ar putea însemna descoperirile făcute de doctoriţa Hart pentru vindecarea amneziei, schizofreniei, depresiei ori demenţei? Am fi în faţa lichidării bolilor mintale, în faţa începutului unei noi ere a minţii, spusese Brannagh cu emfază.

– Dar s-ar şi putea avea acces la memoria noastră, s-ar putea intra în ea, în amintirile noastre, acestea ar putea fi modificate ori eliminate, în scopul de a anula pur şi simplu propria noastră personalitate ca fiinţe inteligente şi libere. Numai mintea ne mai permite să mai fim noi înşine, îi răspunsese Aldous Fowler, privindu-l pe domnul Brannagh drept în ochi.

– E posibil să fie cum spuneţi, a acceptat directorul. Multe progrese ştiinţifice au o latură tenebroasă greu de evitat, deşi presupun că poate fi controlată pe căi legale şi oportune, adăugase cu oarecare indiferenţă.

– Credeţi că aceste proiecte de cercetare despre care îmi vorbiţi au putut să-i aducă doctoriţei Hart vreun duşman, eu ştiu... vreo rivalitate, vreo răzbunare, cineva care să vrea să-i facă rău?

– Să fim serioşi, domnule detectiv! Cercetările efectuate de doctoriţa Hart implicau un extraordinar progres pentru întreaga omenire, cum ar fi putut cineva să se gândească la o reglare de conturi din acest motiv?

Aldous Fowler îşi deschisese carnetul la pagina unde schiţase literele însemnate cu fierul roşu pe mâna doctoriţei Hart.

– Vă spune ceva acest cuvânt? îl întrebase pe director, arătându-i desenul.

– Kot, citise domnul Brannagh, încruntându-se. Nu, nu știu ce poate însemna; nu l-am mai văzut. Are vreo legătură cu moartea lui Katie?

– E însemnat cu fierul roșu în palma mâinii sale stângi.

– Cum ați spus?

– Medicul legist e de părere că arsura a putut fi făcută cu un fier încins, asta e tot ce vă pot spune până acum. Încă nu știm cum a murit doctorița Hart, dar n-am nici o îndoială că acest cuvânt are legătură cu moartea ei.

– O, biata Katie! a exclamat domnul Brannagh, dezolat.

Detectivul Fowler s-a ridicat de pe sofa, gata de plecare.

– Spuneți-mi, domnule Brannagh, azi-dimineață ați telefonat cumva acasă la doctorița Hart?

Directorul s-a gândit o clipă.

– Da, din birou, când secretara lui Katie mi-a comunicat că încă nu sosise, dar am auzit glasul unui bărbat și am crezut că greșisem numărul. Apoi m-am luat cu alte treburi și n-am mai sunat-o. Am presupus că era bolnavă. Dar cum ați aflat?

– Să nu puneți niciodată unui detectiv criminalist întrebări legate de secretele meseriei lui, v-ar putea dezamăgi.

Temnița diavolului

6

Un nume. Cel puțin avea un nume, propriul său nume, își repeta la nesfârșit bătrânul întemnițat. „Kenneth Kogan", îi spusese călugărul. Și a simțit că i se redeschidea în memorie o mică breșă, o fisură invizibilă, prin care începeau să pătrundă iar amintirile ca niște filamente subțiri de lumină, capabile să lumineze ghemul încâlcit și negru al gândurilor și întrebărilor care i se încurcau, fără întrerupere, în minte.

Fără să ştie cum, amintirea numelui său l-a făcut să-şi dea seama de sine, de propria-i identitate pierdută, de trecutul lui şi de casa unde locuia înainte de a se fi trezit într-o zi în toiul unui coşmar inexplicabil, încătuşat cu lanţuri prinse în zidurile din piatră ale acelei temniţe sinistre. Nu, el nu trăia în plin Ev Mediu, îşi spunea cu stăruinţă. După ce-şi auzise numele pe buzele călugărului, era absolut sigur. Nu mai avea nici o îndoială, deşi nici nu izbutea încă să priceapă când şi cum ajunsese acolo. Trăise într-un codru des, undeva în împrejurimile oraşului Ithaca, din nord-estul statului New York, şi ani la rând fusese profesor la Universitatea Cornell. În tinereţe, pe când mai era încă student şi formulase o serie de teorii revoluţionare cu privire la salturile cuantice în timp, mulţi colegi de la Facultatea de Inginerie Aeronautică îl considerau prea îndrăzneţ, fantezist şi extravagant; iar acum era neîncrezător şi nelămurit, gândindu-se că, în existenţa lui agitată, trecea fără nici o explicaţie aparentă de la era clonării şi cuceririi planetei Marte la anii sordizi de demult, ai persecuţiilor la care erau supuşi ereticii şi cei posedaţi de diavoli.

Dar, oricât de reală îi părea captivitatea în acea temniţă medievală, Kenneth Kogan refuza să creadă că ea putea fi justificată şi de altceva decât de o simplă răpire. Cineva îl răpise, lăsându-l inconştient, şi-l adusese aici, producându-i amnezia de care suferea în acele momente cu cine ştie ce halucinogen ori drog. Asta nu era nici un salt în timp, nici o călătorie în trecut. Propriile-i teorii cu privire la salturile cuantice în timp, inspirate din teoria relativităţii, elaborată de Einstein, erau doar ipoteze, imposibil de reprodus fie chiar şi în laborator, oricât de futurist şi sofisticat ar fi fost acesta. Şi-a zis atunci că tot ce îl înconjura, cătuşele, şobolanii, gândacii, torţele, trupurile încremenite şi însângerate, care atârnau din tavanul acelei grote subterane, inclusiv temnicerul cu limba retezată şi călugărul care îl vizitase nu erau decât piesele unui decor artificial şi anacronic, simple elemente de recuzită ale unei lugubre scenografii teatrale, printre care el se străduia să ghicească personajul tragic pe care trebuia să-l interpreteze.

Obosit şi flămând, s-a întins pe podeaua tare, din piatră, a celulei şi a adormit profund. Atunci a crezut că înţelege totul.

Jocul enigmelor fără sfârşit

6

Screen-saverul de pe monitorul lui Nicholas Kilby simula un acvariu virtual, unde peşti tropicali înotau în apă printre alge, pietre şi pompe de oxigen fictive, dar de un realism surprinzător. Cu coatele sprijinite pe masă, de ambele părţi ale tastaturii fără fir, îşi ţinea capul în mâini, ca să se concentreze mai bine asupra mişcărilor lente cu care peştii colorați lunecau sub privirile lui. Oricât căutase pe internet vreo pistă cu ajutorul căreia să afle ce putea fi jocul enigmelor fără sfârşit, nu găsise decât o mulţime de alte pagini web, consacrate unor jocuri strategice, de acţiune, aventuri şi enigme din toate timpurile şi locurile lumii, sau purtând titlurile unor romane şi filme care, e adevărat, cuprindeau aceleaşi cuvinte, dar păreau să n-aibă nici în clin, nici în mânecă nici cu sensul formulei, nici cu jocul în sine. „Jocul enigmelor fără sfârşit" era o sintagmă prea obişnuită, chiar banală, ca să-i poată deduce adevăratul înţeles, şi-a spus Nicholas în sinea lui. Trebuia să mai existe ceva, pe lângă numele jocului, care să-l ajute să tragă o concluzie asupra enigmei. Şi dacă Beth izbutise deja, Nicholas a presupus că era suficient un simplu raţionament logic. Dacă n-avea nici o altă pistă decât formula sosită pe mail, codul enigmei trebuia să fie tot pe internet. Dar unde? se întreba el, scoţându-şi şapca cu emblema ŞETA şi scărpinându-se în cap. Privirile i s-au oprit pe ochii jucăuşi ai unui peşte portocaliu, care tocmai apăruse în marginea ecranului. „Nu poţi fixa corect coordonatele de localizare a jocului cu enigme fără sfârşit pe motorul tău de căutare şi ai urgentă nevoie de un indiciu", şi-a amintit că-i spusese Beth. „Păi, bineînţeles!" a strigat Nicholas în

sinea lui. Prietena lui îi dăduse un indiciu, iar el fusese atât de nepriceput şi orgolios, că nici măcar nu se prinsese. Să fixeze corect coordonatele de localizare a jocului cu enigme fără sfârşit pe motorul lui de căutare putea însemna şi altceva decât să scrie corect pe pagina de internet adresa exactă a unui link!

A apăsat imediat pe tasta „enter" şi acvariul virtual i-a dispărut de sub priviri, parcă înghiţit de un monstru cu fălci uriaşe şi negre. În faţa lui a apărut ultima pagină web pe care o vizitase, iar Nicholas a schimbat adresa URL, scriind în graba mare:

www.joculenigmelorfarasfarşit.es

Semnul abisului

6

În amurg, vestea că o savantă de prestigiu murise în circumstanţe misterioase a străbătut în goana mare toate redacţiile din New York City, ca un râu năvalnic. Televiziunile au dedicat întâmplării emisiuni speciale şi au trimis corespondenţi la domiciliul doctoriţei Hart, la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling şi la sediul central al Departamentul de Omucideri al poliţiei din Manhattan, unde se înghesuiau zeci de camere de luat vederi şi microfoane, dornice să capteze imagini ori declaraţii ale oricui avea ceva de spus pe această temă. Speculaţiile se dezlănţuiseră, iar comentatorii îşi lansau ipotezele fără să roşească, relatând cele mai incredibile şi aiuritoare versiuni ale morţii lui Katie Hart: o posibilă sinucidere, o crimă pasională, un act terorist, un asasinat politic ori un infarct fatal. Catastrofa pe care o intuia căpitanul Fitch abia începuse, iar el trebuia să înfrunte primele manifestări ale acelei teribile avalanşe jurnalistice.

– Intră, Aldous, te aşteptam, a spus căpitanul, care stătea la masa de scris, când detectivul a intrat pe uşa biroului.

Coordonatorul de relaţii publice şi şeful de la „Omucideri", care stăteau în faţa căpitanului pe două fotolii din tuburi metalice, şi-au întrerupt discuţia despre conferinţa de presă pe care se pregăteau s-o ţină cu trimişii acreditaţi de întreaga presă.

– Presupun că îi cunoşti deja pe domnii Dehmelt şi Schull.

Aldous Fowler s-a apropiat şi a strâns mâinile celor doi. Şeful Schull, un poliţist elegant, cu faţa rozalie, privirea severă şi părul cenuşiu tuns periuţă, ca marinarii, s-a ridicat în picioare şi i-a cedat fotoliul detectivului. Apoi a început să se plimbe prin încăpere, spunând neliniştit:

– Ei bine, domnule detectiv, cum ai putut observa şi singur, moartea doctoriţei Hart a provocat mare agitaţie printre jurnalişti, ducând la răspândirea de diverse zvonuri, unele dintre ele cu adevărat ridicole, cu toate că nota de presă redactată de echipa domnului Dehmelt – şi a făcut un gest cu mâna, arătându-l – fusese destul de sobră şi precisă, tocmai pentru a evita asemenea riscuri. Din nefericire, circumstanţele ciudate în care a murit doctoriţa Hart au trezit un interes neobişnuit în mediile de presă, chiar înainte ca noi să putem afla ce i s-a întâmplat cu adevărat. Dacă nu mă înşel, căpitanul Fitch ne-a informat că, în principiu, nimic nu ne încurajează să presupunem că ar fi vorba despre un asasinat, cu excepţia semnului ciudat care îi apare în palmă.

– Aşa-i, domnule Schull, tocmai de aceea m-am şi dus personal azi-dimineaţă la locuinţa doctoriţei. Femeia ei de serviciu m-a asigurat că poarta grădinii şi uşa casei erau deschise, aşa că am presupus că putea fi vorba despre un asasinat. Cu toate acestea, n-am dat de nici un indiciu că ar fi fost ucisă. N-am văzut decât semnul despre care v-a vorbit domnul căpitan, şi acesta e chiar cuvântul ce apare însemnat cu fierul roşu în palma doctoriţei Hart, a spus Aldous Fowler, arătându-le celor doi superiori ai săi pagina din blocnotes.

Cei trei bărbaţi s-au uitat la foaia de hârtie ca la un document preţios.

– Ce naiba să însemne toate astea? a întrebat căpitanul Fitch.

– Au aerul unui simbol ezoteric, poate un soi de stigmat religios, a spus Schull, mijind din ochi.

– După ce am vorbit azi-dimineaţă cu femeia de serviciu a doctoriţei Hart, am căutat pe Google cuvântul „Kot" şi am găsit peste şapte milioane şi jumătate de trimiteri. Poate fi numele unui stigmat, dar şi orice altceva. Mâine la prima oră, medicul legist va avea gata raportul asupra autopsiei.

– Ucigaşul ne provoacă să-l descoperim şi pare foarte sigur că n-o să izbutim, a spus căpitanul. Dacă le pomenim de toate astea jurnaliştilor de afară, centrala noastră telefonică n-are să facă faţă miilor de anonimi care se vor da drept autorii stigmatului.

– Tu ce crezi, Dehmelt? l-a întrebat Schull.

– Astă-seară am putea să ţinem o scurtă conferinţă de presă, fără să oferim date precise. O să vorbim doar despre poarta şi uşa deschisă, ca şi despre alte câteva detalii fără prea mare însemnătate pentru investigarea cazului, a propus domnul Dehmelt, un bărbat cu faţă dură şi glas seducător.

– Cred că presa ar mai trebui să afle ceva, a intervenit detectivul Fowler.

– La ce te gândeşti, Aldous? a întrebat Schull, mulţumit de cum părea să conducă investigaţia tânărul detectiv Fowler.

– Prin cercetările ei ştiinţifice, doctoriţa Hart voia să obţină tehnologia necesară pentru a pătrunde în creierul unei fiinţe omeneşti şi a-i cunoşte, modifica ori elimina amintirile, emoţiile sau gândurile. O întreagă revoluţie în ştiinţa minţii, care ar putea aduce sfârşitul bolilor mentale, după cum m-a asigurat directorul Centrului Grosling. Aceste descoperiri i-ar fi putut aduce o nominalizare la premiul Nobel, le-a explicat detectivul Fowler.

– Asta ne complică şi mai mult investigaţia, a zis gânditor Schull.

– Da, orice nebun şi-ar fi putut semna o răzbunare cu stigmatul din palma doctoriţei. Treaba e să dăm de el înainte de a face din asemenea soi de isprăvi o pasiune, a murmurat căpitanul.

– Ei bine, domnilor, cred că trebuie să stabilim termenii conferinței de presă înainte de a fi prea târziu. Poate că vom izbuti ca la ştirile de ultimă oră să se spună mai puține prostii decât până acum.

Atunci telefonul mobil al detectivului a început să sune.

– Aldous? Bănuiam eu că pot să mai dau de tine. Ştiu că-i târziu, dar mi-am zis că vrei să ştii ce-am descoperit când am făcut autopsia doctoriței Hart, a spus medicul legist, de la celălalt capăt al firului.

– Ce-ai descoperit, doctore Scrinna?

– Cadavrul doctoriței Hart nu are creier.

Temnița diavolului

7

În vis, i s-a părut că auzea un urlet sfâşietor, care spărgea tăcerea din temniță. S-a ridicat în capul oaselor, speriat, s-a aşezat, sprijinindu-şi spatele de zid, şi a luat în mâini lanțurile din fier care îi atârnau de picioare, ca să-şi dezmorțească tălpile, cuprinse de furnicături, de parcă nu voiau să se deştepte dintr-un somn profund. Şi-a plecat capul într-o parte şi-n alta, ca să-şi ascută auzul, şi l-a înspăimântat un strigăt nou. Urletele femeii păreau să vină din afara cavernei; țipete inumane, ce creşteau, descreşteau, se repetau şi se stingeau în toiul unor torturi intermitente, pline de cruzime.

Bătrânul tremura şi-şi ținea urechile acoperite cu mâinile, refuzând să accepte oroarea care, ca un bici, îi scutura fiece muşchi de pe trup. Era posibil să nu fie singur în acea grotă subpământeană, iar urletele să fie proferate de cineva care, ca şi el, avea să fie judecat pentru erezie; cineva care pur şi simplu gândea, credea şi acționa altfel decât doreau călăii lui: poate o vrăjitoare, o femeie care făcea farmece şi leacuri, ori o ghicitoare. Atunci şi-a amintit perfect de cartea *Lumea şi demonii ei*, în care bunul său prieten Carl Sagan, mare astronom şi popularizator

de fenomene ştiinţifice, demonstra că mii de vrăjitoare fuseseră arse pe rug în decursul istoriei, în ciuda faptului că practicile lor oculte erau nevinovate. Dar el nu trăia în plin Ev Mediu, ci în primul deceniu al secolului al XXI-lea. Atunci cum de era cu putinţă o asemenea nebunie? Cum de era cu putinţă ca o femeie să fie torturată atât de atroce din pricina credinţelor ei în anul 2007?

S-a mai liniştit niţel, gândindu-se că poate şi acele urlete sfâşietoare făceau parte din scenografia artificială care îl înconjura. Dacă era ceva mai atent, putea chiar să audă rezonanţa acustică a unui simulator de sunete din depărtare. O clipă, a putut aprecia nuanţele cu mai mare claritate. În plus, a observat că urletele se repetau în secvenţe şi la intervale de timp egale, ca o litanie care începe şi se sfârşeşte mereu la fel. A ajuns chiar să creadă că şi cicatricea care îi înconjura craniul era aidoma machiajelor cinematografice, care îi înspăimântau pe spectatori. Rana aceea nu-l durea. Şi-a spus că tot acel decor nu putea să aibă pentru temnicerii lui altă utilitate decât aceea de a-i slăbi puterile şi a-i distruge sufletul. Numai anihilându-i emoţiile şi voinţa cu ajutorul acelei tenebroase reprezentări teatrale puteau ei să obţină ceea ce doreau atât de mult. Îşi putea da seama de toate acestea la fel cum vedea gratiile ruginite din temniţă în faţa ochilor.

Jocul enigmelor fără sfârşit

1

În faţa ochilor lacomi ai lui Nicholas, ecranul calculatorului a clipit, devenind negru ca noaptea eternă a timpurilor. O muzică neobişnuită a început să crească în întuneric: note individuale, scoase de instrumente pe care Nicholas nu izbutea să le identifice, şi care păreau să se işte din neant, compunând o melodie nespus de

frumoasă, dar imposibilă. Un licăr de lumină, intensă şi rapidă ca o stea căzătoare, a străbătut ecranul, dezvăluind o mică sferă cerească învăluită în ceţuri, care plutea în mijlocul unui univers de galaxii infinite. Neîncrezător şi emoţionat, Nicholas a trecut cu săgeata mausului peste sferă, ca şi cum voia s-o atingă cu mâinile, iar ea a început să se rotească în jurul său printre ceţurile ce o înconjurau, în vreme ce din marginile ecranului digital răsărea cadrul unei nave spaţiale, pe a cărui parte inferioară se afla un panou de control cu instrumente de navigaţie, luminiţe şi întrerupătoare. Nicholas a simţit pentru prima oară că Staţia Modulară NK era ceva mai mult decât un simplu montaj decorativ, ceva foarte diferit de un dormitor decorat futurist, cu un simulator spaţial în care să-şi recreeze visurile de astronaut aspirant de la ŞETA. Pe ecranul calculatorului său se deschisese o fereastră magică ce dădea spre cosmos, spre un univers misterios şi fără fârşit, în care plutea o mică sferă cerească, la fel de minunată ca şi Terra când o priveai din cosmos. Iar el, din depărtarea imaginară a Staţiei Modulare NK, o putea contempla în clipa aceea cu aceeaşi uimire cu care o făceau zi de zi, de la mii de kilometri distanţă, membrii echipajului adevăratei Staţii Spaţiale MIR. Atunci n-a mai avut nici o îndoială: chiar ŞETA le trimisese mesajul electronic, ca să le încredinţeze misiunea de a căuta Esenţa marelui Mister.

A trecut cu mausul peste iconiţele de control ce apăreau pe ecran şi câteva lumini au dezlănţuit o uluitoare gamă de culori. A descoperit imediat că putea să acţioneze întrerupătoarele, care scoteau clicuri metalice mai sonore decât muzica, să mişte pârghii minuscule ori să mute comenzi dintr-o parte într-alta a tabloului de comandă peste care trecea. Dar nu aflase încă lucrul cel mai surprinzător: când a apăsat pe un dispozitiv situat în colţul din dreapta jos al ecranului, care clipea şi emitea un sunet ascuţit şi intermitent, în centrul tabloului de comandă s-a deschis o maşinărie minusculă, aidoma unei clepsidre digitale, cu un spaţiu destinat unui număr nedefinit de cifre de identificare, iar o voce feminină a spus delicat:

– Introduceţi, vă rog, codul de acces! Puteţi face o singură încercare şi va trebui s-o verificaţi înainte de a trece 24 de ore. După expirarea termenului, această pagină web nu va mai fi activă pe internet. Numărătoarea inversă a început.

Semnul abisului

1

Sala de autopsii a Institutului de Anatomie din New York City era la fel de rece şi închisă ca şi camera mortuară a unui mausoleu, deşi mai modernă, fără îndoială. Din tavan atârnau trei lămpi chirurgicale, care aruncau raze intense de lumină asupra mesei de autopsie pe care stătea cadavrul doctoriţei Hart, acoperit cu un cearşaf alb, asortat cu faianţa ce acoperea pereţii şi cu halatul pe care îl purta medicul legist Scrinna, din al cărui chip, parţial acoperit cu o mască albastră de chirurg, nu se mai zăreau decât ochii vioi. Pe cap, o bonetă din plastic albastru îi acoperea părul de la ceafă la frunte, lăsând să se vadă doar sprâncenele încruntate. Încă nu reuşise să-şi revină din uimire.

Un asistent a deschis uşa sălii de autopsii iţindu-şi timid capul, ca şi cum voia să vadă cadavrul.

– A sosit detectivul Aldous Fowler, a anunţat cu glas răguşit şi agitat.

– Spune-i să intre, te rog!

Aldous Fowler purta aceleaşi haine ca legistul: halat alb, bonetă albastră, mască, mănuşi transparente în mâini şi cipici de plastic pe pantofi. Se unsese cu o loţiune puternic mentolată sub nas, ca să nu mai simtă duhoarea pe care începuse s-o emane cadavrul.

– Oricât de incredibil vi s-ar părea, nu demult, când am deschis craniul doctoriţei Hart ca să-i examinez creierul, am descoperit cu uimire şi oarecare neîncredere, trebuie să admit, că ea avea cavitatea craniană complet goală şi fără cea mai mică urmă de masă

encefaliană. Priviți și singur, n-au mai rămas decât câteva resturi de sânge la baza craniului, a spus medicul legist, ridicând domol cearșaful ce acoperea cadavrul.

Aldous Fowler a privit capul deschis al doctoriței Hart, mijind din priviri, pentru a evita detaliile macabre. Nici măcar nu s-a gândit la cruzimea imaginilor pe care le avea sub ochi, poate și pentru că nici lui nu-i venea să creadă ceea ce vedea, ori poate pentru că nu era întâia oară când se confrunta o situație atât de îngrozitoare.

– Și unde-i creierul? a întrebat după o scurtă tăcere, plină de semne de întrebare.

– Când am depășit șocul, am presupus că, dacă trupul avea capul intact, cineva îi extrăsese creierul prin metoda rudimentară pe care o foloseau egiptenii când își mumificau morții. Aceștia foloseau niște cârlige din bronz spiralate, pe care le introduceau prin fosele nazale, ceva similar acestui instrument chirurgical, a spus, luând un cârlig mic de pe masă. Apoi a continuat: Rupeau osul etmoid și prin această deschidere pătrundeau în cavitatea craniană. Restul nu era decât o chestiune de îndemânare și răbdare.

– Vreți să sugerați că așa a fost scos creierul doctoriței? a întrebat detectivul Fowler, năucit, incapabil să priceapă unde bătea medicul legist Scrinna cu explicațiile lui.

– Ceea ce vreau să vă spun, domnule detectiv, e faptul că fosele nazale, osul etmoid și cutia craniană ale cadavrului sunt intacte și că, oricât aș încerca, nu pricep cum de i-a dispărut creierul. Parcă s-ar fi dezintegrat ori volatilizat, ori parcă niciodată n-ar fi existat o masă encefaliană în craniul doctoriței.

– Dacă am înțeles bine, îmi spui că medicina legală n-are un răspuns pentru un asemenea fapt.

– Asta-i, domnule detectiv. Mi-am convocat câțiva colegi de la Institutul de Medicină Legală din New York City, ca să studieze și ei cazul, dar, doar dacă nu-s nebun de legat, nu cred ca vreunul dintre ei să ajungă la concluzii medicale diferite de ale mele. Pereții osoși ai capului sunt complet lipsiți de orice aderență ori substanță străină și nu există nici cel mai mic semn că ar fi putut fi modificați de către cineva.

– Dar îmi vorbeşti despre un fenomen SF, doctore Scrinna: un cadavru fără creier şi cu un cuvânt însemnat cu fierul roşu pe mână.

– N-aş şti cum să consider toate astea, domnule detectiv, decât ca pe un caz inexplicabil pe cale ştiinţifică. Deşi n-am nici cea mai mică îndoială că orice amator de fenomene paranormale l-ar transforma într-un pasionant Dosar X, un mister dintre cele care se prezintă în serialele TV şi trezesc entuziasmul publicului de toate categoriile. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş crede niciodată că aşa ceva e cu putinţă.

– Toate astea au să fie greu de explicat presei. Jurnaliştii vor crede că poliţia a înnebunit cu totul.

– Da, şi poate că au dreptate. Un fapt atât de extraordinar nu va face decât să atâţe focul speculaţiilor celor mai greu demonstrabile, aşa că vor apărea tot soiul de teorii care să explice cele întâmplate de pe poziţiile oricărei doctrine pseudoştiinţifice, mistice, ezoterice ori religioase.

– Doctoriţa Hart făcuse din înţelegerea creierului omenesc un scop în viaţă şi ar fi culmea ironiei ca tocmai al său să-i fi adus moartea.

– Uneori se produc asemenea situaţii inexplicabile.

– Credeaţi cu adevărat, domnule Scrinna, că doctoriţa Hart putea să fi descoperit tehnologia necesară pentru a manipula mintea omenească?

– Nu-i prea mare deosebire între a crede aşa ceva şi a crede că i-ar putea fura cineva creierul fără să-i practice nici cel mai mic orificiu în cap. Nu-i decât o chestiune de progres ştiinţific şi avans tehnologic. În urmă cu abia 50 de ani, nici nu ne puteam gândi că inima unei fiinţe moarte ar putea fi transplantată în corpul unei fiinţe vii. Şi acum, vedeţi dumneavoastră, nu demult presa a informat că, pentru întâia oară, unei femei căreia propriul câine îi ciopârţise chipul i-a fost transplantată o nouă faţă.

– Ce mai, este incredibil!

– Surprinzător cum a demonstrat ştiinţa că un fapt considerat cândva magic ori inexplicabil devine un simplu truc, fezabil în laborator.

– Şi dacă n-ar fi vorba decât despre un joc neobişnuit de magie, despre un truc în care obiecte, animale ori persoane trec dintr-un cufăr sigilat într-altul, fără ca spectatorul să poată descoperi în ce fel... a făcut Aldous Fowler speculaţii cu glas tare.

– De-ar fi cum spuneţi, e limpede că Iluzionistul dumneavoastră, domnule detectiv, e o fiinţă perversă, care ştie mult mai multe despre creierul omenesc decât ne vom putea noi închipui vreodată.

Temniţa diavolului

8

Bătrânul şi-a dat repede seama că în afara temniţei ceva se schimbase. S-a uitat dincolo de drugii din fier şi a observat că de tavan nu mai atârnau trupuri. În locul lor, se aflau un jilţ din fier având spătarul ghintuit cu vârfuri ascuţite, şi un soi de forjă, unde ardeau bucăţi mari de cărbune. O fumăraie cenuşie se înălţa spre tavanul cavernei, înnegrind aerul, iar Kenneth Kogan s-a întrebat dacă nu cumva tocmai acel instrument de tortură fusese la originea urletelor sfâşietoare pe care tocmai le auzise.

A adulmecat în jurul lui, încercând să prindă mirosul cărbunilor aprinşi, şi-a mijit privirile şi a ciulit urechile, ca o pradă fără apărare, care presimte apropierea jivinei ce o va devora până la urmă în întuneric. Trecuse mult de când călăul său, căpcăunul cu limba retezată, nu-i mai aducea nici crupele de făină, nici porţia de apă. De când îşi putea aduce aminte, nu mâncase decât o singură dată, dar i se părea că băuse de două ori, ultima dată când îl vizitase călugărul. I se părea că stătea închis între acele ziduri din piatră de o veşnicie, deşi era posibil să nu fi trecut mai mult de o zi de când se deşteptase, fără să-şi amintească nimic, în acea temniţă a diavolului.

Între timp, Kenneth Kogan izbutise să-şi recapete o parte din memorie şi trecut, şi găsise cauza ce putea explica arestarea şi funebra

scenografie teatrală în care fusese implicat fără voie, reprezentând soarta tragică a unui eretic medieval; cel puţin ştia că, oricine ar fi fost ei, răpitorii lui voiau să afle doar unde era ascunsă Esenţa marelui Mister şi ce ştia el despre ea. De aceea îi şi scotociseră în minte.

Temnicerul a intrat în celulă fără ca bătrânul să-l fi auzit. L-a văzut apărând ca o fantomă în fundul tenebroasei grote subpământene, o figură estompată în fumăraia cenuşie care urca de la forjă. Nu putea distinge limpede mişcările bărbatului cu limba retezată, dar i s-a părut că vedea cum acesta vârâse un drug lung de fier în jăraticul nestins din forjă şi apoi plecase, în tăcere neauzindu-se decât cum îşi târa picioarele.

Jocul enigmelor fără sfârşit

8

Beth şi Nicholas n-au discutat nimic despre formulă când, dis-de-dimineaţă, s-au întâlnit, ca în fiecare zi, în staţia unde oprea autobuzul şcolii. Fiecare aştepta să vorbească celălalt despre cum găsise pagina web cu sfera cerească şi postul de control al navei spaţiale virtuale. Dar, la sfârşitul orelor, Nicholas n-a mai putut suporta tăcerea şi, de cum au ieşit din şcoală, i-a spus lui Beth:

– Dacă vrei, putem să mergem acasă pe jos.

În mijlocul colegilor gălăgioşi care roiau în jurul lor, Beth i-a surâs.

– Ştiam eu că n-ai să fii în stare să respecţi înţelegerea pe care am făcut-o, i-a spus.

S-au îndreptat spre Morningside Park. După-amiaza era rece, dar cerul se luminase şi începuse să capete culoarea roşiatică a amurgului.

– Mulţumesc pentru ajutor, Beth, i-a spus Nicholas, dându-şi pe spate şapca albastră cu emblema ŞETA pe vizieră.

– Eşti hotărât să vorbeşti despre joc.

– Da, cred că trebuie s-o facem, Beth. Dacă n-ai fi fost tu, poate că nu m-aş fi gândit că era pur şi simplu adresa URL a unei pagini web necunoscute pe internet.

– Ţi-am spus că era destul de simplu.

– Dar eu mă încăpăţânasem să găsesc un indiciu pe motorul de căutare Google, şi acolo nu era nimic. Am pierdut vremea pe un drum care nu ducea nicăieri, când portalul virtual era sub nasul meu, iar eu nu izbuteam să-l văd.

– Mă rog, mă bucur că până la urmă ai priceput, dar n-am avut intenţia să-ţi sugerez nici un indiciu. Cred că l-ai găsit singur.

– E un joc pasionant.

– Desigur. Dar eu încă n-am descoperit care poate fi codul de acces. Ieri-noapte, a trebuit să am grijă de gemenele vecinei, doamna Walkeg, şi n-am putut continua jocul. De aceea nu ţi-am răspuns la videotelefon, mama striga ca din gaură de şarpe să fiu punctuală la întâlnire.

– Acum nu mai are nici o importanţă, Beth. Care-i termenul tău limită pentru introducerea codului de acces?

– Mai am două ore; pe la şapte, cred.

Nicholas şi-a privit ceasul de mână.

– Trebuie să te grăbeşti, Beth, nu-ţi mai rămâne decât o oră şi 50 de minute, a spus, grăbit.

– Aproape că uitasem de numărătoarea inversă! a exclamat Beth, grăbind pasul.

– Nu poţi să rămâi afară din joc, Beth. Trebuie să introduci codul înainte de expirarea timpului, şi nu poţi greşi.

– Nu-s foarte sigură că am să pot găsi codul într-un timp atât de scurt şi dintr-o singură încercare.

– Ţi-o pot spune eu. Am descoperit-o de dimineaţă, când încercam să aţipesc. Numai că...

– Aşteaptă! l-a oprit Beth, acoperindu-i gura lui Nicholas cu mâinile. Îţi aminteşti ce-am vorbit în Central Park?

Nicholas a consimţit, fără să spună nimic, iar Beth a continuat:

– Joc mai departe numai dacă trec singură de proba codului de acces. Astea-s regulile, Nicholas. Regulile sunt importante, pricepi?

– Sigur că pricep, dar știi și că fără tine jocul ăsta ori ce-o fi el n-are nici un haz pentru mine. Ori jucăm împreună, ori mă las. Suntem o echipă, Beth, Echipa Galileo de la ŞETA, și nu văd de ce acum ar trebui să fie altfel.

– Lasă-mă cel puțin să încerc, Nicholas. Știi că nu m-aș simți bine față de mine însămi dacă n-aș face așa.

– Bine, mai ai aproape o oră și 30 de minute. Așa că începe cu începutul și dă-i bătaie. Sunt sigur că ai să reușești.

S-au despărțit la intrarea în clădirea unde locuia Beth cu mama și sora ei mai mică, un zgârie-nori modern, ale cărui ferestre de cristal străluceau în amurg ca niște oglinzi de aur.

– Te sun de pe Stația Modulară NK la orele 18.45, a spus Nicholas, plecând.

– Am să fiu atentă la ecranul Navei Interplanetare BH, a răspuns Beth și a intrat în gang.

Somnul abisului

8

A luat foile goale și le-a pus în ordine pe masă. Aldous Fowler folosea mereu aceeași metodă pentru a-și elabora ciornele dosarelor polițienești: știrea crimei, ora și locul comiterii ei, persoanele implicate, descrierea scenei, indiciile delictului, dovezile materiale, părerile medicului legist, mărturiile, primele concluzii. Așa învățase la Academia de Poliție și niciodată nu procedase altfel. Acest ritual era pentru el ca un balsam care îi permitea să-și ordoneze ideile în minte dintr-o singură privire, pe când revizuia notițele din carnet, căutând titlul cazului. Pentru detectivul Fowler, eticheta dosarului polițienesc era mult mai mult decât o simplă referință de pus în fruntea

rapoartelor, cu care să deschidă folderele şi fişierele informatice ale Departamentul de Omucideri al Poliţiei. Titlul pus unui caz, alături de numele victimei, era pentru el tot atât de important ca şi cel al unui roman, al unui cântec ori al unei opere de artă. El trebuia să concentreze şi rezume aspectele cele mai importante ale cazului, nucleul chestiunii, codul asasinatului. Lui nu-i era nicidecum greu să obţină acest rezultat; la Academia de Poliţie se afirmase printr-o mare capacitate de a face conexiuni şi sinteze. Era în stare să lege în câteva secunde cele mai complexe fire ale unei investigaţii criminale lungi şi dificile, reducându-le la un simplu rezumat. Tocmai de aceea fusese şef de promoţie şi putuse să-şi aleagă Departamentul de Omucideri din New York.

De cum a terminat să-şi recitească blocnotesul, a şi pus un titlu ciornei a ceea ce urma să fie raportul său:

Cazul Iluzionistului

Da, şi-a zis detectivul Fowler, aducându-şi aminte cuvintele medicului legist Scrinn A. Kendall, când îi spusese că dispariţia creierului din craniul doctoriţei Hart părea un truc de prestidigitaţie, unde ceva dispare dintr-un loc ca şi cum s-ar dezintegra, ca să reapară în chip surprinzător în altul.

Poate că creierul doctoriţei Hart era pe undeva, deşi ei încă nu ştiau să explice cum plecase din craniul ei intact şi gol. De aceea, autorul trucului medico-ştiinţific nu putea fi decât un Iluzionist malefic, care ştia despre creierul omenesc mai multe decât ar fi putut ei să-şi închipuie vreodată. Misiunea lui, ca detectiv criminalist, era tocmai aceea de a-l demasca pe vrăjitorul intrigant din umbră.

– Un iluzionist? a întrebat căpitanul Fitch din biroul lui.

– Da, cazul Iluzionistului, deşi aceasta nu-i decât metafora cu care îl numim pe cel care a furat creierul doctoriţei Hart, fără să lase altă urmă decât semnătura crimei, cuvântul „Kot", a explicat detectivul.

– Şi? l-a iscodit căpitanul, strângându-şi buzele într-un rictus care îi accentua îndoielile.

– Sunt convins că asasinul ne provoacă să-i aflăm identitatea şi trucurile, ca un mag neurolog care şi-a pierdut minţile.

– Haida-de, Aldous! Doar nu-mi sugerezi că doctoriţei Hart i-a furat creierul un coleg de-al ei, a spus, exaltat, căpitanul Fitch, plimbându-se dintr-un capăt într-altul al biroului cu ceaşca de cafea în mână.

– Cel puţin, e cineva cu suficiente cunoştinţe de neurologie pentru a putea extrage masa encefalică a unei persoane fără să-i perforeze craniul. Aş îndrăzni chiar să spun, acceptând opinia medicului legist Scrinna, că hoţul ştie despre creierul omenesc lucruri complet necunoscute ştiinţei actuale.

– Calci pe un teren nesigur, Fowler, a spus căpitanul Fitch, care nu putea accepta argumentele subordonatului său. Nu le putem spune oamenilor că un neurolog sărit de pe fix umblă liber printre noi, furând creierele colegilor lui, ca un pungaş oarecare. În plus, la ce i-ar trebui cuiva creierul doctoriţei Hart?

– Presupun că pentru a-l studia, şi n-ar fi ăsta primul caz, a răspuns, sigur de el, Aldous Fowler, făcându-şi şeful să tresară.

– S-a mai întâmplat aşa ceva? a întrebat căpitanul, privindu-l pe Aldous cu coada ochiului.

– Nu în împrejurări similare, după câte ştiu. Dar, când îmi pregăteam raportul, am căutat pe Google sintagma „furt de creiere" şi nu mică mi-a fost uimirea când am găsit câteva pagini web care pomeneau despre misteriosul furt al creierului lui Einstein.

– Şi creierul lui Einstein a fost furat? a întrebat căpitanul, perplex.

Aldous Fowler s-a instalat mai bine în fotoliu şi a făcut o pauză.

– Aşa ne dau asigurări unele reviste ştiinţifice. Einstein a murit în anul 1955 la spitalul din Princeton şi a fost incinerat, după cum dorise. Dar, după două decenii, se pare că un jurnalist a descoperit că un patolog din spital, Thomas S. Hardwey, extrăsese creierul genialului savant german cu scopul de a-i studia structura neuronală. Unele reviste de neurologie au publicat diverse articole care susţin teoria că Einstein avea o anatomie cerebrală diferită de a celorlalţi muritori, ceea ce i-ar explica genialitatea.

– Mă tem că suntem în faţa unui caz mult mai serios şi confuz decât am putea presupune, a admis căpitanul Fitch, trecându-şi mâna peste frunte şi lăsând să-i scape un lung oftat.

– Teza că un neurolog ar fi extras creierul doctoriţei Hart nu-i o aiureală, a continuat detectivul; trebuie să ţinem seama de faptul că ea însăşi era un savant care încerca să pătrundă în mintea omului, pentru a descoperi secretele mecanismului de funcţionare a acesteia, ceea ce mulţi alţi oameni de ştiinţă ar dori să facă fără nici un scrupul.

– Ipoteza ta e uşor insolită, dar recunosc că suntem în faţa unui caz parcă şi mai neverosimil, dacă se poate aşa ceva, a spus căpitanul Fitch.

– Dacă îmi veţi citi raportul, veţi observa că propun două căi de cercetare foarte diferite: una ar aborda simbologia, pentru a descifra înţelesul cuvântului „Kot" şi dacă are sau nu vreun sens ritual ori ezoteric faptul că a fost însemnată cu fierul roşu în palma doctoriţei Hart; alta ar aprofunda descoperirile ştiinţifice ale defunctei şi legăturile ei cu Centrul Grosling. Poate că oamenii de acolo nu ne-au spus tot ceea ce ştiu.

Temniţa diavolului

9

Pe masa de tortură, bătrânul simţea cum vârfurile ascuţite ale spătarului îi atingeau pielea, fără să-i facă vreun rău. Mâinile, cu palmele îndreptate în sus, îi erau prinse cu curele din piele de braţele unui scaun robust din lemn, iar picioarele îi erau legate cu frânghii subţiri din alfă. Pe frunte, îi lunecau picături mici de sudoare, care sclipeau în lumina roşiatică a cărbunilor ce ardeau în forjă, iar trupul îi tremura convulsiv şi necontrolat din pricina spaimei. Nu-şi putea întoarce capul, fixat de masa de tortură cu un inel din fier, iar ochii ieşiţi din orbite îi jucau dintr-o parte într-alta. Nu vedea pe nimeni lângă el, dar

auzea în spate răsuflarea gâfâită și urât mirositoare a temnicerului fără limbă. A simțit și o prezență mai apropiată, o umbră ori un strigoi cu fața nevăzută.

– Ce vreți de la mine? a întrebat, sfidător, trecând peste propria groază.

Vorbele bătrânului au fost urmate de o tăcere profundă, înnegurată, care a inundat fiece cotlon al grotei subterane.

– Spune cum te cheamă! a strigat călugărul.

– Știi la fel de bine ca și mine, a răspuns bătrânul cu glas ferm.

Călugărul a făcut semn cu mâna călăului, și acesta a strâns curelele ce legau trupul condamnatului de masa de tortură. Un strigăt de durere a ieșit de pe gâtlejul bătrânului, care simțea cum un șir nesfârșit de țepi i se înfigeau în spate, rupându-i pielea fără nici o milă.

– Spune cum te cheamă! a strigat iar călugărul, fără să-i pese de suferința bătrânului.

– Numele meu e Kenneth Kogan, a bâiguit acesta.

– Recunoști că privești stelele ca să afli din ele originea tuturor lucrurilor?

– Recunosc că-s astrofizician și caut, prin metode științifice, cauzele care explică fenomenele naturale ce se produc în univers, a replicat Kenneth Kogan.

– Negi, ca atare, existența unei ființe superioare care a creat Cerul și Pământul?

– Eu nu pot nici nega, nici afirma ceea ce nu cunosc, a răspuns bătrânul, abia șoptit.

Mâinile călăului au tras din nou de curele, iar bătrânul și-a înăbușit un strigăt de durere.

– Obrăznicia cu care vorbești e cea mai bună dovadă a ereziilor pe care le practici, a spus călugărul cu trăsături rigide ca o mască de lut.

– Nu știu despre ce vorbiți. La începutul secolului al XXI-lea, nici o teorie științifică nu-i eretică. Acum știința e acceptată și respectată ca o cale ce duce la cunoașterea adevărată. Au trebuit să treacă veacuri la rând ca să ieșim din întunericul unde ne întorsese reprezentarea grosolană pe care voi ați dat-o Evului Mediu.

– Stărui că vii din viitor, că aparţii altui timp?

– Mă îndoiesc serios că timpul meu e diferit de-al vostru. De ce umblaţi cu fofârlica şi nu puneţi capăt o dată pentru totdeauna acestei farse?

– Cum îndrăzneşti să numeşti „farsă" judecata Inchiziţiei? l-a întrebat, furios, călugărul, făcându-i iar semn călăului, care imediat a înfipt din nou vârfurile ascuţite în trupul slăbit al bătrânului.

– Voi sunteţi diavolul, voi sunteţi răul, voi sunteţi întunericul, voi sunteţi bestia iadului! a strigat Kenneth Kogan, chircindu-se de durere.

– Da, Satana te pedepseşte, şi el te va condamna să fii ars pe rug!

– N-o să mă faceţi niciodată să-mi reneg convingerile.

– Am obţinut deja ceea ce voiam de la tine.

Călăul s-a uitat la călugăr, iar acesta i-a arătat din priviri fierul incandescent din focul forjei. L-a luat cu hotărâre, s-a apropiat de bătrân şi i l-a apăsat în palmă.

Jocul enigmelor fără sfârşit

9

Beth s-a aşezat la postul de control al Navei Interplanetare BH şi a pus pe masă foaia cu formula primită pe mail. Clepsidra de pe pagina web îşi continua inexorabil numărătoarea inversă pe ecranul calculatorului, făcând să curgă, secundă după secundă, timpul ce-i mai rămânea pentru a introduce codul de acces la jocul enigmelor fără sfârşit. Abia de mai avea 30 de minute, şi nu era sigură că va izbuti. Codul putea fi orice: un nume, propriul ei nume, un grup de cifre ori litere, un cuvânt concret sau orice cifră aleasă la întâmplare, dar n-avea la dispoziţie decât o încercare ca să afle dacă ghicise ori nu. 30 de minute nu erau prea mult, şi-a zis, încercând să-şi ţină sub control nervii, pe care începea să şi-i simtă la suprafaţa pielii. 30 de minute erau 1 800 de secunde, 1 800 de bătăi ale inimii

ei, pe care avea să le simtă scurgându-se cu un ciocănit iute şi fără preget în piept. Nicholas îi spusese s-o ia de la început şi Beth voia să urmeze paşii aşa cum îi explicase el în autobuzul şcolii şi în campusul colegiului cu o zi mai înainte. Dacă ţinea seama de raţionamentele şi deducţiile lui Nicholas, putea să descopere, probabil, codul de care avea nevoie. De aceea a redistribuit operaţiile formulei în conformitate cu înmulţitorii.

_AUTĂ _SENŢA MARE_UI MI_TER _N S_ATELE
A_ESTUI J_C _L EN_GMELOR FĂR_ SFÎ_ŞIT

„Caută Esenţa marelui Mister în spatele acestui joc al enigmelor fără sfîrşit", a citit în gând. S-a uitat la clepsidră şi a observat că nu trecuseră decât zece minute din numărătoarea ei inversă. Mai dispunea de douăzeci, şi a început să-şi spună că avea să izbutească. Acum nu trebuia decât să scrie cuvântul „SCRABBLE" şi să asambleze în jurul lui celelalte partide ale vestitului joc.

```
                M   F
      S M       CAUTĂ
      P I         R   R
      A SCRABBLE    Ă
SFÎRŞIT T         L
  N   ESENŢA      U       J
     AL R   C ENIGMELOR
      E     E           C
            S
            T
            U
            I
```

Preț de câteva clipe, a privit cuvintele legate între ele ca și cum s-ar fi uitat la un frumos covor multicolor. Era, fără îndoială, o criptogramă inteligentă și precisă. Dar și-a dat brusc seama că exista ceva ce nu se potrivea cu formula primită pe mail: ultima parte era inutilă. Era chiar lipsită de sens în contextul rezolvării, deoarece codul pentru descifrarea mesajului cifrat nu era cuvântul „SCRABBLE", ci ordinea numerică a deînmulțiților și înmulțitorilor. Dacă făcea abstracție de fazele de „SCRABBLE", a raționat Beth, mesajul nu se schimba deloc. Cuvântul „SCRABBLE" era doar un adaos inutil, încă un joc adăugat la jocul acelei formule. Beth a tras un chiot de bucurie. „Da, e incredibil! a exclamat ea în tăcerea Navei Interplanetare BH. SCRABBLE e codul de acces în jocul enigmelor."

Somnul abisului

9

Mintea lui Aldous Fowler părea un calculator hodorogit, gata să facă explozie. Gândurile i se îngrămădeau în minte, alternau, dispăreau, se iveau iar și se amestecau, într-o succesiune nesfârșită de imagini vagi și absurde. Cu ochii închiși și picioarele încrucișate pe masa de scris din biroul lui, detectivul încerca să se odihnească vreo câteva minute, înainte de a-și continua munca. Obișnuia să practice acest soi de relaxare de când, în copilărie, frecventase un psiholog. Își mai aducea încă aminte de lungile ședințe de psihoterapie cu doctorul Norwoll, din târgușorul lui natal din Detroit. „Lasă-ți gândurile să fugă", îi spusese de nenumărate ori medicul, ca să-l facă să uite imaginile oribile, care acum îi reveneau în minte doar pentru o clipă, pentru a se face iar nevăzute în abisurile memoriei. Directorul Centrului Grosling îi spusese că memoria e un mecanism natural minunat, care îți permite să recuperezi și să clasifici toate informațiile primite de la creier. Dar, adăugase, mintea uită peste 80% din experiențele pe

care le trăieşte fiinţa umană. Cu toate acestea, Aldous Fowler nu-şi uitase amintirile teribile. Izbutise doar să le adoarmă, să le sedeze cu trecerea timpului, ca să nu revină la viaţa pe care o avuseseră în creierul lui, pe când era copil. Cum să-şi poată şterge pentru totdeauna din memorie imaginea atroce a celui mai bun prieten pe care îl văzuse, mort, tranşat ca o păpuşă dezmembrată pe malul lacului Huron, unde făcuseră de atâte ori baie noaptea, pescuind până în zori? Imaginea îi marcase viaţa la fel cum fierul roşu marcase cuvântul „Kot" în palma doctoriţei. Poate că doctoriţa Hart i-ar fi putut intra în minte, pentru a-i smulge acele amintiri înspăimântătoare, la fel cum se extirpă din creier o tumoră malignă, ori poate că doctoriţa ar fi putut să-i înapoieze prietenul, asasinat cu brutalitate pe când nu era decât un copil.

Temniţa diavolului

10

Când bătrânul şi-a venit în fire, a simţit că palma îi ardea de parcă ridicase cu ea un cărbune încins. Năucit de durere, s-a uitat la stigmatul pe care călăul i-l însemnase cu fierul roşu în palmă şi a citit, înspăimântat, un cuvânt pe care îl cunoştea: „Kot". Atunci, temnicerul a deschis uşa de fier a temniţei fără să i se citească în priviri nici o urmă de milă pentru bătrân. Avea în mâini un borcan cu alifie şi s-a aplecat în faţa lui, ca să-i ungă palma arsă cu brutalitate. Apoi a scos cătuşele de la mâinile şi gleznele prizonierului, şi i-a făcut semn să se ridice.

– Unde mă duci? a întrebat Kenneth Kogan, aproape fără să se poată ţine pe picioare şi ştiind că întrebarea îi va rămâne fără răspuns.

Mâinile temnicerului l-au susţinut, obligându-l să meargă. Bătrânul înainta încet. La fiecare pas, privea în jur, încercând să dea de vreun detaliu care să-l ajute să înţeleagă unde se afla cu adevărat. Dar grota

subpământeană părea să fie chiar în inima iadului. Pe zidurile din piatră lunecau firicele de apă, uşile din fier ale celulelor erau ruginite de umezeală şi a zărit acolo saltele zdrenţăroase pe care zăceau trupuri omeneşti. Totul era sumbru şi întunecat, cu excepţia trecerii din fund, luminată cu torţe, pe unde îl vedea venind mereu pe temnicer şi unde n-au întârziat să se afunde. Cel puţin avea să iasă din acel loc sinistru ca un mormânt, şi-a zis Kenneth Kogan, recăpătându-şi curajul în mers. Era chiar posibil ca răpitorii lui să-l lase în sfârşit liber şi atunci avea iar să simtă razele calde de soare pe faţă, ca pe vremea când se plimba prin dumbrăvile pădurii ce înconjura casa lui din Ithaca.

Temnicerul a deschis uşa grotei şi au ieşit pe un palier de unde pornea o scară îngustă în spirală, abia luminată de un opaiţ cu ulei. Ajutat de temnicer, Kenneth Kogan a urcat treptele cu greutate.

Prin altă trecere, au ajuns într-o odăiţă cu tavan boltit, ale cărei ziduri groase din piatră erau acoperite cu covoare. Într-un colţ, ardea o căţuie cu mirodenii, proiectând pe tavan o lumină palidă, roşiatică, iar în faţa lor se înălţau cele două canaturi ale unei uşi enorme, cu întăriturii din fier. Ajungând în faţa ei, călăul a lovit impetuos cu un ciocănel de bronz, iar uşa s-a deschis imediat.

Ceea ce a văzut în acea încăpere imensă, luminată de un şir de lampadare ce atârnau din tavan ca nişte păianjeni uriaşi, l-a făcut pe Kenneth Kogan să se cutremure: doi călugări cu rase şi glugi negre păzeau uşile unui salon alungit, lat cât nava unei catedrale, flancat de tribune înalte, doldora de călugări, şi ei cu capetele acoperite cu glugi, care formau un culoar central. În fund, se înălţa pe podea o estradă mare, iar Kenneth Kogan a văzut alţi cinci călugări, şi ei cu feţele acoperite de glugi negre, aşezaţi pe scaune de preţ, sculptate din lemn aurit. La dreapta tribunalului, în picioare, parcă aşteptându-i cu nerăbdare sosirea, stătea un călugăr cu glugă, care, a presupus bătrânul fără să ştie de ce, era cel care îl interogase şi torturase în temniţa diavolului de unde tocmai ieşise.

În încăpere domnea liniştea hăurilor fără fund, de parcă mulţimea de călugări din tribune ar fi amuţit, nemaifiind în stare decât să-l ţintuiască cu priviri nevăzute pe nou-sosit. Călugării erau încremeniţi,

astfel încât Kenneth Kogan nu putea şti dacă erau bărbaţi ori femei, tineri ori bătrâni, fiinţe din carne şi oase ori simple manechine, care făceau parte din perfecta şi înspăimântătoarea scenografie teatrală pe care o bănuia.

Prizonierul a făcut câţiva paşi înainte şi doi călugări au închis canaturile uşii enorme în spatele lui. Cu capetele plecate şi mâinile încrucişate sub mânecile raselor negre, s-au aşezat de-o parte şi de alta a prizonierului şi, într-o tăcere mortuară, au înaintat spre estradă ca un cortegiu funebru la Judecata de Apoi.

Jocul enigmelor fără sfârşit

10

Chipul surâzător şi fericit al lui Beth Hampton s-a ivit în colţul din dreapta sus al monitorului lui Nicholas.

– Bună, BH! Ai găsit codul? a iscodit-o Nicholas, privindu-şi ceasul de la mână. Mai erau cincisprezece minute până la încheierea numărătorii inverse a lui Beth şi amândoi aveau timp suficient pentru a introduce codul în pagina web a jocului.

– Da, cred că am găsit-o, NK! a exclamat, orgolioasă, Beth.

– Bine, atunci n-ar strica să verificăm dacă am făcut aceeaşi deducţie. Cine zice primul?

– Mi se pare că nu aşa ne-am înţeles, NK, a ripostat Beth, mişcând capul dintr-o parte într-alta.

– A, nu? Şi cum ne-am înţeles, BH?

– Că fiecare din noi îşi va urma propriul drum, total independent de celălalt. Îţi aduci aminte?

– Ne-am înţeles să mergem fiecare pe drumul lui până ajungem în acest punct; dar, începând de aici, e altfel, BH.

– Nu văd de ce s-ar schimba lucrurile.

– Păi, pentru mine e foarte limpede, a lămurit-o Nicholas pe Beth, uşor iritat de încăpăţânarea ei. Dacă deducţiile noastre despre cod nu coincid, unul din noi rămâne pe-afară, asta în caz că celălalt ghiceşte. Acum pricepi?

– Poate că-i aşa, NK, dar astea-s regulile jocului. Regulile-s importante, ţi-am mai spus.

– Da, da, regulile-s importante, ştiu asta, deşi trebuie să fii de acord cu mine că, în acest caz, regulile le inventezi tu, a ironizat-o Nicholas. După câte ştiu, nici jocul formulei, nici jocul de scrabble şi nici jocul enigmelor fără sfârşit n-au instrucţiuni. De ce eşti atât de căpoasă?

– Ţi-am mai explicat lângă lacul din Central Park, NK, şi nu cred că-i vreun capriciu de-al meu. Dacă propriul meu cod de acces în joc nu-i corect, eu n-am să intru în el, oricât de amuzant ar fi.

– Haide, BH! Nu crezi că sari calul? Nu-i decât un joc!

– Te înşeli, NK. Dacă, aşa cum ne-am gândit, ŞETA ne pune la încercare, nu putem să luăm parte la joc cu orice preţ, folosind tot felul de şmecherii. Beth s-a uitat la clepsidra de pe pagina web şi a văzut că nu-i mai rămâneau decât cinci minute şi jumătate ca să-şi introducă propriul cod. Nu mai am decât cinci minute şi 29 de secunde, 28, 27, 26...

– Bine, bine! Lasă-mă să mă gândesc o clipă, i-a cerut Nicholas. A urmat o clipă de tăcere şi, în cele din urmă, a continuat: De acord, dar cel puţin să facem ceva.

– N-am prea mare încredere în ideile tale, a glumit Beth.

– Să introducem codul de acces în acelaşi timp. Aşa o să aflăm pe loc dacă am reuşit amândoi să trecem proba.

– Asta nu mi se pare o idee rea, NK.

– Bine, tot e ceva.

– Începem?

– După ce număr de la trei la zero.

– Simt gâdilături în stomac.

– Linişteşte-te, BH, nu se-ntâmplă nimic.

– Da, ştiu, nu-i decât un joc.

Nicholas a respirat adânc, de parcă urma să se arunce în apă.

– Eşti gata? a întrebat.

– Da, sunt pregătită.

– Atunci încep numărătoarea inversă. Trei... doi... unu... şi... zero.

Sub clepsidra virtuală de pe fiecare ecran, amândoi au scris la unison acelaşi cuvânt.

Semnul abisului

11

Deşi era aproape miezul nopţii, Aldous Fowler nu voia să plece spre micuţul lui apartament din comitatul Queens, foarte aproape de Long Island. A doua zi trebuia să se întoarcă la Centrul Grosling şi voia să ştie ceva mai mult despre cum studiau acolo creierul omenesc. Mai multe întrebări se conturau în mintea detectivului: Ce era, mai precis, Centrul de Cercetări Neurologice Grosling? Când fusese creat şi de către cine? Ce urmărea? Cum îşi finanţa cercetările? Ce experimente se realizau acolo?

Folosind doar lumina ce venea dinspre ecranul calculatorului, detectivul Fowler a scris în motorul de căutare Google numele complet al Centrului Grosling. Ecranul a pâlpâit şi, în mai puţin de o secundă, s-a acoperit cu o lungă listă de rezultate, dintre care primul îi aducea exact informaţia pe care o căuta: pagina *centrulgrosling.com*. A pus săgeata mausului pe ea şi a dat click, ca s-o activeze. Imediat a apărut pe ecran logo-ul centrului: un soi de trifoi alcătuit din neuroni, cu sigla CCNG la bază.

A dat iar click pe logo şi, în cele din urmă, a apărut pagina oficială a centrului. Era o web cu aspect grafic auster, dar elegant şi practic, având în partea dreaptă o imagine tridimensională a maiestuosului edificiu din oţel, care oferea o vizită virtuală în toate secţiile centrului. În partea stângă, fluturau câteva bannere, care trimiteau la secţiile domeniului: introducere, istoria centrului, organigramă, departamente

de cercetare, personal, publicații, activități științifice, evenimente, bibliotecă. Un întreg labirint informațional, în care te puteai pierde cu orele, poate cu zilele, căutând ceva la fel de incert ca o informație ascunsă, un semn la fel de eteric ca aerul, o pistă invizibilă despre ceea ce i se putuse întâmpla doctoriței Hart și, mai ales, despre cine îi putuse face să dispară, ca un Iluzionist malefic, creierul privilegiat.

Dar vizita virtuală la Centrul Grosling n-avea să fie inutilă pentru detectivul Fowler. Trecerea prin toate acele pagini îi permitea să cunoască toate datele precise de care avea nevoie ca să-și înceapă investigația, răscolind dinainte terenul pe care avea să-l străbată, cu aceeași exactitate cu care un explorator își programează, bazându-se pe un ansamblu de enciclopedii și hărți cartografice, viitoarea expediție la capătul lumii. Acestea erau avantajele progresului, ale fantasticei invenții tehnologice numite internet, pe care el nu izbutea s-o înțeleagă, dar care permitea interconectarea la scară mondială a milioane de calculatoare, transferul de fișiere, mesaje electronice și convorbiri directe sau organizarea de videoconferințe, aidoma celei pe care chiar în acele clipe o susțineau, nu foarte departe de el, doi puști pe care îi chema Nicholas Kilby și Beth Hampton, pe care detectivul Aldous Fowler încă nu-i cunoștea.

Temnița diavolului

11

Ajungând în capătul coridorului, cei doi călugări care îl păzeau pe bătrân s-au oprit, iar unul din ei a făcut un gest, invitându-l să ia loc pe banca din fața lui.

Kenneth Kogan l-a privit cu ochi obosiți, și-a netezit barba albă care începea să-i acopere fața, și i-a dat ascultare cu docilitatea celui înfrânt. În fața lui, neclintiți ca niște figuri de ceară, cei cinci călugări ce alcătuiau tribunalul păreau să-l studieze cu severitate din jilțurile lor

aurite. Atunci, călugărul aşezat la dreapta mesei s-a ridicat şi a început să vorbească într-o limbă pe care bătrânul n-o înţelegea, dar despre care, dată fiindu-i sonoritatea, a presupus că era latina. Glasul călugărului, grav şi solemn, păstra cadenţa unei lungi peroraţii ori a unei predici interminabile.

Când, în sfârşit, a terminat de citit actul de acuzare, călugărul din centru, pe a cărui catedră aurită era un acoperământ din stofă neagră, a poruncit:

– Ridicaţi-vă în picioare!

Bătrânul s-a făcut că n-auzise ordinul şi a rămas aşezat pe bancă. Abia dacă avea puteri să stea drept şi nu era dispus să se umilească din nou într-o farsă judecătorească a Inchiziţiei.

Cei doi călugări care îl păzeau se pregăteau să-l oblige să se ridice, dar cel ce dăduse porunca şi juca rolul preşedintelui de tribunal le-a făcut un gest tăios cu mâna, cerându-le să-i accepte răzvrătirea şi să-l lase să stea jos.

– Eşti acuzat că dai dovezi de erezie în studiile şi cercetările ştiinţifice pe care le întreprinzi; că nu-L recunoşti pe Dumnezeu drept Creatorul Cerului, Pământului şi al tuturor fiinţelor însufleţite şi neînsufleţite ce vieţuiesc aici; că socoţi drept simple fantezii Sfintele Scripturi ale Bibliei; că practici arta magică a alchimiei cu gândul să obţii nemurirea; că afirmi public că bărbatul şi femeia se trag din animale primitive ca maimuţele; că ai făcut din fiinţa omenească singura divinitate din univers; că manipulezi natura şi resursele ei, fără să respecţi scopurile Domnului; că te îndoieşti de existenţa vieţii veşnice şi a Împărăţiei Cerurilor; că proclami existenţa altor forme de viaţă pe planete îndepărtate; că ai pretenţia să transformi cosmosul în viitorul sălaş al oamenilor; şi, în fine, că vrei să dezlegi minunea creaţiei, ca să explici originea vieţii şi universului, luând locul puterii lui Dumnezeu. Ai ceva de spus în apărarea ta?

– Nu, a spus în şoaptă bătrânul, dând din cap.

– Tăcerea ta te condamnă la arderea pe rug! a strigat deodată călugărul care stătea în picioare, în dreapta podiumului.

Lui Kenneth Kogan glasul acela i s-a părut cunoscut.

– Poate că m-ați și condamnat deja.

– Încă mai poți să scapi de flăcările iadului, dacă te căiești cu adevărat în fața acestui tribunal pentru ereziile și credințele tale.

– Eu sunt doar un om de știință care vrea să înțeleagă universul în care trăiește.

– Pentru cine crede în Dumnezeu, această blestemată curiozitate cu care te lauzi n-are nici un sens.

– Despre ce Dumnezeu îmi vorbiți?

– Despre singurul adevărat. Dacă vrei să nu arzi de viu, trebuie doar să-ți arăți credința în El și în Cuvântul Său divin.

– Credința mea... La ce mi-ar folosi să cred în voi și în Dumnezeul vostru?

– Mântuirea sufletului tău stă în credință.

– Credința despre care îmi vorbiți e la fel de lipsită de rațiune ca și cruzimea voastră.

– Iar răzvrătirea ta e demnă de martiriul flăcărilor!

– Atunci, aprindeți butucii și sacrificați-mi viața, ca s-o oferiți Dumnezeului vostru pe altarul fanatismului de care dați dovadă.

– Știm totul despre tine, tot ce se ascunde în mintea ta. Întrunirile, proiectele, secretele chiar și cele mai ascunse gânduri ale tale. Credeai că ai să-ți poți atinge țelul, că vei avea mereu Esența marelui Mister, care te-a ajutat atât de mult, și că nimic n-are să se opună dominației supreme a științei tale. Credeai că-ți va fi de ajuns să ai Esența marelui Mister, ca să înțelegi totul și să devii Dumnezeu. Dar Dumnezeu sunt eu! a urlat călugărul ca un iluminat, dându-și brusc la o parte gluga care îi acoperea capul.

– Sunteți nebuni, v-ați scrântit cu toții, a murmurat bătrânul.

– Nu mă recunoști, domnule Kogan? Nu-ți spun nimic glasul și chipul meu?

Bătrânul și-a mijit ochii și l-a privit cu atenție pe călugăr, dar chipul acestuia nu i-a amintit de nimeni.

– Nu, nu te cunosc. Cine ești? Ce vrei de la mine? a întrebat, buimac.

– Adu-ți aminte, domnule Kogan.

Bătrânul s-a învăluit într-o tăcere sepulcrală şi a încercat să-şi aducă aminte cine putea fi bărbatul ce se proclama singur Dumnezeu.

Călugării care îl păzeau l-au luat de ambele braţe şi s-au îndreptat cu el spre o uşă din stânga salonului. Ieşind afară, o rafală de aer rece i-a trecut peste faţă şi l-a înviorat. Atunci şi-a dat seama că intrau într-o piaţetă medievală în mijlocul căreia se înălţa un par înfipt într-un rug uriaş. Îngrozit, Kenneth Kogan l-a revăzut pe călăul din temniţă, care, aşezat lângă o grămadă mare de butuci din lemn, ţinea o torţă aprinsă în mână.

Partea a-II-a

Misiunea Ouroburos

1

– Vezi ce văd şi eu, BH? a întrebat Nicholas, de cum a scris cuvântul „scrabble" drept cod de acces în jocul enigmelor fără sfârşit.

– Da, NK, văd, văd! E emblema Şcolii Experimentale a Tinerilor Astronauţi!

– Am reuşit, BH! Felicitări! a spus Nicholas, plin de iluzii.

Beth şi Nicholas aveau în faţa ochilor emblema ŞETA care apărea şi pe costumele spaţiale, şi pe şepcile de astronauţi aspiranţi, ca şi cum ar fi fost vorba de începutul prezentării unui joc video de consolă.

ŞCOALA EXPERIMENTALA PENTRU TINERI ASTRONAUŢI
FUNDAŢIA UNIVERS

După imagine, s-a auzit o muzică suavă, care părea compusă din sunete cosmice ciudate, iar emblema ŞETA s-a estompat domol, lăsând loc unui flux vertiginos de stele şi galaxii, ca şi cum Staţia Modulară NK şi Nava Interplanetară BH s-ar fi precipitat subit într-un abis astral, în ritmul trepidant al melodiei. Apoi, viteza s-a redus treptat, până ce pe ecranele lor a reapărut sfera cerească pe care o văzuseră la intrarea pe pagina web a jocului; era tot mai aproape...

– Cred că ne îndreptăm necontrolat spre atmosfera sferei cereşti, BH! Simt cum capsula staţiei mele modulare vibrează, gata parcă să se facă fărâme! E o urgenţă! E o urgenţă! Nu izbutesc să reintru pe orbita de apropiere! a strigat Nicholas, văzând că planeta creştea neîntrerupt în faţa ochilor lui, până ce acoperea tot ecranul calculatorului său, învăluindu-l într-o ceaţă deasă.

– Eşti un mare actor, NK, dar de data asta n-ai să mă poţi impresiona. Lasă emoţiile pentru altădată şi concentrează-te asupra jocului, i-a spus Beth, fără să poată sta din râs.

O pâlpâire instantanee pe ecranul calculatorului i-a atras atenţia lui Nicolas, lăsându-l mut de uimire. Iar Beth a intuit o prezenţă stranie alături de ea.

– Ce se întâmplă? a întrebat Nicholas.

– Nu ştiu, NK, dar începe să-mi fie frică, a zis Beth, înfricoşată.

Pe loc s-a ivit în faţa lor imaginea virtuală a unui bătrân care purta un costum albastru de astronaut. Stătea în picioare în ceea ce părea să fie un salon nemaivăzut de ochi pământeni. Părea să se afle într-un palat futurist, dar cu ornamente antice: coloane groase şi albe din piatră de culori neobişnuite, capiteluri frumos sculptate, care susţineau o boltă imensă şi transparentă, dincolo de care se zărea un cer cu nori portocalii, o pardoseală şlefuită şi strălucitoare, cu desene filigranate şi pereţi împodobiţi cu fresce reprezentând peisaje şi scene schimbătoare, care aduceau cu interiorul unei mari biblioteci clasice. Imaginea virtuală a bătrânului s-a apropiat încet de Nicholas şi Beth, parcă atrasă de un zoom digital. Au văzut că bătrânul purta pe piept logo-ul ŞETA, dar nici unul din ei n-a îndrăznit să spună nimic. Bărbatul li se părea atât de real, că s-au temut că putea

răspunde la vorbele lor, dacă spuneau ceva. Cu toate acestea, spre uimirea lui Nicholas Kilby şi a lui Beth Hampton, bătrânul li s-a adresat, privindu-i drept în ochi.

Iluzionistul

1

Dis-de-dimineaţă, detectivul Aldous Fowler citea la el în birou raportul scris de medicul legist cu privire la autopsia cadavrului celei care fusese doctoriţa Hart. Cauza directă a morţii fusese, într-adevăr, un stop cardiac produs pe la orele cinci dimineaţa. Pe trup nu se observau nici urme de rezistenţă, nici simptomele ingerării de barbiturice ori de alt soi de medicamente, care să-i provoace otrăvirea. Fierul roşu fusese aplicat pe palma dreaptă a doctoriţei după ce murise, şi creierul lipsea. Cum i-l sustrăseseră? Nici doctorul Scrinna, nici ceilalţi medici legişti care asistaseră la autopsie şi văzuseră cadavrul nu puteau oferi un răspuns medico-ştiinţific care să poată lămuri acest fapt surprinzător. Nu apăruseră nici resturi de fibre, fire de păr, sânge ori materii organice suspecte, nici vreo urmă genetică cu ajutorul căreia să se poată identifica ADN-ul autorului ori autorilor crimei. Cu toate acestea, la primele analize toxicologice ale cadavrului, se detectase prezenţa în sânge a unui anestezic puternic, care probabil îi fusese administrat cunoscutei cercetătoare pe cale respiratorie, cu câteva ceasuri înaintea morţii. Concluzia raportului era categorică: doctoriţa Hart fusese asasinată prin sustragerea creierului pe căi necunoscute medicinei legale, pe când era în stare de anestezie totală, astfel încât stigmatul din palmă, absenţa masei cerebrale şi ceea ce mai rămăsese din anestezic erau singurele dovezi ale crimei.

Tocmai încheiase raportul, când căpitanul Fitch a deschis uşa şi şi-a ţiut capul ca şi cum nu se aştepta să dea acolo de detectiv.

– Credeam că încă n-ai sosit, la ce oră ai plecat azi-noapte? l-a întrebat căpitanul, dar tot fără să intre.

– Aseară n-am plecat, am lucrat la cazul doctoriței Hart până acum; raportul medicului legist Scrinna a sosit abia acum câteva minute; tocmai voiam să vi-l dau, a răspuns detectivul cu glas ostenit.

– Uită de cazul doctoriței Hart, Aldous!

– Cum?

– De acest caz are să se ocupe de-acum FBI-ul. Agenta specială însărcinată cu investigația e în birou la Schull, a spus căpitanul pe tonul afectat al cuiva care dă o veste proastă. E mai bine să vii cu mine, ești singurul care cunoaște detaliile asasinatului... sau ce-o mai fi, a conchis el, prost dispus.

Aldous Fowler s-a simțit de parcă pumnul unui boxer i-ar fi nimerit drept în față și l-ar fi lăsat, ametit, pe covorul din ring.

– Da, firește, domnule căpitan. Vin într-un minut, a bâiguit în cele din urmă, după ce i-a trecut năuceala.

„Că doar nu-ți închipuiai că ai să fii tu steaua spectacolului!" i-a spus o voce interioară. Dar adevărul e că detectivul Fowler chiar așa crezuse, că tocmai el avea să dezlege acea crimă, oricât de misterioasă și inexplicabilă părea.

Când Aldous Fowler a intrat în birou, încă mai era furios. Știa că oricât ar fi făcut ca superiorii să-i încredințeze coordonarea investigațiilor în misteriosul caz al Iluzionistului era inutil. Dacă FBI-ul hotărâse să-și bage nasul în chestia aia, Departamentul de Omucideri al Poliției nu prea mai avea nimic de zis. Cu toate acestea, reținerile profesionale ale detectivului s-au risipit cu un oftat, de cum a văzut-o pe agenta specială a FBI-ului așezată pe canapeaua din piele neagră, alături de robustul domn Schull. Era o femeie pentru care Aldous Fowler simțea o mare admirație.

Schull și-a sprijinit coatele pe brațele fotoliului.

– Domnișoară locotenent, ți-l prezint pe detectivul Aldous Fowler de la Departamentul de Omucideri al poliției. El a investigat până acum moartea doctoriței Hart și a elaborat raportul pe care tocmai l-ai citit.

Domnişoara locotenent Taylor s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna tânărului detectiv, care o privea de parcă ar fi cunoscut-o. Avea ochii verzi, de un verde intens şi întunecat, evidenţiat de machiajul delicat. Avea părul vopsit într-un negru intens, strâns la ceafă cu o agrafă aurită, şi trăsături elegante, prelungi. Se apropia de 40 de ani, iar la blugii pe talie îşi asortase o bluză de culoarea vie a lămâilor verzi.

– Am asistat la un curs despre psihopaţi pe care l-ai ţinut acum câţiva ani în districtul Queens, a zis detectivul Fowler, strângând mâna domnişoarei locotenent Taylor.

– Atunci ştii despre mine mai mult decât ştiu eu despre tine, a replicat agenta specială a FBI-ului, spre hazul lui Schull şi al căpitanului Fitch.

Aldous a înţeles pe loc sensul acelor cuvinte şi de ce râdeau şefii lui. Ştia că pe domnişoara locotenent Taylor toţi o numeau pe la spate agenta specială LT şi că-şi datora faima de poliţistă vicleană şi implacabilă succeselor pe care le repurtase în rezolvarea unor importante cazuri de crimă din diferite state ale Federaţiei. Aşa că nu se mira că tocmai ea era agenta specială căreia FBI-ul îi încredinţase cazul doctoriţei Hart. El n-avea nici o îndoială că în spatele morţii acelei prestigioase savante se ascundea mult mai mult decât o simplă crimă, iar cuvintele pe care avea să le audă imediat de la domnişoara locotenent Taylor n-au făcut decât să-i întărească presupunerile.

– Stai jos, Aldous, domnişoara locotenent Taylor are ceva important să-ţi spună, a zis Schull fără prea mult protocol, invitându-l pe detectiv să ia loc pe sofa, alături de căpitanul Fitch şi în faţa agentei speciale.

Pe măsuţa dintre ei fumega o cafetieră micuţă, alături de câteva pahare din plastic, pliculeţe cu zahăr, beţişoare din lemn pentru amestecat în cafea şi un dosar pe care, sub emblema FBI scria „CONFIDENŢIAL" cu litere roşii.

– Cafea? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, privindu-l cu amabilitate pe detectiv.

– Ţi-am citit raportul, Aldous, şi trebuie să admit că m-a impresionat, a spus ea, turnându-i cafeaua. Direcţiile tale de investigaţie sunt corecte, fără nici o îndoială, şi primele tale concluzii, cu tot timpul restrâns de care ai dispus pentru a strânge informaţii precise despre crimă, se îndreaptă în direcţia bună: ezoterism şi ştiinţă, iată conexiunea pe care o căutăm şi motivul care m-a adus aici.

– Adică, ştiai? a întrebat, deconcertat, Aldous Fowler.

– Nu tocmai.

Schull s-a foit, neliniştit, în fotoliu.

– Înainte de a continua, cred că detectivul Fowler ar trebui să fie informat că investigaţia referitoare la asasinarea doctoriţei Hart a fost declarată înalt secret de Stat.

Privirea lui Aldous s-a plimbat de la Schull la căpitanul Fitch şi de la acesta, la domnişoara locotenent Taylor, trasând linia imaginară a unui triunghi echilateral.

– Acum ştii, a zis agenta specială a FBI-ului, nepăsătoare. Şi poate că trebuie să ştii şi că asasinarea doctoriţei Hart nu-i prima de acest fel.

Ochii lui Aldous Fowler s-au făcut cât cepele. Ştia că şi lui Einstein i se furase creierul, însă după moarte, dar nu ştia de existenţa în istoria criminalisticii din Statele Unite a nici unui precedent similar asasinării doctoriţei Hart.

– De ce-mi vorbeşti despre toate astea? a iscodit-o, fără să înţeleagă unde voia să bată domnişoara locotenent Taylor cu lămuririle ei.

– Trebuie să înţelegi, Aldous, că-i de cea mai mare însemnătate ca nimic din ceea ce ai investigat să nu iasă de aici, i-a atras atenţia căpitanul Fitch.

– Şi nu numai din acest motiv, dar despre asta vom vorbi mai târziu. Domnişoara locotenent Taylor a făcut o pauză, a sorbit din paharul cu cafea şi a continuat: Asasinarea doctoriţei Hart e a treia dintr-o serie care a început acum o lună în Pennsylvania. Prima victimă a fost Paul Drester, găsit mort în casă pe 10 aprilie; în palma dreaptă avea marcat cu fierul roşu cuvântul „Kot", iar cadavrul n-avea creier, a spus domnişoara locotenent Taylor dintr-un foc, luând un

dosar de pe măsuța din centru, deschizându-l și arătându-i detectivului Fowler o fotografie; avea 72 de ani, era expert în biologie moleculară și în tinerețe fusese un mare popularizator al științei; John Seik e a doua victimă: avea 70 de ani, trupul i-a fost găsit la două zile după ce murise, pe 21 aprilie. A tăcut forțat câteva clipe și i-a întins detectivului altă fotografie: Locuia singur într-o casă de țară de lângă Boston, în Massachusetts, unde fusese rectorul universității până la pensionare; specialist în fizică nucleară, încă mai realiza cercetări importante în colaborare directă cu NASA. În fine, Aldous, după cum am citit în raportul tău, referitor la a treia victimă, știi mult mai multe detalii despre asasinarea doctoriței Hart.

– Doi bătrâni și o femeie încă tânără, toți renumiți oameni de știință, dar locuind în trei state diferite, deși vecine: Pennsylvania, Massachussetts și New York, a subliniat căpitanul Fitch.

– Cum ați făcut ca vestea despre aceste crime să nu ajungă în presă? a vrut să știe Aldous Fowler, uimit de tot ce auzise.

– Să spunem că am putut interveni la vreme. Dar mă tem că nu vom putea să mai ascundem morțile lui Paul Drester și John Seik după cele întâmplate cu doctorița Hart, i-a atras atenția domnișoara locotenent Taylor.

– Avem de gând să informăm presa despre asasinate, omițând însă orice informație cu privire la sustragerea creierelor, a spus Schull.

– Așa-i, a confirmat domnișoara locotenent Taylor, adunând fotografiile pe care i le înapoiase detectivul. Cel mai îngrijorător în aceste crime nu-i faptul că victimele lor sunt toate niște savanți de prestigiu, ceea ce-i explicabil, dacă analizăm psihoza vreunui nebun frustrat, care aspiră la Premiul Nobel; nu-i surprinzător nici faptul că acest cuvânt, „Kot", apare marcat cu fierul roșu în palma dreaptă a fiecăruia dintre cele trei cadavre, lucru frecvent când ucigașul în serie vrea să revendice un anume tip de simbologie diabolică ori divină. Cu adevărat neobișnuit în aceste crime e faptul că tuturor acestor trei savanți li s-a extras creierul într-un mod pe care medicina legală nu-l poate explica. Acest fapt îl transformă pe asasin ori pe asasini în ceva mai special.

– Guvernul nu doreşte să se facă speculaţii cu privire la această chestiune. Imaginaţi-vă ce îngrijorare ar trezi în rândul lumii, a subliniat Schull.

– Ştiţi prea bine că nu trebuie să vă faceţi probleme în legătură cu discreţia mea, a replicat aspru detectivul Fowler, închipuindu-şi o secundă că superiorii lui şi domnişoara locotenent Taylor se temeau să nu-l ia gura pe dinainte.

– Nici vorbă de aşa ceva, Aldous! Nu punem la îndoială nici discreţia ta, nici pe a mea, a căpitanului Fitch, a lui Schull, nici pe a medicilor legişti care i-au autopsiat. Dar trebuie să luăm toate măsurile de precauţie posibile şi să înţelegem că suntem în faţa unei provocări extraordinare, a conchis agenta specială a FBI-ului.

Clubul Gotic

1

S-a privit în oglindă şi a zâmbit, văzându-şi propria imagine reflectată în cristal. Era, fără nici o îndoială, un bărbat norocos, şi-a spus în sinea lui, potrivindu-şi sub guler o cravată elegantă şi privindu-se cu aroganţa unui zeu din Olimp. Pentru el începea o nouă viaţă, viaţa pe care şi-o dorise încă de când suferise accidentul fatal. Acum avea 35 de ani, 1,80 m, trupul sculptural ca al unui atlet, o inteligenţă privilegiată, un chip care putea fi al oricăruia dintre modelele masculine cel mai bine cotate de revistele de modă şi o avere pur şi simplu incalculabilă. Anii lui de aşteptare, singurătate şi sacrificii aveau să fie, în sfârşit, răsplătiţi. Doar peste câteva minute avea să vadă încheiată prima etapă a marii lui opere: o fantezie pe care în copilărie o crezuse imposibilă. Încă de atunci visa că într-o zi avea să dureze în Statele Unite o operă arhitectonică la fel de extraordinară şi frumoasă ca oricare dintre cele şapte minuni ale lumii. Şi visul acesta începuse să

devină realitate: proiectul celui mai mare parc tematic imaginat vreodată, dedicat Evului Mediu, avea să fie, în sfârşit, prezentat lumii.

– Domnule Stuck, nu mai sunt decât cinci minute până începem, i-a spus secretarul personal, după ce a bătut cu încheieturile degetelor în uşa apartamentului din hotelul Waldorf Astoria.

– Un moment, Benson, sunt gata. Au sosit toţi? a întrebat Walter Stuck, făcându-i cu ochiul personajului îmbrăcat într-un elegant costum negru, care continua să-i zâmbească din cealaltă parte a oglinzii.

– Da, nu lipseşte nici un invitat.

Câţiva tineri costumaţi în paji au sunat din trompetele lungi, iar uşile salonului s-au deschis cu lentoarea tipică unei solemnităţi liturgice. Pe loc, toţi cei de faţă şi-au întors capetele spre unul şi acelaşi loc, rămânând cu privirile aţintite asupra bărbatului care, nemişcat, aidoma unui prinţ necunoscut, ce aşteaptă să fie anunţat, se pregătea să intre în salon. Walter Stuck ştia cu câtă nerăbdare îi aşteptaseră invitaţii sosirea şi cât de mult doreau să-l cunoască, aşa că a înaintat fără grabă spre podium, amuzându-se la auzul precipitatei avalanşe de şoapte şi murmure pe care o provoca trecerea lui în sunetul trompetelor. Nimeni nu-l cunoştea, nimeni nu-l mai văzuse vreodată şi, dacă unii şi-l închipuiseră bătrân şi neîndemânatic, altora li s-a părut că era chiar aşa cum crezuseră ei: un bărbat tânăr, atrăgător, elegant şi dinamic, care putea trece la fel de bine drept un agresiv agent de bursă de pe Wall Street ori un norocos magnat al petrolului.

Dar Walter Stuck era un bărbat greu de definit. Acestea au şi fost primele cuvinte pronunţate de cel ce patrona întrunirea, când Stuck a ajuns pe podium, l-a salutat şi s-a aşezat lângă el.

– Un bărbat greu de definit, care ne-a uimit pe toţi cu dorinţa lui de a rămâne în anonimat până în acest moment. Nici măcar eu, care trebuie să-mi asum acum sarcina dificilă, dar care mă onorează, de a vi-l prezenta tuturor, nu-i cunoşteam existenţa până ce nu a convocat această conferinţă de presă şi n-am fost informat că adevăratul creator şi promotor al proiectului unui Parc Medieval în New York City va fi astăzi în mijlocul nostru. Proiectul Parcului Medieval este, deci, ideea

sa şi de aceea tot el trebuie să vă vorbească despre ea. Am să mă limitez, aşadar, la a vă spune că macheta proiectului pe care îl prezentăm astăzi s-a bucurat şi se va bucura de sprijinul necondiţionat al marelui nostru oraş. Nu mai adaug decât că acest bărbat enigmatic şi rezervat, al cărui nume este Walter Stuck, face parte începând de astăzi din istoria New Yorkului, cu toate că nu ştim prea multe despre el. Dar la New York City n-au niciodată importanţă vieţile oamenilor ce sosesc aici, ci marile lor opere, iar eu sunt pe deplin convins că Parcul Medieval ne va uni pentru totdeauna cu trecutul cel mai pasionant al omenirii. Va fi un mod frumos de a privi în urmă, de a ne reîntâlni cu bărbatul cel mai pur şi cu idealul lui dumnezeiesc. Se află aici, în faţa dumneavoastră, domnul Walter Stuck!

Ecoul sălii a făcut ca aplauzele invitaţilor să răsune ca zumzetul surd ce precede un cataclism. Dar, când Walter Stuck s-a apropiat de microfon, în sală s-a lăsat o tăcere subită.

– Să nu vă puneţi despre mine întrebări ce au o foarte mică importanţă ori n-au deloc şi concentraţi-vă întreaga atenţie asupra unui spaţiu imaginar, din Evul Mediu, a spus domnul Walter Stuck pe tonul calm al unui hipnotizator dispus să-şi captiveze auditoriul prin influenţa invizibilă a privirii. Priviţi macheta, delectaţi-vă cu armonia celestă a catedralelor ei şi veţi simţi că aţi început o călătorie pasionantă în timp, capabilă să vă ducă la o distanţă de veacuri de era noastră tehnologică. N-ar fi minunat să se poată trăi şi simţi aşa cum au făcut-o regii, cavalerii, monahii, şerbii, trubadurii şi chiar descântătoarele ori vrăjitorii medievali? Când eram mic, visam noapte de noapte să creez într-o zi un ţinut medieval, unde fiecare american să poată trăi emoţiile simţite de mine în copilărie. Visul acesta a devenit o obsesie, iar azi începe să fie realitate.

O maşinărie hidraulică a ridicat bolta care acoperea macheta uriaşă de lângă podium, iar în faţa auditoriului uluit s-a ivit viitorul Parc Medieval din New York City. Peisajul frumos, cu păduri, munţi, lacuri şi râuri, sate, câmpuri de luptă, mănăstiri, castele, catedrale şi burguri medievale în miniatură, a provocat uimirea tuturor celor care asistau la prezentare.

Walter Stuck zâmbea orgolios, dispus să explice invitaţilor detaliile reproducerii noi şi faraonice a unui fragment de Ev Mediu. Era sigur că directorii marilor companii de parcuri tematice erau dornici să-l cunoască şi să-şi negocieze cât mai repede cu putinţă participarea la tentanta distribuire a beneficiilor economice pe care avea să le genereze proiectul său într-un viitor nu prea îndepărtat. Dar el nu era dispus să împartă aceste beneficii cu nimeni din afara selectului şi exclusivistului său Club Gotic, căruia îi prevedea un viitor extraordinar în privinţa controlului absolut al puterii nu numai în Statele Unite ale Americii, ci şi în lumea întreagă, aşa cum în alte timpuri făcuseră societăţile secrete ale masoneriei americane. Nimeni nu cunoştea mai bine ca el nici Evul Mediu, nici istoria Statelor Unite, pentru care avuseseră o atât de mare însemnătate bărbaţi ca Washington, Jefferson ori Roosevelt. El urma să fie asemenea lor şi nici un obstacol n-avea să se ridice în faţa succesului pe care trebuia să-l aibă planul său. Proiectul Parcului Medieval din New York City era doar momeala cu care voia să atragă atenţia celor mai influente sectoare din oraş; el avea, de fapt, alte intenţii şi, pentru moment, n-avea deloc de gând să le dezvăluie.

După un lung discurs cu privire la detaliile Parcului Medieval, a sosit momentul când invitaţii puteau să pună întrebări. Enigmaticul Walter Stuck era conştient că, foarte probabil, propria lui personalitate şi biografie trezeau cea mai mare curiozitate printre cei de faţă şi era sigur că aşa avea să fie până la urmă. În decursul pregătirii acestui proiect şi al complicatelor demersuri făcute pe lângă Primăria New Yorkului, acţionase incognito, tocmai pentru a trezi o curiozitate cât mai mare cu privire la persoana sa. Şi, judecând după întrebările care au urmat, Walter Stuck nu greşise.

– Ce ne puteţi spune despre viaţa dumeavoastră privată, domnule Stuck? a întrebat o cunoscută actriţă de film, care stătea în picioare în faţa podiumului.

– Nu sunt căsătorit, dacă asta doriţi să ştiţi, a răspuns Walter Stuck sobru, făcându-i ostentativ cu ochiul interlocutoarei sale şi provocând astfel hohotele de râs ale invitaţilor.

– Ne puteţi spune, cel puţin, care este locul unde v-aţi născut? s-a ridicat un glas de bărbat din fundul sălii.

– Firește, nu l-am uitat niciodată! a exclamat Walter Stuck pe același ton glumeț. O parte din public a zâmbit, așteptând răspunsul. Şi-a luat un aer nostalgic şi a continuat: M-am născut la Newport, în Rhode Island, locul cel mai minunat din lume, credeţi-mă!

S-a uitat la Benson, secretarul său, şi acesta a consimţit, dând uşor din cap. Nu încăpea nici o îndoială că reuşise. Era suficient să te uiţi de jur-împrejur, ca să observi zâmbetele neobosite ale invitaţilor şi satisfacţia pe care o simţeau: Walter Stuck îşi captivase auditoriul.

– Presupun că nu vreţi să ne spuneţi ce vârstă aveţi, a zis o femeie mai în vârstă, holbându-şi ochii exagerat, în semn de întrebare.

– Vă sugerez să încercaţi s-o ghiciţi singură, va fi mai puţin dureros pentru mine, a răspuns Walter Stuck, ducându-şi mâna dreaptă la piept, cu prefăcută tristeţe.

Asistenţa părea să se distreze ascultând răspunsurile enigmaticului domn Stuck şi oamenii şuşoteau între ei, fără a îndrăzni să ia cuvântul. A urmat o scurtă tăcere incomodă, până ce o tânără jurnalistă a ridicat mâna.

– Sper să răspundeţi cu mai multă seriozitate la întrebarea mea, domnule Stuck, a spus cu amabilitate, în chip de introducere.

– Daţi-i drumul, promit să încerc.

Jurnalista nu şi-a putut reţine un zâmbet.

– Ne puteţi spune care este originea averii dumneavoastră?

– Ca să răspund la această întrebare, ar trebui să fie de faţă avocatul meu, a răspuns Walter Stuck, provocând câteva hohote printre invitaţi. Apoi şi-a luat un aer grav şi a continuat: Regret, nu vreau să fiu nepoliticos cu dumneavoastră, dar trebuie să înţelegeţi că mi-aţi pus o întrebare destul de compromiţătoare, mai ales dacă răspunsul meu nu convinge fiscul.

S-au auzit noi râsete.

– Spuneţi-ne măcar cu ce vă ocupaţi, a stăruit jurnalista.

– Sunt acţionar majoritar al unui holding petrolier şi al altor grupuri de firme din felurite sectoare economice a căror enumerare e plicticoasă.

Dintre invitaţi, s-a ridicat o altă voce; era un jurnalist cu părul roşu şi ochelari groşi cu rame de baga, care ascundeau o faţă doldora de pistrui.

– Aveţi vreun titlu universitar, domnule Stuck?

– Da, am studiat istoria la Oxford. După cum vedeţi, Evul Mediu e pentru mine mult mai mult decât o mare pasiune. E un concept de viaţă, calea plenitudinii spirituale, căutarea veşniciei, a spus, dându-şi aere de trubadur.

– Vă simţiţi ca un cavaler rătăcitor? a vrut să afle un popular reporter de televiziune, dornic să-l invite la talk-showul lui săptămânal.

– Încerc să fiu, dar nu-mi e foarte comod să merg călare pe 5th Avenue, ferecat într-o armură.

S-au auzit noi râsete.

– Mai aveţi vreun vis pe care doriţi să vi-l realizaţi, domnule Stuck? a întrebat o voce dulce, de femeie, pe care Walter Stuck n-a izbutit s-o zărească din locul unde stătea pe podium.

– Mi-aş da viaţa ca să găsesc mitica piatră filosofală!

Toţi au început să râdă, fără să-i încerce nici cea mai mică bănuială că tocmai asta îşi propunea Walter Stuck să facă.

Misiunea Ouroburos

2

– Bună, Beth! Bună, Nicholas! a spus bătrânul cu o expresie atât de reală pe chip, încât tinerilor de la ŞETA li s-a părut o creaţie cu adevărat diabolică a unui informatician genial din reţea.

Nici unuia din ei nu-i venea să creadă că imaginea virtuală a unui bătrân îi putea saluta, spunându-le pe nume. Şi erau atât de uluiţi, că au fost gata să-şi închidă calculatoarele şi să nu le mai deschidă niciodată. Cu toate acestea, un amestec ciudat de teamă şi curiozitate i-a ţinut neclintiţi şi muţi, deşi atenţi la ceea ce avea să le spună bătrânul misterios.

– Înţeleg că faptul de a vă fi auzit numele fără să fi avut ocazia de a ne cunoaşte mai înainte vă nedumereşte, a continuat bătrânul. Sper că nu v-am speriat prea tare, dar aşa este acest joc virtual al enigmelor şi surprizelor. Eu mă numesc Kenneth Kogan, a spus zâmbind liniştitor. Mă bucur că aţi rezolvat prompt criptograma formulei şi vă felicit pentru că aţi intrat fără dificultate pe pagina web a jocului cu enigme fără sfârşit. Nu e o formulă uşor de rezolvat într-un timp atât de scurt, şi voi aţi fost singurii elevi din Şcoala Experimentală pentru Tineri Astronauţi care aţi făcut faţă provocării. Întotdeauna am crezut că sunteţi o echivă valoroasă, care face cinste numelui sub care aţi ales să participaţi la programele virtuale ale ŞETA: Galileo. Fără îndoială, şi el ar fi mândru de voi. Acum, aşa cum el şi mulţi alţii au fost la vremea lor, voi sunteţi cei aleşi. Beth a simţit că i se făcea pielea de găină, iar Nicholas a început să-şi roadă unghiile cu un zel nemaiarătat de luni de zile. Da, chiar dacă vă vine greu să credeţi, viitorul întregii omeniri stă în mâinile voastre şi de voi va depinde ca strădaniile tuturor celor ce v-au precedat în această aventură extraordinară şi fascinantă să nu se piardă niciodată în apele tulburi ale istoriei. Dar nu vreau să vă obosesc cu un discurs fatalist tocmai pe voi, simbolul speranţelor noastre. Aşa au decis legile naturii şi aşa trebuie să fie. Ceilalţi, adulţii şi bătrânii ca mine, vor putea să spună foarte puţin ori chiar nimic când va sosi momentul. Viitorul, dragi prieteni, e numai al vostru. Un viitor pasionant, plin de oportunităţi, descoperiri, lucruri bune, descoperiri încă de neînchipuit pentru ziua de azi, care pot face din planeta noastră un loc unic, destinat existenţei liniştite a întregii omeniri. Dar acest viitor apropiat e pândit de duşmani teribili, care se ascund printre Umbre ca jivinele flămânde de bogăţie şi putere. Ei doresc să dispună de Esenţa

marelui Mister şi o caută de veacuri, pentru a putea domina lumea noastră cu aroganţa lor de zei supremi ai universului. Vouă, Beth şi Nicholas, vă revine misiunea de a face ca acest lucru să devină cu neputinţă. Aceasta va fi misiunea voastră în acest joc virtual: Misiunea Ouroburos! Ştiu că veţi merge înainte, fără să vă temeţi pentru nesiguranţa destinelor voastre, dar credeţi-mă: nu va fi uşor. Umbrele vă vor pândi fără preget şi, trebuie să ştiţi, înseşi vieţile vă pot fi în primejdie. Hotărârea trebuie s-o luaţi singuri. Vă urez noroc şi pe curând, a încheiat imaginea virtuală a bătrânului, care s-a mistuit de pe ecran ca o himeră, lăsând din nou loc sferei cereşti, peste care navigau nesfârşite formule matematice, deasupra unei legende luminate:

PENTRU A CONTINUA,
DĂ CLICK PE SFERĂ

Lui Beth i s-a părut că-i stătea inima în loc. În schimb, Nicholas era entuziasmat.

– NK, spune-mi că-i doar un joc, a şoptit Beth, abătută.

– Păi, firește, BH! Ce să fie dacă nu asta? a întrebat-o Nicholas, râzând, privind spaima de pe chipul lui Beth, în colţul din dreapta sus al ecranului său.

– Chestia asta îmi dă o stare proastă şi nu-mi place deloc, ţi-am mai zis.

– A fost incredibil, halucinant! Cum poţi spune că nu-ţi place deloc?

– Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare: cum de omul ăsta ne ştie numele? a replicat Beth.

– Tocmai de aia, BH, fiindcă-i un personaj virtual creat de ŞETA, iar ei au toate datele noastre personale. Probabil că atunci când am deschis mesajul cu formula şi am intrat în pagina web a jocului cu enigme, s-a activat pe internet o conexiune cu calculatoarele noastre. De aceea, de cum am introdus codul de acces, cuvântul „scrabble“,

programul a personalizat jocul cu numele tău şi al meu. Sunt doar nişte *pop-ups,* derivate dintr-o tehnologie mai avansată.

– De acord, posibilităţile internetului sunt nelimitate, ştiu. Dar, înainte de a-şi face bătrânul apariţia pe ecranul meu, am avut senzaţia că în odaie mi se strecura cineva, nu ştiu, mi-e greu să-ţi explic.

– Vrei să spui că pe nava ta interplanetară sunt fantome, BH?

– Ştiam că n-ai să mă iei în serios, dar pentru mine n-are nici un haz. Fiindcă ştiu bine ce-am simţit.

– Simţurile ne înşală uneori, BH. Poate că-i o impresie falsă, provocată de surpriza de a ne auzi numele rostite de bătrân.

– Îmi pare rău că nu-s la fel de curajoasă ca tine, a spus Beth, mai liniştită, dar cam ofensată.

– Hai, BH, n-o lua în tragic! Şi mie mi-a fost cam teamă, dar am priceput imediat despre ce-i vorba. E doar un joc, de acord? Un joc interactiv simplu şi haios, creat de ŞETA.

– Şi ce are ŞETA de-a face cu predica pe care ne-a ţinut-o bătrânul despre omenire şi viitor? În chestia asta există duşmani şi Umbre periculoase, ai auzit, NK.

Nicholas şi-a dus mâna la gură, ca să nu râdă.

– Dacă ţi-ai şterge consola de praf, ai vedea câte jocuri video se bazează pe eternul conflict dintre bine şi rău, dintre prezentul şi viitorul omenirii. În toate există duşmani împotriva cărora trebuie luptat, că, de n-ar fi aşa, jocurile n-ar avea nimic distractiv.

– Mă rog, chiar şi aşa, eu abandonez, NK. Îmi pare rău, într-adevăr, îmi pare foarte rău, dar nu-s dispusă să-mi risc pielea pentru jocul ăsta fără nici un sens. Pentru mine, bătrânul virtual vorbea serios. Pe mâine, mă retrag în aria de odihnă. Ne vedem în staţia de autobuz, ca de obicei.

– Aşteaptă, BH, aşteaptă! a strigat Nicholas.

Beth şi-a încruntat fruntea, resemnată.

– Încă mai am antenele conectate, a zis.

– Şi ce zici despre Misiunea Ouroburos? Încă nu ştim despre ce-i vorba, a insinuat Nicholas, sperând că aluzia lui avea să trezească interesul lui Beth.

– Află tu şi mâine povesteşte-mi şi mie, a replicat Beth cu un căscat indiferent, iar imaginea i-a dispărut de pe ecranul prietenului ei.

Iluzionistul

2

– Cu tot respectul, domnişoară locotenent Taylor, dar încă nu pricep ce caut eu în toată afacerea asta. Ai raportul meu, şi se presupune că de investigarea acestor crime se va ocupa FBI-ul.

Schull şi-a întors capul către detectivul Fowler cu viteza unui bici. În opinia lui, tonul incisiv al detectivului nu era potrivit pentru a se adresa unui superior din poliţia federală, chiar dacă era vădit supărat din pricina amestecului FBI-ului în acea chestiune. Dar domnişoara locotenent Taylor n-a lăsat să se întrevadă nimic.

– Am hotărât ca tu să-ţi continui investigaţiile şi să fii colaboratorul meu direct la New York City. Sper ca asta să nu-ţi creeze nici o problemă nici ţie, nici şefilor tăi, a spus domnişoara locotenent pe neaşteptate.

– Nu, nu, nici una, poţi fi sigură de asta, a confirmat, orgolios, Schull.

– Se pare că Aldous n-a hotărât încă ce să ne răspundă, a stăruit domnişoara locotenent Taylor, în faţa tăcerii pe care o păstra detectivul.

– Da, firește, numai că mă gândeam... Va fi o mare onoare pentru mine să colaborez cu tine la investigarea acestui caz, a răspuns, şovăielnic.

– Cazul Iluzionistului, aşa îl vom numi, a menţionat domnişoara locotenent Taylor. La urma urmelor, tu ai botezat acest dosar foarte corect. Pentru FBI, era cazul hoţului de creiere, fără îndoială mult mai vulgar şi mai grotesc.

– Atunci, de acord, a spus Schull, ridicându-se ca să pună capăt întrevederii.

– Mai e ceva ce cred că trebuie să ştiţi cu toţii, le-a atras atenţia domnişoara locotenent Taylor, înainte de a se ridica de pe sofa. Cei doi savanţi asasinaţi au fost colegi la Universitatea Cornell din Ithaca.

– E incredibil! a exclamat detectivul Fowler. Şi doctoriţa Hart a studiat neurologia tot la această Universitate, la fel ca doctorul Adam Grosling, fondatorul Centrului de Cercetări Neurologice unde lucra ea!

– Asta nu mai poate fi o simplă întâmplare, a subliniat căpitanul Fitch.

– Cum de nu apar aceste date în raportul tău, Aldous? s-a plâns Schull.

– Le-am găsit azi-dimineaţă pe pagina oficială a centrului, unde se află atât biografia fondatorului său, Adam Grosling, cât şi strălucitul CV al doctoriţei Hart. Până acum nu dădusem nici o importanţă acestui fapt.

– Ce mai ştii despre domnul Grosling? s-a interesat domnişoara locotenent Taylor.

– Pe lângă numeroase merite academice şi profesionale, n-are o biografie prea întinsă. La 40 de ani a suferit un grav accident, căzând de pe cal, şi a rămas complet paralizat până la moarte, acum câteva luni. A fost înhumat într-un mare mausoleu, în cimitirul din Greenwood.

– Această coincidenţă deschide o altă cale de investigaţie, chiar dacă adaugă un nou element de complexitate, a subliniat căpitanul Fith.

Schull s-a încruntat.

– Un element mai ales polemic. Nici nu vreau să-mi închipui ce scandal ar putea izbucni în întreaga ţară odată cu implicarea, chiar şi indirectă, a prestigioasei Universităţi Cornell în crimele Iluzionistului. Multor politicieni nu le va plăcea deloc o asemenea chestie.

– Cazul devine astfel şi mai pasionant, a spus domnişoara locotenent Taylor, care se pierduse pentru o clipă în gânduri încâlcite.

Uşa biroului s-a deschis şi un poliţist şi-a ţipit, timid, capul înăuntru.

– Vă aduc poşta, şefule, a spus.

Mâinile groase ale Schull au luat teancul voluminos de plicuri de felurite mărimi.

– Mulţumesc, Peulok.

– Voiam să las scrisoarea aceasta urgentă pe biroul detectivului Fowler, dar văd că-i aici.

– Dă-mi-o mie, Peulok, i-o înmânez eu.

Poliţistul a închis uşa, gâfâind ca un urs obosit.

– E curios că Peulok nu se mai satură de muncă, în ciuda vârstei, a spus căpitanul Fith.

Pe scrisoarea adresată detectivului Aldous Fowler nu apărea numele nici unui expeditor, deşi ştampila era de New York City, iar adresa era scrisă de mână.

– Scuzaţi-mă, a spus acesta, pregătindu-se să deschidă plicul.

A rupt hârtia şi a scos din interior un bilet, care conţinea un desen ciudat.

– Ceva important, Aldous? a întrebat căpitanul Fitch în faţa tăcerii detectivului.

– Mă tem că e cineva care a început să-şi bată joc de noi, a spus Aldous Fowler, lăsând biletul pe masa din centru, sub privirile tuturor.

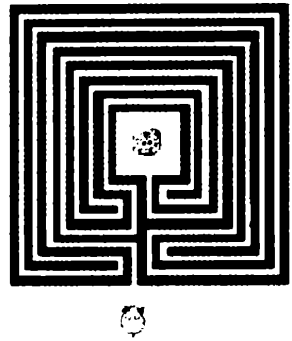

Clubul Gotic

2

Cu titluri ca „O fascinantă călătorie în Evul Mediu", „Reîntoarcerea în Evul Mediu", „Parc într-un timp uitat", toată presa scrisă de primă mână publica pe pagini întregi ale ediţiilor sale de seară prezentări ale viitorului parc tematic medieval conceput de un milionar necunoscut şi excentric, căruia mulţi îi spuneau deja „sir Walter Stuck". Fotografii în culori aduceau în prim-plan mari cetăţi înconjurate cu ziduri, sate, castele şi catedrale, alături de alte amănunte ale machetei, care reproducea la scară redusă adevărata dimensiune a noului complex turistic, în stare să situeze oraşul zgârie-norilor în avangarda parcurilor tematice din Statele Unite ale Americii. Dar adevăratul protagonist al informaţiilor era personajul care la prima sa apariţie publică izbutise să captiveze zeci de mii de newyorkezi, dornici să cunoască viaţa pasionantă a unui bărbat atât de seducător şi atrăgător ca domnul Stuck.

Sosirea lui Benson l-a trezit pe Walter Stuck din visare. În ciuda vârstei, Benson era jovial, avea părul des şi cenuşiu, iar ochii mici şi sprâncenele groase dădeau chipului său aspectul unui majordom englez din secolul al XIX-lea. Cu costumul său elegant de culoare închisă, cu vestă şi cravată neagră, devenise în scurtă vreme umbra de nedespărţit a enigmaticului domn Stuck.

– Ce-ai aflat? l-a întrebat Walter Stuck cu nerăbdare pe Benson, de cum acesta a închis uşa în urma lui.

– Codul ascuns în formulă e cuvântul „scrabble", şi e într-adevăr vorba despre un joc virtual pe internet, a spus Benson.

– Bătrânul Kenneth Kogan era sărit de pe fix, am ştiut-o dintotdeauna! a exclamat Walter Stuck, aprinzându-şi nervos o ţigară.

– Hackerii noştri au detectat cel puţin doi internauţi care au accesat jocul în reţea, dar nu izbutesc să detecteze nici un element cu care să le localizeze calculatoarele. Sunt, cu siguranţă, elevi la Şcoala Experimentală pentru Tinerii Astronauţi, pe care Kenneth Kogan o conducea de acasă, o şcoală virtuală pe internet.

– Presupun că piraţii noştri au încercat să intre în arhivele din pagina de internet a tâmpeniei aleia de şcoală.

– Adresa URL a ŞETA apare inactivă, iar pagina iniţială e imposibil de deschis.

– Fir-ar să fie, Benson! Doar n-am cheltuit o avere pe hackerii ăştia de doi bani, ca acum să ne ducă de nas. Bătrânul Kogan a ascuns pe internet codurile cu ajutorul cărora se poate găsi Esenţa marelui Mister, şi ei trebuie să le afle, orice-ar fi, înainte ca mucoşii ăia doi care au intrat în joc să dea de ea, a spus prost dispus Walter Stuck.

– Hackerii noştri cred că au să izbutească repede, dar, după cât se pare, sistemul are un *hardware* protejat cu o tehnologie foarte avansată, care împiedică accesul piraţilor informatici la programul jocului.

– Aştept de ani de zile clipa asta, Benson. Acum am secretul la îndemână şi, dacă nu acţionăm rapid, am să-l scap din mână ca pe o bucată lunecoasă de săpun.

– Dar n-avem numai veşti proaste, a spus Benson, încercând să-l liniştească pe domnul Stuck.

– Ce vrei să spui?

– Hackerii au izbutit să intercepteze o bandă sonoră pe care se poate auzi ce vorbeau cei doi puşti în timpul jocului. În cursul convorbirilor video, cei doi îşi spun NK şi BH. Benson a dus o mână la buzunarul vestei şi a scos un mic CD. Vocile lor sunt înregistrate aici.

Mâinile lui Walter Stuck s-au repezit asupra discului argintiu, l-au luat şi l-au introdus în fanta laptopului deschis pe masa lui. Programul Windows media Player s-a activat, detectând CD-ul şi imediat, în microfoanele micuţe s-a auzit vocea a doi adolescenţi care păreau să-şi vorbească din depărtarea unei nave spaţiale:

„... lua în tragic. Şi mie mi-a fost cam teamă, dar am priceput imediat despre ce-i vorba. E doar un joc, de acord? Un joc interactiv simplu şi haios, creat de ŞETA.

– Şi ce are ŞETA de-a face cu predica pe care ne-a ţinut-o bătrânul despre omenire şi viitor? În chestia asta există duşmani şi Umbre periculoase, ai auzit, NK. Dacă ţi-ai şterge consola de praf, ai vedea câte jocuri video se bazează pe eternul conflict dintre bine şi rău, dintre prezentul şi viitorul omenirii. În toate există duşmani împotriva cărora trebuie luptat, că, de n-ar fi aşa, jocurile n-ar avea nimic distractiv.

– Mă rog, chiar şi aşa, eu abandonez, NK. Îmi pare rău, într-adevăr, îmi pare foarte rău, dar nu-s dispusă să-mi risc pielea pentru jocul ăsta fără nici un sens. Pentru mine, bătrânul virtual vorbea serios. Pe mâine, mă retrag în aria de odihnă. Ne vedem în staţia de autobuz, ca de obicei.

– Aşteaptă, BH, aşteaptă!

– Încă mai am antenele conectate.

– Şi ce zici despre Misiunea Ouroburos? Încă nu ştim despre ce-i vorba.

– Află tu şi mâine povesteşte-mi şi mie".

Vocile celor doi puşti s-au stins, lăsând în urechile lui Walter Stuck ecoul ingenuu al vorbelor lor.

– Nu-i cine ştie ce, a zis, ca să nu se vadă că se bucura.

– Cel puţin, avem nişte iniţiale: NK şi BH, şi posibilitatea de a continua să le ascultăm convorbirile pe viitor. Poate că au să ne spună chiar ei unde stau ori la ce colegiu învaţă, a argumentat Benson, cu chipul impasibil.

– Vreau să-i găseşti pe aceşti doi elevi astronauţi, Benson! Chiar acum!!! a strigat domnul Stuck, roşu de furie, zdrobind cu palma capătul aprins al ţigării pe care tocmai o aprinsese.

Misiunea Ouroburos

3

Nu mică i-a fost fost mirarea lui Beth când a văzut că Nicholas nu venise în staţia autobuzului şcolii ca în fiecare dimineaţă. Pe măsură ce

timpul trecea, o umbră de neliniște îi punea treptat stăpânire pe gânduri. Convorbirea lor din noaptea anterioară se încheiase cam precipitat, iar Beth se simțea vinovată pentru că refuzase să mai vorbească despre Misiunea Ouroburos. Știa prea bine că, deși încercase să se ascundă, își pierduse controlul din cauza fricii pe care i-o provocaseră vorbele lui Kenneth Kogan. Toată noaptea se gândise la asta și ajunsese la concluzia că reacția ei în fața jocului cu enigmele fusese, poate, ușor exagerată; la urma urmelor, așa cum o asigurase Nicholas, nu era decât un joc virtual. De aceea și voia să-i spună cât mai repede că-i părea rău și regreta că se purtase ca o fetiță înspăimântată, incapabilă să distingă realitatea de fantezia acelui joc cu enigme și secrete.

Și-a deschis rucsacul, a scos telefonul mobil și a format numărul lui Nicholas. Spera să-i răspundă repede și să-i spună că era prin apropiere ori că adormise, dar acum era deja pe drum, ori că era bolnav acasă, ca în alte dăți, dar în telefon a auzit o voce înregistrată de femeie care a anunțat-o că telefonul la care suna era închis ori în afara zonei de acoperire. „Închis ori în afara zonei de acoperire", a repetat Beth în minte, vorbind pe nas, ca să ridiculizeze vocea. Nicholas nu-și închidea niciodată telefonul mobil și avea întotdeauna grijă să nu i se descarce bateria. Mobilul era pentru el o obsesie aproape bolnăvicioasă. Și dacă pățise ceva? Și dacă primejdiile pe care le anunța Kenneth Kogan erau la fel de reale cum și le închipuise ea?

Văzând că autobuzul se apropia de stație, a hotărât să uite premonițiile catastrofiste. Nu voia să greșească din nou, cu atât mai puțin acum, când hotărâse să rămână în jocul enigmelor. Dacă Misiunea Ouroburos însemna că vor căuta Esența marelui Mister, aveau s-o ducă împreună la bun sfârșit, chiar dacă ar trebui să-și rişte viața în aceste peripeții. Nu-și dorea decât ca dimineața să treacă repede, ca să se ducă la Nicholas acasă și să afle, în sfârșit, ce se petrecea.

– Bună ziua, doamnă Kilby, Nicholas e acasă?

– Bună ziua, Beth! Mă bucur să te văd. Cum îți mai merge? a iscodit-o doamna Kilby, după ce a deschis ușa.

– Foarte bine, doamnă Kilby, a răspuns Beth, sfioasă.

– Intră, intră, Nicholas a rămas azi acasă, e la el în cameră. Are febră şi tuşeşte un pic, dar nu-i nimic grav, desigur. Ştii că nu-i merge deloc bine primăvara din cauza alergiei pe care o are.

– Aşa îmi închipuisem eu şi de aceea m-am gândit să-i aduc lecţiile, a tras Beth o minciună.

– Eşti foarte amabilă, Beth. Aşteaptă o clipă, am să-i spun lui Nicholas că ai venit, se va bucura să te vadă.

Doamna Kilby era o femeie frumoasă, cu ochi mari, negri şi o expresie dulce pe faţă, pe care arareori o speriau alergiile fiului ei. Ştia că Nicholas era sănătos şi puternic, şi că episoadele cu febră şi tuse dispăreau ca prin minune după o zi de odihnă şi câteva inhalaţii.

Beth a aşteptat în holul apartamentului luxos, reproşându-şi temerile fără nici un rost că lui Nicholas i s-ar fi putut întâmpla ceva ori, ceea ce i se părea acum şi mai absurd, că acest ceva pe cât de nedefinit, pe atât de imposibil avea vreo legătură cu jocul enigmelor. Acum ştia că Nicholas era foarte aproape de ea, în Staţia Modulară NK, şi se simţea, în sfârşit, liniştită.

L-a văzut apărând din fundul unui coridor lung în formă de L, purtând costumul ŞETA şi şapca având viziera întoarsă spre spate, ca un jucător de baseball. Nu părea bolnav, ci mai degrabă încântat.

– Ce surpriză, Beth!

– Nu voiam decât să-ţi spun că-mi pare rău că am fost aşa proastă, a zis Beth cu un licăr de umilinţă în ochii cenuşii.

– Ei, haide şi tu, BH!

– Nu, serios, Nicholas, aseară m-am purtat ca o fetiţă, a stăruit Beth.

Nicholas a luat-o de mână.

– Uită de asta acum şi vino cu mine, vreau să-ţi arăt ceva interesant.

Nu era întâia oară că Beth intra în odaia lui Nicholas, dar, ori de câte ori o făcea, se simţea ca într-o navă spaţială; Nicholas se ocupase până şi de cele mai mici amănunte. Chiar şi o anume dezordine

contribuia la ambianţa haotică a unui modul spaţial care plutea fără greutate în cosmos.

– Stai aici, i-a arătat lui Beth, apropiind de postul lui de control un taburet înalt, în formă de robot.

– Cum stai cu alergia?

– Niciodată n-am respirat mai bine, a răspuns Nicholas, făcându-i cu ochiul.

– Te-ai prefăcut bolnav, ca să continui jocul? a întrebat Beth, uşor dezamăgită. Dar nici nu-i putea reproşa lui Nicholas că hotărâse să continue Misiunea Ouroburos fără să conteze pe ea, după cum se despărţiseră cu o seară mai înainte.

– N-ai dreptate, Beth; dacă tu abandonezi, renunţ şi eu. Suntem echipa Galileo, să nu uiţi asta niciodată.

Beth a tăgăduit cu o mişcare a capului.

– Nu, n-am să uit.

– Dar, înainte de a lua o hotărâre, vreau să-ţi arăt ceva. Mâinile lui Nicholas au scotocit într-un teanc de hârtii risipite pe masa de lucru, până a dat de ceea ce căuta. Uite aici, a îndemnat-o el arătându-i un desen printat pe o coală de hârtie.

– E foarte original, a şoptit Beth, fără să priceapă.

– E mult mai mult decât aşa ceva, Beth, e Ouroburos, şarpele care încearcă să-şi muşte coada: simbolul alchimiei medievale.

Alchimia nu-i era necunoscută lui Beth Hampton, aşa cum nu-i erau necunoscute nici numeroasele legende ce vorbeau despre arta transmutării plumbului în aur ori despre mitica piatră filosofală, pe care o căutau alchimiştii din Evul Mediu. Ea şi Nicholas învăţaseră la istoria ştiinţei că primii alchimişti fuseseră egipteni şi că alchimia stătea la originea chimiei şi farmacologiei, dar că folosise un limbaj ermetic, pe care curioşii ori duşmanii nu-l puteau descifra, iar personaje celebre precum Roger Bacon, Tycho Brahe ori însuşi Isaac Newton studiaseră o mare parte a vieţii lor această artă. Îşi mai amintea că văzuse unul sau doi – în clipa aceea nu putea preciza – şerpi care îşi muşcau coada pe coperta unei cărţi. Dar ceea ce nu văzuse niciodată era imaginea lui Ouroburos, pe care i-o arăta Nicholas.

– Da, de acord, e simbolul alchimiei medievale, dar unde ne duce asta? Eu nu văd decât o jivină scârboasă, care dă să-şi muşte coada, a ripostat Beth fără entuziasm şi fără să-şi părăsească total scepticismul.

Nicholas s-a uitat indiferent la ea.

– Acest şarpe scârbos, cum îi spui tu, e un simbol, Beth, şi simbolurile au un înţeles ascuns. Dacă îl aflăm, putem cel puţin să ştim ce secret se ascunde în spatele Misiunii Ouroburos din jocul virtual, din cauza căruia îţi faci atâtea griji. Acum înţelegi?

– Vrei să spui că simbolul lui Ouroburos ne poate sugera ce-i Esenţa marelui Mister, pe care trebuie s-o căutăm?

– Dacă ai fi mai atentă la tot ceea ce spun, n-ai mai pune asemenea întrebări. Sunt sub inteligenţa ta.

– Şi căutarea acestei taine te-a făcut alergic la orele de şcoală? a insistat Beth, cu orgoliul rănit.

– Ai nimerit-o. Dar cred că a meritat să stau azi acasă.

– Sigur nu te-a prins jocul virtual, Nicholas?

– De ce mă întrebi aşa ceva?

– Fiindcă jocurile de pe internet creează dependenţă, şi tu ai început să ai aceleaşi simptome cu dependenţii de consolele video. S-a uitat la el ca la un ciumat şi a continuat: Pleoape căzute, pupile

dilatate, cearcăne mari, obraji albi ca varul, buze vinete, privirea pierdută, sfârşeală, mâini tremurânde.

– Râzi de mine, Beth?

– Cu siguranţă că azi-noapte ai avut insomnie, şi pun pariu pe zece dolari că încă n-ai mâncat.

– Te înşeli, ieri am dormit buştean şi azi am mâncat ca sparţii. Sunt mare de-acum, aşa că ştiu să-mi port de grijă şi fără dădacă.

– Glumeam, Nicholas, dar nu crezi că ar trebui să iei întreaga poveste cu mai mult calm?

Nicholas a reflectat o clipă.

– Poate că ai dreptate. Dar jocul mi s-a părut atât de fascinant, că nu mi l-am putut scoate din minte nici o secundă. N-am crezut niciodată că poate să existe un asemenea joc, pare atât de real...

– Şi mie mi se pare fantastic, dar nu jocul trebuie să se joace cu noi, ci noi cu el, a răspuns Beth.

– Chiar eşti dispusă să continui jocul?

– Da, cu condiţia să-l putem ţine sub control, a replicat Beth, întinzându-i mâna lui Nicholas.

Şi amândoi au pecetluit în tăcere un pact pe care, fără ştirea lor, n-aveau să-l poată duce la bun sfârşit.

Iluzionistul

3

Sub şuvoiul de apă al duşului, Adous Fowler încerca să-şi scoată din minte nişte imagini ce se tot repetau. Voia să uite totul, cel puţin pentru o clipă, să-şi golească mintea şi să se bucure de senzaţia plăcută a apei îngheţate care îi trezea fiecare muşchi din trup. Nici măcar nu dormise, era obosit şi îl aşteptau ceasuri intense de muncă la Centrul Grosling, înainte de a se putea întoarce la el în apartament. Dar, oricât se străduia, cadavrul doctoriţei Hart, cuvântul „Kot“

însemnat cu fierul roşu în palma ei, un craniu deschis şi gol pe o targă albă de la institutul medico-legal, chipul amabil şi frumos pe care părea să i-l arate domnişoara locotenent Taylor, trupul prietenului său, Tom, însângerat şi mort, ori schiţa unui labirint cu un şoarece la intrare şi o bucată de brânză în centru, îi apăreau şi-i dispăreau din minte într-un iureş de secvenţe fotografice, ca şi cum până şi creierul lui îşi bătea joc de el.

A tras perdeaua şi, cu ochii încă închişi, şi-a căutat halatul. Pe când se bărbierea, s-a întrebat dacă doctoriţa Hart ar fi fost cumva în stare să dea o explicaţie logică modului în care apăreau imaginile pe care el le vedea cu o limpezime copleşitoare şi de ce apăreau ele. Creierul, propriul lui creier, i se părea atât de uimitor şi inexplicabil, că-i venea greu să creadă că putea exista cineva care să-i descopere mecanismele de funcţionare, ca unui calculator oarecare. Gândindu-se la aşa ceva, a început să se scălâmbăie în faţa oglinzii: şi-a strâns nasul, şi-a încreţit fruntea, a ridicat sprâncenele, a scos limba, a deschis gura, şi-a arătat dinţii ca un animal ameninţător şi, în cele din urmă, s-a prefăcut că zâmbea. Nu mai făcuse una ca asta şi, în alte împrejurări, i s-ar fi părut că se purta copilăros ori comic. Dar s-a mirat singur când şi-a dat seama că erau suficiente câteva miimi de secundă, poate chiar mai puţin, pentru ca un simplu gând să devină expresia concretă a feţei. Un impuls minunat şi invizibil care, ca o scânteie electrică, era în stare să-i pună în mişcare tot trupul, permiţându-i în clipa aceea să se ţină pe picioare şi să facă briciul să-i lunece delicat peste obraji.

Nu terminase cu bărbieritul, când a sunat telefonul din salon şi s-a pus în funcţiune robotul. Aldous Fowler a auzit din baie vocea caldă a lui Pemby:

– Aseară te-am sunat de câteva ori, dar nu erai acasă. Sper că petrecerea n-a degenerat în beţie, alcoolul nu ţi-a picat niciodată bine, a glumit ea. Apoi a continuat: Nu uita că ne vedem mâine pentru partida anului cu echipa Knicks, am dat o avere pe bilete. Ne întâlnim ca de obicei. Un sărut mic de broscuţă.

Un ţiuit a pus capăt înregistrării. Aldous s-a gândit s-o sune şi el, dar n-avea chef să vorbească cu Pemby. Fără să ştie prea bine de ce, de când văzuse cadavrul doctoriţei Hart, îi reveniseră în memorie fantomele trecutului pe care le crezuse uitate ori îngropate pe vecie. Cu toate acestea, imaginea prietenului său mort, Tom, îi reapăruse în vise ca un coşmar neobişnuit, şi îi revedea clipă de clipă trupul ciopârţit între trestiile de pe lacul Huron. Tot satul ieşise în căutarea lui Tom Gallagher în noaptea teribilă când puştiul nu se întorsese acasă, dar tocmai el, Aldous, îl găsise. El cunoştea fiecare meandră a râului unde el, împreună cu Tom, pescuia, făcea baie şi se distra, râzând fără oprire, în fiecare după-amiază. Dar în ziua aceea, Aldous hotărâse să rămână acasă, ca să se pregătească pentru un examen de sfârşit de an, împreună cu Pemby; iar Tom, atât de îndărătnic şi pasionat, hotărâse să meargă singur la pescuit. Ucigaşul n-a fost niciodată identificat şi arestat. Pe mormântul prietenului său, Aldous jurase cu lacrimi de furie că are să-l găsească pe ucigaş, dar nu se putuse ţine de cuvânt. Pemby era sora geamănă a lui Tom şi, de la moartea acestuia, şi sora geamănă a lui Aldous. Se despărţise de ea doar în ziua când plecase la Academia de Poliţie, dar, după câţiva ani, Pemby hotărâse să vină la New York City ca să fie aproape de fratele ei, Aldous: el era singurul care n-o striga niciodată pe adevăratul ei nume.

Clubul Gotic

3

Nimeni din New York City nu cunoştea beciurile secrete ale Clubului Gotic. Doar un grup select, alcătuit din doisprezece bărbaţi puternici, se întrunea săptămânal într-o încăpere subterană, cu pereţi din piatră, luminată de torţe mari şi împodobită la un capăt cu simbolul a doi şerpi ce stăteau faţă în faţă. În centrul sălii, o masă mare

şi douăsprezece fotolii erau singurul mobilier al acelei galerii ascunse de ochii lumii din afară.

Walter Stuck prezida adunarea împreună cu Benson. Amândoi purtau rase negre călugăreşti şi aveau pe capete glugi care le ţineau feţele în umbră, la fel ca şi restul grupului de bărbaţi. Ritualul lor săptămânal începuse.

– Domnia ştiinţei e pe punctul de a lua sfârşit! a proclamat Walter Stuck cu glas solemn.

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru! au spus călugării în cor.

– Vechile noastre frustrări şi decepţii vor face loc unui timp nou şi etern! şi-a continuat Walter Stuck litania.

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– Marea oaste a adevăratei credinţe se va ridica împotriva ipocriziei celor falşi!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– Geneza e singurul început, iar Apocalipsa va fi singurul sfârşit al Pământului!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– În desăvârşirea Lui divină, Dumnezeu e o realitate intangibilă!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

Vocile creşteau la fiecare strofă, într-o exaltare crescândă care se îndrepta spre extaz.

– Omul nu-i decât minte şi spirit!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– Umilinţa în faţa lui Dumnezeu ne va face nemuritori în Împărăţia Lui fără sfârşit!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– Goticul: iată noua religie, calea adevărată de mântuire a sufletului!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– În ignoranţă îşi află omul fericirea!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

– Moartea e pedeapsa pentru aroganţa învăţaţilor!

– Lăudat fie Domnul Dumnezeul nostru!

După recitarea celor zece principii ale Clubului Gotic, Benson a luat cuvântul, ca să-i informeze pe ceilalți călugări despre surprinzătoarea creștere a contribuțiilor economice aduse de zeci de mii de americani de toate rasele și categoriile, hotărâți să sprijine fără rezerve finanțarea Marelui Parc Medieval din New York City.

– Te văd optimist, frate Walter, a spus unul dintre călugări, căruia gluga rasei lăsa vederii numai sprâncenele albe și dese, ochii atât de deschiși la culoare, că păreau goi, și o barbă rară.

– Optimismul meu e rodul credinței, frate Robert. Și, dacă îți alături credința la a mea, sunt sigur că vom fi de nebiruit.

– Nu numai credința va face din noi oamenii cei mai puternici de pe Pământ, a replicat alt călugăr, cu glas ursuz.

– Adevărat, frate Wilson, și ambiția, și răutatea ne sunt de trebuință, dar te asigur că din ele avem cu prisosință, a răspuns Walter Stuck.

– Cu toate acestea, a stăruit fratele Robert, încă nu ți-ai îndeplinit promisiunea de a pune mâna pe Esența marelui Mister.

Walter Stuck a simțit că-i intra un pinten în tâmple, dar și-a ascuns durerea și a răspuns cu calm:

– Niciodată n-am bănuit că bătrânul Kenneth Kogan are s-o ascundă înainte ca noi să-l înhățăm, a recunoscut, privind micuța urnă de cristal pe care o ținea pe masă, lângă el.

– Și ce se mai aude despre tehnologia ta revoluționară pentru citirea gândurilor, frate Walter? E evident că ați dat greș în încercarea de a afla secretul, a intervenit alt călugăr, cu mâinile și fața scheletice.

– Lectorul mental inventat de doctorița Hart a întrecut de departe toate așteptările noastre. Azi știm despre Esența marelui Mister tot ceea ce știa și vicleanul Kogan. Dar nici el nu știa unde o ascunsese.

– Insinuezi că am pierdut urma Esenței marelui Mister după atâția ani de căutări infructuoase? a întrebat, furios, un călugăr obez, cu un aer candid, căruia i se ghicea chelia pe sub glugă.

Benson a sărit în ajutorul stăpânului său.

– Nu te alarma, frate Jack, Esența marelui Mister va fi foarte curând a noastră, te asigur.

– Aşa şi sperăm, frate Benson, ştii doar cum se plătesc greşelile la Clubul Gotic, i-a amintit călugărul, ca şi cum i-ar fi împărtăşit o presimţire rea.

Misiunea Ouroburos

4

Până la ora 21.00 fix, în colţul din dreapta sus al monitorul lui Nicholas n-a apărut chipul lui Beth.

– Am crezut că ai uitat de mine, BH, a spus atunci băiatul, plin de bucurie.

– Nu vreau să-ţi distrag atenţia de la lecţii.

– Încă mai eşti supărată pe mine?

– N-am fost niciodată supărată pe tine, NK, dar m-a deranjat oarecum să cred că puteai intra în joc fără mine.

– Atunci, eşti gata să continuăm?

– Răspuns afirmativ, NK.

– Misiunea Ouroburos e gata să înceapă! a strigat Nicholas din Staţia Modulară NK, entuziasmat ca un copil.

– Esenţa marelui Mister va fi a noastră! l-a urmat Beth, cu aceeaşi veselie.

– Motoare turate?

– Turate.

– Calculatoarele pregătite pentru decolare?

– Calculatorul Navei Interplanetare BH, gata.

– Internetul activat?

– Activat şi în aşteptare, NK.

– Pupitrul universal de control al jocurilor în reţea instalat?

– Joystick instalat.

– Introduci coordonatele de localizare a jocului cu enigme?

– Coordonate introduse.

– Pagina web pe ecran?

– Pozitiv, NK. Cod de acces solicitat.

– Recunoaşterea codului în desfăşurare.

– Cod activat, NK!

– Sfera cerească la vedere.

– Confirmat.

Sfera cerească învăluită în ceţuri le reapăruse pe ecrane, deasupra unei legende luminate:

PENTRU A CONTINUA, DĂ CLICK PE SFERĂ

Beth simţea un gâdilat uriaş în stomac, iar Nicholas ardea de nerăbdare să afle ce surpriză îi aştepta în noua etapă a jocului cu enigme fără sfârşit. O clipă, a stat tăcut, lăsând-o pe Beth să-şi recapete încrederea în sine.

– S-a întâmplat ceva, NK? a întrebat Beth în faţa tăcerii lui Nicholas.

– Nu, nimic, BH.

– Eşti gata să dai click pe sfera cerească la sfârşitul numărătorii inverse? l-a întrebat Beth, luând de data asta iniţiativa. Se gândise că astfel aveau să se risipească îndoielile pe care le putea avea Nicholas cu privire la hotărârea ei de a rămâne în joc.

– Gata, BH!

– Încep imediat numărătoarea inversă: trei, doi, unu, zero.

Dând click cu mausul pe sfera cerească, imaginile de pe ecranele lor s-au topit treptat, până s-a instalat cel mai deplin întuneric. Au trecut câteva secunde şi nu s-a întâmplat nimic.

– Vezi ceva pe ecranul tău, NK? a întrebat Beth, nerăbdătoare.

– Negativ, BH, e posibil ca noua fază a jocului să fie în curs de încărcare şi să mai întârzie câteva minute până să înceapă.

Nici nu sfârşise Nicholas de vorbit, când un punct mic ca o stea a strălucit în centrul ecranelor lor şi au început să audă o melodie dulce. Muzica a crescut treptat în ritm şi intensitate, pe măsură ce punctul central creştea în mărime, până a lăsat loc unei scene care i-a lăsat pe

Nicholas şi Beth cu gurile căscate: într-un soi de hangar pentru transbordoare spaţiale tipic jocurilor video, două personaje virtuale, care purtau salopete şi şepci ŞETA, stăteau în picioare, nemişcate, lângă o mică navă cu forme aerodinamice neobişnuite.

Nicholas a apăsat imediat pe butonul analogic al joystickului său de control şi l-a rotit cu degetul mare dintr-o parte într-alta, simţind că tot sângele din trup îi fierbea şi-i clocotea în vene.

– Se mişcă, BH, ei se mişcă! a exclamat.

– E fantastic, e fantastic! a strigat Beth, cuprinsă de acelaşi entuziasm.

Cele două personaje virtuale se deplasau pe ecranele lor, urmând paşii pe care Nicholas şi Beth îi controlau cu joystickurile. Fiecare din ei se ducea şi venea, independent de celălalt, în jurul micuţei nave spaţiale, se apropia de platformele de lansare, privea curios printre panourile metalice încărcate de lumini ce acopereau zidurile, ori prin poarta mare a hangarului, ca să vadă pădurea imensă ce-i înconjura şi cerul albastru şi senin. Apucau chiar obiecte, deschideau uşi, controlau mese şi sertare, intrau şi ieşeau din navă, ca doi astronauţi dezorientaţi, care ar fi descoperit o planetă nouă şi ciudată.

– Aceasta trebuie să fie nava care ne-a adus până aici, a spus Nicholas.

– Aşa-i, NK, am văzut postul de control şi e identic cu cel care a apărut pe ecranele noastre.

– Poate că vom mai călători cu ea, spre un univers necunoscut.

– Tu şi visurile tale de astronaut! Ar fi mai bine să cauţi o ieşire, nu putem rămâne închişi o veşnicie aici în hangar.

Lui Nicholas nu i-a luat mult să-l facă pe personajul controlat de joystickul lui să execute piruete în aer, să sară, să se lase în jos, să se târască, să se agaţe de câte o ieşitură ori să se caţăre pe tuburile rampei de lansare cu o sprinteneală de saltimbanc, în vreme ce trecea prin fiecare cotlon al acelui spaţiu virtual şi magic.

– Cum poţi să faci toate astea, NK? a întrebat Beth, uluită de abilitatea cu care Nicholas îşi manevra personajul cu joystickul.

– Nu trebuie decât să combini acţiunea personajului cu mişcarea diferitelor comenzi ale joystickului. Încearcă să dai click pe mai multe odată. De exemplu, apasă pe butoanele X şi O, şi ai să vezi cum personajul tău se roteşte ca un clopot şi cade în picioare.

Degetele de la mâna dreaptă a lui Beth au lunecat pe joystick, cu o coordonare pe care o credea uitată de când, cu ani buni în urmă, renunţase la jocurile video. Curând a ajuns să stăpânească joystickul şi şi-a deplasat personajul alături de cel al lui Nicholas, imitându-i toate salturile şi acrobaţiile pe care le făcea. Când personajul lui Nicholas s-a oprit, a făcut şi ea la fel, şi au rămas unul lângă altul. Atunci Beth a apăsat pe butoanele L şi R şi a văzut că perspectiva ecranului i se schimba, iar în faţa ochilor îi apărea chipul frumos al tânărului care o însoţea.

– Eşti tu, NK! E incredibil, dar eşti chiar tu! a spus.

Beth era fericită.

Nicholas a făcut ochii mari; deşi putea vedea toate personajele jocului pe ecran, nu se uitase la feţele lor din unghiul pe care îl avea activ.

– Ce vrei să spui?

– Nu-ţi mişca personajul şi apasă pe butoanele L şi R în acelaşi timp, l-a îndemnat Beth.

Un zâmbet neîncrezător şi uimit s-a ivit pe buzele lui Nicholas.

– Eşti minunată, BH! a exclamat, fără să-şi creadă ochilor.

– Eşti superb, NK, dar nu-mi vine să cred că tocmai noi suntem personajele principale ale jocului. Mi se pare incredibil.

– Ţi-am mai spus că jocul acesta are să fie diferit de celelalte. Profesorul Kenneth Kogan e un geniu.

– Pozele! s-a repezit Beth, ca şi cum vorbele i-ar fi scăpat de pe buze.

– Desigur! Profesorul Kenneth Kogan a digitalizat probabil fotografiile pe care le-am trimis la ŞETA ca să formalizăm înscrierile pentru obţinerea cardului de identificare. Îţi aduci aminte? a spus Nicholas, trăgând de fermoarul de pe pieptul costumului său de tânăr

astronaut. Din buzunarul deschis a scos un card de dimensiunile celui de credit şi şi-a privit fotografia alături de emblema ŞETA.

– Da, asta-i sigur, a spus Beth, zâmbind pentru sine.

– E ciudat, BH, dar imaginea ta virtuală mişcă din buze în timp ce tu vorbeşti, ca şi cum ţi-ar reproduce exact cuvintele.

– Mi-am dat seama, NK, cu imaginea ta se întâmplă acelaşi lucru.

– Cred că vocile noastre intră în joc prin intermediul internetului, ceea ce îl face şi mai realist.

– Poate că jocul ăsta dispune de o tehnică foarte avansată, încă necunoscută celor ce folosesc reţeaua.

Nicholas era gata să-i spună lui Beth că avea probabil dreptate, dar un sunet metalic ciudat, ca şi cum s-ar deschide o portieră grea, l-a făcut să sară de la postul de control al Staţiei Modulare NK.

– Ai auzit asta? a întrebat Nicholas, mişcându-şi instinctiv joystickul, fără să ştie prea bine de unde venea zgomotul.

– Da, am auzit! NK, ce-a fost asta?

Dar, când Nicholas şi Beth şi-au putut muta personajele, ca să poată vedea ce se întâmplase, au auzit vocea unei tinere virtuale care trebuia să fi avut aceeaşi vârstă ca şi ei.

– Nu vă alarmaţi! Îmi pare rău că am întârziat, cu adevărat, iertaţi-mă, îmi pare rău cu adevărat, a spus în graba mare noul personaj, care intra pe neprevăzute în joc, lăsându-i cu gura căscată pe Nicholas şi pe Beth.

Imaginea de pe ecrane s-a schimbat fără că ei să fi apăsat pe vreun buton, iar chipul tinerei nou-sosite a apărut, frumos şi luminos, în faţa ochilor lor, cărora nu le venea să creadă. Nicholas ar fi jurat că avea vedenii, dar chipul tinerei era perfect, atât de delicat şi de frumos, că a rămas ca prostul, fără să ştie ce să zică.

– Eu sunt Carol, Carol Ramsey, a început să spună personajul virtual, înainte ca Beth să poată reacţiona în faţa noii şi neaşteptatei apariţii. Profesorul Kenneth Kogan m-a trimis să vă ies în întâmpinare, dar n-am putut ajunge la vreme. Dispozitivul de securitate al sistemului detectase o intervenţie externă pe liniile de comunicare ale messengerului vostru şi l-am reparat.

Beth a reuşit să-şi iasă din muţenie şi să spună ceva, bâlbâindu-se de mai mare dragul.

– Intervenţie, intervenţie externă pe... pe liniile de comunicare ale messengerului nostru? Ce înseamnă asta, NK? a întrebat, alarmată.

– Habar n-am, BH, dar las-o pe Carol să continue, poate că ne lămureşte ea, a răspuns Nicholas, fără să ştie de ce îi spusese pe nume tinerei pe care o vedea pe ecran, de parcă o cunoştea cu adevărat.

– Mulţumesc, NK, eşti foarte amabil, a intervenit imaginea virtuală a lui Carol Ramsey.

Beth şi-a simţit trupul vlăguit, gata să leşine, iar Nicholas tras o fluierătură, în acelaşi timp fascinat şi uimit.

– Poţi vorbi cu noi? a întrebat fără să ştie dacă se adresa monitorului ori unui nou soi de fantomă.

– Înţeleg că vă miră, dar şi eu sunt o fiinţă inteligentă ca voi; virtuală, desigur, dar inteligentă, la urma urmelor, i-a lămurit Carol cu mare dezinvoltură şi expresivitate. Aşa vor fi jocurile video în viitor, iar eu sunt doar un exemplu al multelor surprize care vă mai aşteaptă în noua voastră viaţă de aici. Acesta e un joc interactiv, cu enigme, ştiţi la fel de bine ca şi mine; profesorul Kenneth Kogan v-a vorbit despre el, presupun, a continuat Carol Ramsey, zâmbind fermecător.

Surescitat, Nicholas a râs de unul singur, pe când Beth reuşea ca muşchii să-i răspundă iar la comenzile creierului. I s-a părut că se deştepta dintr-un vis confuz şi incredibil, dar realitatea era tot în faţa ei, ca şi ecranul calculatorului, pe care zâmbea o fiinţă virtuală şi inteligentă, al cărei nume era Carol Ramsey.

Iluzionistul

4

De data asta, Centrul de Cercetări Neurologice Grosling i s-a părut mult mai puţin ostil şi ciudat decât la vizita precedentă. După ce

navigase pe pagina lui web, Aldous Fowler printase o schemă detaliată a structurii lui organizatorice și câteva planuri ale diferitelor zone de cercetare. Avea, cel puțin, o idee aproximativă despre ceea se se pregătea în acel impunător edificiu din oțel.

Înainte de a ieși din parcarea situată în vestul marelui complex, detectivul a revăzut organigrama acelei instituții științifice: răposata doctoriță Katie Hart era coordonatoarea-responsabilă a Departamentului de Neurobiologie Emoțională, unde se desfășurau felurite programe de cercetare cu privire la memorie, inteligență și emoțiile omenești. Aldous Fowler nu izbutea să înțeleagă până unde ajungeau asemenea cercetări, cu toate că citise pe pagina web care erau obiectivele științifice ale fiecărui domeniu de studiu. Nu înțelesese decât că procesele de învățare, amintirile, comportamentele, moralitatea și sentimentele fiecărei ființe omenești depind de o sută de bilioane de conexiuni neuronale, și că doctorița Hart desfășura un sistem eficient de tehnici de pătrundere în creier, descifrare a funcționării lui și ordonare a haosului aparent din țesutul celular ce dă viață gândurilor. Dar era convins că directorul centrului avea să-i lămurească aceste nedumeriri, ca și multe altele, pentru el nerezolvabile.

– Așteptați o clipă, domnule detectiv, am să-i anunț domnului director Brannagh vizita dumneavoastră, a spus femeia de la recepție cu glas de soprană, căreia ochelarii minusculi îi stăteau într-un echilibru perfect pe vârful nasului.

A luat receptorul, străduindu-se să zâmbească, incomodată de prezența tânărului detectiv criminalist de la Departamentul de Omucideri al Poliției.

– Domnule Brannagh, a sosit detectivul Fowler.

Femeia de la recepție a făcut câteva gesturi aprobatoare și a închis telefonul.

– Vă primește imediat, puteți lua loc între timp, dacă vreți, a spus, privind pe deasupra ochelarilor spre canapelele de piele albă din holul de la intrare.

Holul era un *patio* circular, înconjurat de niște coloane pe care se sprijinea o boltă de cristal prin care se putea vedea cerul. În centru, o fântână piramidală arunca din vârf firicele fine de apă, în care licărea la nesfârșit lumina soarelui, filtrată prin tavanul boltit într-un curcubeu neobișnuit.

Aldous Fowler a rămas în picioare, privind jocurile de culori iscate de piramida metalică, de lumină și apă, până ce a ridicat ochii și a observat tabloul uriaș care atârna într-o nișă din perete, situată în fața intrării. S-a apropiat și l-a privit, intrigat. Portretul în ulei al lui Adam Grosling părea să-l privească sfidător, dintr-o poziție țeapănă și privilegiată. Aldous Fowler văzuse multe tablouri în acest stil, atârnate în amfiteatrele universităților, pe coridoarele tribunalelor, în birouri oficiale ori în galerii de muzeu. Dar nici unul nu ținea un craniu în mâini, ca și cum ar fi arătat un trofeu invidiat.

– Fondatorul nostru a fost un bărbat extraordinar, a auzit un glas în spatele lui.

Aldous Fowler s-a răsucit și l-a văzut pe directorul Brannagh.

– Da, sunt convins de asta, l-a asigurat, ca să-și ascundă uimirea.

– Sunteți gata să începem interogatoriul, domnule detectiv? a întrebat directorul, întinzându-i mâna.

Aldous Fowler i-a strâns-o și a răspuns:

– Credeți-mă, regret că vă deranjez din nou, domnule Brannagh.

– Am glumit, l-a asigurat directorul, bătându-l cu palma peste braț, în semn de prietenie. V-ar plăcea să luați ceva la braseria personalului, înainte de a urca la mine în birou?

– Aș prefera să vorbim în particular, domnule Brannagh, n-am prea mult timp la dispoziție, s-a scuzat Aldous Fowler.

– Înțeleg, firește.

– Sunteți foarte amabil. Poate cu altă ocazie.

– Atunci, veniți cu mine, o să urcăm cu ascensorul din dreapta.

Culoarea dominantă în Centrul Grosling era albul: pereți albi, tavane albe, podele albe, uși albe, mobile albe, un soi de nimb neutru și vag, unde nu mai era loc pentru efecte vizuale decât în holul grandios, fântâna piramidală ori portretul fundatorului.

În biroul directorului Brannagh, curăţenia omniprezentă te invita să-ţi concentrezi toate simţurile asupra ferestrei mari ce dădea în grădină, unde copacii uriaşi îşi înălţau crengile până la geamurile din cristal, de parcă voiau să afle intimităţile centrului.

– Aici n-am să vă pot oferi decât apă, l-a avertizat directorul, punând pe masă două pahare şi o sticlă.

– E suficient, mulţumesc.

Aldous Fowler s-a aşezat tot în fotoliul unde stătuse şi la vizita precedentă.

– Ce simbolizează craniul din portret, pe care îl ţine în mâini domnul Adam Grosling? a întrebat.

– Păi, presupun că aşa a vrut el să apară în portret, şi că aşa a pozat pentru pictor. E un tablou vechi, şi pe atunci centrul nostru nu exista încă; mi-e greu să va sugerez vreo ipoteză, dar nu cred că greşesc când spun că hârcile au fost întotdeauna asociate cu moartea.

– Moartea în mâinile ştiinţei, a spus Aldous Fowler.

– Ori viaţa, domnule detectiv, a replicat directorul, aşezându-se în faţa musafirului. Dacă mă gândesc bine, dominând moartea, ajungem la viaţă. Asta s-a şi străduit medicina să facă încă de la origini: să biruie boala şi moartea, pe care le reprezintă acest craniu.

– Da, ar putea fi şi asta, a acceptat Aldous.

– Acesta-i punctul meu de vedere, desigur, dar, ca neurolog, trebuie să vă spun că opinia mea e cu totul relativă. Şi, dacă îmi permiteţi să vă spun, pentru dumneavoastră nu-i important ce a vrut să spună domnul Grosling pozând astfel, nici cum vă pot explica eu această imagine; cu adevărat interesant, domnule detectiv, e ce vă sugerează acest craniu ori ce vedeţi dumneavoastră în el.

Fără să-şi fi propus, Aldous Fowler împinsese convorbirea pe teritoriul care îl interesa.

– Eu aş spune că hârca ar putea fi un cufăr, un vas, nu ştiu, un recipient care conţinea creierul unui cadavru, a răspuns, urmărind reacţia interlocutorului său.

Directorul Brannagh a zâmbit.

– Scuzați-mă, domnule detectiv, dar trebuie să admiteți că explicația dumneavoastră e mult mai rocambolescă decât a mea. Privit astfel, craniul ar putea fi și structura pe care stă chipul unei ființe omenești: pielea, părul, ochii, nasul, gura.

– O parte din schelet.

– Chiar așa, o structură osoasă pură și dură, ca să ne simplificăm și mai mult teoria. Dar presupun că n-ați venit să mă vedeți doar ca să tăifăsuim despre cranii ori chestiuni de anatomie, a conchis directorul Brannagh.

– Nu, firește că nu, numai că hârca din tablou mi s-a părut un amănunt destul de curios.

– Curiozitatea este impulsul științei, domnule detectiv, și presupun că și al investigațiilor polițienești. Spuneți-mi, vă rog, cu ce vă pot fi de folos?

Aldous Fowler a scos din buzunarul hainei de piele un mic bloc-notes și un creion.

– Vorbiți-mi despre doctorița Hart, domnule Brannagh, i-a cerut. Nici unul dintre colegii dumneavoastră de aici, din centru, n-a știut să-mi spună nimic despre ea și viața ei privată. Toți au fost de acord că era amabilă, cultă, intuitivă, că avea fler de cercetător, era o savantă genială, dar nimeni n-a știut să-mi spună cum gândea, ce-i plăcea, unde mergea, cu cine se vedea, în ce credea, pe cine iubea... Dumneavoastră sunteți singurul care ați ajuns s-o cunoșteți cu adevărat, dincolo de viața ei de aici, din centru, și singurul care ne poate ajuta să lămurim asasinarea ei.

Directorul Brannagh ascultase atent fiece vorbă a detectivului și chipul i s-a întunecat. A oftat lung și a spus:

– Katie era o mare femeie admirabilă, fără îndoială cea mai demnă de stimă pe care am cunoscut-o vreodată. Ne-am întâlnit, încă din prima zi, la cursurile Facultății de Medicină de la Universitatea Cornell, căci ne așezaserăm în primele rânduri. De cum s-a așezat lângă mine, a spus: „Sunt Katie Hart și am să fiu șefa acestei promoții". Apoi mi-a mărturisit că a știut din prima clipă că eu aveam să-i fiu rival la obținerea unei summa cum laude și a premiului de la

sfârşitul studiilor. Mai aveam şase ani de studiu, şi ea ştia deja ce-avea să se întâmple. Întotdeauna a fost aşa şi în toate. Medicina o pasiona mult mai mult ca viaţa. Îşi petrecea timpul în bibliotecă, străină de zarva campusului universitar, de petreceri, teatru, cinematograf, străină chiar şi de colegii de studiu. Eu stăruiam întotdeauna pe lângă ea să iasă la plimbare, să ia aer ori să se uite la cer, dar ea avea mereu ceva de studiat şi o împiedica să facă orice altceva. Era mai mult decât o obsesie, era... nu ştiu cum să vă spun exact. Poate un mod de a fi, o determinare genetică orientată către un singur şi unic obiectiv, un ţel de neatins: descifrarea şi înţelegerea creierului omenesc. O pasiona atât de mult neurologia, că m-a tras şi pe mine după ea. Încă de la primul curs, amândoi ne-am înscris colaboratori voluntari la catedra pe care o conducea pe atunci domnul Adam Grosling. El şi-a dat seama neîntârziat că, în ciuda vârstei, Katie Hart era nu doar o studentă eminentă a anului întâi de Medicină, ci şi un excelent om de ştiinţă. La abia optsprezece ani, ea a devenit asistenta personală a unui adevărat pionier al neuroştiinţelor, cum era domnul Grosling, cunoscut deja pe plan internaţional pentru studiile lui de neurochimie a scoarţei cerebrale. A îndrăznit chiar să-şi condiţioneze numirea ca asistentă de acceptarea mea în echipa de cercetare, în calitate de secretar al noii asistente a şefului de departament. N-am să uit niciodată uimirea de pe chipul domnului Grosling în faţa unei astfel de insolenţe. Am crezut că avea să ne dea afară pe amândoi nu numai din biroul lui, ci şi din Facultatea de Medicină, şi că hotărârea lui avea să fie irevocabilă şi definitivă. Dar, spre surprinderea mea, domnul Grosling a acceptat. Katie şi cu mine am devenit astfel cei mai tineri membri ai unei echipe de cercetare ştiinţifică din întreaga istorie a Universităţii Cornell, deşi misiunile mele, trebuie să recunosc, au fost mai mult administrative şi organizatorice decât pur ştiinţifice. Pe atunci, Adam Grosling începuse deja construirea acestui Centru de Cercetări şi se sfătuia cu noi, în fine, mai ales cu Katie, cu privire la toate amănuntele proiectului şi constituirii departamentelor, sălilor de studiu, laboratoarelor, zonelor animaliere. Când a terminat studiile

de medicină, Katie s-a specializat în neurologie, aşa cum şi era de prevăzut, iar eu – în gestiunea spitalelor şi centrelor de cercetare medicală. Dar, imediat ce s-a deschis acest centru, acum 25 de ani, am început să lucrăm aici, cu toate că nu ne luaserăm încă licenţa. Erau timpuri aspre şi grele, deşi fericite pentru toţi. Katie îşi crease propriul său departament de cercetare, programele ei inovatoare avansau rapid şi cu rezultate extraordinare, iar sprijinul financiar creştea spectaculos. Până ce, nu după multă vreme, Adam Grosling a suferit accidentul care avea să-l despartă definitiv nu numai de lumea ştiinţifică, ci şi de viaţă. Din pasiune pentru cai şi salturi peste obstacole, a încălecat într-o zi un cal tânăr, pe care abia îl cumpărase, şi fatalitatea a vrut ca acesta să-l trântească, fracturându-i coloana vertebrală. Din clipa aceea, totul s-a schimbat, ca şi cum o umbră mare s-ar fi abătut asupra fiecăruia dintre noi, asfixiindu-ne cu un gaz nevăzut, dar letal. Operaţiile de coloană ale domnului Grosling se succedau fără nici un succes; Katie a făcut o depresie profundă, din pricina căreia a stat închisă în casă luni la rând, iar programele de cercetare ale centrului au stagnat pe termen nedefinit. În acele zile îngrozitoare, eu o vizitam pe Katie seară de seară, fără s-o pot scoate din starea de tristeţe. Nu vorbea cu nimeni, nu voia să vadă pe nimeni. Îşi amenajase în mansarda casei un atelier de pictură, unde îşi petrecea ore în şir zmângălind figuri ciudate, într-o atitudine deznădăjduită. Acum ştiu că îşi picta propria stare de spirit, ca şi cum, cu tuşele ei de vopsea, voia să alunge fantasmele care o chinuiau, revărsându-şi prin ele disperarea şi furia. Nici un tratament nu era eficient împotriva melancoliei lui Katie. Până ce într-o zi a intrat pe uşa asta, deşi n-o aşteptam, şi a zis: „Acum ştiu că pot s-o fac, convoacă o şedinţă urgentă a tuturor departamentelor". De pe o zi pe alta, Katie se transformase, şi întreaga ei energie, ţinută sub obroc atâtea luni, a izbucnit, mărindu-i de o mie de ori capacitatea de a studia şi lucra. Şi aşa au trecut douăzeci de ani. De la o vreme, numele lui Katie Hart a început să fie citat printre cele ale posibililor candidaţi la Premiul Nobel pentru Medicină. Dar fatalitatea i-a tăiat calea a doua oară, la moartea lui Adam Grosling, acum două luni.

Katie a crezut că n-avea să facă față acestei noi lovituri a sorții, dar de data asta s-a refăcut fără greutate, după o ușoară criză emoțională. Am văzut-o chiar râzând din nou, cum nu mai făcuse de ani de zile. Și când părea că avea să renască din propria-i cenușă, chiar dumneavoastră mi-ați comunicat că a fost asasinată și că i-au însemnat cu fierul roșu în palmă un cuvânt ciudat. Acesta ar fi un rezumat al vieții ei și tot ce vă pot povesti despre ea, domnule detectiv Fowler. Moartea lui Katie este la fel de misterioasă și pentru mine, și pentru dumneavoastră, a conchis domnul Brannagh, emoționat.

Aldous Fowler a lăsat să treacă ceva vreme în tăcere, pentru ca directorul Centrului Grosling să-și revină. Știa că nu era plăcut pentru Brannagh să-și răscolească memoria, în căutarea unor amintiri care i se înfigeau în inimă ca niște țepușe înveninate. Dar moartea, și-a spus în sinea lui, chiar moartea din portret, pe care o simboliza craniul pe care Adam Grosling îi ținea în mâini, era la fel de brutală și neîndurătoare. Singura consolare posibilă era să fie arestat ucigașul, pentru ca asasinatul să nu rămână nepedepsit, iar Aldous Fowler era hotărât să-l găsească.

– Regret că vă pun asemenea întrebări, domnule Brannagh, dar trebuie să aflăm unele detalii ale relației dumneavoastră personale cu doctorița Hart în decursul acestor ani.

– Vă înțeleg, vă înțeleg, nu vă faceți griji din cauza mea, domnule detectiv, am să vă răspund cu mare plăcere la întrebări.

– Erați îndrăgostit de doctorița Hart, domnule Brannagh?

Directorul și-a lăsat un timp de gândire, înainte de a răspunde:

– V-aș minți spunând că nu, dar ei nu i-am mărturisit-o niciodată. În inima lui Katie nu era loc pentru iubire. Pe noi ne-a unit întotdeauna o profundă și veche prietenie, ca între persoane care lucrau de multă vreme împreună, dar n-a fost nimic între noi.

– Dar între Adam Grosling și doctoriță era ceva?

– Așteptam această întrebare, domnule detectiv, și nu-s foarte sigur că știu să vă răspund la ea.

– Dacă nu doriți, nu trebuie s-o faceți.

– Nu, nu, nu-i asta. V-am mai spus că unica pasiune a lui Katie era neorologia şi că încă de foarte tânără avusese o foarte strânsă colaborare profesională cu domnul Grosling; cred, totuşi, că legătura dintre ei n-a depăşit vreodată acea frontieră, deşi Adam Grosling nu şi-a ascuns niciodată admiraţia pentru ea.

– Eraţi gelos pe legătura dintre ei?

– Uneori, poate, deşi am ştiut întotdeauna că ea aparţinea trup şi suflet doar neurologiei şi că nici un bărbat n-ar fi reuşit să distragă atenţia lui Katie de la cercetările ei. Refuza chiar şi desele invitaţii ale colegilor din lumea întreagă, care o chemau să asiste la cele mai importante congrese şi simpozioane internaţionale.

– Femeia de serviciu a doctoriţei Hart mi-a spus că, din când în când, primea acasă vizita unui grup de prieteni. Doamna Hernando credea că erau poate colegi ori prieteni de aici, din centru.

– După câte ştiu eu, nu. Dar fiţi sigur că eu nu ştiu ce putea face doctoriţa Hart în timpul liber, la ea acasă. În orice caz, singura persoană de aici, din centru, care o vizita acasă eram eu, de asta pot să vă asigur.

– Mai concret, doamna Hernando mi-a vorbit despre un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu păr alb şi des, cu care a văzut-o de câteva ori plimbându-se de mână prin grădina casei.

– Nu ştiu despre cine ar putea fi vorba.

– Vreo rudă?

– După câte ştiu, Katie a fost crescută de bunica ei, moartă în urmă cu mulţi ani, pe când eram studenţi la Universitatea Cornell. Habar n-am dacă mai avea şi alte rude.

– Ştiţi dacă doctoriţa Hart făcea parte din vreo asociaţie de oameni de ştiinţă?

– Spunea întotdeauna că nu-i plăcea faptul că alţi neurologi îşi contaminau programele de cercetare cu opinii lipsite de fundament. Era foarte orgolioasă, credeţi-mă.

– Şi ce-mi puteţi spune despre cercetările ei ştiinţifice? Ce căuta doctoriţa Hart, mai precis?

– În ultimii ani, Katie era obsedată de investigarea profundă a creierului omenesc şi începuse să dezvolte o serie de tehnici de pătrundere în acesta, cu scopul de a afla cum gândim, de ce simţim şi percepem, cum se depozitează şi recuperează amintirile noastre în memorie, care este esenţa minţii omeneşti. Mulţi au căutat asemenea răspunsuri de-a lungul istoriei, dar nimeni n-a descoperit codurile unor asemenea mistere.

– Dar ea a reuşit?

– Să spunem că era pe cale de-a o face. În faza finală a programului ei de cercetare, Katie descoperise o tehnică revoluţionară, un soi de scanare asistată, cu imagini care lăsau la vedere toată activitatea cerebrală şi îi permitea nu doar să traseze harta precisă a întregii structuri a creierului şi a funcţionării lui, ci şi, mai ales, să vizualizeze limpede pe ecranul unui calculator gândurile, reprezentările imaginare ori amintirile oricărui individ, în stare atât de conştientă, cât şi de inconştientă.

– O nouă revoluţie ştiinţifică, a subliniat detectivul Aldous Fowler, încercând să înţeleagă ceea ce era de neînţeles.

– Aşa-i. Până acum, câţiva savanţi neurologi folosiseră pentru scanarea cerebrală tomografia cu emisie de pozitroni ori rezonanţa magnetică funcţională, pentru a putea stabili unde şi când se produce activitate cerebrală, prin fotografierea zonelor cu cel mai mare consum de glucoză, care este hrana neuronilor; Katie reuşise să meargă şi mai departe, aflase cum se produce această misterioasă activitate şi ce imagini generează mintea individului când gândeşte, suferă, iubeşte, îşi închipuie, doarme ori pur şi simplu îşi aminteşte un fapt din trecutul său.

– Corectaţi-mă dacă greşesc, doctore Brannagh, dar vă referiţi, cumva, la un soi de lector mental, un decodificator al minţii omeneşti?

Directorul Centrului Grosling a consimţit:

– Aceasta este, într-adevăr, expresia cea mai potrivită pentru a-l defini. Katie lucra în laboratorul ei la un decodificator mental neobişnuit şi original. Ceva foarte asemănător micului aparat folosit în televiziunea digitală pentru ca un ansamblu de interferenţe în alb şi

negru să devină pe loc o imagine digitală perfectă şi limpede. Fără îndoială, acesta este exemplul cel mai elocvent ce poate fi dat unui profan ca dumneavoastră despre cercetările efectuate de Katie; mă bucur că l-aţi înţeles.

– E cu adevărat surprinzător, a murmurat detectivul.

Directorul Brannagh a schiţat un zâmbet, o grimasă de satisfacţie şi orgoliu. Era pe teren propriu şi se simţea în siguranţă.

– E logic să fii surprins, a spus, calm. Oricărui om obişnuit i s-ar face părul măciucă dacă şi-ar putea imagina marile progrese ştiinţifice care se apropie, mai ales în domeniile creierului şi minţii omeneşti.

– La ce vă referiţi?

– Cursa în care s-au angajat oamenii de ştiinţă, ca să descopere misterele creierului uman, inclusiv ca să creeze şi să fabrice creiere artificiale, a început de multă vreme.

– Vă mărturisesc că toate acestea nu-mi sugereaza decât un film ştiinţifico-fantastic.

– Atunci, uitaţi de Hollywood şi gândiţi-vă la ceva tot atât de real precum un cip minuscul instalat în creierul dumneavoastră. În laboratorul Euro Parc al companiei Rank Xerox, o mare echipă de oameni de ştiinţă specializaţi în diferite domenii, printre ele şi neurologia, lucrează de multă vreme la crearea unei proteze artificiale pentru memorie, un dispozitiv minuscul de căutare într-o bază de date inepuizabilă, în stare să fie pus în mişcare cu aceeaşi uşurinţă cu care dumneavoastră vă mişcaţi braţul.

– Dar ştiu că există concurenţă în domeniu, a spus, amuzat, Aldous Fowler.

– Mult mai multă decât vă puteţi închipui, domnule detectiv. Am să vă mai ofer o dată interesantă. A făcut o pauză, ca să soarbă o înghiţitură de apa, şi a continuat: În câţiva ani, Institutul Creierului Riken din Japonia nu numai că are să reuşească să înţeleaga creierul, ci va ajunge să-l şi fabrice, să creeze structuri artificiale capabile să gândească, să raţioneze ori să simtă ca dumneavoastră şi ca mine.

Ideea că mobilul asasinării doctoriței Hart putea fi o chestiune de rivalitate științifică i-a fulgerat prin minte lui Aldous Fowler, dar și-a dat imediat seama că teza n-avea nici în clin, nici în mânecă cu uciderea altor oameni de știință, și s-a gândit să nu divagheze, făcând speculații inutile.

Clubul Gotic

4

După ritualul săptămânal din tainicele beciuri ale Clubului Gotic, Walter Stuck s-a întâlnit cu Benson la el în birou. Ținea în mâini o mică urnă din cristal. Odaia era împodobită cu vitralii medievale prelungi, covoare mari, armuri strălucitoare și o valoroasă colecție de spade ale celor mai renumiți cavaleri europeni din Evul Mediu. Într-o incintă micuță, de lângă birou, despărțită de acesta printr-o arcadă din piatră, Walter Stuck instalase instrumentele unui vechi laborator de alchimist, cu o bogată zestre de creuzete, alambicuri, retorte, tuburi de probă, cuptoare, un număr nesfârșit de boluri de felurite mărimi și culori, care conțineau toate substanțele, esențele și mineralele imaginabile, clasificate în ordine alfabetică pe rafturile din lemn cu care erau căptușiți pereții acelei încăperi.

Walter Stuck s-a apropiat de căminul uriaș, din marmură, care se afla în fundul acelui neobișnuit muzeu al alchimiei medievale, a prins cu mâinile capul de bronz al unui cal care se distingea la capătul unor rafturi laterale, și l-a întors o dată la dreapta și de două ori la stânga, ca pe roata unui seif enorm. S-a dat deoparte și, imediat, șemineul uriaș și raftul din lemn ce îl acoperea până în tavan s-au răsucit în jurul propriului lor ax, lăsând să se vadă o expoziție de mici urne de cristal. În fiecare dintre ele se afla un creier omenesc, care plutea într-un lichid transparent și vâscos. Dar în centrul camerei se aflau și două rafturi cu unele urne diferite de celelalte, dar la fel ca aceea pe care

Walter Stuck o ţinea în mâini. Se aflau acolo opt urne cilindrice din cristal fin, bizotat, dintre care trei erau pline cu o substanţă roz, sângerie, şi cinci erau încă goale. Walter Stuck a făcut loc printre primele trei şi a pus-o lângă ele pe cea din mâinile lui. Dar, spre deosebire de celelalte, pe urnă era lipită o etichetă pe care fusese bătut la maşină:

Cenuşa lui Kenneth Kogan

– Cine urmează? a întrebat Benson.

Walter Stuck a acţionat capul calului, până ce şemineul s-a închis cu o lovitură surdă. S-a întors spre Benson şi a spus:

– Lars Murliken.

– Cel care a semnat actul constitutiv cu pseudonimul „Steaua"?

– Exact, el trebuia să cerceteze originile vieţii, şi e posibil ca după atâţia ani să le fi şi descoperit. Ultimul lucru pe care l-am aflat despre el este că a reprodus în laborator condiţiile climaterice existente pe Pământ în urmă cu mii de milioane de ani, făcând să apară microorganisme celulare capabile să se reproducă.

– Perversa teorie a evoluţiei.

– Mai rău ca balivernele alea ale lui Darwin. Lars Murliken trebuia să demonstreze că oamenii, ca toate speciile, sunt rodul mutaţiilor succesive ale unei singure celule.

– Diavolul era cu ei, l-a asigurat Benson.

– Dar acum Diavolul i-a părăsit, ca să ni se alăture. Pregăteşte totul, nu vreau să apară nici o eroare. Lars Murliken locuieşte în Atlantic City, din New Jersey.

Walter Stuck s-a aşezat şi şi-a pus picioarele pe masă. Ţinea în mână un cuţitaş din fildeş cu care îşi curăţa unghiile degetelor de la mâini cu răbdarea unui restaurator ce înlătură cu grijă straturile deteriorate ale unei opere de artă.

– Ce zici despre modul cum au reacţionat membrii Consiliului? l-a întrebat pe Benson, schimbând vorba cu frivolitate.

Aveau să se ocupe mai târziu de detaliile morţii lui Lars Murliken.

– Sunt cam nervoşi, fiindcă n-au încă Esenţa marelui Mister. Credeau că avea să fie mai uşor şi că nu va dura mult până să pună stăpânire pe lume, a răspuns Benson, care stătea tot în picioare.

– Dar m-au ameninţat fără urmă de ruşine! a răspuns Walter Stuck, exaltat. Pe mine! Dumnezeul lor! Creatorul lor! a strigat, agitând cuţitaşul în aer, ca pe un pumnal.

– Liniştiţi-vă, domnule Stuck! Sunt puternici şi se simt şi ei ca nişte zei, chiar dumneavoastră i-aţi încurajat în acest sens, dându-le funcţiile pe care le au şi atâtea prerogative. N-au nevoie de Consiliu ca noi. Dar moartea lui Lars Murliken are să-i liniştească.

– Dacă mă mai ameninţă, le tai capetele, aşa cum făceau regii din Evul Mediu cu detractorii lor. Pe atunci, nimeni nu îndrăznea să ridice mâna împotriva regelui ori a Dumnezeului său, a insistat, îndreptând cuţitaşul asupra lui Benson, ca şi cum avea de gând să-i taie şi lui gâtul.

– Scăpăm noi de ei, când n-au să ne mai fie de folos pentru ţelurile Clubului Gotic. Nu va fi greu să-i schimbăm cu alţii, care să-şi dea mai puţine aere divine. Eu n-am decât un singur Dumnezeu, şi acesta sunteţi dumneavoastră, domnule Stuck. Şi o să am grijă să rămână aşa.

– Mulţumesc, Benson, nu ştiu ce m-aş face fără tine, a spus Walter Stuck, mulţumit şi mai liniştit.

– Eu nu-s decât o slugă credincioasă, domnule Stuck, nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine.

Oricât de linguşitoare şi servilă părea atitudinea lui Benson, adevărul e că el nici nu mintea, nici nu se prefăcea, exteriorizându-şi devotamentul faţă de cel pe care îl considera stăpânul lui, unicul şi adevăratul lui stăpân. Dar, pentru Benson, Walter Stuck nu era un rege; era într-adevăr o fiinţă supremă, un Dumnezeu, cineva care biruise moartea şi nu putea muri niciodată, care atinsese nemurirea şi singurul ce-l putea face şi pe el nemuritor.

– Ai făcut ce ţi-am spus?

– Desigur. Detectivul Aldous Fowler continuă să investigheze moartea doamnei Hart. De cazurile lui Paul Drester şi John Seik se

ocupă o agentă specială a FBI-ului, venită de la Washington, o oarecare domnişoară locotenent Taylor.

– Să-i lăsăm să se joace.

– Dar nici nu trebuie să lăsăm garda jos, tipii de la FBI nu-s proşti.

– Ai noştri continuă să fie pe urmele lor?

– Se ţin de ei ca Umbrele.

– Vreau să ştiu tot ce fac şi spun. Şi o să avem vreme să aflăm şi fiecare lucru la care se gândesc.

– Numele şi telefonul fetei sunt aici, a continuat Benson, întinzându-i stăpânului său un bileţel.

Chipul impecabil al lui Walter Stuck s-a strâns într-un zâmbet de satisfacţie.

– Acum, lasă-mă singur. Trebuie să mă ocup de o chestiune importantă.

Misiunea Ouroburos

5

Când a reuşit să se dezmeticească, Beth a întrebat:

– Deci, poţi să înţelegi ce spunem?

– Perfect, a răspuns Carol, încuviinţând cu o uşoară mişcare a capului.

– Nu insista, BH, e limpede că avem o nouă tovarăşă de joc, a spus Nicholas.

– Sper că nu vă deranjează, a adăugat Carol, părând să aibă îndoieli.

– Nu, nu, firește că nu. Dimpotrivă, apariţia ta a fost pentru mine o surpriză foarte plăcută, s-a grăbit s-o asigure Beth, fără să fie foarte sigură de sinceritatea vorbelor sale.

– Eu sunt de acord cu BH. Jocul enigmelor fără sfârşit va fi mai distractiv cu tine, Carol, a spus Nicholas.

„Mulţumesc, Nicholas, eşti foarte atent", a gândit Beth în sinea ei, luându-şi un aer ingenuu, cu o ciudată senzaţie de proastă dispoziţie care o furnica în stomac. Era ca o usturime ori o mâncărime intensă, ceva ce nu mai simţise niciodată.

– Te simţi bine, BH? a întrebat-o Carol.

– Da, da, sunt bine, mulţumesc. Mă gândeam doar la ce-ai spus mai înainte despre intervenţia externă pe liniile de comunicare ale messengerului nostru.

– A, da, vreun pirat din reţea, vreun hacker care voia să-şi bage nasul murdar în chestii care nu-l privesc. Problema e rezolvată deja, eu însămi m-am ocupat de ea, nu-i nimic important, a răspuns Carol, calmă, nedând nici o importanţă chestiunii.

– Vrei să spui că un necunoscut, un oarecare a putut să asculte ce vorbim, NK şi cu mine, de când am intrat în jocul enigmelor fără sfârşit? a insistat Beth.

Carol a căzut pe gânduri. Apoi a spus:

– Da, s-ar putea spune şi aşa. Dar de acum înainte nu ne mai poate spiona.

Nicholas tăcuse în timp ce fetele vorbeau. Era limpede că Beth se temea de o prezenţă spectrală în jocul enigmelor fără sfârşit, iar lămuririle lui Carol asta şi confirmau.

– Hai, BH, nu te mai îngrijora, chestia asta cu intervenţia externă pe liniile de comunicare face parte din joc. Încă nu ţi-ai dat seama? Cu siguranţă că răii din poveste, spionii, vor încerca să ne împiedice să ne ducem misiunea la bun sfârşit. Aşa-i în orice joc video, deşi cu ăsta nu se poate compara nici unul dintre cele pe care le cunoaştem. De aceea e şi atât de pasionant, a adăugat.

– NK are dreptate, e vorba chiar despre răii din poveste, dar vom vorbi despre ei mai târziu. Acum vreau să vă arăt complexul rezidenţial şi staţia spaţială a Şcolii Experimentale pentru Tinerii Astronauţi.

– Vii cu noi? a vrut să ştie Nicholas.

– Puteți băga mâna în foc că da. Haideți cu mine, i-a invitat Carol, făcându-le iute cu ochiul, ceea ce pe Nicholas l-a determinat să vadă fluturi colorați în aer, iar pe Beth silueta stilizată a unei tinere virtuale care ardea în flăcările iadului.

Imaginea de pe ecranele lui Nicholas și Beth și-a schimbat iar perspectiva, lăsând loc unei scene de ansamblu din hangar, unde apăreau trei personaje îmbrăcate în salopete și cu șepcile albastre de la ŞETA.

Carol Ramsey s-a îndreptat spre ieșirea din hangar, iar Nicholas și Beth și-au răsucit butoanele joystickurilor, ca s-o urmeze. Când au ieșit, au observat că hangarul era situat pe o platformă circulară și era conectat cu alte hangare prin tuburi groase și transparente, care păreau să alcătuiască structura unui atom.

Stăteau în picioare pe un soi de terasă situată mai sus, iar în fața lor se înălța complexul extraordinar al ŞETA, alcătuit dintr-un ansamblu de module și edificii unite între ele, cu forme geometrice originale, care străluceau ca niște palate neobișnuite din metacrilat și oțel: sfere de felurite dimensiuni, poliedre, prisme, piramide cu baze pentagonale și cvadrangulare păreau să alcătuiască o micuță colonie spațială, înconjurată de un paradis idilic din izvoare, lacuri și păduri. Diferite vehicule ciudate circulau pe deasupra bulevardelor, plutind parcă la suprafața pământului, și un număr nesfârșit de forme omenești minuscule, purtând aceleași straie ca și ei, se duceau și veneau dintr-o parte într-alta ca furnicile într-un furnicar. Peste tot, unduiau steaguri cu emblema ŞETA.

– Cum vi se pare? a întrebat Carol.

– Fabulos! a răspuns Nicholas.

– Eu aș zice incredibil, a adăugat Beth.

– Dacă priviți în fund, în centru, puteți vedea transbordoarele spațiale din ultimii ani, a reluat Carol.

– Iar la dreapta sunt cele ale programelor rusești: Sputnik, Vostok, Soiuz și Venera. Toate sunt impresionante, NK, a continuat Beth, ca și cum le-ar fi avut cu adevărat în față.

– Uită-te acolo, BH, la stânga! Sunt reproduceri reale ale rachetelor lansate de NASA în spaţiu de la începutul explorării universului. Cele mai mici aparţin programelor Explorer şi Intersat, celelalte sunt Apolo şi Voyager, iar acelea, cele mai înalte şi mai bombate, sunt Space Shuttle, a explicat Nicholas, bâlbâindu-se din pricina emoţiei care îl copleşea.

Fiindcă Nicholas uitase repede că totul nu era decât un joc.

Iluzionistul

5

– S-a întâmplat ceva, domnişoară locotenent Taylor? a întrebat detectivul, auzind vocea agentei speciale FBI-ului în telefonul mobil.

– Aş prefera să nu vorbesc la telefon, Aldous. Poţi veni acum până la FBI?

– Dă-mi douăzeci de minute, încă mai sunt la Centrul Grosling.

– De acord, te aştept aici.

Înainte de a-şi lua rămas-bun de la domnul Brannagh, detectivul Aldous Fowler l-a rugat să-i pregătească un raport amănunţit despre feluritele programe de cercetare desfăşurate de doctoriţa Hart, ca şi lista cât mai cuprinzătoare cu putinţă a persoanelor care colaboraseră cu ea la Centrul Grosling în ultimii cinci ani. Apoi îi strânsese mâna directorului şi plecase.

În maşină, Aldous Fowler a deschis radioul şi a dat sonorul mai tare. Şiruri lungi de vehicule mergeau pe West End Avenue, foarte aproape de Riverside Park, iar culoarea galbenă a taxiurilor domina şoseaua. Şi-a zis că traficul s-ar putea să fie mai fluid pe Broadway Avenue şi a luat-o pe acolo în dreptul lui 96th Street. Câteva maşini de pompieri i-au luat-o înainte cu mare viteză, sunând asurzitor din sirene. Uneori, şi-a spus în sinea lui, străzile din Big Apple păreau şi

ele un balamuc uriaş, populat de milioane de fiinţe închise ca în cuşti, printre edificii uriaşe din beton şi oţel. Cu toate acestea, el n-ar pleca niciodată din New York City. Nimic pe lume nu se putea compara cu maiestuoasa imensitate a Manhattanului. A hotărât să urmeze unda de absorbţie a maşinilor de pompieri şi şi-a montat girofarul albastru de urgenţă.

Mâna locotenentului Taylor s-a agitat în aer din spatele geamului, invitându-l pe Aldous Fowler să vină în birou. Detectivul a intrat în tăcere, a făcut un gest de salut, ca o uşoară reverenţă, şi s-a aşezat într-unul dintre fotoliile din jurul mesei, aşteptând ca agenta să termine o convorbire telefonică.

– Ştiu, domnule, sunt conştientă de importanţa acestei chestiuni.

– Nu, încă nu dispunem de această informaţie.

– Firește, am să-l ţin la curent cu orice noutate.

– De acord, atunci. Ştiţi să sunt la dispoziţia dumneavoastra.

– La revedere, domnule!

Domnişoara locotenent Taylor a închis telefonul şi a lăsat să-i scape un oftat de uşurare. Aldous Fowler o privise cât vorbise la telefon. O admira şi n-a putut să evite o oarecare tulburare când s-a văzut stând în faţa ei. Ochii ei păreau să-i poata ghici gândurile.

– Scuză-mă o clipă, a spus domnişoara locotenent, punându-şi ochelarii şi făcând câteva însemnări în agendă. Apoi a închis-o, şi-a scos ochelarii şi a continuat: Îţi mulţumesc că ai venit, Aldous. După cum ai putut auzi, lucrurile se complică. Directorul FBI va organiza o conferinţă de presă televizată pentru toate statele Uniunii, cu privire la moartea a trei oameni de ştiinţă asasinaţi.

– Faptul era previzibil, a răspuns Aldous Fowler.

– Dar nu era previzibilă şi includerea, printre informaţiile pe care le va da, şi a celei că din craniile celor celei trei victime au fost sustrase creierele. Oamenii politici se tem că vor pierde voturile electoratului, dacă vestea despre acest macabru procedeu al asasinului ajunge în presă, înainte ca ei să fi dat informaţia. Până la urmă, am obţinut ca,

pentru moment, la conferința de presă, el să evite orice referire la furtul creierelor celor trei savanți.

– De asta m-ai chemat?

– Nu, nu de asta. Când te-am sunat, nu știam că șeful are să mă cheme și pe mine.

– Mi-ai spus că era ceva confidențial, despre care nu voiai să vorbești la telefon.

– Și chiar așa e, Aldous, e ceva foarte confidențial. Cu toate că acum nu-s foarte sigură că mai e la fel. Șeful nu m-a asigurat că nu va aborda această știre de ultima oră. Nu vrea să piardă controlul asupra chestiunii, nici efectul ei asupra opiniei publice. De-ale politicienilor, știi cum e.

– Ce s-a mai întâmplat?

– A dispărut un alt savant prestigios, numele lui e Kenneth Kogan.

– Când ai aflat?

– Chiar azi-dimineață, cu două ore înainte de a vorbi cu tine la telefon. Kenneth Kogan e unul dintre oamenii cei mai valoroși de la NASA, cu toate că în ultima vreme doar colabora cu agenția spațială de la casa lui din Ithaca.

– Și de ce ești atât de sigură că a dispărut?

– Fiindcă nu-i acasă și i-au găsit câinele mort în grădină, cu un glonț în cap, ușa casei deschisă și totul cu fundul în sus, ca și cum ar fi trecut pe acolo o tornadă ca în Florida.

– L-au răpit?

– Asta credem. După informațiile noastre, în urmă cu o săptămână, un coordonator al programelor spațiale ale NASA a încercat, fără succes, să intre în contact cu Kenneth Kogan. La început, s-a gândit că astrofizicianul era bolnav ori că a plecat într-o călătorie fără să-l anunțe. Dar, după ce au trecut câteva zile fără ca profesorul să-i răspundă la numeroasele mesaje pe internet, a hotărât să anunțe poliția, ca să afle dacă nu cumva i se întâmplase ceva. Restul ți-l poți închipui.

– Te temi că a fost și el asasinat?

– Nu-s foarte sigură de asta. Cazul lui diferă oarecum de cazul oamenilor de știința asasinați.

– Cele trei cadavre au fost găsite acasă, dar în nici una dintre locuințe nu s-au găsit indicii că asasinul ori asasinii ar fi căutat ceva acolo.

– Așa-i, Aldous, cu toate că și în cazul ăsta există circumstanțe comune cu crimele anterioare care mă deconcertează: ca și ceilalți doi colegi asasinați, și Kenneth Kogan avea peste 70 de ani, era celebru și, ceea ce-i și mai important, a studiat, ca și restul, la Universitatea Cornell din Ithaca, unde încă mai locuia în urmă cu câteva zile.

– Ceva nu se potrivește, cu siguranță, în toate astea. Chiar dacă pare cinic din partea noastră, logic ar fi fost ca și pe el să-l fi asasinat acasă, să-i fi sustras creierul și să-i fi însemnat cuvântul „Kot" în palmă cu fierul roșu.

– Tocmai de aceea n-o să știm adevărul până n-are să apară cadavrul, și sper ca asta să nu se întâmple. Pentru moment, nu putem să tratăm chestiunea decât ca pe un dosar special de la departamentul care se ocupă de dispariții. Specialiști de la FBI lucrează deja la caz și vor colabora direct cu echipa noastră de investigații.

– Există vreo fotografie recentă a profesorului Kenneth Kogan, de care am putea dispune? Mi-ar plăcea să i-o arăt femeii de serviciu a doctoriței Hart, împreună cu cele ale lui Paul Drester și John Seik, poate că îl recunoaște pe vreunul dintre ei. Pare posibil ca între victime să fi existat vreo legătură și mi-ar plăcea să fac cercetări în această direcție.

Domnișoara locotenent Taylor a deschis dosarul din fața ei și i-a întins o fotografie.

– Fă-o, Aldous, mâine am programat să plec la prima oră cu elicopterul până la Universitatea Cornell și în trecere vreau să arunc o privire și casei lui Kenneth Kogan; mă gândisem să mă însoțești.

– Aș fi încântat să te însoțesc, domnișoară Taylor. Ne putem întoarce înainte de orele șapte seara. Am o întâlnire personală la care nu vreau să lipsesc.

– O prietenă?

– O soră.

– În CV-ul de la Academia de Poliție figurezi drept fiu unic.

– E o poveste lungă.

Clubul Gotic

5

Scurtele secunde de așteptare i s-au părut lui Walter Stuck interminabile. Formase de trei ori, ajutat de dispozitivul „mâini libere", numărul de telefon pe care Benson tocmai i-l dăduse, dar nimeni nu părea să răspundă la celălalt capăt al firului. Sunetul telefonului era la fel de insuportabil ca migrenele cumplite de care suferea frecvent în ultimele luni. Se pregătea să închidă, când o voce de femeie a răspuns, în cele din urmă, cu respirația întretăiată:

– Da?

Walter Stuck n-a vorbit imediat.

– Susan? Susan Gallagher? a întrebat.

– Da, da, eu sunt, dar dumneavoastră cine sunteți?

Sora detectivului Aldous Fowler pronunțase fiecare vorbă cu aceeași senzație de sufocare pe care o are un atlet când ajunge la finișul unei curse importante.

– Va fi mai bine să respirați adânc, înainte ca plămânii să vi se golească de tot, a sfătuit-o Walter Stuck.

– Sper să nu leșin, acum că am apucat să răspund la telefon; tocmai am sosit acasă și m-am gândit că n-am să mai apuc să răspund, a mărturisit Susan Gallagher, zâmbind.

– Ar trebui să fumați mai puțin.

– Aveți dreptate, am încercat să mă dezintoxic de mai multe ori, dar fără succes. Însă... S-a întrerupt, dându-și seama că vorbea la telefonul privat cu un necunoscut. Dar dumneavoastră încă nu mi-ați spus cine sunteți? Vă cunosc?

– Numele meu e Walter Stuck, nu știu dacă ați auzit vorbindu-se despre mine.

– Orice jurnalist din New York City care nu cunoaște numele de Walter Stuck ar trebui să se lase pe loc de meserie și să se apuce de altceva.

– Chiar credeți cu adevărat ceea ce spuneți?

– Unii vă numesc deja cavalerul rătăcitor al modernității. Știați?

– Am citit ceva despre asta, dar comparația e mai mult o anecdotă. Nici măcar nu știu să călăresc, credeți-mă!

– De ce mi-ați telefonat, domnule Stuck?

– Aș vrea să stabilesc o întâlnire cu dumneavoastră.

– Văd că sunteți un cavaler mai îndrăzneț decât spuneți.

– Scuzați-mă, poate că nu m-am exprimat corect. Mă referam la o întâlnire profesională, firește.

– V-am înțeles perfect, domnule Stuck, dar încercam să fiu la fel de amuzantă ca dumneavoastră.

– Vă asigur că de obicei sunt destul de plicticos.

– Fumați, domnule Stuck?

– Nu, n-am încercat niciodată să fumez, dar vă promit că n-am să vă împiedic să fumați cât doriți.

– Tot e ceva.

– Acceptați, deci, să stați de vorbă cu mine?

– Spuneți-mi mai întâi despre ce doriți să stăm de vorbă.

– Despre viața mea și despre proiectul Parcului Medieval din New York City.

– Credeam că de ele se va ocupa presa de scandal. Dumneavoastră sunteți ca un actor nou pentru public.

– Nu vă veți bate joc de mine, Susan!

– Vorbesc serios, domnule Stuck!

– Am primit numeroase oferte de la cele mai importante mijloace de presă din Statele Unite, în legătură cu o mulțime de interviuri televizate, dar pe mine nu banii mă interesează.

– Atunci, de ce m-ați ales pe mine?

– Programul dumneavoastră de televiziune e destul de serios şi se bucură de mare audienţă în întreaga ţară. În plus, postul la care lucraţi are legătură cu ziarul *The New York Times,* care s-a arătat destul de critic cu mine şi cu proiectele mele de viitor. Aş dori să lămuresc câteva chestiuni importante pentru mine.

– Şi ce doriţi în schimb, domnule Stuck?

– Doar să mi se cunoască viaţa şi proiectul, nimic mai mult. Ştiţi că milioane de americani sunt dornici să afle cine sunt cu adevărat. Dumneata ai câştiga audienţă, iar eu – finanţări private pentru Parcul Medieval din New York City. Oraşul ne-ar mulţumi amândurora.

– Şi unde ar trebui să ne vedem?

– Ce-aţi zice de-o invitaţie la cină, la mine acasă?

– Sună tentant.

– Puteţi fi sigură că locul n-are să vă dezamăgească. Mâine la opt?

– Îmi pare rău, mâine îmi e imposibil. Am de luni de zile bilete la meciul echipei Knicks.

– Vă place baschetul?

– Mă pasionează.

– Eu prefer turnirurile şi dansurile medievale. Poimâne atunci, de acord?

– Lăsaţi-mă să mă gândesc, am să-mi consult perna.

– Sper să nu vă dea sfaturi greşite.

– Vă urez vise plăcute, domnule Stuck!

Misiunea Ouroburos

6

Sala în care au intrat era mică, dar uimitoare. Carol Ramsey i-a condus până în fund, unde un mozaic frumos ocupa o mare parte a peretelui. Nicholas şi Beth şi-au dus personajele virtuale până în faţa acelui conglomerat de piese minuscule din ceramică de toate

culorile, ce părea scos dintr-o biserică bizantina. Beth a presupus că erau în fața unei enigme și a început să cerceteze mozaicul cu mare curiozitate. La rândul lui, Nicholas nu-și lua ochii de la femeia care stătea în picioare în centrul mozaicului, ținând în mâini o sfera albastră voluminoasă. Nu se îndoia ca sfera aceea mare reprezenta universul, dar nu-i era limpede ce puteau sa reprezinte cele două femei care o însoțeau. I s-a părut că una din ele, cea care ținea o retorta în mâna stângă, îl privea drept în ochi și era gata să-i vorbească.

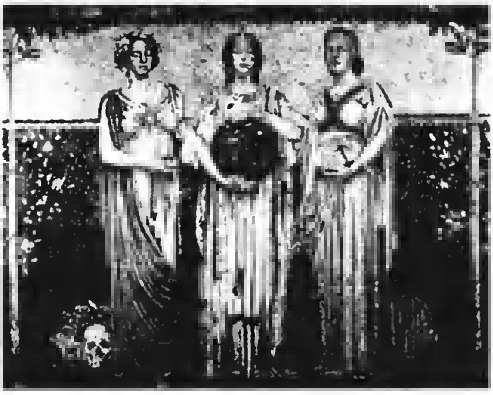

– Asta-i o nouă enigmă? a întrebat Beth, nerabdatoare.

– Nu, BH. Cel puțin nu una de a cărei dezlegare ar trebui să vă ocupați voi. Dar că tot spui, mi-ar placea să știu ce va sugereaza acest mozaic, la ce vă gândiți când îl vedeți și cum l-ați interpreta, a zis Carol, clipind cu o candoare care îl hipnotiza pe Nicholas.

– Cred că sunt trei divinități profane, inspirate din Grecia clasică, a presupus Beth, luând-o de data asta înaintea lui Nicholas. Asta dupa diademe și tunici.

– Zeița din centru susține universul, iar cea din dreapta ține în mână o retortă, dar habar n-am ce pot simboliza. Totul pare din ce în ce mai complicat, a murmurat Nicholas.

– Dezlegarea enigmelor e complicată, NK. Dar mai poţi observa şi altceva pe mozaic, i-a atras atenţia Carol Ramsey.

– Ce ţine în mână zeiţa din stânga? Cea cu flori în păr şi medalion pe piept.

– Bună întrebare, BH. Tu ce crezi?

Beth s-a gândit o clipă.

– Nu ştiu. Imaginea e prea mică şi nu-mi dau seama.

– Un moment, zeiţa din dreapta are în mână o ramură de măslin, simbolul păcii. Nu-i adevărat, Carol? a intervenit Nicholas, pe neaşteptate.

– Foarte bine, NK! Asta-i ceva interesant.

Beth părea să se însufleţească.

– Iar la picioarele zeiţei din stânga se află un craniu şi o stea în cinci colţuri. Craniul simbolizează moartea, dar nu ştiu ce poate însemna steaua în cinci colţuri. Cred că la dreapta sunt o roată şi un pocal cu un lichid albastru, a adăugat.

– Da, acum aţi analizat detaliat continutul enigmei.

Imaginea mozaicului le-a acoperit complet ecranele calculatoarelor, ca un screen saver pentru Windows.

Nicholas a recapitulat în minte diferitele obiecte vizibile pe mozaic: sfera albastră, ce părea să reprezinte universul, retorta, ramura de măslin, craniul, steaua în cinci colţuri, roata din lemn şi pocalul închis, cu un lichid albastru înăuntru. Dar îi lipsea ceva.

– Încă nu ne-ai zis ce ţine în mână zeiţa din stânga.

Carol a tăcut câteva secunde, dar până la urmă a recunoscut:

– Esenţa marelui Mister, NK.

– Esenţa marelui Mister e aici? a iscodit-o Nicholas.

– Nu ca o realitate materială, ci ca un simbol.

– Dar ce-i aceea, Carol? Ce-i Esenţa marelui Mister? N-o putem distinge de aici, a stăruit Beth.

– O să aflaţi când veţi izbuti s-o găsiţi, nu-s cu putinţă una fără alta.

– Atunci, ce spune exact acest mozaic? a întrebat Nicholas.

Au revăzut pe ecrane sala unde personajele lor virtuale erau împreună cu Carol Ramsey, în faţa mozaicului.

– Acest mozaic din ceramică a fost lucrat de un membru al Fundației Univers, pentru a-i celebra și aminti pe cei nouă tineri fondatori, și în anul 1945 a fost donat în chip anonim Universității Cornell, pentru a împodobi holul rectoratului, drept simbol al înțelepciunii la care trebuiau să aspire toți studenții. Dar el mai are și o semnificație secretă, pe care numai membrii Fundației Univers o pot înțelege.

– Universul, știința, pacea, moartea... Asta vrea să spună? a îndrăznit să facă speculații Beth Hampton.

– Toate astea și încă multe altele, BH, dar corect legate între ele, ca să-i poată exprima adevăratul sens.

– Nu te înțeleg, a zis Nicholas.

– Cele trei tinere divinități simbolizează ființa umană, frumusețea ei, sugerată de copacii care cresc de ambele părți. Sfera albastră pe care o ține în mâini zeița din centru e chiar universul, Totalitatea, în sfârșit înțeleasă. Infinitul devenit finit. Zeița din stânga ține în mână Esența marelui Mister și o oferă științei, reprezentată de zeița din dreapta, care ține în mână retorta, simbolul transformării chimice a materiei. Dar lângă retorta științei se află ramura de măslin, prefigurând pacea omenirii. Nu există propășire umană fără pace universală. Iar la picioarele divinităților stau viața și moartea. Viața simbolizată prin începutul ei, pocalul cu apa albastră a oceanelor. Și moartea, sfârșitul, reprezentată de craniu. De-o parte, o roată primitivă și de cealaltă o stea: de la preistorie la era cuceririi spațiului. În anul 1950, Esența marelui Mister era în puterea unui tânăr geniu al științelor, Kenneth Kogan.

Nicholas nu voia să piardă nici un detaliu al acestei istorii, legende ori ce era ea.

– Profesorul Kenneth Kogan, creatorul ŞETA și al acestui joc?

– Da, NK.

– Și de la cine a primit profesorul Kenneth Kogan Esența marelui Mister? a vrut să afle Beth.

– Chiar din mâinile lui Albert Einstein, cu câțiva ani înainte de moartea acestuia, în anul 1955. Atunci, profesorul Kenneth Kogan avea

22 de ani şi studia astronomia la Universitatea Cornell. Nu cu multă vreme înainte, istoria omenirii înregistrase cea mai mare tragedie: al Doilea Război Mondial, iar lumea se împărţise în două blocuri opuse, care se ameninţau unul pe celălalt cu un teribil monstru creat de ştiinţă.

– Bomba atomică, a spus Nicholas, ca şi cum vorbea pentru sine.

– Da, NK, bomba nucleară, opera unui grup de oameni de ştiinţă, putea distruge complet omenirea, aşa cum a făcut cu oraşele Hiroshima şi Nagasaki, în anul 1945. Pentru a comemora acest tragic dezastru al ştiinţei şi a evita repetarea lui, profesorul Kenneth Kogan şi alţi opt tineri care studiau la Universitatea Cornell au creat Fundaţia Univers, ale căror principii au fost semnate de toţi membrii ei cu pseudonime, în decembrie 1953, cu doi ani înaintea morţii lui Einstein. Fundaţia Univers urmărea în principal să stimuleze dezvoltarea ştiinţei în serviciul fiinţei umane şi să găsească răspunsuri definitive la marile enigme ale universului. Ea a marcat începutul unei noi ere, al cărui simbol e chiar acest mozaic.

– Acest mozaic există cu adevărat? a vrut să afle Nicholas.

– Da, la Universitatea Cornell, din Ithaca.

– Şi ce pseudonime aveau membrii Fundaţiei Univers? a întrebat Beth.

Personajul virtual al lui Carol Ramsey s-a ridicat în picioare şi a enumerat:

– Lumină, Trandafir, Cer, Viaţă, Piatră, Gotic, Lună, Artă şi Stea.

Iluzionistul

6

Elicele elicopterului FBI băteau aerul, formând vârtejuri invizibile în jurul lor. Pe cer nu plutea nici un nor. Soarele era încă jos, iar razele lui poleiau cu aur zgârie-norii din Manhattan.

– Pune-ţi asta! a strigat domnişoara locotenent Taylor de cum a urcat în elicopter, dându-i lui Aldous Fowler o vestă cu paraşută.

Zgomotul motoarelor era asurzitor.

– Eşti sigură că ştii să conduci hârbul ăsta? a strigat detectivul Fowler, cam năucit, văzând-o pe agenta specială aşezată pe scaunul pilotului de elicopter.

– Pilotez asemenea aparate de când aveam paisprezece ani, a spus ea cu voce tare; tata era proprietarul unei flotile de elicoptere sanitare în statul Cleveland. Voia ca eu să studiez chirurgia, dar a înţeles rapid că avea o fiică prea rebelă ca să-i respecte capriciile. După cum vezi, am ajuns poliţist, l-a lămurit domnişoara locotenent Taylor, în timp ce Aldous Fowler se instala pe scaunul copilotului şi îşi prindea centura de siguranţă.

– Acum te aud mai bine! a exclamat detectivul Fowler, punându-şi căştile pe urechi.

– Parcă vorbim într-o cutie veche de conserve, dar tot e ceva. Cunoşti New Yorkul din văzduh?

– Nu. Şi, ca să fiu cinstit, nici nu mă fascinează; mai bine respect forţa de gravitaţie decât s-o sfidez.

– Bine, atunci prinde-te bine şi începe o rugăciune, dacă ştii vreuna, a zis domnişoara locotenent Taylor, surâzând. O să dăm o raită pe deasupra legendarelor culmi ale New Yorkului, înainte de a pleca în Ithaca.

Aldous Fowler a simţit că stomacul i se lipea de plămâni, îngreunându-i respiraţia. În câteva secunde, heliportul FBI a devenit un minuscul cerc alb, pierdut în fundul unui hău, iar elicopterul mecanic, scheletic şi grotesc, s-a ridicat deasupra armatei de coloşi şi titani, care păreau că vor să-l devoreze înainte de a le scăpa din gheare.

– Cum te simţi? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

– Mai bine decât mă aşteptam, a răspuns Aldous, fără să-şi dea seama că era alb la faţă ca varul.

– Dacă îţi vine să vomiţi, poţi folosi o pungă; găseşti aşa ceva în torpedou.

– Sper să n-am nevoie de ea, a ripostat detectivul Fowler, stăpânindu-şi teama.

– Vom ajunge în golf, survolând podul Brooklyn, apoi am să virez la dreapta până deasupra mării. De acolo, ne vom îndrepta din nou către New York City, vom traversa Manhattanul de la sud la nord, şi-i vom urma coloana vertebrală până în Harlem. Te asigur că spectacolul e grandios.

N-a trecut mult şi umbra elicopterului a început să se reflecte în apa de la vărsarea fluviului Hudson. Din înălţime, podul Brooklyn nu era decât o schelă cenuşie, atârnată de cabluri groase din oţel, pe care circulau şiruri lungi de maşini, reduse la o disciplinată legiune de furnici.

Elicopterul s-a rotit de câteva ori în spirală şi în câteva secunde a ajuns deasupra golfului. Acolo, în faţa ochilor uluiţi ai detectivului Aldous Fowler, maiestuoasa imensitate a Manhattanului părea să se iţte din apele oceanului ca o colonie monumentală de cristale din cuarţ: sute de coloşi sfidau cerul pe o linie nesfârşită de turnuri, cupole şi vârfuri ascuţite ca suliţele.

– E incredibil că nu mai e aici, a zis Aldous Fowler.

– Da, pe cât de incredibil, pe atât de absurd, a adăugat agenta specială FBI.

Nici unul dintre ei n-a spus la ce se referea cu precizie, dar amândoi ştiau că pe acea magică linie a cerului de deasupra New Yorkului exista un spaţiu pustiu, o gaură insondabilă, ce aparţinea groazei şi tenebrelor, şi pe care nici o construcţie omenească n-avea s-o acopere iar.

Un balans uşor a precedat zborul elicopterului, care a ajuns imediat în zona Manhattanului, deasupra zgârie-norilor de pe Wall Street. O vreme au păstrat tăcerea, până ce Aldous Fowler a început să arate cu mâna spre fiecare dintre cartierele pe care le survolau, cu expresia de uimire a unui copil care privea macheta gigantică a lui Big Apple: împrejurimile lui City Hall, Woolworth Building, vechiul cartier evreiesc, Mica Italie, Chinatown, Soho şi Tribeca, Washington Square,

Greenwich Village, Empire State Building, Times Square, Rockefeller Center, Central Park.

– De unde-i familia ta, Aldous? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, după ce au survolat Harlemul, îndreptându-se spre Universitatea Cornell.

– Din Sheffield, Anglia; tata spunea întotdeauna că un Fowler cu sânge nobil l-a însoţit pe ducele de York când acesta a cucerit New Amsterdam de la olandezi, cam prin anul 1600 şi ceva.

– Nu mi-aş fi închipuit niciodată că prin vene îţi curge sânge de erou!

– Nici să nu crezi, domnişoară locotenent, dar nici să nu dai prea mare crezare fanteziilor tatălui meu, îi plăcea la nebunie să născocească poveşti.

– Era scriitor?

– Jurnalist, a fondat chiar un ziar de mâna a şaptea într-un orăşel din statul Michigan, în regiunea Marilor Lacuri. Acolo m-am născut eu.

– Acolo s-a născut şi sora ta, aceea pe care ai trecut-o sub tăcere când te-ai înscris la Academia de Poliţie?

– Credeam că ai uitat de ea.

– Nu vrei să vorbeşti despre ea?

– Nu-i ceva amuzant, crede-mă. Aş prefera să ne pregătim pentru întâlnirea cu rectorul Universităţii Cornell.

– Îmi pare rău că te-am pus în încurcătură, n-am avut intenţia asta, te asigur. Nu-mi puteam însă închipui că sora ta e ceva de care nu vrei să-ţi aduci aminte.

Aldous Fowler a tăcut, muşcându-şi buza. Încă de când era copil obişnuia să-şi muşte buza inferioară cu incisivii, când era neliniştit ori trist. Dar în clipa aceea n-ar fi ştiut să spună cu precizie ce-i provoca acel tic nervos, în clipa aceea se simţea liniştit şi fericit.

Încercând să se gândească la altceva, şi-a descheiat un buzunar al hainei de piele şi a scos o hârtie împăturită.

– Ce-i asta? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, curioasă.

– Ieri nu reuşeam să adorm, aşa că am făcut un tabel cu fiecare dintre circumstanţele cele mai importante ale crimelor comise de Iluzionist.

– Nici tu nu te poţi relaxa la culcare?

– Mă rog, cred că insomnia e un bun aliat al fiecărui poliţist.

– Dar, până la urmă, e istovitoare. Ştiu ce zic. Lasă-mă să arunc şi eu o privire pe acest tabel comparativ.

Domnişoara locotenent Taylor a luat foaia de hârtie, dar fără să neglijeze condiţiile atmosferice şi direcţia de zbor. Traversaseră câţiva curenţi termici, care zguduiseră elicopterul de mai mare dragul, ca şi cum, nevăzute, mâinile uriaşe ale vântului ar fi vrut să-l doboare, dar traiectoria redevenise stabilă, elicopterul încetând să se clatine şi să facă salturi. Domnişoata locotenent Taylor a aruncat o privire rapidă hârtiei, şi i-a înapoiat-o detectivului.

Victimă	Savant	Vârstă	Loc	Universitate	Creier	Kot	Percheziţie
Paul Drester	Biolog	72 de ani	Pennsylvania	Cornell	Da	Da	Nu
John Seik	Fizician	70 de ani	Massachussetts	Cornell	Da	Da	Nu
Katie Hart	Neurolog	~~50 de~~ ani	New York	Cornell	Da	Da	Nu
Kenneth Kogan	Astronom	74 de ani	Ithaca	Cornell	~~?~~	~~?~~	~~Da~~

– Ce vrei să spui cu tăieturile din tabel, Aldous?

– Am tăiat datele care nu se potrivesc cu asasinatele şi dispariţia lui Kenneth Kogan. Toţi sunt cercetători de prima mână, specializaţi în felurite ramuri ale ştiinţei, şi toţi au fost studenţi străluciţi ai Universităţii Cornell. Trei dintre ei sunt bărbaţi de peste 70 de ani. Cu

toate acestea, printre ei e doar o singură femeie, doctorița Hart, care are cu 20 de ani mai puțin decât media lor de vârstă.

– Și asta te miră?

– Nu corespunde tiparului.

– Ai găsit ceva care să explice această excepție?

– Încă nu. Se prea poate ca Paul Drester, John Seik și Kenneth Kogan să fi studiat împreună la Universitatea Cornell, dar doctorița Hart n-a putut fi alături de ei în nici un chip; pe vremea aceea nici nu se născuse încă.

– Ori nu era decât un bebeluș, a nuanțat domnișoara locotenent Taylor. În concluzie?

– În concluzie, nu-i vorba despre nici o răfuială între un grup de universitari pensionari, amatori de știință.

– Nu-i mare lucru, dar nici nu-i rău ca punct de plecare. Și ce-mi spui despre celelalte trei căsuțe tăiate din tabel? Cele două semne de întrebare de la „Creier" și „Kot", din dreptul lui Kenneth Kogan, și acel „da" din „Percheziția"... casei lui, presupun.

– Poți să-ți amintești tot tabelul doar aruncând o privire? a întrebat Aldous Fowler cu ingenuitate.

– Dar de ce crezi că mi-au încredințat investigația? Pentru că-s femeie?

– N-am vrut să spun asta.

– Las-o baltă, n-are nici un rost să te justifici, a spus domnișoara locotenent Taylor, dând din mână. În plus, ar fi mai bine să nici n-o faci, ai putea înrăutăți situația. Am suportat asemenea chestii de prea multe ori. Unde rămăsesem?

– La căsuțele tăiate.

– Acestea sunt singurele la care m-am uitat, celelalte le-am presupus ca fiind cunoscute. Înțelegi acum? Nu-i doar o chestiune de memorie.

Aldous Fowler a avut ridicola senzație că domnișoara locotenent Taylor se juca cu el, pentru a stabili clar, încă de la început, cine conducea investigația poliției. Dar în legătură cu asta, detectivul Fowler n-avea nici cea mai mică urmă de îndoială.

– Voiam să-ţi spun că s-ar putea, tocmai fiindcă nu i-a apărut cadavrul pe nicăieri, ca domnul Kenneth Kogan să fie încă viu, a spus Aldous Fowler, tulburat.

– Ia te uită, asta-i interesant! Şi de ce crezi că-i viu?

– Fiindcă Iluzionistul n-a găsit în casa lui ceea ce căuta.

Domnişoara locotenent Taylor l-a întrerupt din nou:

– Şi ce anume căuta, Aldous?

– Dacă aş şti, aş conduce eu investigaţia, nu crezi?

– Iar eu mi-aş da chiar în clipa asta demisia, crede-mă. Încercam doar să-ţi aprind imaginaţia, să te provoc, e o metodă foarte utilă în explicarea inexplicabilului.

– Deşi nu ştim ce căuta, ştim cel puţin că Iluzionistul căuta ceva, şi acel ceva nu era nici la Paul Drester, nici la John Seik, nici la doctoriţa Hart.

– Eşti sigur de asta?

– Dacă vreunul dintre ei ar fi avut acel ceva, Iluzionistul le-ar fi răscolit casele, aşa cum a făcut cu a lui Kenneth Kogan.

– Şi?

– Aşa că domnul Kenneth Kogan poate fi pentru Iluzionist mai important decât colegii săi asasinaţi. Motiv pentru care îl va ţine în viaţă până are să găsească acel ceva pe care îl caută.

– Asta înseamnă că noi trebuie să-l găsim înaintea lui, dacă vrem ca astronomul să rămână în viaţă. Asta-i tot?

– Da, asta-i tot, a conchis Aldous Fowler, păstrând pentru sine celelalte concluzii.

– Apropo, cum a mers ieri întrevederea cu directorul Centrului Grosling? După ce am aflat de dispariţia lui Kenneth Kogan şi am vorbit la telefon cu şeful, am uitat să te întreb despre ea, s-a interesat domnişoara locotenent Taylor.

– N-am izbutit să aflu mult mai mult decât ştiam, deşi a dat unele detalii din viaţa privată a doctoriţei Hart, care pot fi interesante.

– Sper că asta ţi-ar plăcea să-mi povesteşti.

– Deşi nu i-a mărturisit-o niciodată, domnul Brannagh, directorul Centrului Grosling, era îndrăgostit de doctoriţă încă de când erau

colegi la Universitatea Cornell. M-a asigurat că în viaţa doctoriţei Hart nu era loc decât pentru cercetările ei ştiinţifice.

– Cunosc bine genul ăsta de femeie.

– Ceea ce n-a putut ori n-a vrut să-mi spună cu certitudine, nu-s prea sigur de asta, e dacă între domnul Grosling şi protejata lui a existat vreo idilă.

– Dar tu ce crezi?

– N-aş şti să-ţi spun, deşi mi se pare destul de ciudat că un bărbat ca domnul Grosling a lăsat să-i scape ocazia de a avea o idilă cu studenta lui preferată.

– Ce te face să crezi aşa ceva?

– Doctoriţa Katie Hart nu era doar o studentă care strălucea printre ceilalţi colegi de universitate, ci şi o tânără foarte atrăgătoare, probabil.

– Farmecul irezistibil al frumuseţii.

– Cam aşa ceva. E posibil să fie doar o supoziţie fără nici un fundament, dar eu cred că Adam Grosling a dat Centrul de Cercetări Neurologice pe care l-a fondat pe mâna doctoriţei Hart în schimbul a ceva, n-aş şti să spun a ce.

– Ca să-i fie amantă în continuare?

– Poate. Domnul Brannagh mi-a explicat că, după ce Adam Grosling a suferit accidentul care îl ţinea paralizat în pat, doctoriţa Hart a suferit o profundă depresie, care a fost gata-gata să pună capăt carierei ei ştiinţifice.

– E logic, dacă ţinem seama că erau foarte apropiaţi.

– Dar şi excesiv, dacă ne gândim că nu era vorba despre mai mult decât o strânsă şi veche legătură profesională şi de prietenie. Ştiinţa era unica ambiţie a doctoriţei Hart, după cum mi-a spus domnul Brannagh, şi ea nu era dispusă s-o sacrifice pentru nimeni şi nimic.

– Şi ce-ai aflat despre cercetările ei cu privire la creierul omenesc?

– Foarte puţine lucruri noi: doctoriţa Hart încerca să perfecţioneze o tehnologie revoluţionară, capabilă să decodifice şi să transforme în imagini reale gândurile ori amintirile oricărei persoane.

– Bun venit în epoca ştiinţifico-fantasticului!

– În chestiuni legate de progresul ştiinţific se pare că există mult mai multe realizări decât ne informează ori acceptă oamenii de ştiinţă. Mă întreb cum va fi lumea peste o sută, cinci sute, o mie de ani.

– Cine poate şti?

– Ei, ei ştiu.

– Oamenii de ştiinţă?

– Cine, dacă nu ei?

– De aceea vrea cineva să le ia în stăpânire creierele, asta vrei să spui?

– Păi, de ce nu? Ce altă explicaţie pot avea aceste crime? Numai un savant nebun, un geniu diabolic, care dispune – cum să spun? – de o tehnologie de neînchipuit pentru medicina legală, le-ar putea extrage creierele fără să le deschidă craniile sau ar recurge la vechea metodă pe care o aplicau egiptenii la mumificarea cadavrelor.

– Un ticălos din benzile desenate.

– Un Iluzionist ticălos, a cărui minte poate face să dispară un creier dintr-un craniu omenesc fără să lase nici cea mai mică urmă.

– Asta ne duce iar la Centrul Grosling ori chiar la doctoriţa Hart şi descoperirile ei ştiinţifice.

– Dar ea a fost o altă victimă, nu călăul.

– Vreun colaborator apropiat?

– Domnul Brannagh mi-a dat asigurări că, în lumea ştiinţei, mai ales a oamenilor de ştiinţă ce se ocupă de mintea omenească, funcţionează un soi de olimpiadă tăcută, în care toţi luptă pentru medalia de aur: Nobelul.

– Poate că teoria lui nu-i chiar lipsită de noimă. Ştii că nici o altă universitate din lume n-a obţinut atâtea premii Nobel ca aceea din Cornell? E un adevărat cuib de genii.

– Mă rog, e evident că asasinul se plimbă printre genii.

– Îţi aminteşti desenul anonim pe care l-ai primit prin poştă, Aldous? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, ca şi cum ar fi avut o revelaţie neaşteptată.

– Da, un şoricel stătea la intrarea unui labirint, în centrul căruia se afla o bucată de brânză; m-am tot gândit la acest desen.

– Uite ce cred eu: noi suntem şoarecele, iar brânza e ucigaşul, dar ca să ajungem la el trebuie să străbatem un labirint întortocheat.

– Acest desen l-a făcut, probabil, cineva. Ştii că în asemenea cazuri există mereu câte un depresiv care îşi dă frâu liber imaginaţiei, ca să-şi bată joc de poliţie.

– Se prea poate, dar cel care a conceput desenul ştia bine că numai dacă parcurgi labirintul poţi să ajungi să mănânci bucata de brânză.

– Ce vrei să spui, mai exact?

– Că Universitatea Cornell poate fi chiar intrarea în acest labirint misterios.

Clubul Gotic

6

Glasul dulce al lui Susan Gallagher, înregistrat pe robotul telefonic din luxosul ei apartament de pe 5th Avenue, vizavi de Central Park, l-a anunţat pe Walter Stuck că tânăra nu era acasă. Era nouă dimineaţa, iar el era nerăbdător să afle răspunsul încântătoarei jurnaliste la invitaţia pe care i-o făcuse cu o seară mai înainte. A închis, resemnat, telefonul. Îşi închipuia că Susan Gallagher avea să accepte invitaţia, dar aura ei de femeie care îşi alegea cu duritate şi curaj persoanele cărora le lua interviuri în emisiunea ei din fiecare sâmbătă seară de la NBC îl făcea pe Walter să se teamă că Susan nu va vedea în el o personalitate cu suficientă relevanţă politică, economică ori culturală pentru a-i merita atenţia. Conform raportului pe care i-l pregătise Benson, Susan Gallager pusese adeseori în încurcătură cunoscuţi lideri internaţionali, vipuri scăldate în aur lichid şi celebrităţi, care avuseseră în emisiunea ei apariţii foarte râvnite de toţi cei care, ca şi el, voiau să devină, fără prea mari merite, stele trecătoare în istoria omenirii. Dar ştia oare Susan Gallagher cine era el cu adevărat şi ce putere urma să aibă în lume cât de curând?

A format numărul studiourilor de televiziune NBC, şi câteva operatoare şi secretare l-au rugat să nu închidă. Walter Stuck nu era obişnuit să aştepte, dar de data asta nici că i-a păsat. După câteva minute, o voce de femeie, cu tonul indiferent şi candid al unei aspirante la statutul de actriţă, l-a rugat să-i lase numărul lui de telefon, asigurându-l că Susan Gallagher avea să-l sune de cum va ieşi din şedinţa cu echipa de conducere a emisiunii ei. Auzind-o, Walter Stuck s-a simţit uşurat.

Benson a intrat în birou, însoţit de o chelneriţă în uniformă şi cu bonetă albă, care aducea o tavă mare, din argint. Chelneriţa, o asiatică cu tenul foarte alb, slabă, cu faţă de copil şi mică de statură, s-a apropiat de masa de şedinţe, aflată pe o latură a încăperii, şi a pus tava chiar în mijloc. Apoi a plecat, închizând uşa biroului după ea.

Cei doi bărbaţi s-au instalat la masă, iar Benson a turnat cafea şi suc de portocale. Luând un biscuit, a spus:

– Astăzi aveţi o agendă încărcată. La 11.00, aveţi întâlnire la primărie cu Comisia Municipală de Urbanism. Vor asista şi arhitecţii care se ocupă de proiect. Există o problemă cu o parte dintre terenurile din vestul parcului, lângă râu. Nimic important, cred, dar comisia însărcinată să supervizeze proiectul vrea să prezentăm planuri noi ale satelor şi castelelor din zonă.

Walter Stuck auzea glasul lui Benson, dar nu-l asculta. Era cu mintea în altă parte, încercând să intre pe nevăzute într-un birou al postului de televiziune NBC din Manhattan.

– La unu, a continuat Benson, veţi lua prânzul cu fratele Wilson. A reuşit, în fine, să contacteze pe cine doream şi vrea să vă prezinte câteva detalii delicate ale întrevederii.

Asta era o veste bună, fără îndoială, dar nu cea pe care o aştepta Walter.

– Va asista şi fratele Jack, după cum era prevăzut?

– Nu, tocmai a sunat, ca să spună că-i va fi cu neputinţă să asiste la întrevedere.

Soneria telefonului l-a făcut pe Benson să tacă, iar pe Walter Stuck, să facă un salt acrobatic din fotoliu la masa de lucru. Şi-a netezit părul, a respirat calm şi a apăsat pe butonul „mâini libere".

– Walter? a întrebat Susan Gallagher.

– O, Susan, tu eşti? s-a prefăcut surprins Walter Stuck.

– Îmi pare rău că nu ţi-am putut răspunde la telefon.

– Înţeleg, n-ai de ce să te scuzi. Ai ascultat aseară sfaturile bune pe care ţi le-a dat perna ta?

– Perna mea mi-a recomandat să nu accept invitaţia.

– Atunci ar trebui s-o schimbi cu una mai înţeleaptă, a replicat Walter Stuck, intuind că o facuse să zâmbească pe încântătoarea şi inteligenta Susan Gallagher.

– Dorm foarte comod pe ea, e din puf de gâscă.

Walter Stuck s-a încruntat. Oare Susan Gallagher vorbea serios sau glumea? s-a întrebat.

– Şi ce ţi-a spus, mai exact?

– Că sunteţi un seducător irezistibil.

– Spune-i pernei dumitale că-i nu numai nechibzuită, ci şi cam mincinoasă. Nici măcar nu mă cunoaşte.

– Aici greşeşti, Walter. Aseară, perna mea a văzut împreună cu mine prezentarea video completă a proiectului pentru Parcul Medieval din New York City.

– O aveai acasă?

– Am cerut unui bun colaborator al emisiunii să mi-o aducă de la NBC. Voiam câteva informaţii înainte de a-mi consulta perna.

– E ceva ce nu ţi-a plăcut?

– Eşti prea lunecos pentru un interviu. La conferinţa de presă n-ai răspuns la nici una dintre întrebările ce ţi s-au pus despre viaţa dumitale privată.

– Păstram răspunsul pentru tine.

– Nu fi linguşitor!

– Vorbesc serios, poţi fi sigură că n-ai să te căieşti pentru interviul pe care ai să-l faci cu mine.

Susan Gallagher s-a arătat dispreţuitoare.

– Nu-mi fac nici o grijă, domnule Stuck, în legătură cu asta. Hotărârea n-am luat-o eu, ci echipa de conducere a emisiunii. Membrii ei vor fi răspunzători de ceea ce n-o să iasă cum trebuie, eu m-am limitat să le transmit propunerea dumitale.

– Asta înseamnă că accepţi să iei masa cu mine mâine?

– Sper să existe o scrumieră pe masă, domnule Stuck.

– Am să trimit pe cineva să te ia la orele 19.00, eşti de acord?

– Mi se pare perfect, dar n-o să mă poată lua, dacă nu mă întrebi unde locuiesc.

– O, da, desigur! a exclamat Walter Stuck, ca şi cum nici nu s-ar fi gândit la acest detaliu.

Dar el ştia multe despre viaţa lui Susan Gallagher, mult mai multe decât şi-ar fi putut ea închipui vreodată.

– Am să-l aştept pe scara de la Metropolitan Museum, ca să nu se poată rătăci.

Walter Stuck a închis telefonul şi a simţit o fericire perversă. Planurile îi mergeau strună.

– Mai e ceva despre care vreau să vă vorbesc, a reluat Benson, temându-se ca nu cumva fericirea ce se citea pe faţa stăpânului său să se transforme într-o furtună cu tunete şi fulgere, când avea să audă ceea ce avea el de spus.

– Despre ce-i vorba, Benson?

– Hackerii noştri au pierdut controlul asupra convorbirilor dintre cei doi tineri de la ŞETA.

– N-are nici o importanţă. De mucoşii ăia o să ne ocupăm mai târziu.

Misiunea Ouroburos

1

Beth Hampton a scăpat din mână lingura cu care îi dădea să mănânce surioarei sale, Bo. Când a auzit glasul directorului de la FBI,

anunţând la televiziune recenta dispariţie a profesorului Kenneth Kogan şi morţile oribile ale celor trei savanţi, printre care o prestigioasă doctoriţă de la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling, i s-a părut că înfrunta un miraj iscat de nenumăratele ceasuri petrecute în faţa micului ecran al calculatorului, concentrată asupra jocului virtual al enigmelor fără sfârşit. Dar spusele directorului FBI erau îndeajuns de dramatice şi serioase ca să le ia în serios. În plus, fotografia profesorului Kenneth Kogan, pe care o arătase televiziunea în timpul conferinţei de presă, era chiar a bărbatului virtual pe care ea îl văzuse pe ecranul propriului calculator.

Beth tremura din cap până în picioare. Dar groaza ei n-a mai cunoscut limite când l-a auzit pe directorul FBI vorbind despre sustragerea creierelor din craniile oamenilor de ştiinţă asasinaţi şi cuvântul „Kot" pe care ucigaşii îl marcaseră în palmele acestora. Atunci a simţit că mintea i se blochează şi că nu mai poate nici gândi, nici raţiona. „Jocul enigmelor fără sfârşit nu-i doar virtual, e o capcană!", a izbutit să-şi spună după o lungă tăcere interioară. S-a gândit că, în realitate, jocul de la ŞETA fusese doar un mod de a-i folosi pe Nicholas şi pe ea la căutatul a ceea ce doreau să obţină asasinii de la oamenii de ştiinţă. De aceea îi omorâseră şi îl răpiseră pe profesorul Kenneth Kogan. Până la urmă, ea avea dreptate. Întotdeauna bănuise că era ceva straniu în jocul acela, ceva ce ea nu ştia să explice, dar care nu-i plăcea deloc. Îi spusese şi lui Nicholas de multe ori lucrul acesta. Dar nici nu-şi putuse închipui vreodată că era vorba despre o chestie atât de oribilă şi primejdioasă. Acum înţelegea totul: mailul anonim, formula, codurile intrării în joc, vorbele profesorului Kenneth Kogan şi discursul lui despre Esenţa marelui Mister şi Misiunea Ouroburos, complexul ŞETA, apariţia lui Carol Ramsey. „Interceptarea convorbirilor cu Nicholas!" a strigat Beth în sinea ei, zburătăcindu-şi gândurile. Şi dacă ucigaşii ştiau că ei intraseră în joc? Şi dacă le cunoşteau numele, adresele, şcoala la care învăţau, orarele, obiceiurile? Şi dacă erau şi ei în primejdie? Însuşi profesorul Kenneth Kogan îi avertizase atunci când le vorbise, ea îşi aducea aminte

perfect de acest fapt, şi încă nu putea să-i uite glasul, ca şi cum profesorul vorbea din nou.

– Termină tu singură, Bo, trebuie să dau un telefon urgent.

– Ce-i cu tine, Beth, de ce eşti speriată?

– Nu-s speriată, Bo, stai liniştită. Dar trebuie să-l sun pe Nicholas cât mai iute, a spus Beth căutându-şi telefonul mobil prin bucătărie.

– Nicholas vine aici?

– E posibil, Bo, i-am spus că eşti bolnavă. Când termini de mâncat îţi pun desenele tale animate preferate, vrei?

– *Valea fermecată?*

– Da, Bo, *Valea fermecată*, a repetat, formând pe mobilul său numărul lui Nicholas.

S-a uitat la ceas, şi a văzut că era ora 13.00. Acum, Nicholas trebuia să mai fie încă la lecţia de istorie şi cu siguranţă nu putea să-i răspundă. A închis telefonul şi a început să umble dintr-un colţ într-altul al bucătăriei, urmărită de privirea curioasă a lui Bo. S-a simţit brusc cuprinsă de panică, şi a fugit la uşă să tragă zăvoarele de siguranţă. Apoi s-a dus în salon şi a privit furişat pe fereastră. Totul era ca întotdeauna: maşini parcate pe trotuare, oameni care mergeau pe stradă, vitrine, reclame, semafoare... dar nimeni nu stătea rezemat de un felinar ca să-i privească fix fereastra. S-a întors în bucătărie, lângă Bo, întrebându-se ce putea să facă.

– Ce surpriză, Beth!

– Eşti în clasă?

– Da, dar am văzut că mă sunai şi i-am cerut voie doamnei Hesse să ies. Tu unde eşti?

– Sunt tot acasă, am grijă de Bo. Mama nu se întoarce până la trei.

Nicholas a observat că era ceva în neregulă cu prietena lui.

– S-a întâmplat ceva? a iscodit-o.

– Mă tem că da, Nicholas, a recunoscut Beth, izbucnind în plâns.

– Haide, Beth, ce-i cu tine, de ce plângi? Bo a păţit ceva?

Beth şi-a şters lacrimile şi a ieşit din bucătărie. Nu voia ca Bo să audă ce vorbeau.

– Păi, Misiunea Ouroburos, Nicholas. Nu-i nici un joc virtual. E o capcană!

– O capcană? Cum poţi să spui aşa ceva? Chiar tu ai verificat de atâtea ori. Nu-i decât un joc pe internet.

– Te înşeli, Nicholas. Am văzut acum câteva clipe la televizor: l-au răpit pe profesorul Kenneth Kogan.

Nicholas a simţit că i se înmuiau picioarele ca un chewing-gum la soare.

– Ce-ai zis?

– Directorul FBI tocmai a anunţat asta la o conferinţă de presă. Dar cel mai grav e că au şi ucis trei oameni de ştiinţă.

– Nu mai spune! a exclamat Nicholas, îngrozit de tot ce-i povestea Beth.

– E oribil, Nicholas. Le-au scos creierele şi le-au însemnat în palmă cu fierul roşu un cuvânt pe care acum nu mi-l aduc aminte, dar care suna diabolic. Ce ne facem, Nicholas?

– Ei, linişteşte-te, Beth. Nu-i sigur că toate crimele astea au vreo legătură cu jocul enigmelor fără sfârşit ori cu ŞETA. Nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii.

– Concluziile sunt inevitabile, Nicholas. Îţi aduci aminte ce ne-a spus profesorul Kogan când a apărut pe ecranele noastre?

– Acum nu-mi amintesc precis, Beth. Stă să-mi crape capul.

– Ne-a spus că până şi propriile noastre vieţi puteau fi în pericol.

– Ţi-am mai zis că asta-i ceva normal la jocurile video. N-ar trebui să iei lucrurile astea în serios, a spus Nicholas, încercând s-o liniştească pe Beth.

– Dar e normal să dispară un profesor virtual, care se vădeşte a fi un om în carne şi oase, ca tine şi ca mine?

– Nu, asta nu-i normal, a acceptat Nicholas, contrariat.

– Şi să fie asasinaţi trei savanţi, să li se fure creierele şi să fie însemnaţi cu fierul roşu? Crezi că toate astea-s normale, Nicholas? Chiar crezi cu adevărat? a întrebat Beth, implorându-l să-i răspundă sincer.

– De acord, de acord, e ceva îngrozitor, dar ce putem face noi?

– Trebuie să vorbim cu poliţia cât mai repede posibil. Să le spunem tot ce ştim. Nu-ţi dai seama? Totul e real, Nicholas: mailul, formula, codul de acces, jocul virtual, profesorul Kenneth Kogan, Misiunea Ouroburos, Fundaţia Univers, Esenţa marelui Mister, duşmanii care vor să pună stăpânire pe ea, interceptarea convorbirilor noastre telefonice, totul e la fel de real ca şi moartea oamenilor de ştiinţă cărora le-au furat creierele. Chiar şi Carol Ramsey s-ar putea să fie reală.

– Nu cred, Beth. Carol e un personaj din jocul nostru.

– Eu n-aş băga mâna în foc.

– Pentru moment, trebuie să nu ne pierdem capul şi să gândim, asta-i cel mai înţelept.

Asta şi făcuse Beth de cum auzise ştirea.

– Şi dacă tot asasinii oamenilor de ştiinţă l-au răpit şi pe profesorul Kenneth Kogan? Şi dacă profesorul le-a vorbit despre noi, iar ei ştiu cine suntem? Sunt sigură că ei caută acelaşi lucru ca şi noi.

– Esenţa marelui Mister?

– Ce altceva ar mai putea fi? Chiar profesorul Kenneth Kogan ne-a vorbit despre toate astea.

– Mă sperii, Beth.

– Trebuia să-ţi spun, Nicholas. Am nevoie să ştii ce se petrece. Dacă nu izbuteam să vorbesc cu tine, cred că înnebuneam.

– Sigur, sigur, Beth. Dar nu trebuie să vorbim despre toate acestea cu nimeni, cel puţin până nu hotărâm împreună ce-i de făcut. De acord?

– Da, da, sunt de acord.

– Acum mă întorc în clasă, îmi iau rucsacul şi îi spun doamnei Hesse că nu mă simt bine. Ajung acasă într-o jumătate de oră şi te caut de cum ajung; lasă-ţi deschis calculatorul, şi activează messengerul.

– Ai să intri iarăşi în joc? a întrebat Beth.

– Cred că prietena noastră, Carol Ramsey, îmi datorează o explicație.

Iluzionistul

1

Văzut din văzduh, campusul imens al Universității Cornell i s-a părut lui Aldous Fowler o extraordinară metropolă a cunoașterii. Acolo totul era perfect și echilibrat, în ciuda numeroaselor contraste și nuanțe, care confereau ansamblului arhitectonic o aură divină, adecvată mai degrabă Olimpului decât unei instituții de învățământ. Grădini întinse, cu flori de toate soiurile și culorile, pajiști acoperite cu un gazon primăvăratic și uriași copaci centenari înconjurau fiece stradă, fiece drum, fiece cărăruie care unea numeroasele edificii construite în toate stilurile arhitectonice, de la cele mai clasice la cele mai avangardiste, dispuse strategic de la nord la sudul și de la est la vestul campusului. În inima acestuia, un turn pătrat, sobru și înalt, din cărămizi roșii, părea să marcheze ritmul lent al timpului și al vieții din Universitatea Cornell cu ajutorul a patru mari orologii rotunde, orientate către cele patru puncte cardinale.

Studenții care hoinăreau prin campus și-au ridicat privirile spre cer, auzind motorul elicopterului atât de aproape deasupra capetelor, o profanare ofensatoare adusă tăcerii monahale cu care erau deprinși. Domnișoara locotenent Taylor ar fi putut ateriza pe eliport, dar ceruse permisiunea de aterizare pe pajiștea plană cu gazon de lângă rectorat; iar acesta era o clădire uriașă, plină cu ferestre ca un palat parizian, al cărei centru era acoperit de o cupolă rotundă și argintie.

Au urcat o scară și au intrat în holul rectoratului. Aldous Fowler s-a uitat la domnișoara locotenent Taylor și și-a spus că părea mult mai tânără decât vârsta pe care o avea. De n-ar fi fost însoțitorul ei, ar fi

crezut-o una dintre studentele care intrau şi ieşeau din clădire. Poate că asta se datora şi felului ei dezinvolt de a purta blugi strâmţi şi un breton lung, de adolescentă, care îi cădea pe frunte.

Rectorul Universităţii Cornell nu părea să fie prea binedispus. Nici n-avea înfăţişarea ilustră şi amabilă pe care oricine şi-ar fi închipuit-o. Când au intrat în biroul lui, pe domnişoara locotenent şi pe detectiv nu i-a primit chiar un bărbat educat şi cuviincios, ci un soi de zmeu durduliu şi furios, care părea să scuipe foc pe gură.

– Unde naiba v-aţi ascuns? Sunt douăzeci de minute de când am auzit elicopterul aterizând în campus şi tot de douăzeci de minute vă aştept aici ca tâmpitul, a spus, arătând spre ceasul de la încheietura groasă a mâinii, cu pielea ca de reptilă. N-am toată dimineaţa la dispoziţia dumneavoastră. Dacă nu ştiaţi, sunt destul de ocupat.

Rectorul Universităţii Cornell a gâfâit şi s-a trântit în jilţul de piele care trona în spatele biroului său. A scos o batistă dintr-un buzunar al pantalonilor şi şi-a şters sudoarea de pe frunte şi obraji.

Aldous Fowler şi-a zis că, dacă rectorul arunca flăcări pe gură, avea şi el un mijloc foarte eficient cu care să le stingă.

– Am dat o raită prin barurile din campus înainte de a veni să vă vedem, ştiţi doar, două păhărele de whisky nu cad rău în burta nimănui în timpul serviciului. În plus, un zbor atât de lung şi halul în care am stat înghesuiţi în hârbul ăla ne-au deşteptat setea, înţelegeţi? Dar dacă vizita noastră vă incomodează, putem aranja să daţi o declaraţie azi după-amiază la Departamentul de Omucideri al Poliţiei din New York; chiar noi vă putem duce comod cu elicopterul. Poate că aveţi chef să vă petreceţi noaptea la răcoare, într-unul dintre apartamentele noastre luxoase, sunt într-adevăr confortabile şi primitoare, a spus Aldous Fowler, răscolind câteva foi de hârtie de pe birou şi luându-şi aerul unui poliţist corupt.

– Nu cred că vorbiţi serios, ştiţi prea bine că nu puteţi folosi cu mine asemenea metode de poliţai de cartier.

– Nu, firește, încercam doar să fiu și eu la fel de amabil. Încetați să ne mai tratați ca pe unul dintre studenții dumneavoastră și vorbiți civilizat cu noi!

Aldous Fowler și-a mai îndulcit duritatea, iar zmeul a părut să se dezumfle în jilț până ce chipul i s-a făcut rozaliu și delicat.

– Scuzați-ne, domnule Oserov; fiindcă dumneavoastră sunteți Melvin Oserov, e adevărat? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, îmblânzindu-și vocea, ca să-l calmeze pe rector.

– Da, așa-i numele meu și, dacă ați fi fost punctuali la întâlnire, eu însumi m-aș fi prezentat cu politețea cuvenită. Nu obișnuiesc să-i tratez pe agenții autorităților în acest fel nepotrivit. Dar, credeți-mă, m-ați scos din sărite. Azi am avut o dimineață de câine, știți ce înseamnă asta?

Domnișoara locotenent Taylor a încuviințat.

– Vă putem înțelege, nu vă faceți griji, a spus, satisfăcută că situația revenise la normal. V-a vorbit directorul FBI despre scopul vizitei noastre?

– Nu, m-a avertizat doar, era foarte îngrijorat în legătură cu niște crime oribile, care puteau transforma universitatea noastră în ținta tuturor mijloacelor de presă din Statele Unite. Mi-a spus că-i părea rău, că n-ar fi plăcut pentru mine să aflu despre ce-i vorba. Și el a fost student aici în universitate. Apoi mi-a spus că o agentă specială a FBI-ului are să-mi explice totul amănunțit în această dimineață, la orele 11.00. Dumneavoastră sunteți domnișoara locotenent Taylor?

– Locotenent Taylor, încântată, a spus tânăra, întinzându-i mâna rectorului, care abia i-a strâns-o, disprețuitor. Colegul meu, Aldous Fowler, detectiv la Departamentul de Omucideri al Poliției. N-a vrut să fie grosolan cu dumneavoastră, dar, când e provocat, are și el o dimineață de câine.

Aldous Fowler a rămas în picioare, fără cea mai mică intenție de a-i strânge mâna acelui grăsan necioplit înghesuit într-un costum scump cu jachetă.

– După cum vă puteți închipui, n-am dormit toată noaptea. Vă implor să-mi înțelegeți starea de nervozitate. Luați loc, vă rog, a spus Melvin Oserov, ștergându-și din nou sudoarea de pe față.

– Vă spune ceva numele de Katie Hart, domnule Oserov? a întrebat domnișoara locotenent Taylor fără nici un alt preambul.

– Am aflat de moartea ei din ziare și de la telejurnale, deși n-au dat prea multe informații. Katie Hart era o mare savantă, cu merite suficiente pentru a candida curând la Nobelul pentru Medicină. Dar ce legătură are moartea ei cu universitatea noastră? A murit în casa ei din New York City, cred.

– Noi punem întrebările, domnule Oserov, a răspuns Aldous Fowler, îmblânzindu-și tonul arogant pe care i-ar fi plăcut să-l adopte.

– Trebuie să știți că investigația noastră a fost declarată înalt secret de stat, presupun că înțelegeți ce înseamnă asta, a adăugat domnișoara locotenent Taylor, încercând să evite o nouă înfruntare dialectică între rector și Aldous Fowler.

– Cred că știu foarte bine ce răspundere am în legătură cu această convorbire, domnișoară locotenent, a replicat Melvin Oserov.

– Presupun și că știți că doctorița Hart a studiat la această universitate.

– Un rector nu poate cunoaște numele tuturor studenților care au trecut în decursul anilor prin universitatea pe care o conduce. Sunt mii, zeci de mii, poate. Dar, în ceea ce-o privește pe doctorița Hart, am aflat că a studiat la facultatea noastră de Medicină, cu mulți ani înainte ca eu să ajung rector la Universitatea Cornell, când Katie Hart a început să fie cunoscută în toate cercurile academice ca o ilustră cercetătoare a creierului omenesc, din școala științifică a lui Adam Grosling.

– Ați cunoscut-o personal? a întrebat Aldous Fowler.

– Nu. Când mi-am început eu studiile la Universitatea Cornell, ea era în ultimul an de Medicină. Eu am acum 45 de ani și ea împlinise, probabil, 50. Nu știu nimic din ce n-ar ști orice profesor din această universitate.

– Cu toate că era o viitoare candidată la premiul Nobel? l-a iscodit domnişoara locotenent Taylor.

– Chiar dacă vă vine greu să credeţi, candidaţii la premiul Nobel care şi-au luat licenţa în această universitate sunt numai nume de adăugat pe o lungă listă de onoare, care n-are decât o valoare pur simbolică. Ca în cazul medaliilor oferite eroilor de război după bătălii. Acestea conferă un mare prestigiu, dar n-au nici o utilitate practică, aşa cum ar fi o pensie pe viaţă ori cine ştie ce ajutor financiar din partea statului.

– Nu păreţi foarte încântat de un asemenea prestigiu, a subliniat Aldous Fowler.

– Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit! Vreau să spun numai că în această universitate, ca în multe altele, prezintă importanţă viaţa de zi cu zi, fiecare curs, fiecare facultate, fiecare profesor, fiecare student. Dacă îmi îngăduiţi un exemplu, a spus, adoptând un aer didactic, o universitate e ca un râu ce curge neîncetat, târând după el un număr nesfârşit de pietre. Majoritatea acelor pietre rămân ascunse sub apă şi doar câteva reuşesc să se desprindă din curent şi să devină vizibile.

Deşi ele vor fi singurele care se vor vedea, sub apa râului vor continua să curgă mult mai multe, cărora puţin le pasă ce se întâmplă deasupra belşugului de apă ce le dă viaţă. Aşa s-a întâmplat mereu şi aşa va fi şi în viitor. Lista de onoare a universităţii noastre geme de personaje ilustre şi de genii ale omenirii care merită Nobelul, şi toate au trecut prin aceste aule şi nu s-au mai întors niciodată.

– Vreţi să spuneţi că, după ce-şi termină studiile, studenţii pierd orice contact cu universitatea? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

– Există şi excepţii, dar aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor, în aceasta universitate şi în oricare alta, cu excepţia cazului în care studenţii mai rămân câţiva ani în ea, în calitate de cercetători sau profesori.

Când studenţii îşi iau licenţa, pentru ei începe viaţa, viaţa cu majusculă, iar anii de studenţie le rămân în minte doar ca o plăcută amintire, dacă într-adevăr aşa a fost. Dar spuneţi-mi odată ce se petrece, ce doriţi de la mine, ce-i cu toate aceste crime oribile despre care mi-a vorbit directorul FBI; nu suport asemenea istorii.

– Pe lângă Katie Hart, au mai fost ucişi şi doi savanţi care au fost şi ei studenţi la Universitatea Cornell, iar un al treilea e dat dispărut.

Chipul lui Melvin Oserov s-a întunecat; domnişoara locotenent Taylor a deschis un dosar şi a scos câteva fotografii.

– Cunoaşteţi vreuna dintre aceste persoane?

Rectorul Universităţii Cornell a privit fotografiile cu teama celui care se uită la un cadavru îmbălsămat.

– Cine sunt?

– Aceasta e o informaţie secretă pentru moment, a răspuns Aldous Fowler.

– Nu, nu i-am văzut niciodată. V-am mai spus că, de la fondarea ei, prin această universitate au trecut zeci de mii de studenţi, iar savanţii despre care îmi vorbiţi amândoi au trecut probabil pe aici acum vreo cincizeci de ani. Eu sunt de-abia doi ani rector la Universitatea Cornell.

– Şi pentru dumneavoastră are vreun înţeles acest cuvânt? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, întinzându-i o foaie de hârtie.

Melvin Oserov şi-a pus ochelarii, şi-a încruntat fruntea care nu mai asuda şi a spus:

– „Kot". Nu, nu-mi spune nimic.

– Domnule Oserov, ştim că sunteţi o persoană foarte ocupată şi nu vrem să abuzăm de amabilitatea dumneavoastră, a zis domnişoara locotenent Taylor, ridicându-se în picioare.

– Asta-i tot? Nu-mi daţi nici un detaliu despre ce se petrece? Ca rector al acestei universităţi am dreptul să ştiu în ce măsură aceste crime ar putea să ne afecteze prestigiul, a argumentat Melvin Oserov, fără să-şi ascundă perplexitatea.

– Evaluați și singur consecințele, noi trebuie să cercetăm doar de ce toate victimele acestor crime au studiat la această universitate, a răspuns detectivul Fowler, indiferent.

– Și dacă este o simplă întâmplare? Viața e plină de fapte fortuite, care nu răspund nici unei cauze determinabile! Chiar și statistic se prea poate ca, fiind vorba despre patru savanți din Statele Unite, toți patru să fi studiat la Universitatea Cornell. Cine va răspunde atunci de daunele pe care bănuielile dumneavoastră lipsite de fundament le vor cauza acestei universități? a întrebat, ofensat, agitând aerul cu mâinile, de parcă alunga un roi de viespi invizibile, care se străduiau să-i înțepe viitorul.

– În acest caz, ar trebui să-l dați în judecată pe asasin, când îl vom descoperi, desigur. Alegerea victimelor a fost ideea lui, a murmurat Aldous Fowler, privind cu coada ochiului la domnișoara locotenent Taylor.

Tonul și gesturile rectorului de la Universitatea Cornell redeveneau neplăcut de agresive.

– Am să vorbesc cu FBI-ul, pentru ca această informație să nu fie divulgată, puteți fi siguri de asta! Ar fi un abuz, o calomnie ireparabilă, o catastrofă! Nu putem fi implicați într-o chestiune atât de tulbure cum sunt crimele comise de un nebun, numai pentru că victimele lui au studiat cândva la Universitatea Cornell. O să plouă cu speculații și toți vor crede că ucigașul e printre noi.

– Dar aceasta e o posibilitate pe care încă n-o putem nega, a ripostat Aldous Fowler.

– Dacă aveți de gând să vorbiți cu cei de la FBI, vă sfătuiesc s-o faceți cât mai repede; directorul tocmai a apărut în direct la televiziune, în fața tuturor mijloacelor de presă, a spus domnișoara locotenent Taylor, calmă.

Chipul lui Melvin Oserov s-a încruntat iar, de parcă una dintre viespile invizibile pe care le alungase înainte l-ar fi înțepat pe obraz.

– E adevărat?

– Chiar dacă nu credeţi, noi, agenţii speciali FBI, nu mințim. Şi acum, domnule Oserov, detectivul Aldous Fowler şi cu mine v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi spune unde putem consulta arhivele studenţilor înscrişi la Universitatea Cornell, începând din anul 1949.

Clubul Gotic

7

De la ferestrele triunghiulare ale restaurantului instalat în săgeata din vârful lui Chrysler Building, Walter Stuck şi Wilson Siegel, un bătrân magnat texan, dispuneau de o panoramă privilegiată asupra orizontului magic al cerului din Manhattan. Era, fără nici o îndoială, un loc unic, unde puteau simţi vertijul puterii, frisoanele ambiţiei ori satisfacţia răzbunării. Şi aveau tot New York City la picioare; nu trebuiau decât să-l ia şi să-l ofere zeilor, ca pe o ofrandă de aur lichid adusă generozităţii lor. Acel zgârie-nori, care izbutise să bată recordul de înălţime al anului 1930, cu cei 343 de metri ai lui, fusese depăşit doar după un an de alt gigant fabulos din beton şi oţel: Empire State Building; iar Walter Stuck folosea acel spaţiu agăţat de nori drept centru privat de întrevederi ori de câte ori avea de abordat chestiuni importante. Dar restaurantul acela discret, cu ambianţă *art déco,* nu era numai preferatul lui, fiindcă marii magnaţi ai industriei americane îl alegeau ca să-şi ţină aici întâlnirile de afaceri. Viitorul omenirii se hotăra aici, iar Walter Stuck nu era dispus să lipsească din acel loc, mai ales acum, când planurile lui înaintau aşa cum dorea.

– Ei bine, frate Wilson, despre ce doreai să-mi vorbeşti? a întrebat Walter Stuck şi a sorbit din lichiorul cu gheaţă pe care îl ceruse ca aperitiv.

Wilson Siegel s-a uitat de jur-împrejur de parcă se temea ca nu cumva să-l spioneze cineva.

– Haide, frate Wilson! De ce te temi? Aici nu poate nimeni să audă ce spunem.

Magnatul din Texas şi-a sorbit grăbit vermutul. Apoi a spus pe un ton confidenţial:

– Întâlnirea cu senatorul e poimâine, în biroul lui din Washington, dar încă nu-s foarte sigur că-i bine să-i propunem admiterea lui secretă în Clubul Gotic.

– Credeam ca am hotărât definitiv această chestiune la ultima şedinţă de Consiliu.

– Ştiu, ştiu, frate Walter. Dar am serioase îndoieli că va accepta.

– Ne-ai asigurat că totul e ca şi făcut, că-i o simplă formalitate. Îţi aminteşti? În pofida celor 60 de ani pe care îi avea şi a aerului său de boxer în retragere, Wilson Siegel a încuviinţat, ca un puşti prins cu ocaua mică. Walter Stck a continuat: E prietenul dumitale, nu? Prietenii pot vorbi despre orice, fără teamă. Dar trebuie să fii abil. Nu te grăbi, amână propunerea pentru sfârşitul convorbirii, după ce ţi-a ascultat atent toate argumentele. Apoi oferă-i o funcţie importantă, dacă e nevoie, a propus el, ca un naş mafiot care încearcă să dea încredere unui discipol.

– Mă îngrijorează reacţia lui când va auzi de toate aceste crime.

– Bărbaţii dornici de putere n-au scrupule, frate Wilson! Dumneata ar trebui să ştii asta. În plus, el n-are cum să facă vreodată legătura între asasinarea oamenilor de ştiinţă şi noi. Chestiunea asta nu mă priveşte decât pe mine.

– Dar poate că-i prea devreme ca să-l facem să ia o decizie atât de angajantă pentru el şi funcţia pe care o are. Mă gândisem să-i vorbesc doar de intenţiile NASA şi de Misiunea ei secretă, Ouroburos.

– NASA a suspendat Misiunea Ouroburos. Dispariţia lui Kenneth Kogan i-a lăsat fără directorul stridentei lor muzici cosmice. Spionii noştri tocmai mi-au comunicat acest fapt.

– Atunci, ar trebui să ţin seama de el, a spus Wilson Siegel, deconcertat.

– Ţi-am mai spus că de această chestiune am să mă ocup eu personal, ca şi de restul chestiunilor tulburi de la Clubul Gotic. Dar

sunt locuri unde eu nu pot să ajung cu aceeași ușurință ca dumneata, frate Wilson! Acum e momentul să-l cucerim pe senator. Directorul FBI a ținut o conferință de presă pentru toate statele și a vorbit despre savanții asasinați și dispariția lui Kenneth Kogan. Jurnalele și televiziunile din toată țara vor începe să-și pună întrebări și nimeni nu va ști să le ofere răspunsuri satisfăcătoare. Vom profita de confuzie ca să punem la germinat semințele viitorului nostru, a proclamat Walter Stuck, ridicând în aer paharul cu lichior.

– Dar încă nu știm ce efecte va avea știrea în cercurile politice naționale. Ar fi potrivit...

– Totul e sub control, frate Wilson, nu-ți face griji pentru oamenii politici. Mulți dintre ei știu deja că progresul trebuie ținut în loc, că nu putem sta cu brațele încrucișate în fața aroganței sacrilege a științei. Dacă nu vom împiedica acest progres, viitorul omenirii va fi mai monstruos decât orice crima imaginabilă. În comparație cu asta, moartea unor savanți care se străduiau să afle misterele universului nu-i decât o operă de caritate în raport cu specia umană. Așa să-i și spui senatorului; vorbește-i limpede despre ceea ce ne așteaptă în viitoarele decenii, despre producția în serie de „ființe supraomenești", despre dispariția religiilor, crearea unor noi specii de animale, care se vor naște vii, distrugerea atmosferei și a naturii, dominația roboților inteligenți, manipularea creierelor și a minților, întâlnirea cu alte civilizații în alte lumi. Moartea lui Dumnezeu! Uită-te la mine și spune ce vezi! Am să-ți spun eu: oroarea, frate Wilson, oroarea!

Misiunea Ouroburos

8

În jocul enigmelor fără sfârșit, totul părea să fie în ordine. De cum ajunsese acasă, Nicholas se conectase cu Beth de pe Stația

Modulară NK. Era nervos şi speriat. Poate că Beth avusese dreptate încă de la început, dar el nu credea că era o cursă. Deşi s-au gândit că profesorul Kenneth Kogan putea fi un doar personaj al jocului, la fel de real ca şi Carol Ramsey, asta nu însemna că minţise când li se adresase. Vorbele lui puteau avea dublul sens al realităţii şi ficţiunii. La urma urmelor, aceasta era dinamica obişnuită a oricărui joc video: să dea drept autentice situaţii extreme, de primejdie pentru omenire, dar care nu-s decât rodul închipuirii celor ce concep programul virtual. Dacă acest caz era diferit, poate Carol Ramsey i-ar putea lămuri de ce.

– Crezi că ea ştia ceva din toate astea, NK? a întrebat Beth, cufundată într-o mare plină ochi cu îndoieli.

– E greu de ştiut. Carol pare programată ca un personaj inteligent, în stare să converseze cu noi despre orice, dar nu ştiu dacă are şi capacitatea de a cunoaşte ce se petrece în realitate, în afara jocului virtual. Ar fi de-a dreptul incredibil.

– Asta dacă nu cumva Carol e o persoană în carne şi oase, ca tine şi ca mine, a sugerat ea.

Beth a zărit pe ecranul ei chipul lui Nicholas, învăluit într-o aură de seninătate, care a impresionat-o. Niciodată până atunci nu-l văzuse atât de sigur pe sine. Părea că, în loc de frică, Nicolas simţea calmul dătător de speranţă care îl stimula să ducă până la capăt jocul enigmelor fără sfârşit, oricât de multe primejdii l-ar fi pândit în cale. În abia o jumătate de ceas, atitudinea lui iniţială la auzul veştilor despre asasinarea oamenilor de ştiinţă şi dispariţia profesorului Kenneth Kogan se schimbase, ca fazele lunii.

– Să vedem dacă am înţeles bine, BH, a spus Nicholas, uşor nelămurit. Vrei să spui despre Carol că-i o persoană reală, cineva care intră în jocul enigmelor fără sfârşit ca şi noi?

– Şi de ce nu? Asta ar explica multe lucruri. De pildă, faptul că poate gândi, vorbi, raţiona, simţi, că poate să-şi amintească ori să râdă ca un om adevărat. O maşină n-ar putea să atingă acest grad de perfecţiune inteligentă. Cred că am fost prea naivi când am înghiţit

găluşca pe care Carol ne-a vândut-o, despre incredibila ei inteligenţă virtuală.

– Ideea ta nu-i deloc nebunească, a acceptat Nicholas, gânditor.

– E mai puţin absurdă decât să credem, ca până acum, că ar fi un personaj virtual inteligent. Gândeşte-te bine, NK! Nu încape nici o îndoială că în jocul enigmelor fără sfârşit există personaje virtuale. Chiar noi suntem aşa şi umblăm prin Baza centrală a ŞETA fiindcă aşa a fost proiectat jocul. Dar dacă eu nu te-aş cunoaşte, cel mai probabil te-aş considera un simplu personaj virtual al jocului, în stare să răspundă la toate întrebările mele.

– Deci, după teoria ta, Carol trebuie să aibă o viaţă adevărată, să se afle undeva, să aibă o legătură cu profesorul Kenneyh Kogan, s-a gânditt Nicholas.

– Şi e posibil chiar să fi ştiut ce-avea să li se întâmple celor trei savanţi ucişi şi profesorului Kogan, a făcut Beth speculaţii.

– Da, cred că în chestiunea asta ai dreptate.

– Nu ştiu, NK, adevărul e că-s năucită şi moartă de frică.

– Acum e prea târziu ca să mai dai înapoi, BH.

– Dar ne pot asasina şi pe noi! a protestat Beth.

– Ei nu ştiu cine suntem, n-au de unde să ştie.

– Şi dacă au intrat în arhivele ŞETA? Şi dacă l-au torturat pe profesorul Kenneth Kogan, iar el le-a mărturisit că ne-a încredinţat misiunea să căutăm Esenţa marelui Mister? Doar au încercat deja să ne asculte convorbirile. Carol ştia. Chiar asta a şi zis, că dispozitivul de securitate al sistemului detectase o intervenţie externă pe liniile de comunicaţie ale messengerului nostru.

– Chiar şi aşa, eu tot merg mai departe, BH. Tu ce faci?

Beth a tăcut. N-avea prea multă vreme ca să ia o hotărâre. Întrebarea lui Nicholas nu era numai un ultimatum la care trebuia să răspundă prompt din fidelitate faţă de marele, cel mai bun prieten al ei, ci şi o provocare pe care şi-o adresa ei înseşi, complexelor ei defetiste, angoaselor şi numeroaselor ei temeri, fricii de căderea în abisurile întunecate ale morţii.

– Dacă tu mergi mai departe în Misiunea Ouroburos, atunci merg şi eu, a spus în cele din urmă.

– Atunci, să nu mai pierdem nici o clipă, hai să vorbim cu Carol.

– Sper că de data asta are să ne spună adevărul. Sunt vieţile noastre în joc.

Şi Beth nu se înşela.

Când au reintrat în jocul enigmelor, personajele lor virtuale tot mai stăteau în faţa mozaicului cu cele trei tinere zeităţi care simbolizau adevăratul sens al Fundaţiei Univers. Carol nu era acolo, dar nu i-a luat mult până să sosească.

– S-a întâmplat ceva oribil! a spus cu lacrimi în ochi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Beth, făcând-o pe niznaiul.

– Profesorul Kenneth Kogan a dispărut. Autorităţile se tem că a fost răpit.

Nicholas şi Beth au amuţit de uimire. Carol ştia, şi asta nu se putea întâmpla decât dacă era o persoană reală care, la fel ca Beth, asistase la conferinţa de presă a directorului FBI.

– Ştim, Carol. Toată lumea ştie.

– Dar tu cum ai aflat? a întrebat Nicholas, înainte ca tânăra să poată spune ceva.

– La ŞETA s-a primit un telefon de la FBI.

– Haide, Carol, nu-ţi râde de noi. ŞETA nu-i decât o pagină web.

– Vă spun adevărul, NK. Căpitanul Andrew McCloskey mi-a telefonat din Ithaca şi mi-a spus că un necunoscut a omorât câinele profesorului cu un singur foc şi a scotocit prin toată casa. E cumplit! a spus Carol printre sughiţuri.

– Ştiai asta, Beth? a întrebat Nicholas, deconcertat.

– Directorul FBI n-a pomenit nici de câine, nici de casă.

– Atunci, de unde ştie Carol toate aceste amănunte? a întrebat Nicholas.

– Ar trebui să ne explice ea, nu crezi, NK? Sunt multe lucruri neclare în toată povestea.

Ochii lui Carol i-au privit cu o expresie tristă, abătută.

– O clipă. Ce vreţi să spuneţi? Ce insinuaţi? a întrebat. Profesorul Kenneth Kogan a dispărut. Nu înţelegeţi?

– Ceea ce nu înţelegem e ce căutăm noi în afacerea asta cu asasinate şi răpiri de savanţi, a izbucnit Nicholas. De ce nu ne-a spus nimeni că ăsta nu-i un joc? Aveam dreptul să ştim!

– Era un joc, NK! Cum puteţi să-mi reproşaţi că v-am mințit?

– Cineva trebuia să ne avertizeze despre ce se putea întâmpla, a spus Beth. Am crezut că, atunci când profesorul Kenneth Kogan ne-a spus că viețile noastre ar fi putut fi puse în pericol, asta nu era decât o atracţie a jocului.

– Şi era adevărat, BH. Viețile voastre trebuiau să fie în pericol doar în joc, aşa cum sunt tot timpul în primejdie viețile tuturor eroilor de pe consolele video. Nimeni nu putea bănui pe atunci că avea să se întâmple tot ce s-a întâmplat.

– Ar fi mai bine să ne explici pe îndelete, Carol. Suntem înspăimântaţi, a spus Nicholas, încercând să-şi îndulcească reproşurile.

– Înţeleg, înţeleg, NK, îmi pare rău că v-aţi speriat şi că vă îndoiţi de mine. Şi eu aş fi reacţionat la fel ca voi, dar realitatea nu e aşa cum v-o închipuiţi.

– Uneori am senzaţia că jocul acesta mă va înnebuni până la urmă, a spus Beth, mai conciliantă.

– Nu vă pot explica decât ceea ce ştiu: totul a început când Fundaţia Univers a hotărât că sosise momentul ca Esenţa marelui Mister să treacă în mâinile unei noi generaţii de tineri, pentru ca ei să abordeze viitorul omenirii cu mai multă înţelepciune decât până acum. Acesta a fost primul scop al înfiinţării Şcolii Experimentale pentru Tinerii Astronauţi, prin care Fundaţia Univers avea să cunoască mulţi tineri minunaţi ca voi; ŞETA avea ca scop primordial selecţionarea dintre toţi aceştia a tânărului care să merite să primească Esenţa marelui Mister, pentru a o păzi în continuare de cei ce o caută fără preget, ca să-şi sature foamea de putere. Totodată, acel tânăr era menit să fie primul astronaut student din istorie care să participe la un proiect secret al NASA...

– Un proiect secret al NASA? a întrebat Nicholas Kilby, nedumerit la auzul celor povestite de Carol.

– Vechiul fragment de hartă stelară de pe logo-ul ŞETA conţinea codul localizării unei planete de pe care se primiseră semnale de viaţă inteligentă. Kenneth Kogan conducea de la el de acasă proiectul aerospaţial al NASA în vederea unei călătorii pe acea planetă.

– Mă tem că mă pierd din nou, a spus Beth. Ce legătură are proiectul secret al NASA cu Esenţa marelui Mister şi cu jocul enigmelor fără sfârşit?

– E foarte simplu, BH. Profesorul Kogan a hotărât să creeze o serie de enigme pe internet, în care să ascundă codurile necesare găsirii Esenţei marelui Mister, care era ţinută ascunsă de ani de zile pentru a fi apărată de duşmani. Nici măcar el n-avea să-i cunoască noua ascunzătoare. ŞETA a trimis un mail cu expeditor necunoscut tuturor astronauţilor aspiranţi din şcoală, astfel încât diferite echipe să încerce să dezlege o formulă cifrată care, fără să lămurească despre care era vorba, conţinea mesajul ce urma să-i provoace să intre în joc. Voi aţi rezolvat primii formula şi aţi început să interpretaţi enigmele fără sfârşit, care duc la Esenţa marelui Mister.

– Asta vrea să spună că unul din noi doi urma să călătorească în spaţiu? Asta vrei să spui, Carol? s-a interesat Nicholas.

– Numai dacă aveaţi să găsiţi Esenţa marelui Mister. Una dintre atracţiile pe care Kenneth Kogan le-a introdus în jocul enigmelor fără sfârşit e prezenţa ticăloşilor, personaje care, aşa cum se întâmplă şi în realitate, încearcă să pună mâna pe Esenţa marelui Mister, punând capăt vieţii personajelor voastre virtuale, doar dacă nu aţi fi reuşit voi să-i lichidaţi mai înainte. De aceea, când profesorul Kenneth Kogan v-a încredinţat Misiunea Ouroburos, care poartă acelaşi nume cu misiunea secretă a NASA, v-a vorbit şi de faptul că propriile voastre vieţi ar putea fi în primejdie. Carol a făcut o pauză, ca şi cum avea nevoie să-şi tragă sufletul ca să poată continua. Nimeni de la Fundaţia Univers nu-şi putea închipui că are să apară cineva care să-l răpească pe profesorul Kenneth Kogan şi să-i ucidă pe trei dintre membrii cei

mai importanți ai acesteia, în încercarea de a-și însuși Esența marelui Mister. Vă jur că aceste crime teribile nu erau prevăzute în joc. A fost doar o înspăimântătoare coincidență.

– De aceea încerca cineva să intre în jocul enigmelor?

– Nu știm cum de-au aflat că jocul enigmelor fără sfârșit conține codurile necesare pentru a găsi Esența marelui Mister, dar sistemele de securitate ale programului au detectat o încercare de infiltrare piraterească, pe care eu am reușit, însă, s-o neutralizez.

– Asta înseamnă că asasinii l-au obligat pe profesorul Kenneth Kogan să vorbească despre jocul în care e ascunsă Esența marelui Mister.

– De asta mă și tem.

– Atunci, ei știu că și noi căutăm același lucru. Cred că viețile noastre sunt într-adevăr în primejdie, a spus Beth fără să-i vină să creadă nici ei ceea ce zicea.

– Eu cred că sunteți în siguranță, BH. Poți sta liniștită. Nimeni nu știe că voi sunteți astronauții aspiranți de la ȘETA care au izbutit să dezlege mesajul cifrat al formulei, nici măcar profesorul Kenneth Kogan. Întreaga informație a jocului e protejată de un complicat sistem de codificare, care a încifrat și datele voastre personale, când ați introdus codul „scrabble", așa că ele nu vor mai putea fi descifrate până la sfârșitul jocului. De asta puteți fi siguri.

Beth a respirat adânc.

– Dacă spui tu... a murmurat, consolându-se parcă.

– Eu nu știu despre voi mai mult decât știți voi despre mine.

Nicholas și-a spus că sosise momentul să pună întrebarea care îl obsedase cel mai mult de când Beth îi povestise ce pățise profesorul Kenneth Kogan.

– Și tu cine ești în realitate, Carol?

Personajul virtual al lui Carol Ramsey a răspuns abia după câteva secunde. Și atunci a spus:

– Îmi pare rău, NK, nu sunt programată să răspund la această întrebare.

– Pe bune, Carol, nu-ţi bate joc de noi! Tu poţi să răspunzi la orice ne trece prin minte, cum ai făcut-o şi până acum, fără nici o greutate.

– Nu-s programată să răspund la această întrebare.

– Când te-am cunoscut, în hangar, ne-ai spus că eşti un personaj virtual inteligent, i-a amintit Beth.

– Da, Carol, ce ai de spus despre asta? a stăruit Nicholas.

– Las-o în pace, NK, poate că nu ne înşală.

– Nu sunt programată să răspund la această întrebare, a repetat maşinal Carol Ramsey.

– În regulă, în regulă, Carol! Să lăsăm baltă chestia asta pentru moment, a zis Nicholas, temându-se să nu se fi produs o distorsiune ori o eroare în programul jocului cu enigme fără sfârşit.

– Mi se pare că am rămas singuri în toată povestea asta, NK. Pentru o clipă, am sperat că prietena noastră, Carol, e o fiinţă în carne şi oase, ca noi.

– Eu cred în continuare că aşa şi e, a insistat Nicholas, dar Carol tăcea.

Preţ de o clipă, nimeni n-a mai zis nimic.

– Îmi pare rău de ce se întâmplă, a răspuns Carol, dar astea-s regulile jocului. Dacă nu vreţi, nu trebuie să le acceptaţi. Altă regulă importantă spune că puteţi ieşi din joc oricând doriţi, nimic nu vă obligă să continuaţi.

– Şi ce se întâmpla dacă ieşim din joc? a vrut să ştie Nicholas.

– Atunci, totul e pierdut.

– Noi n-avem nimic de pierdut, Carol. Vieţile noastre vor fi ce-au fost şi înainte, vom fi fericiţi şi nu va trebui să ne temem că ar vrea cineva să ne ucidă ca să ne scoată creierul din cap, cum au păţit acei oameni de ştiinţă. Dar dacă, aşa cum zici, tu nu eşti decât un personaj virtual, totul ar fi pierdut pentru tine. Tu nu exişti fără joc şi fără noi. Nu exişti, ştii asta? a spus Nicholas enervat, fără să-şi dea seama de cruzimea vorbelor lui.

– Nicholas, n-ar trebui să-i vorbeşti aşa! i-a reproşat Beth.

Personajul virtual al lui Carol Ramsey s-a întors cu spatele la ei, ca şi cum voia să le ascundă lacrimile care îi răsăreau în ochi. Lui Nicholas i s-a părut că o auzea suspinând.

– Plângi, Carol? a întrebat uşurel.

Carol a făcut semn cu capul că nu şi părul virtual i s-a legănat pe ecranele lor cu încetinitorul.

– Hai, Carol, nu mai plânge! Nu am vrut să te necăjim, nu-i aşa, NK?

– Da, doar că suntem cam nervoşi şi speriaţi de tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău, Carol, îmi pare rău de-adevăratelea, a zis Nicholas, căindu-se.

– Nu plâng pentru mine, dar îmi fac griji pentru profesorul Kenneth Kogan.

– E posibil să se întoarcă în curând acasă, a spus Beth, ca s-o consoleze.

– Nu, nu, eu ştiu că n-are să se mai întoarcă niciodată.

Beth a hotărât să pună punct discuţiei. S-a gândit că nimeni care putea să simtă ori să plângă nu putea fi considerat robot ori maşină, oricât de bine programat informatic ar fi fost.

– Nu ştiu dacă e reală ca noi sau nu, NK, dar nici nu-mi pasă prea mult. Singurul lucru de care-s sigură e că acum n-o putem lăsa singură pe Carol.

Nicolas a avut o senzaţie incomodă de vinovăţie. O admira pe Carol, se simţea chiar atras de ea şi de aceea refuza să creadă că tânăra nu era decât o imagine, o fantezie, o himeră, la fel de ireală ca un vis.

– Nu, n-o să te lasăm singură, Carol, a asigurat-o Nicholas. Vom merge mai departe, pentru tine şi pentru profesorul Kenneth Kogan. Esenţa marelui Mister n-are să cadă în mâinile acestor asasini din pricina laşităţii noastre. Când ne-a vorbit despre Misiunea Ouroburos, profesorul Kenneth Kogan ne-a spus că viitorul ne aparţine numai nouă.

Ochii lui Carol au reînceput să strălucească.

– El voia doar ca lumea să fie mai bună, mai cultă, mai liberă şi mai umană. Dar există şi unii care vor tocmai contrariul: o lume mai întunecată, mai ignorantă, mai supusă şi mai violentă, o adevărată operă a diavolului.

– Păi, la naiba cu ticăloşii ăştia! a strigat Nicholas.

– Da, la naiba cu ei şi minciunile lor! s-a însufleţit Beth. Spune-ne ce trebuie să facem acum, Carol.

– Timpul nu trece în favoarea noastră. Dacă sunteţi hotărâţi, trebuie să începem Misiunea Ouroburos cât mai repede.

– Atunci, ce mai aşteptăm? a întrebat Nicholas.

Iluzionistul

8

Datorită sistemului informatic sofisticat al Universităţii Cornell, domnişoara locotenent Taylor şi detectivul Fowler au dat, fără nici o greutate, de informaţiile pe care le căutau. Înainte de a-şi lua rămas-bun de la ei cu o amabilitate de viperă, rectorul Melvin Oserov le-a prezentat-o chiar acolo în birou pe una dintre secretarele lui. Ea avea să-i însoţească în sala arhivei istorice.

– Un individ tare ciudat, acest Melvin Oserov, a spus Aldous Fowler, de cum a izbutit s-o convingă pe secretara rectorului că o agentă specială a FBI-ului trebuia să-şi facă treaba fără să simtă privirile unui spion în spate. Secretara murmurase un soi de blestem şi trântise uşa în urma ei.

– Se pare că nu-i place să-ţi bagi nasul în treburile ei, a spus domnişoara locotenent Taylor, aşezată la calculatorul pe care i-l dăduseră să-l folosească.

– Crezi că are ceva de ascuns? a întrebat Aldous Fowler.

– Toţi avem ceva de ascuns, Aldous, dar nu cred că ceea ce ascunde Melvin Oserov poate interesa pe cineva. Câinele care latră nu muşcă. Oameni ca el sunt peste tot, şi universitatea asta nu face excepţie.

Domnişoara locotenent Taylor a introdus în motorul de căutare al calculatorului fiecare dintre prenumele şi numele oamenilor de ştiinţă asasinaţi şi ale lui Kenneth Kogan. Imediat i s-au ivit în faţa ochilor foile matricole, lista cursurilor la care aceştia asistaseră, notele luate la examene, modulele de practică parcurse, publicaţiile la care colaboraseră, bursele, diplomele de licenţă, doctoratele. Şi, în mai puţin de o oră, erau deja în posesia unui dosar gros printat, care cuprindea impresionantele CV-uri academice ale fiecăreia dintre victimele Iluzionistului. Din cercetarea lor rapidă, ceva sărea în ochi: cu toţii fuseseră studenţii cei mai străluciţi la cursurile şi facultăţile prin care trecuseră câtă vreme studiaseră la Universitatea Cornell: nici cea mai mică pată la dosar, dar nici cea mai mică pistă care să-i lege între ei.

Fiecare dintre ei îşi luase o licenţă diferită de a celorlalţi şi, date fiind vârstele lor diferite, nu se întâlniseră la aceleaşi cursuri şi în aceiaşi ani. Nici măcar nu trebuiau să se cunoască între ei şi era chiar cu putinţă nici să nu se fi văzut în tot acest timp. Paul Drester ajunsese la Universitatea Cornell la doi ani după Kenneth Kogan şi cu doi ani înainte de John Seik. Iar când John Seik îşi începuse primul an de studii, Kenneth Kogan era deja în ultimul. De parcă asta nu era destul, doctoriţa Hart intrase la Universitatea Cornell abia la douăzeci de ani după ce ultimul dintre cei trei savanţi absolvise facultatea. Intrarea în labirint părea închisă.

– Mă gândeam eu că n-o să găsim prea multe aici, a spus Aldous Fowler, văzând decepţia care se oglindea pe chipul domnişoarei locotenent Taylor.

– Nu-s decât date academice, e greu să coincidă pe undeva, dar n-o ştim până nu le vom analiza minuţios.

– Ar trebui să printăm lista tuturor studenţilor înscrişi odată cu fiecare dintre victime în decursul anilor de studiu de la Universitatea Cornell, poate că aşa o să găsim vreun coleg care să ne poată vorbi despre viaţa lor extraşcolară. Dacă a existat, orice legătură între ei trebuie să se fi manifestat în afara studiilor universitare: un grup de prieteni cu care să facă petreceri, să vorbească, să meargă la cinematograf ca să mănânce floricele de porumb ori să se pupe cu vreo fată, cine mai ştie. Trebuiau şi oamenii ăştia să se distreze într-un fel, nu ţi se pare? Pe lângă genii, erau bărbaţi şi tineri.

În timp ce Aldous Fowler vorbea, ceva i-a atras atenţia domnişoarei locotenent Taylor.

– Desigur, asta era! a exclamat, stârnind un licăr de orgoliu în ochii detectivului.

– Mă bucur că ţi-am fost de folos cu ceva, a spus Aldous Fowler, care se mărginise până atunci să adune şi să pună în ordine zecile de foi pe care le scuipa imprimanta.

– Ce zici, Aldous? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, cufundată în propriile-i gânduri.

Licărul de orgoliu care luminase privirea detectivului Fowler s-a stins, ca o lumânare atinsă de o rafală de vânt.

– Las-o baltă. Ce-ai găsit?

– Domiciliul, Aldous. Paul Drester, John Seik şi Kenneth Kogan au locuit în acelaşi cămin studenţesc câtă vreme au studiat la Universitatea Cornell. E posibil să se fi cunoscut acolo şi, în ciuda studiilor şi vârstelor lor diferite, ceva să-i fi unit.

Cel puţin mai găsiseră o pistă de urmat; atunci Aldous şi-a dat seama de o circumstanţă pe care domnişoara locotenent Taylor o uitase.

– De ce nu cauţi şi dosarul lui Adam Grosling, protectorul doctoriţei Hart? Şi el a studiat la Universitatea Cornell şi trebuie să fi avut vârsta lui Kenneth Kogan, când a murit acum câteva luni.

– Nu-i rea ideea ta, Aldous, a spus, scriind grăbită numele lui Adam Grosling în baza de date.

Preț de câteva clipe, domnișoara locotenent Taylor a examinat diferitele acte universitare selecționate de programul informatic al rectoratului de la Universitatea Cornell, până a dat de ceea ce căuta.

– Uite-l! Adam Grosling, născut în... A tăcut, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele, apoi a continuat imediat: domiciliat în căminul studențesc Tannhäuser. Va fi mai bine să strângi foile care se printează, Aldous, și să mergem să ne vârâm nițel nasul în acest cămin. Flerul îmi spune că acolo miroase tare de tot a schweitzer și simt că-mi face poftă.

– Nu vrei să pleci de la Universitatea Cornell înainte de a deschide ușa labirintului... Mă înșel?

– Ușa labirintului e deja deschisă, Aldous.

Au întrebat-o pe secretara lui Melvin Oserov despre căminul studențesc Tannhäuser, au ieșit din clădirea rectoratului și au mers pe sub copaci pe o cărare de pământ, tivită cu fâșii proaspete de iarbă. Pe drum, au întâlnit câțiva studenți care făceau maraton în împrejurimile campusului. Ceva mai încolo, într-o poiană din pădure, numeroși tineri improvizaseră o partidă de rugby, stimulați de strigătele unui cor de admiratoare entuziaste. Nici un vehicul nu circula pe străzi.

– Aici e foarte diferit de New York City. Am impresia că, dacă există pe undeva, paradisul trebuie să semene mult cu acest loc: copaci, flori, pajiști verzi, râuri, lacuri, munți, a spus Aldous Fowler.

Domnișoara locotenent Taylor s-a aplecat să culeagă o floricică liliachie ce zăcea ruptă pe marginea potecii. Apoi a mirosit-o ca și cum avea o mireasmă delicioasă și a spus:

– Te-ai gândit vreodată la moarte?

– Prefer să nu mă gândesc la ea.

– Dar profesia ne obligă să conviețuim cu moartea, Aldous. Moartea face parte din viață, spun filosofii. Eu mă gândesc adeseori la clipa morții și mi-o închipui ca pe un salt inconștient în gol, urmat de o cădere într-un somn lung, care duce doar la un abis nesfârșit, fără fund, fără nimic. Numai liniștea neantului.

– Locul ăsta despre care vorbeşti tu nu prea aduce cu raiul.

– Crezi tu, Aldous, că mai există şi altă viaţă, că nu se termină totul aici? Crezi că Paul Drester, John Seik şi Katie Hart se pot afla şi altundeva decât în camera frigorifică a unei morgi?

– Nu, nu cred.

– Nici eu, de aceea şi vreau să-l găsesc cât mai repede pe cel care i-a ucis pe aceşti oameni extraordinari.

– Să intrăm, atunci, în labirint, şi să căutăm brânza.

Căminul studenţesc Tannhäuser era instalat într-o clădire veche cu pereţi din piatră, ferestre ogivale, arcuri între coloanele ce alcătuiau un *patio* central şi acoperişuri din ardezie.

La intrarea de lângă recepţie, i-a întâmpinat un tânăr în costum şi cravată neagră, care a devenit palid văzând plăcuţele de identificare ale poliţiştilor. S-a oprit din tremurat doar când Aldous Fowler i-a explicat motivele vizitei lor şi că erau interesaţi să acceseze arhivele studenţilor ce locuiseră la Tannhäuser între anii 1949 şi 1955.

– Aceste arhive au ars într-un incendiu în urmă cu mai bine de zece ani. Dar la rectorat se păstrează dosarele tuturor...

Domnişoara locotenent Taylor n-a vrut să-l lase pe tânărul de la recepţie să le mai spună ceea ce ei ştiau deja!

– Dosarele academice le-am văzut deja, dar avem nevoie să aflăm câte ceva despre viaţa dusă în acest cămin de câteva persoane care au studiat la Universitatea Cornell în acei ani.

– Dacă doriţi, îl pot anunţa pe director, a zis tânărul.

– Pentru moment, nu-i nevoie să-l deranjaţi. N-aveţi aici un registru al istoriei acestui cămin, un jurnal ori ceva asemănător? a întrebat Aldous Fowler, privind numeroasele blazoane heraldice ce împodobeau pereţii din piatră ai recepţiei.

– Da, cu aşa ceva v-aş putea ajuta. Căminul studenţesc Tannhäuser editează în fiecare an de studiu un anuar în care publică o scurtă biografie a fiecăruia dintre studenţii din *college* şi relatează toate întâmplările mai importante din cursul acelui an.

– Acesta ne-ar putea fi de folos, a spus domnişoara locotenent Taylor.

– Căminul mai publică şi un săptămânal, unde apar toate informaţii de interes pentru studenţii care locuiesc aici, dar primul a fost editat în 1975.

– Căutăm ceva mai vechi, de la sfârşitul anilor '40 şi din anii '50, l-a lămurit domnişoara locotenent.

– În acest caz, v-ar fi de folos să vizitaţi saloanele unde sunt expuse tablourile cu promoţiile fiecărui an şi trofeele căminului. Acolo sunt multe fotografii şi obiecte care ilustrează viaţa studenţilor, începând din 1865. E un adevărat muzeu.

Când nu lucra la recepţie, tânărul studia după-amiaza la Şcoala de Administraţie Hotelieră din Universitatea Cornell, aflată în celălalt capăt al campusului. Se numea Samuel Clark Moore, avea douăzeci de ani, câţiva pistrui pe obraz, un nas de statuie greacă şi un păr la fel de roşcat ca al autoportretului lui Van Gogh. În rest, era încântat să se ocupe de doi „sticleţi" căzuţi din cer, ca să-şi facă ceva mai picantă viaţa de portar. Deşi n-avea nici cea mai mică idee despre ce căutau necunoscuţii, odată depăşit primul şoc (căci, pentru câteva clipe se temuse ca poliţia să nu-l caute chiar pe el), Samuel Clark Moore s-a arătat dispus să-i ajute cu tot ce-i stătea la îndemână.

– Veniţi cu mine pe aici, a spus cu mare dezinvoltură, ieşind din spatele tejghelei şi arătându-le cu mâna domnişoarei lototenent Taylor şi lui Aldous Fowler pe unde să-l urmeze.

Saloanele unde erau expuse tablourile cu promoţiile fiecărui an se aflau la etajul întâi al clădirii, în jurul unui vestibul cu lambriuri elegante din lemn şi împodobit cu peisaje romantice în ulei. Vestibulul avea trei uşi mari. Cea din stânga dădea în salonul trofeelor; cea din centru, în bibliotecă, iar cea din dreapta, în salonul cu tablourile promoţiilor.

Samuel Clark Moore s-a grăbit să le deschidă uşa.

Salonul putea fi comparat cu un muzeu, numai că pe pereți atârnau, în loc de opere de artă, un număr nesfârșit de tablouri cu chipurile a mii de studenți. Sub fiecare asemenea tablou, erau gravate pe o placă de bronz numele studenților care locuiseră la Tannhäuser în fiecare an academic, de când se fondase acel *college,* iar alături de numele fiecăruia apărea un număr care îl identifica cu fotografia.

– În total, sunt o 140 de asemenea tablouri anuale, puse în ordinea anilor de la stânga la dreapta și de sus în jos. Dacă nu mă înșel, cele care vă interesează pe dumneavoastră trebuie să fie pe peretele din față, în centru, a spus tânărul, arătând cu mâna un loc imprecis.

Aldous Fowler privea dintr-o parte într-alta, încercând să calculeze numărul chipurilor imortalizate în fotografii. A socotit vreo 14 000, estimând o medie de 100 de studenți în fiecare an de studiu. Între timp, domnișoara locotenent Taylor mergea în urma tânărului de la recepție.

– Anul 1940, 1945... 49. Aici este!

Domnișoarei locotenent Taylor i s-a făcut pielea ca de găină. În fine, dispunea de o pistă de încredere, de date certe, de un fapt obiectiv care făcea legătura între savanții Paul Drester, John Seik și Kenneth Kogan, dincolo de faptul că studiaseră cu toții la Universitatea Cornell. Locuiseră cu toții în același cămin studențesc și chiar era posibil să fi fost buni prieteni, s-a gândit, citind numele gravate sub tabloul studenților care stătuseră la Tannhäuser în anul 1949.

Dar, spre surprinderea ei, primul nume cunoscut pe care l-a găsit pe lista alfabetică n-a fost al lui Kenneth Kogan, ci al lui Adam Grosling, fondatorul Centrului de Cercetări Neurologice din New York City.

– Uită-te aici, Aldous! a exclamat domnișoara locotenent Taylor.

Aldous Fowler s-a apropiat și a citit numele pe care ea i-l semnalase cu vârful arătătorului.

– Grosling, Adam.

– Aşa-i. Şi aici e Kogan, Kenneth.

– Kenneth Kogan şi Adam Grosling au venit în acelaşi an la cămin.

– Asta n-am fi putut bănui înainte de a veni aici, a subliniat domnişoara locotenent Taylor, adăugând încă un personaj pe lista ei de oameni de ştiinţă iluştri, legaţi într-un chip sau altul de crimele pe care le comisese Iluzionistul. Adam Grosling nu fusese doar protectorul defunctei doctoriţe Hart, ci şi colegul de cămin al lui Kenneth Kogan.

– Să vedem dacă sunt împreună în tablou.

Au căutat chipurile tinerilor Adam Grosling şi Kenneth Kogan printre fotografiile studenţilor din anul academic 1949, dar cei doi erau foarte departe unul de celălalt.

– Păcat, a regretat Aldous Fowler, pregătindu-se să facă unele fotografii.

– Asta n-are nici o importanţă, faptul că sunt ori nu alături nu-i o pistă elocventă.

– Anii următori, până în 1955, sunt la dreapta dumneavoastră, a spus Samuel Clark Moore, ca şi cum voia să le aducă aminte poliţiştilor că încă mai era alături de ei.

Au cercetat tablourile şi au observat că fotografiile şi numele lui Adam Grosling şi Kenneth Kogan apăreau în toate, din 1949 până în 1955; Paul Drester în cele din 1952 până în 1957 şi John Seik în cele din 1953 până în 1958.

– Crezi că fotografia următoarei victime va fi tot într-unul dintre aceste tablouri? a întrebat-o detectivul Fowler la ureche pe domnişoara locotenent Taylor.

– Dacă vor mai exista victime, pun pariu că da, dar cum să ştim? Aici au locuit sute de studenţi în deceniul 1949–1959.

Domnişoara Taylor i-a şoptit şi ea ceva detectivului Fowler, iar tânărul de la recepţie n-a putut s-o audă. După aceea, amândoi s-au apropiat de el, iar domnişoara locotenent l-a întrebat:

– Ai fi dispus să colaborezi cu FBI-ul într-o investigaţie secretă?

Samuel Clark Moore a simţit cum i se aprindeau obrajii şi făcu un efort să zâmbească. Se credea victima unei emisiuni cu camera ascunsă ori a unui *reality show*.

– Glumiţi, nu-i aşa?

– Niciodată nu ne-a dat prin minte să glumim cu ceva atât de serios, l-a asigurat Aldous Fowler.

– Chiar sunteţi „sticleţi" de-adevăratelea? a întrebat tânărul cu ingenuitate.

– Poţi să telefonezi la FBI, dacă ai vreo îndoială, l-a lămurit domnişoara locotenent Taylor.

– Spuneţi-mi ce am de făcut.

Aldous Fowler şi-a scos blocnotesul şi a început să scrie ceva.

– Va trebui doar să ne faci rost de toate informaţiile pe care le poţi găsi în acest cămin despre persoanele a căror listă ţi-o scrie acum detectivul Fowler pe hârtie: date din anuare, fotografii din muzeul cu trofee şi albumele din cămin, orice; cel mai mic detaliu poate fi important pentru noi, înţelegeţi? l-a lămurit domnişoara locotenent Taylor.

– Vă mulţumesc pentru încrederea acordată.

– Poţi intra în contact cu noi în orice moment şi la orice oră din zi, de cum găseşti ceva; trebuie doar să ne suni la unul dintre aceste numere, i-a explicat Aldous Fowler, dându-i notiţa.

– Şi, Samuel, totul e secret, a mai spus domnişoara locotenent Taylor.

Samuel Clark Moore le recomandase un chioşc liniştit de pe malul lacului din campus, unde puteau să mănânce hotdogi şi să bea un suc. La orele 14.00 fix, o maşină de patrulă a poliţiei din Ithaca avea să-i ia şi să-i ducă la casa lui Kenneth Kogan, aşa că abia dacă le mai rămânea o jumătate de ceas, ca să înghită ceva.

Au hotărât să mănânce, plimbându-se în jurul lacului. Nu era vânt, iar umbra copacilor îi apăra de soare. Câteva bărcuţe lăsau în urma lor

dâre de spumă albă, care dispărea în câteva clipe în clipocitul ritmic al vâslelor.

– Îţi place să navighezi, Aldous? a vrut să afle domnişoara locotenent Taylor.

Dar, înainte să-i răspundă, a sunat telefonul mobil al detectivului. Aldous Fowler primise un mesaj de la Pemby. Era un mic desen animat în care o păpuşică arunca la coş o minge de baschet şi se bucura, dând din mâini, în sunetele unei muzici triumfale. Zâmbetul lui Aldous Fowler n-a trecut neobservat de agenta specială FBI.

– E de la sora ta? a întrebat, curioasă.

Aldous Fowler a consimţit în tăcere, mergând alături de domnişoara locotenent Taylor.

– Nu-i chiar sora mea, a zis. O cheamă Susan, Susan Gallagher, dar eu nu i-am spus niciodată pe adevăratul ei nume. Când aveam vreo zece ani, eram înnebunit după inventarea de nume fictive. Lui Tom îi spuneam din când în când Pech, dar lui nu-i plăcea. Probabil că o făceam inconştient, sub influenţa tatei, fiind rodul multelor poveşti pe care el mi le spunea. Când am cunoscut-o, ea m-a anunţat: „Eu sunt Susan" şi, fără să ştiu de ce, i-am răspuns: „Iar eu am să te strig Pemby". Ea s-a îmbujorat şi a răspuns: „Îmi place numele ăsta". De atunci, îi spun Pemby.

– E o poveste tare frumoasă, Aldous, a spus domnişoara locotenent Taylor, lăsându-l pe Aldous Fowler să continue.

– Pemby era sora geamănă a prietenului meu, Tom. Cel care a fost ucis când avea doar doisprezece ani.

– O, Dumnezeule! Îmi pare rău, îmi pare rău cu adevărat. E groaznic, Aldous, groaznic, n-am cuvinte...

– Ţi-am spus că-i o istorie tristă, cu tot începutul ei frumos. După şcoală, Pemby, Tom şi cu mine obişnuiam să mergem în fiecare după-amiază să pescuim în lacul Huron, fără să ne pese de frig, ploaie ori vânt. Pemby nu se despărţea niciodată de Tom. Primăvara şi vara făceam baie în lac, mergeam cu barca, construiam cabane, vânam broaşte şi ţestoase, şi petreceam nopţi întregi pe malul lacului,

numărând stelele căzătoare ce brăzdau cerul. Trăiam ca într-un vis. Până ce, într-o zi de toamnă, Tom s-a dus să pescuiască singur şi nu s-a mai întors niciodată. A doua zi, l-am găsit mort printre trestiile de pe malul lacului.

– Tu l-ai găsit? O, Doamne, bietul băiat!

– În noaptea când nu s-a mai întors acasă, toţi vecinii au ieşit să-l caute. Zeci de luminiţe alergau prin întuneric. Toţi erau speriaţi, se vedea după cum le tremurau lanternele. Tatăl lui se încăpăţâna să creadă că era doar una dintre nenumăratele lui năzbâtii, că se oprise la vorbă cu vreun cunoscut cine ştie pe unde. „Blestematul ăsta de băiat are să-mi vină de hac aşa cum a făcut şi cu maică-sa, Dumnezeu s-o ierte!", striga, deznădăjduit. Era văduv, mama lui Tom şi a lui Pemby murise la naşterea gemenilor, iar el nu se recăsătorise. Bruce Gallagher îşi adora fiul, cu toate necazurile pe care Tom i le făcea. Poate pentru că semăna cu răposata lui soţie mai mult decât Pemby. Şi nu era întâia oară că Tom nu venea seara acasă. Aldous Fowler s-a strâmbat, într-un început, parcă, de zâmbet neterminat. Odată, rămăsese să doarmă cu Pemby şi o prietenă de-a ei într-una dintre cabanele noastre: voia să le arate nişte sirene argintii, pe care spunea că le văzuse pe lac. Părinţii prietenei lui Pemby au fost cât pe ce să-l linşeze!

– Înţeleg.

– Dar eu am ştiut că în noaptea aceea era altfel. Ceva, nu ştiu, o intuiţie fatală ori o frică pe care n-o mai simţisem niciodată, mă făcea să mă tem că i se întâmplase ceva grav. Şi nu greşeam. Când l-au îngropat, am jurat pe mormântul lui că am să-l găsesc pe ucigaş. Dar nu mi-am putut niciodată îndeplini jurământul.

– N-ai nici o vină, Aldous. De ce te torturezi cu gândul ăsta?

– În după-amiaza aceea, Tom m-a rugat insistent, de multe ori, să merg cu el la pescuit. Cu câteva zile mai înainte, descoperisem pe malul lacului un loc aproape inaccesibil, plin cu păstrăvi, şi era dornic să se întoarcă acolo. Dar eu nu m-am dus cu el, am preferat să stau acasă şi s-o ajut pe Pemby să-şi facă lecţiile. Îmi plăcea la nebunie să

stau cu Pemby. Avea ochi atât de albaştri... În unele nopţi, aud în vis glasul lui Tom care mă strigă, implorându-mă să-l ajut să scoată din lac un păstrăv enorm, cel mai mare păstrăv ce s-a pescuit vreodată. Dar, când mă apropii de el, îl văd adormit, ghemuit, de parcă i-ar fi frig. Dacă îi vorbesc, nu-mi răspunde, iar tăcerea lui insuportabilă mă deşteaptă din coşmar. Încă mă mai întreb cine a putut comite o crimă atât de abominabilă, chinuit de gândul că n-am să aflu răspunsul.

– De asta lucrezi în domeniul criminalisticii?

– Presupun că da, că a fost o cale de-a fi credincios prietenului meu ucis.

– Tom ar fi încântat dacă ar şti asta şi presupun că bietul lui tată ar fi mândru de tine.

– Tatăl lui Tom trebuia să meargă frecvent în oraş pentru afaceri. Atunci, Pemby rămânea la noi acasă. De când îi murise fratele geaman, se simţea de parcă i s-ar fi tăiat jumătate din trup şi nu voia să se despartă de mine, ca şi cum s-ar fi temut că şi eu aş fi putut să dispar din viaţa ei. La moartea tatălui ei, familia mea a adoptat-o. Avea doar doisprezece ani când zicea că numai pe mine mă mai avea pe lume, ca să nu moară de tristeţe.

Clubul Gotic

8

– O s-o facem chiar în această dimineaţă. Totul e pregătit? a întrebat Walter Stuck, îndreptându-se spre şemineul din laboratorul unde practica alchimia.

– Nu lipseşte decât victima, a răspuns Benson.

– Lars Murliken ne aşteaptă în casa lui de pe plajă din Atlantic City. O să ajugem acolo înainte de miezul nopţii.

Camera secretă s-a deschis într-o tăcere mortuară, de parcă oroarea închisă în ea refuza să iasă, fie chiar şi sub forma unor sunete fantasmagorice. Walter Stuck a luat una dintre urnele de cristal goale şi a închis iar căminul, răsucind capul calului de bronz.

– Pune-o în trusă, a poruncit, dându-i-o lui Benson cu grijă.

Secretarul a luat urna în mâinile cu mănuşi de piele, de parcă se temea că i se putea sparge în mână. S-a apropiat de trusa voluminoasă şi neagră, deschisă pe o masă, şi a pus-o în adâncitura căptuşită ce urma s-o protejeze de orice lovitură. Alături de urnă stăteau un laptop sofisticat, alte aparate ciudate şi câteva unelte de dimensiuni mai mici, fiecare fixată în câte o despărţitură a trusei, pe a cărei parte superioară erau instalate seringi, eprubete şi borcănaşe cu felurite substanţe chimice.

Benson a închis trusa, a tras fermoarele şi a potrivit curelele şi cataramele metalice.

– Aşteaptă un moment, mai lipseşte ceva, a spus Walter Stuck, gânditor. Şi cu Lars Murliken o să folosim semnul Clubului Gotic.

– Nu-i prea riscant?

– Nimeni n-a auzit de Clubul Gotic şi niciodată nu vor putea face legătura între el şi noi. Dar sunt sigur că membrii Consiliului vor fi încântaţi să vadă pe cadavru simbolul nostru sacru. Când presa are să vorbească despre asta, se vor întreba ce organizaţie puternică stă ascunsă în spatele lui şi al cuvântului „Kot". O să facem câte un semn pe fiecare palmă a lui Lars Murliken, „Kot" pe dreapta, ca la ceilalţi, şerpii pe stânga. Lumea ştiinţei va fi îngrozită, şi nimic nu-i mai bun ca spaima pentru a anihila un duşman demn de dispreţ.

Farurile puternice ale limuzinei lunecau pe autostrada de pe Coasta de Est, inundând cu lumina halogenă pură adâncurile nopţii fără lună. Walter Stuck calculase că în mai puţin de două ore aveau să ajungă pe plaja din Atlantic City şi să respire aerul umed şi binefăcător al oceanului. Au părăsit Manhattanul prin Holland Tunnel şi au ieşit pe autostrada 78 spre New Jersey, care se intersecta câţiva kilometri mai încolo cu autostrada 95. Traficul era slab, dar Benson rula cu viteză

constantă, nedepășind niciodată limitele legale. Deși conținutul trusei putea fi luat drept un echipament medical modern și sofisticat, nu voia, totuși, să se vadă obligat să dea explicații despre utilitatea și funcționarea aparatelor unei patrule de polițiști de șosea; mai ales că aceștia ar fi putut găsi în fundul dublu al trusei fiarele cu stigmatele secrete ale Clubului Gotic. Au trecut prin micuțele orașe Hazlet și Middletown și au continuat să meargă pe lângă numeroasele estuaruri de pe coastă, de la Dover la Pleasantville. Cât a durat călătoria, Walter Stuck n-a spus nimic, doar și-a frecat mâinile de mai multe ori, ca și cum acel gest repetat îl liniștea. Să omori un om, deși credea că se obișnuise să vadă cum se scurgea viața din victimele lui, cu ultima și cea mai deznădăjduită suflare, îi provoca o agitație neplăcută. Dar asta era datoria lui și avea să și-o ducă fără îndurare la bun sfârșit. Dumnezeu, Dumnezeul lui, adevăratul și unicul Dumnezeu, făcuse din el noul său profet pe Pământ, ca să readucă omenirea pe drumul drept al ignoranței. Nu exista altă alegere pentru om decât să se reconcilieze cu Creatorul, să se plece umil în fața lui și să-i accepte suprema părere înțeleaptă despre aroganța perversă a științei, singura răspunzătoare de relele abătute asupra lumii. O știuse dintotdeauna, chiar și atunci când refuzase să accepte această realitate. Dar acum regăsise adevărul. Nu al oamenilor de știință, ci al Dumnezeului său. De aceea trebuia să ia în stăpânire Esența marelui Mister, oriunde era ea ascunsă și chiar dacă în acest scop ar fi trebuit să-i ucidă, în continuare, pe toți cei care aveau știre de existența ei. Fundația Univers avea să-și afle sfârșitul în flăcările Gheenei.

Misiunea Ouroburos

9

Beth Hampton și Nicholas Kilby au mers după Carol Ramsey prin Baza centrală a ŞETA. Au ieșit din salonul unde se afla mozaicul cu

cele trei tinere zeițe ale științei, au traversat holul amplu și au intrat într-un soi de vestiar plin cu dulapuri.

– Am să vă dau câteva lucruri care vor face parte din echipamentul vostru și au să vă ajute să vă îndepliniți misiunea, a spus Carol, așezându-se în fața unei mese lungi. Nicholas și Beth stăteau plini de speranță lângă ea, întrebându-se ce voia să le pună la dispoziție.

Carol a deschis un dulap și a scos trei rucsacuri cu emblema ȘETA brodată pe partea superioară a capacului.

– Aici puteți ține și transporta obiectele pe care le veți găsi pe drum. Și, în plus...

A deschis rucsacul și a început să scoată diferite lucruri din interior.

– Unde va trebui să ne ducem? a întrerupt-o Beth cu mare entuziasm, deși ușor nervoasă.

– O să aflați foarte curând, ai puțină răbdare. Cu ajutorul acestui dispozitiv, pe care trebuie să-l purtăm în urechea dreaptă, a lămurit, arătându-le o cască minusculă, putem comunica în orice clipă. E mai bine să ni le punem acum, a adăugat, introducându-și casca micuță în ureche.

Personajele lui Nicholas și Beth au făcut același lucru.

– E totul bine? Vă supără ceva? a întrebat Carol.

– Nu, nimic, a zis Beth, zâmbitoare.

Nu simțise nimic în ureche.

– Aici e o agendă electronică multifuncțională. Cu ajutorul ei, vom putea să ne contectăm la internet, să trimitem mesaje, să vorbim la telefonul mobil, să facem fotografii ori înregistrări video.

Nicholas și-a spus din nou că toate acele elemente făceau parte într-adevăr din orice joc video de consolă și a observat că în partea inferioară a monitorului apăruse o iconiță de forma unui rucsac mic. A mișcat joystickul până ce aceasta s-a luminat, a dat click pe ea și a văzut că în colțul din dreapta sus se deschisese o fereastră cu toate obiectele pe care li le dăduse Carol.

– Și cum o să știm când avem nevoie de fiecare obiect? a vrut să afle Nicholas.

– O să știm, NK, deocamdată nu-ți face griji pentru asta.

Carol s-a întors și s-a apropiat din nou de dulap. A scos din el o cutie metalică grea și a pus-o pe masă.

– Ce-i acolo? a întrebat Beth.

Dar prietena ei n-a trebuit să-i răspundă. Fiindcă a văzut conținutul cu propriii ei ochi, de cum a deschis Carol cutia.

– Arme, sunt arme, BH! a exclamat Nicholas, chiar înainte ca Beth să poată deschide gura.

– Va trebui să omorâm oameni cu ele? a iscodit-o Beth pe Carol, simțind niște furnicături puternice în stomac.

Carol Ramsey a privit-o cu duioșie.

– Nu oameni, ci Umbre. Dacă vrei să supraviețuiești în jocul nostru, trebuie să te aperi, BH. Umbrele vor încerca să vă împiedice să duceți misiunea la bun sfârșit, luându-vă viața.

Auzind așa ceva, Beth Hampton a înțeles că, deși acela nu era decât un joc virtual, cu siguranță că și viețile lor reale aveau să fie în primejdie. Cu toate acestea, n-a pomenit nici de asasinarea oamenilor de știință, nici de dispariția profesorului Kenneth Kogan. Ea și Nicholas le acceptaseră și n-avea nici un sens să mai vorbească despre ele. Acum trebuiau doar să meargă înainte.

– Care va fi arma mea? a întrebat, hotărâtă.

– Cred că asta îți va fi de folos, a spus Carol, dându-i un soi de revolver futurist, cu toc, pe care Beth și l-a agățat imediat de curea. Nicholas a luat altul, observând că pe monitorul său apăruse, alături de iconița rucsacului, o armă aidoma celei pe care o luase.

– Jocul e tot mai palpitant, BH. Țineți-vă bine, Umbre din univers!

– A rămas ce era mai important, dar trebuie să mergem să căutăm în sala cu mozaic, a spus Carol.

Personajele virtuale Nicholas și Beth purtau costume albastre de astronauți aspiranți, șepci ȘETA cu viziera trasă pe-o parte, rucsacurile noi pe spate și armele atârnate în dreapta curelei.

Au făcut cale întoarsă, trecând prin hol și intrând din nou în sala cu mozaic. Dar ceva se schimbase în ei, n-ar fi știut să spună, nici să

analizeze ce anume, dar acel ceva imperceptibil îi făcea, totuşi, să simtă o siguranţă de sine cum nu cunoscuseră până atunci. Nu le mai era frică de nimeni şi nimic.

Pe masa din sala enigmelor erau două pergamente, rulate şi legate cu o panglică roşie, ca două mesaje sosite din Evul Mediu. Carol le-a luat şi a dat unul lui Beth şi altul lui Nicholas.

– Ce-s pergamentele astea? a întrebat Nicholas, pregătindu-se să desfacă panglica roşie care le ţinea strânse.

– Înainte de a afla ce sunt aceste suluri, trebuie să dezlegaţi o enigmă. Nu uitaţi că acesta-i chiar jocul enigmelor fără sfârşit. Ca să continuaţi, trebuie să le dezlegaţi.

– Şi dacă nu reuşim? a vrut să afle Beth.

– Dacă în cel mult 24 de ore nu dezlegaţi o enigmă, jocul se închide.

– Mai e ceva ce nu ne-ai mai spus până acum, Carol, a murmurat Nicholas.

– E posibil să fi uitat, NK. Despre ce nu v-am vorbit?

– Despre numărul de vieţi de care vom dispune ca să ducem la bun sfârşit Misiunea Ouroburos.

– Ai dreptate, NK, dar am crezut că era evident. Nu aveţi decât o viaţă pentru a ajunge la final. Dacă duşmanii voştri şi ai Esenţei marelui Mister vor izbuti să vă învingă, misiunea voastră va rămâne neîndeplinită.

Şi eu pot să mor în timpul jocului, dar chiar dacă eu mi-aş salva viaţa, faptul n-ar servi la nimic. Esenţa marelui Mister poate să fie numai a voastră. Voi aţi fost aleşi.

Nicholas s-a cutremurat.

– Şi dacă supravieţuieşte numai unul din noi?

– El va trebui să se străduiască să regăsească Esenţa marelui Mister. Tare mă tem că, după dispariţia profesorului Kenneth Kogan, nici un alt astronaut aspirant de la ŞETA nu va putea să mai încerce acest lucru.

– Şi atunci, ce se va întâmpla cu Esenţa marelui Mister? a întrebat Beth, care nu voia să lase nimic nelămurit.

Cel puţin nu atâta vreme cât viaţa ei, chiar şi virtuală, era în joc.

– Cu siguranţă că va cădea în mâinile asasinilor.

– Asta nu se va petrece atâta vreme cât BH şi cu mine suntem în viaţă, a asigurat-o Nicholas, fără să precizeze dacă vorbea despre viețile lor virtuale ori reale.

– Eu am să vă protejez cât am să pot, puteţi fi siguri de asta.

– Şi unde găsim prima enigmă? a întrebat Nicholas.

– Nu va trebui să plecăm de aici. Eu însămi am să vă spun, dacă sunteţi gata să începeţi Misiunea Ouroburos.

– Suntem gata, Carol. Dă-i drumul odată! a spus Beth, nerăbdătoare.

– Vă amintiţi pseudonimele celor nouă membri ai Fundaţiei Univers?

Beth îşi notase numele studenţilor de la Universitatea Cornell care semnaseră actul constitutiv, prin urmare, a spus la iuţeală:

– Da, eu le ştiu. Le-am notat când ni le-ai spus. Erau... A căutat nota lângă tastatură şi a pronunţat lent fiecare pseudonim: Lumină, Trandafir, Cer, Viaţă, Piatră, Gotic, Lună, Artă şi Stea.

– Bine, BH, văd că eşti atentă la toate, a spus Carol.

– Mie mi-a scăpat acest amănunt. Îmi pare rău, n-am avut prudenţa să le notez, a admis Nicholas.

– Suntem o echipă, NK. O echipă de neînvins, a supralicitat Beth, exteriorizându-şi euforia.

– Bine, a continuat Carol, dându-şi la o parte bretonul de pe ochi, prima enigmă a Misiunii Ouroburos conţine cuvântul „lumină", ce corespunde pseudonimului ales de primul student de la Universitatea Cornell care şi-a pus semnătura pe actul original al Fundaţiei Univers, în decembrie 1953, şi sună astfel:

Flacăra a venit de pe mare,
ca simbol al luminii şi libertăţii;

un vis veşnic al geniilor,
care au luminat omenirea.

Iluzionistul

9

Un agent special al FBI-ului îi aştepta în pragul casei de unde dispăruse Kenneth Kogan. Era un bărbat înalt, cu înfăţişarea unui director de companie financiară: costum în dungi de culoare cenuşie, fără cravată, cămaşă albă, ochelari negri, plete cărunte bine pieptănate, tenul fin şi o expresie de rece nepăsare pe chip. Să tot fi avut vreo 50 de ani şi ducea o mare experienţă în spate. Numele lui era Andrew McCloskey.

S-a ridicat în picioare de cum a auzit scrâşnetul pietrişului de pe drum sub roţile vehiculului. Şi-a zis că trebuia să fie maşina de patrulă a poliţiei din Ithaca, maşina care o luase pe domnişoara locotenent Taylor de la Universitatea Cornell, şi n-a greşit. Ghicitoarea aceea nici nu era grea. Cine, dacă nu ea, avea să se afunde în pădurea deasă, în căutarea unei case solitare, ce părea să se afle în inima necunoscutului? Şi-a privit ceasul de mână şi a constatat că domnişoara locotenent Taylor continua să fie la fel de punctuală ca întotdeauna: era 14.30 fix.

Maşina de patrulă s-a oprit lângă un Dodge sport vechi, de culoare neagră, parcat la umbra unui copac secular, a cărui circumferinţă abia dacă o puteau cuprinde doi bărbaţi cu braţele întinse în jurul lui. Domnişoara locotenent Taylor s-a dat jos din vehicul şi s-a apropiat zâmbind de Andrew McCloskey.

– Eşti la fel de chipeş ca în vremurile tale bune, când erai irezistibil, a spus, îmbrăţişându-l tandru.

– Acum trăiesc vremuri mai bune! a replicat Andrew McCloskey, depărtându-se de ea, ca s-o privească de sus în jos. Dar tu eşti cu adevărat impresionantă!

– Deşi astea nu-s cele mai bune vremuri ale mele, simt că îmbătrânesc în fiecare an, ca şi cum aş împlini câte zece odată, a spus domnişoara locotenent Taylor, făcând haz de necaz.

– Bătrâneţea nu va îndrăzni să se atingă de tine.

– Ce fac Lucy şi copiii?

– Bine, bine, ca de obicei. Cel mic e deja la universitate.

– Sfinte Dumnezeule, cum mai trece timpul! Şi ai pretenţia să ne considerăm încă tineri.

Aldous Fowler coborâse şi el din maşina de patrulă şi, sprijinit de capotă, aştepta să fie prezentat. Domnişoara Taylor nu-i spusese că agentul special cu care trebuiau să se întâlnească acasă la Kenneth Kogan era prieten cu ea.

– O, stai niţel, Andrew, a zis domnişoara locotenent, întorcându-se. Vreau să ţi-l prezint pe detectivul criminalist de la Departamentul de Omucideri al poliţiei, Aldous Fowler.

Detectivul Fowler s-a apropiat zâmbind şi a strâns mâna agentului FBI.

– Căpitanul Andrew MacCloskey investighează dispariţia lui Kenneth Kogan. E cel mai bun agent FBI pe care l-am cunoscut vreodată. Jur pe onoarea mea, a spus domnişoara locotenent, ridicând mâna cu solemnitate.

– Nu-i da atenţie Tessei, e la fel de exagerată ca şi frumuseţea ei, a lăudat-o. Pariez că nu i-ai spus lui Aldous că la Academia FBI din Quantico îţi spuneam T.T. Tessa Taylor: temută şi teribilă! Era un joc de cuvinte cu litera T care o definea în întregime, a explicat cu însufleţire Andrew McCloskey.

– Asta ştie toată lumea la FBI, a spus râzând domnişoara locotenent.

Aldous Fowler ştia că-i spuneau T.T., dar nu ştia de ce. Habar n-avusese că apelativul tandru dat de colegii din academie făcea aluzie nu doar la iniţiale, ci şi la cele mai importante trăsături ale caracterului ei.

Căpitanul McCloskey s-a apropiat de polițiștii care încă se mai aflau în mașina de patrulă, așteptându-i instrucțiunile. Le-a spus că puteau să plece, fiindcă o să-i ducă el pe domnișoara locotenent Taylor și pe detectivul Fowler înapoi la Universitatea Cornell.

– Cum e aici, înăuntru? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, arătând cu privirea spre interiorul casei, după ce Andrew MacCloskey s-a întors lângă ea.

– Destul de răvășit.

O pată întunecată la culoare pe soclul de lemn al portalului, lângă ușa principală a casei, l-a obligat pe Aldous Fowler să se lase pe vine și să privească urma lăsată de o baltă mare de sânge uscat.

– De ce rasă era câinele lui Kenneth Kohan?

– Era un Saint-Bernard. După raportul celor de la balistică, i-au tras în cap cu un pistol de buzunar, posibil un FIE Titan, de calibrul 25. Dar asta după ce i-au frânt gâtul cu mâinile. Veterinarul care a examinat cadavrul dă ca sigur că a făcut-o un individ cu o putere neobișnuită.

– Ce rost a mai avut atunci să tragă în el, dacă bietul animal era deja mort? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, apropiindu-se de pata de sânge.

– Nimeni nu știe, poate că a fost doar capriciul sângeros al unui tip fără milă, a spus Andrew McCloskey.

– Să intrăm în casă, le-a cerut domnișoara locotenent Taylor.

Casa lui Kenneth Kogan nu era una obișnuită, în ciuda simplității fațadei din lemn alb, cu ferestre enorme, ce dădeau în pădure. Avea două caturi și o mansardă amplă sub acoperișul din ardezie, din care urca un coș de piatră. Pe acoperișul garajului, se înghesuiau o mulțime de antene: unele parabolice, convenționale, altele, cu o originală formă de săgeată inversă. Dar tot ce era cu adevărat extraordinar se afla în interiorul casei, risipit în haosul mobilelor distruse.

– O, Dumnezeule! a exclamat domnișoara locotenent Taylor, după ce i-a trecut pragul.

– E ca un mic centru de control spaţial de la NASA! a fost singurul lucru pe care a nimerit să-l spună Aldous Fowler, minunându-se de tot ce vedea în jur.

Pereţii salonului erau acoperiţi cu panouri mari din metal, acoperite de întrerupătoare şi luminiţe, enorme ecrane digitale şi calculatoare de toate soiurile şi dimensiunile, multe dintre ele distruse, cu firele ieşite din interior ca nişte mate scoase. Mesele răspândite în salon fuseseră făcute bucăţi odată cu toate uneltele şi aparatele de pe ele, creând atmosfera unui dezastru tehnologic extravagant.

– Cine-i, în realitate, Kenneth Kogan? a întrebat Aldous Fowler, uluit în faţa minunatelor mostre de tehnologie aerospaţială risipite peste tot.

– Un adevărat geniu, un mare savant, o fiinţă unică necunoscută până la recenta-i dispariţie, l-a lămurit căpitanul Andrew McCloskey pe un ton misterios.

– Ce ştii despre el? l-a iscodit domnişoara locotenent Taylor, punându-şi mănuşile din cauciuc, pe care tocmai le scosese din buzunar.

Andrew McCloskey şi-a dres glasul:

– Nu se ştiu prea multe despre copilăria şi tinereţea lui, doar că s-a născut la Pittsburg, în Pennsylvania, şi a studiat la Universitatea Cornell...

Domnişoara locotenent Taylor l-a întrerupt:

– Chiar azi-dimineaţă am aflat acolo că domnul Kenneth Kogan a locuit în timpul studiilor în vechiul cămin studenţesc Tannhäuser, împreună cu doi dintre savanţii ucişi, Paul Drester şi John Seik, şi cu răposatul Adam Grosling, fondatorul Centrului de Cercetări Neurologice din New York City. Dar încă nu ştim ce legături concrete îi uneau. Pentru moment, nu ştim decât că legăturile dintre ei au început la Universitatea Cornell.

– E interesant, fără îndoială, a admis Andrew McCloskey. Curios, dar Kenneth Kogan a continuat să colaboreze mulţi ani cu Universitatea, chiar şi după ce a ajuns directorul echipei de programare a zborurilor spaţiale de la NASA. Era, ca să zic aşa, un bărbat destul de

timid şi polivalent, căruia nu-i plăcea să iasă deloc în evidenţă. Nimeni nu-l cunoştea, nimeni nu ştia nimic despre el, cu excepţia celor mai apropiaţi colaboratori; cu toate acestea, lui i se datorează mulţi paşi istorici făcuţi de NASA în lunga ei cursă în vederea cuceririi universului. A participat activ la proiectarea multor sateliţi, roboţi, sonde, rachete şi transbordoare spaţiale, pe lângă faptul că a efectuat cercetări importante în vederea cunoaşterii a ceea ce putem numi originile universului. A făcut o pauza, ca să scoată o hârtie împăturită din buzunarul hainei. În ultima vreme, colabora chiar din această casă la un proiect secret al NASA.

– Un proiect secret? a întrebat Aldous Fowler, făcând ochii cât cepele. Poate că asta ar putea lămuri totul ori cel puţin ne-ar putea spune ce căutau răpitorii la el acasă.

– Da, un proiect pe care NASA îl declarase secret: Misiunea Ouroburos.

– Misiunea Ouroburos, a repetat domnişoara locotenent Taylor şi a căzut pe gânduri, de parcă putea ghici despre ce era vorba, doar pronunţându-i numele.

Andrew McCloskey a despăturit foaia de hârtie şi le-a arătat-o colegilor săi.

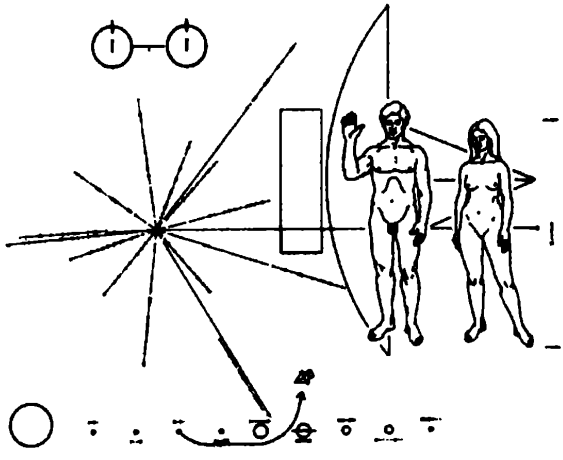

– Aţi mai vazut vreodată desenul acesta?

Ochii lui Aldous Fowler şi ai domnişoarei locotenent Taylor s-au întâlnit, cu acelaşi semn de întrebare în ochi.

– Nu, niciodată, a spus Aldous Fowler repede.

Domnişoara locotenent Taylor a făcut şi ea semn cu capul ca nu, iar Andrew McCloskey a rasucit foaia de hârtie şi le-a aratat fotografia de pe verso.

– Dar asta vă spune ceva?

Domnişoara locotenent Taylor şi Aldous Fowler priveau neîncrezători foaia de hârtie din faţa lor. Dacă Andrew MacCloskey şi-ar fi propus să-i uluiască, nu mai încăpea nici o îndoială că izbutise.

– E un medalion? a întrebat agenta speciala FBI, neputând sa-şi închipuie ce era.

– Rece, rece, a spus căpitanul Andrew MacCloskey, ca şi cum se jucau de-a cautatul. Apoi a continuat: Presupun ca aţi auzit, cel puţin vorbindu-se, de Carl Sagan.

– Da, desigur. A fost un vestit prezentator de emisiuni ştiinţifice de televiziune, nu? a zis Aldous Fowler, nefiind prea sigur dacă aşa era.

– Într-adevăr, a confirmat domnişoara locotenent Taylor. Eu mă uitam din când în când la unele episoade dintr-un serial de-al lui, foarte popular... Cum se numea, oare?

– *Cosmos,* a spus Andrew McCloskey în şoaptă. Dar Carl Sagan a fost mult mai mult decât un celebru prezentator de televiziune. În ceea ce ne priveşte, e suficient să vă spun că, împreună cu alţi atronomi şi savanţi cunoscuţi, Carl Sagan a fost principalul promotor al proiectului SETI[1].

– Cred că am mai auzit cândva despre ideea de a căuta o inteligenţă extraterestră. Fiindcă despre asta vorbim, nu-i aşa, Andrew? a încercat să se asigure domnişoara locotenent Taylor.

– Aşa-i, Tessa. Pentru mulţi dintre criticii lui Carl Sagan, acest proiect era doar o absurditate, o nebunie, una dintre fanteziile lui legate de univers, ce avea în vedere posibilitatea existenţei unor lumi evoluate, ca a noastră.

Aldous Fowler şi domnişoara locotenent Taylor începeau să se simtă pierduţi printre datele încâlcite pe care le oferea căpitanul de la FBI.

– Unde vrei să ajungi, Andrew? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, încercând să pună punctul pe „i". Dacă ea nu greşea, ei erau acolo ca să investigheze cauzele dispariţiei lui Kenneth Kogan.

– Fiecare lucru la vremea lui, Tessa. Ştiu că vi se poate părea confuz, dar în curând veţi înţelege totul.

– Ai vreo idee despre ce-ar fi putut păţi Kenneth Kogan? a insistat Aldous Fowler.

– Nu, încă nu. Dar începem să presupunem ce puteau căuta în casa lui cei care l-au răpit. N-au luat bani, nici vreun alt obiect de valoare, şi faptul acesta mă face să cred că răpitorii căutau, dar n-au găsit, ceva legat de Misiunea secretă Ouroburos de la NASA. Asta şi încerc să vă explic.

---

[1] Acronim pentru Search for Extraterrestrial Intelligence – Căutarea Inteligenţei Extraterestre (în lb. engl. în original).

– Continuă, Andrew, n-am vrut să te întrerupem; dar domnul detectiv Fowler are astă-seară la New York City o întâlnire de la care nu poate lipsi. I-am dat cuvântul meu că are să ajungă la timp, a afirmat domnișoara locotenent Taylor, spre surpriza lui Aldous Fowler.

– Nu vă faceți griji pentru mine, nu-i nici o grabă.

– În regulă, am să încerc să fiu scurt. Andrew McCloskey și-a acordat un moment de respiro, încercând să-și amintească unde rămăsese cu povestirea. A, da, vă vorbeam despre proiectul SETI, promovat de Carl Sagan. El încerca să capteze semnale radio ce ar fi putut călători prin spațiu, cu ajutorul unui fel de sateliți, care să localizeze și să interpreteze acele semnale radio, în cazul în care ar fi fost găsite. Nu uitați că până atunci, proiectul SETI nu obținuse nici un rezultat pozitiv. Dar Carl Sagan a găsit și o cale de a trimite mesaje terestre altor civilizații, care s-ar fi putut afla în spațiu, inclusiv în afara sistemului nostru solar.

– E posibil așa ceva? a întrebat, neîncrezător, Aldous Fowler.

– Pe cât de adevărat e că tu ești acum aici, a ripostat Andrew McCloskey, arătând fâșia de pământ pe care stătea detectivul criminalist. Carl Sagan a împărtășit celor de la NASA această idee, în aparență ingenuă și aproape copilărească, iar pe data de 2 martie 1972 sonda *Pioneer X* a fost lansată în spațiu de la Cape Canaveral cu misiunea de a explora planetele gigantice din sistemul solar. În structura ei, a fost instalată o placă de metal pe care fusese scris un mesaj simbolic, cel pe care vi l-am arătat pe această hârtie. O altă placă identică a fost trimisă cu sonda *Pioneer XI,* lansată tot de la Cape Canaveral, în 1973.

– Ca și cum s-ar fi lansat în spațiu un mesaj într-o sticlă, a murmurat, uimită, domnișoara locotenent Taylor.

– În cuvintele unui naufragiat, așa s-ar și putea spune.

– Și știi, cumva, dacă la mesaj s-a primit vreun răspuns? a întrebat Aldous Fowler.

– După câte știu eu, nu. Dar, cinci ani mai târziu, în anul 1976, NASA a trimis în spațiu două noi sonde spațiale, *Voyager I* și

Voyager II, cărora li s-a ataşat un disc de aur, cel pe care vi l-am arătat în fotocopia color pe care, pe lângă semnele pe care le vedeţi, s-au înregistrat diferite teme muzicale din toată lumea şi cincizeci şi cinci de saluturi în aproape toate limbile de pe pământ, un cuvânt de salut al celui care era pe atunci secretarul general al ONU, diferite sunete de pe Pământ, ca bunăoară al vântului şi al mării, şi 115 imagini care ilustrau planeta noastră, trupul omenesc şi societatea.

– Unde ai învăţat atâtea despre cucerirea spaţiului, Andrew? Credeam că erai specializat în răpiri de personalităţi.

– Astea-s avantajele meseriei, Tessa. O ştii prea bine.

– Şi ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat Aldous Fowler.

– Sondele *Voyager* şi discurile de aur cu mesaje simbolice, proiectate de un prieten al lui Carl Sagan, pe care îl cheamă Frank Drake, îşi continuă călătoria de mai bine de 30 de ani printre stelele din afara sistemului nostru solar. Încă nu putem şti cum a putut-o face, dar e sigur că acum un an Kenneth Kogan a localizat o planetă din afara sistemului nostru solar, care ar fi putut primi unul dintre mesajele simbolice. De aceea şi conduce încă de atunci Misiunea Ouroburos, a cărei destinaţie secretă e tocmai această planetă pe care e posibil să existe viaţă inteligentă.

– Şi asta are vreo legătură cu ceea ce căutau răpitorii lui Kenneth Kogan? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

Andrew McCloskey a respirat adânc.

– Credem că tocmai asta căutau răpitorii lui. NASA încă nu cunoştea situaţia exactă a acelei planete. Kenneth Kogan era singurul care avea cunoştinţă de ea.

– Nemaiauzit! Mi se pare absurd că vorbim despre lumea ozeneurilor. Sună ridicol, a murmurat domnişoara locotenent Taylor.

– Probabil că răpitorii lui Kenneth Kogan nu gândesc ca tine.

– Carl Sagan mai trăieşte? a întrebat Aldous Fowler, deconcertat.

– Nu, a murit pe 20 noiembrie 1996. Sunt peste zece ani de atunci. El nu şi-a putut vedea visul cu ochii, dar Kenneth Kogan era pe punctul de-a o face.

– Sper că Sagan n-a studiat şi el la Universitatea Cornell. Trebuia să aibă aproape aceeaşi vârstă cu Kenneth Kogan, a speculat domnişoara locotenent Taylor.

Căpitanul McCloskey a zâmbit.

– Nu, şi-a luat licenţa în astronomie la Universitatea din Chicago.

– Bine, cel puţin nu trebuie să ne facem griji că Sagan ar avea vreo legătură cu victimele asasinatelor. Toţi au studiat la Universitatea Cornell.

– Încă n-am terminat, Tessa.

– Mai e ceva?

– Da, ceva ce te-ar putea interesa: Carl Sagan şi prietenul său, Frank Drake, au fost ani la rând titularii catedrei de Astronomie şi Ştiinţele Spaţiului la Universitatea Cornell.

Clubul Gotic

9

Susan Gallagher se simţea fericită. Avea 30 de ani, era o jurnalistă celebră şi respectată, bărbaţii se opreau din mers ca să-i admire frumuseţea de zeiţă, îşi savura independenţa personală fără extravaganţe şi cu o seară mai înainte strigase cât o ţinuse gura, încurajându-i pe jucătorii de la Detroit Pistons pe stadionul Madison Square Garden din New York City. Se credea o femeie norocoasă, căreia orice dorinţă i se îndeplinea pe loc, ca o prinţesă din poveste ce se bucura de ocrotirea unei fiinţe magice şi nevăzute. Dar Susan Gallagher nu şi-ar fi putut închipui niciodată că în acea seară enigmaticul Walter Stuck

avea s-o primească la reşedinţa lui privată din Greenwich Village cu onoruri de prinţesă.

Conacul lui Walter Stuck era un palat restaurat, care găzduise până la sfârşitul secolului XX, când fusese definitiv închis, un vechi şi fastuos muzeu al figurilor de ceară. Situat în spatele nobilului Jefferson Market Courthouse, un frumos edificiu în stil gotic de culoare roşiatică, conacul lui Walter Stuck părea să aparţină altui spaţiu şi altui timp, mai apropiate de cavalerii îmbrăcaţi în armuri strălucitoare decât de magnaţii petrolului şi finanţelor, care mişunau printre zgârie-norii zvelţi din Manhattan. Dacă nu i-ar fi plăcut să se destindă cu ajutorul acestor fantezii şi himere, Susan Gallagher ar fi putut crede că era hipnotizată cu ajutorul cine ştie cărui farmec ori vrăji.

Walter Stuck a primit-o la scară, a deschis portiera limuzinei şi i-a urat bun sosit, sărutându-i mâna după ritualul aristocraţilor europeni.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Susan, a spus.

– Trebuie să admit că ai reuşit să mă impresionezi, domnule Stuck. Locul acesta este minunat.

– Aşteaptă să vezi interiorul, a răspuns, oferindu-i braţul.

– Cum ar trebui să-ţi spun? Sir Walter Stuck? a întrebat Susan, uimită.

– Spune-mi pur şi simplu Walter, niciodată nu mi-au plăcut titlurile nobiliare.

De pe scară, Susan Gallagher a văzut că toate încăperile conacului erau slab luminate, astfel încât prin ferestrele enorme să se poată observa cât de somptuos erau decorate.

Un majordom îmbrăcat elegant în costum negru şi papion de aceeaşi culoare i-a primit la intrare. Bărbatul solid şi chel, cu chip înspăimântător, a salutat-o cu o reverenţă respectuoasă şi un zâmbet abia schiţat pe buze, înainte de a-i oferi o cupă cu şampanie. Walter Stuck a zărit un licăr de neliniştе în frumoşii ochi albaştri ai invitatei sale, aşa că a încurajat-o:

– Nu-i da atenţie lui Otto, e inofensiv ca o jucărie de pluş, cu tot aerul lui înspăimântător.

Susan Gallagher s-a străduit să-şi ascundă jenanta reacţie de teamă şi l-a salutat pe majordom cu un „bună seara" pe un ton de scuze, în timp ce îi lua din mână cupa cu şampanie pe care i-o oferise.

– Otto n-are să-ţi poată răspunde, i-au scos limba când era tânăr, din cauza unei tumori maligne.

„Ai potrivit decorul până la ultimul amănunt posibil", a vrut să-i spună Susan Gallagher, dar a aşteptat ca majordomul să se retragă şi a întrebat:

– Şi cum l-ai cunoscut?

– Otto era paznic de noapte la vechiul muzeu al figurilor de ceară instalat în această clădire prin anii '80.

– Conacul acesta a fost un muzeu al figurilor de ceară?! a întrebat Susan, surprinsă.

– Şi încă mai este.

– Nu pot să cred, a spus Susan, privind de jur-împrejur ca şi cum căuta vreo figură imortalizată printre mobilele pompoase din hol.

– Când una dintre societăţile mele financiare l-a cumpărat, edificiul era în totală decădere. Proprietarii voiau să scape de el cu tot ce se găsea în interior: o adevărată bijuterie istorică, crede-mă, care pentru ei n-avea nici o valoare.

– Şi Otto intra şi el în lot?

– Bietul Otto trăise toată viaţa între aceşti pereţi. Ce puteam să fac cu el? Dacă l-aş fi lăsat la voia întâmplării prin New York City, s-ar fi simţit ca un pui de căprioară în mijlocul unei hoarde de hiene. N-ar fi putut supravieţui multă vreme, sunt sigur de asta.

– Ai fost foarte generos.

– Mi s-a făcut milă de el, asta-i tot. În plus, mi-am spus că ar putea fi util aici, în casă: el o cunoaşte chiar mai bine ca mine. Acum câţiva ani, am angajat o echipă de arhitecţi şi decoratori ca să renoveze complet palatul, păstrând odăile de la stradă drept reşedinţă personală şi transformând restul într-un muzeu particular. Colecţia de figuri de

ceară şi scene de epocă a muzeului e cu adevărat admirabilă. Otto are grijă să se păstreze vechea splendoare.

– Aş putea să vizitez muzeul? a întrebat Susan, bucurându-se ca un copil.

– Te avertizez că-s necesare câteva ceasuri ca să străbaţi toate secţiunile, dar dacă vrei să-l vezi, aş fi încântat să-ţi fiu ghidul personal în ziua pe care ai s-o alegi. Acum ar fi mai bine să trecem într-unul dintre saloanele mele favorite, ne aşteaptă o cină aleasă.

Misiunea Ouroburos

10

Lui Beth Hampton şi lui Nicholas Kilby nu le luase mai mult de cinci minute să dezlege enigma propusă de Carol Ramsey. Dar de data asta n-o putuseră dezlega împreună. Fiecare din ei trebuia să caute singur soluţia, fără să poată vorbi cu celălalt. Şi, cu toate că la început enigma li se păruse oarecum grea, pe măsură ce o analizau au înţeles repede că se referea la un loc emblematic şi istoric din New York City, dar cunoscut în întreaga lume. Flacăra despre care vorbea ghicitoarea venise de pe mare, ca un simbol al luminii şi al libertăţii, aşa că nu putea fi decât vâlvătaia aurită a torţei pe care o ţine în mână gigantica statuie ce se înalţă în faţa portului din New York City: Statuia Libertăţii.

Beth şi Nicholas şi-au comunicat soluţiile lui Carol Ramsey, scriindu-le fiecare în agenda lui electronică, aşa cum le ceruse.

– Aţi ghicit, le-a răspuns aceasta. Misiunea Ouroburos începe de la Statuia Libertăţii. Istoria ne asigură că, în anul 1886, Franţa a donat Statelor Unite, cu ocazia primului centenar al Independenţei ţării noastre, o statuie imensă ce reprezenta *Libertatea luminând lumea.*

Acesta e numele original pe care i-l dăduse creatorul ei, sculptorul francez Frédéric Auguste Bartholdi.

După cum ştiţi, statuia ţine în mâna dreaptă o torţă aprinsă, iar în stânga o placă pe care scrie „4 Iulie 1776". Dar, a continuat Carol Ramsey, legenda ascunsă de care v-am pomenit deja susţine că Statuia Libertăţii sugera şi ceva ce nu ştiau decât învăţaţii din vechea Societate Ouroburos: faptul că Esenţa marelui Mister fusese mutată din Europa în Statele Unite.

– E adevărat? Esenţa marelui Mister a venit aici din Franţa odată cu Statuia Libertăţii? a întrebat Nicholas, surprins.

El îşi amintea că citise cândva că statuia fusese construită la Paris, fiind axată pe o structură metalică proiectată de Gustave Eiffel, şi că apoi fusese demontată şi trimisă cu vaporul la New York City.

– Aşa cel puţin spune legenda secretă, iar uneori istoria şi legendele sunt două faţete ale aceleiaşi monede. În anii aceia de demult, a continuat Carol Ramsey, învăţaţii din Societatea Ouroburos intuiau că Europa nu numai că-şi epuizase capacitatea de a conduce lumea, dar şi că bătrânul continent avea să escaladeze în curând acea spirală a războaielor care putea pune în primejdie însăşi existenţa a ceea ce numim Esenţa marelui Mister. Aşa că au hotărât s-o protejeze, trimiţând-o cât mai departe, în acea aşezare care începea să fie marele oraş al viitorului: un oraş deschis tuturor ideilor şi limbilor, unde aveau să conviеţuiască în pace toate rasele Pământului.

– De aceea au ales New York City? a vrut să ştie Beth.

– Da. Ei ştiau că New York City avea să devină foarte curând noua capitală a lumii şi se gândiseră să creeze un simbol veşnic al spiritului ce însufleţea Esenţa marelui Mister: libertatea fiinţei umane mai presus de orice credinţă ce-ar putea-o subjuga. Acesta şi este sensul coroanei sale în şapte colţuri: libertatea care iradiază spre toate colţurile Pământului.

– Deci, conform legendei, chiar învăţaţii din Societatea Ouroburos au conceput Statuia Libertăţii şi au trimis-o, odată cu Esenţa marelui Mister, la New York City, a conchis Beth.

– Aşa-i, Beth, conform legendei, Statuia Libertăţii nu-i doar un simbol al Esenţei marelui Mister, ci şi locul unde aceasta e păstrată; un soi de templu profan al modernităţii, unde stă ascunsă de duşmanii ei.

– Şi spui că învăţaţii din Societatea Ouroburos au ascuns Esenţa marelui Mister în Statuia Libertăţii? a întrebat Nicholas, nevenindu-i să creadă.

Un gând, ca o scânteie electrizantă, a făcut-o pe Beth să-i răspundă:

– Desigur, NK. De aceea şi spunea enigma că flacăra de pe mare a venit ca un simbol al luminii şi libertăţii; un vis veşnic al geniilor, care au luminat omenirea: Esenţa marelui Mister iluminând lumea.

Sunt sigură că acesta e adevăratul înţeles al enigmei şi aş pune pariu pe orice că învăţaţii din Societatea Ouroburos au trebuit s-o ascundă în flacăra aurită care arde în torţa statuii.

– Acolo trebuie s-o căutăm, Carol? a iscodit-o Nicholas.

– Poate fi şi acolo, dar şi în oricare alt loc.

– Asta-i o altă enigmă?

– Enigmele acestui joc sunt fără sfârşit, Nicholas.

– Da, ştiu, mesajul din formulă e foarte limpede. Nu l-am uitat, a răspuns băiatul.

Nicholas şi-a adus aminte pentru o clipă de noaptea când primise pe adresa lui electronică mailul ce conţinea formula, de iluziile, îndoielile şi temerile pe care le înfruntase începând de atunci alături de Beth. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că dezlegarea primei enigme avea să-i conducă la un lanţ lung de mistere legate între ele, pe cât de fantastice, pe atât de neliniştitoare. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Dacă, aşa cum le spusese profesorul Kenneth Kogan, viitorul le aparţinea numai lor, nu puteau îngădui ca Esenţa marelui Mister să cadă în mâinile unor ticăloşi, chiar dacă viaţa lui şi a lui Beth făceau acum parte dintr-un joc, pe cât de real, pe atât de primejdios.

– Ei bine, acum puteţi derula pergamentele, a spus Carol Ramsey în cele din urmă.

Cu mare curiozitate, personajele virtuale Beth şi Nicholas au tras de panglicile roşii care ţineau sulurile strânse. Şi atunci, pe ecranul fiecărui calculator s-a desfaşurat o noua enigmă.

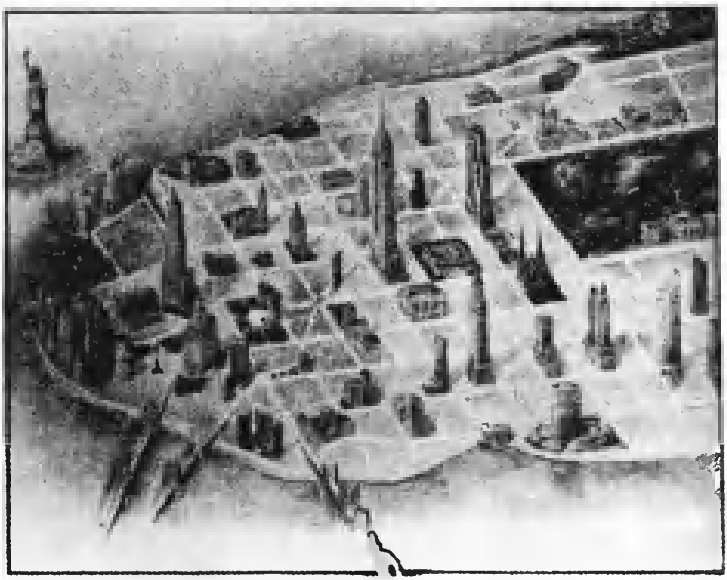

– E o hartă! Harta Manhattanului! a exclamat Beth, fericita.

– E harta legendei secrete! a spus Nicholas, emoţionat.

Acum ştiau ce căutau şi unde trebuiau să caute: Misiunea Ouroburos începuse.

Iluzionistul

10

Pe masa se afla un plic închis. Aldous Fowler a deschis dosarul Iluzionistului şi a parcurs câteva documente, pâna a gasit ce cauta.

A pus plicurile unul lângă altul şi a văzut că erau perfect identice: aceleaşi adrese poştale scrise cu aceeaşi caligrafie, aceleaşi timbre şi aceleaşi ştampile al aceluiaşi oficiu postal de pe 9th Avenue. Cel care desenase labirintul lua iar legătura cu el, s-a gândit. A luat primul plic cu două degete, ferindu-se să şteargă vreo posibilă amprentă a expeditorului, şi l-a pus deoparte. Şi-a pus nişte mănuşi din plastic şi a luat plicul cel nou, ca să-l deschidă uşurel cu un cuţit. Înăuntru se afla o foaie de hârtie. A scos-o mişcându-şi încet degetele, a despăturit-o şi a văzut că era o tăietură dintr-o revistă, pe care apărea imaginea unui cimpanzeu legat de o targă micuţă şi conectat la un număr nesfârşit de cabluri de felurite culori. Pe cap purta un soi de cască metalică, legată de bărbie cu o curea, şi în ochi i se citea o tristeţe profundă. Aceeaşi expresie pe care o zărise în ochii cimpanzeilor ce stăteau în cuştile aflate în beciurile din Centrul Grosling, când directorul Brannagh le arătase zonele experimentale şi animaliere.

De data asta nu era vorba de nici o glumă, şi-a spus în sinea lui. Oricine ar fi fost, cel care îi trimisese scrisoarea încerca să-i spună ceva, să-i ofere o informaţie, să-i arate un loc din labirintul pe care i-l desenase în bileţelul anterior. A presupus că fotografia cimpanzeului nu putea spune mai mult decât arăta: un experiment ştiinţific realizat pe o maimuţă. Faptul îl trimitea iar la Centrul Grosling, chiar dacă, fără nici o îndoială, acesta nu era singurul institut de cercetări ştiinţifice din New York City care experimenta, folosind cimpanzeii drept cobai. A ajuns chiar să creadă că expeditorul scrisorii era poate chiar asasinul, care îi provoca astfel pe poliţişti să-l aresteze ori să descifreze corect pistele pe care el însuşi le oferea, ca şi cum voia să se joace cu ei. În orice caz, i-a fost limpede că autorul mesajelor ştia destule despre crime pentru a nu fi considerat un simplu glumeţ.

Domnişoara locotenent Taylor nu era în birou, dar a răspuns imediat la telefon:

– Da, Aldous, cum a fost meciul de aseară?

– Foarte incitant, crede-mă, Pistons au câştigat la o diferenţă de doar un coş.

– Mă bucur că n-ai întârziat la întâlnire. Sper că sora ta a fost fericită să te aibă alături.

– De luni de zile pregătea totul ca să asistăm împreună la meciul ăsta de baschet. În plus, trebuia să discutăm o serie de chestiuni de familie.

– Înțeleg. Vreo noutate? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, lăsând vorbele să plutească în aer.

– Am primit o nouă scrisoare anonimă.

– Ca aia cu șoarecele și bucata de brânză din labirint?

– Plicul, scrisul și ștampila sunt exact la fel, dar conținutul diferă de cel al scrisorii precedente.

A făcut o pauză, parcă așteptând ca locotenentul FBI să-l întrebe despre ce era vorba de data asta.

– Altă glumă?

– Nu, de data asta pare ceva serios și premeditat, domnișoară locotenent. E o tăietură dintr-o revistă, cu poza unui cimpanzeu supus unui experiment științific.

– Un cimpanzeu?

– Chiar așa, maimuța are tot corpul conectat la diferite cabluri și capul acoperit cu o cască.

– Există vreun amănunt de la care am putea afla din ce revistă a fost decupat desenul?

– E doar un fragment dintr-o pagină, o fotografie. Pe spate e imaginea incompletă a unei mașini, care pare să facă parte dintr-un anunț publicitar, a lămurit-o Aldous Fowler.

– Și ce crezi că înseamnă cimpanzeul ăsta, Aldous?

– E greu de spus, dar, când am fost la Centrul Grosling, am văzut ceva asemănător.

– Ceva asemănător unui cimpanzeu?

– Da, mă rog, directorul Brannagh mi-a arătat instalațiile, am vizitat laboratoarele și zonele animaliere. Acolo am văzut cimpanzeii pe care îi folosesc la experimente.

– Asta e ceva obișnuit în multe centre de cercetări.

– Şi eu am crezut la fel, dar e evident că expeditorul taieturii din revistă ne spune ceva despre experimente ştiinţifice, dintre care unele se realizează chiar acolo unde lucra doctorita Hart. Legătura dintre această a doua scrisoare şi ucigaşii oamenilor de ştiinţă e indiscutabilă, nu crezi?

– Cred că ai dreptate, Aldous. Ai vreo idee ce fel de persoană poate fi expeditorul anonim? a întrebat domnişoara locotenent, care, în vreme ce vorbea, căuta şi ea un răspuns la această întrebare.

– Nu mi-au venit în minte decât două posibilităţi. Prima e că însuşi asasinul a trimis anonimele cu intenţia de a-şi râde de noi, a ne zăpăci ori a ne oferi câteva piste, ştiind că nici aşa n-avem să-l identificăm.

– De acord, Aldous, omul nostru ar putea fi un psihopat fanfaron ori un savant temerar. Şi a doua?

– Un necunoscut încearcă să ne ajute şi nu îndrăzneşte să se arate, de frică. E ceva vizibil pe cele două ştampile, un amănunt impropriu unui asasin inteligent.

– Asta sună mai bine. Ce ţi se pare că nu se potriveşte?

– Faptul că plicurile au fost trimise de la acelaşi oficiu poştal din 41th Street, foarte aproape de Centrul Grosling de pe 11th Avenue.

– Felicitări, Aldous! Cred că ai dat de trecerea ascunsă în bălăriile din labirint. Am să dau ordin să se instaleze urgent un dispozitiv de urmărire specială a acestui oficiu poştal. E foarte probabil ca misteriosul nostru corespondent să se simtă tentat să-ţi mai scrie o scrisoare anonimă.

– Sunt convins că are s-o facă, a spus Aldous Fowler, gânditor.

Clubul Gotic

10

În timpul cinei, un cvintet dintr-o cutie muzicală a interpretat opere clasice ale unor mari genii ale muzicii: Liszt, Mozart, Beethoven,

Bach. Melodiile suave plutiseră peste maiestatea protocolară a Salonului Romantic, creând o subtilă atmosferă melancolică. Susan Gallagher şi Walter Stuck au vorbit cu însufleţire despre lucruri fără însemnătate, câteva dintre ele direct legate de unele dintre figurile de ceară ce stăteau la masă cu ei, cum ar fi aventura pasională a lui John F. Kennedy cu Marilyn Monroe.

– Puterea e la fel de seducătoare ca şi frumuseţea, a zis Walter Stuck.

– Dar de iubire ce spui? a întrebat Susan.

– Iubirea e doar ceva ce se leagă între două trupuri.

După desert, Susan Gallagher şi-a aprins o ţigară, suflând cochet fumul drept în nasul lui John F. Kennedy.

– Ei bine, Walter, cred că invitaţii tăi aşteaptă să le vorbeşti despre viaţa ta.

– Nu-s sigur că lor, a spus privind replicile din ceară, chiar le pasă de trecutul meu.

– Dar mie da, îmi pasă. Avem de făcut un interviu pentru televiziune, ai uitat?

– Să vezi, Susan, eu am avut o copilărie destul de nefericită.

Susan s-a gândit să-i spună că şi ea fusese o fetiţă tristă şi nefericită, dar a preferat să-şi amâne confidenţele personale pe altădată şi s-a mărginit să întrebe:

– Ca Oliver Twist?

– Da, în parte da. Walter Stuck a adoptat un ton dramatic: Mama m-a părăsit la naştere într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island.

– Ia te uită, nu-mi închipuiam aşa ceva. Îmi pare rău, n-aş vrea să par frivolă.

– Nu te necăji, înţeleg că o asemenea comparaţie era inevitabilă.

– N-ai mai aflat niciodată nimic despre ea?

– Niciodată, nici măcar azi nu ştiu cine a fost mama şi de ce m-a părăsit. Acum câţiva ani, am încercat să-i aflu identitatea, dar orfelinatul din Newport nu mai exista. Nimeni nu ştie unde au ajuns arhivele.

– E îngrozitor.

– La cinci ani, am fugit întâia oară din orfelinat. M-au găsit abia după câteva zile.

– Ai vagabondat de unul singur câteva zile?

– Da, şi am dormit într-un container gol pe care l-am găsit deschis în port. Îmi aduc aminte că pe atunci voiam să plec cu un vas comercial, care să mă ducă departe, cine ştie unde, dar m-au prins şi m-au închis iar în orfelinat. Nu mult după aceea, m-au transferat într-o casă de copii din Connecticut, iar când am împlinit zece ani, am intrat într-o şcoală pentru orfani din Queens, în New York City. Într-o zi, directorul m-a chemat la el în birou şi m-a pus să mă aşez în faţa lui. „Un înger păzitor ţi-a tăiat calea, fiule", mi-a zis el imediat, şi eu n-am înţeles la ce se referea. Chiar am crezut pe moment că mama se întorsese să mă ia cu ea.

– Şi n-a fost aşa? a întrebat Susan, mişcată.

– Nu, nu era asta. S-a întâmplat ceva şi mai extraordinar, dacă-i posibil aşa ceva. Cineva, un milionar necunoscut şi care nu voia să i se afle numele, mă alesese dintre sute de orfani de pe Coasta de Est.

– Voia să te adopte? a întrebat Susan, intrigată de poveste.

– Mă rog, nu ştiu dacă se poate spune aşa. Dar e sigur că bărbatul era dispus să mă considere fiul său, chiar fără să-l cunosc niciodată. Directorul colegiului mi-a explicat că, dacă acceptam, milionarul necunoscut avea să plătească toate cheltuielile pentru educaţia mea unui *college* exclusivist de la Oxford, în Marea Britanie, şi să mă numească moştenitorul legal al averii lui.

– Presupun că ai acceptat oferta.

– Firește că da. Numai gândul că aveam să scap de colegiul ăla din Queens însemna pentru mine recâştigarea libertăţii. Eram dispus să fac orice numai să nu mă mai întorc niciodată într-un loc atât de groaznic ca acela, şi numai la gândul de a călători în Anglia i-am răspuns directorului că aveam să fac orice-mi va porunci îngerul meu păzitor. Nici nu m-am gândit atunci că aveam să fiu singurul moştenitor al unui mare imperiu economic. Directorul m-a pus să jur

că n-am să-l dezamăgesc şi, după câteva zile am plecat cu un transatlantic până în portul Londra. Acolo m-a primit un bărbat cu un aer sever, pe care îl chema Peter Nowlet şi care mai târziu, avea să se poarte ca un tată cu mine. „Bine ai venit acasă, Walter", mi-a spus când m-a văzut şi mi-a strâns mâna cu putere. A fost tutorele meu la New College din Oxford până ce am intrat la universitate. Peter Nowlet era profesor de istoria Evului Mediu şi lui îi datorez pasiunea pentru această perioadă istorică şi tot ce ştiu despre ea. Tot el m-a învăţat să construiesc machete de clădiri medievale: castele, catedrale, mănăstiri, palate, burguri, iar eu eram foarte fericit în mica mea lume din mucava şi cavaleri de plumb. Trebuie să recunosc că la Oxford am petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă. Mi-am terminat studiile universitare, mi-am luat licenţa în istorie şi am ajuns profesor la acelaşi *college* unde studiasem. În urmă cu câţiva ani, Peter Nowlet m-a informat că „îngerul meu păzitor", protectorul necunoscut de atâta vreme, era grav bolnav şi voia ca eu să preiau câteva dintre afacerile lui petroliere. M-a mai avertizat şi că trebuia să caut în Manhattan o casă unde să locuiesc când, după moartea lui, aveam să-l moştenesc. Era una dintre condiţiile testamentare. Atunci m-am gândit la punerea în practică a proiectului unui Parc Medieval la New York City şi de aceea am cumpărat acest mic palat cu colecţia lui de figuri din ceară şi scene de epocă. Mă simt în largul meu printre fantomele trecutului, ca atunci când eram copil şi construiam machete medievale.

– N-ai aflat niciodată cine era neştiutul „înger păzitor"?

– Soarta mi-a refuzat constant această consolare. Nu demult, am primit la Oxford vizita unui avocat din New York City, care m-a informat despre moartea protectorului meu anonim. Am călătorit cu el până aici într-un avion privat, ca să rezolv întreaga chestiune a testamentului şi a averii mele incalculabile. De atunci nu m-am mai întors la Oxford.

– De ce-mi spui toate acestea, Walter?

– Ţi-am mai spus că mulţi americani vor să afle cine sunt cu adevărat; în schimbul acestei informaţii, aş putea obţine suficiente finanţări pentru proiectul Parcului Medieval: bugetul acestuia e de câteva miliarde de dolari şi nu e indicat să înfrunt singur riscurile unei investiţii atât de costisitoare. Nici un om de afaceri raţional n-ar face-o.

Susan Gallagher şi-a trecut palma peste broderiile artistice ale feţei de masă, de parcă le-ar fi mângâiat.

– Ca să fiu sinceră, Walter, cred că istoria ta e foarte interesantă. Aş zice chiar că-i pasionantă şi emoţionantă, dar motivele pe care le invoci nu mă conving prea tare. Nu m-au convins când mi-ai vorbit despre ele la telefon şi nu mă conving nici acum. Dacă vrei să-ţi iau un interviu în emisiunea mea de televiziune, va trebui să fii ceva mai convingător, mai sincer, dacă preferi.

– Ţi-am mai spus că voiam, de asemenea, să răspund insinuărilor făcute în *The New York Times* cu privire la proiectul Parcului Medieval şi convingerile mele personale.

– Ce-au spus în jurnal, mai precis?

– Un şir de minciuni fără nici un fundament. Titlul spunea că Parcul Medieval era doar o nouă religie dotată cu parc de distracţii, iar articolul propriu-zis ajungea să dea asigurări că în spatele societăţii comerciale se ascundea o nouă sectă religioasă.

– Şi e ceva adevărat în toate aceste acuzaţii, Walter?

Walter Stuck şi-a netezit părul.

– Nu-s decât vorbe goale. E adevărat că în prezentarea acestui proiect pentru Parcul Medieval am spus că e nevoie ca fiinţa omenească să se reconcilieze cu Dumnezeu şi am arătat că Evul Mediu e pentru mine mai mult decât o pasiune, e o formă de viaţă, e calea spre împlinirea spirituală, spre căutarea veşniciei.

– Chiar aşa crezi?

– Aceste afirmaţii aveau doar un obiectiv pur şi simplu publicitar, ca să trezesc interesul pentru proiectul Parcului Medieval. În Evul Mediu, oamenii credeau, făceau mari sacrificii, mergeau în pelerinaj

la Locurile Sfinte, se rugau pentru salvarea sufletului şi obţinerea vieţii veşnice. Aici, în Statele Unite, ştim prea puţin despre Evul Mediu, iar eu aş dori ca toţi să-şi poată întoarce privirile spre trecut, spre adâncurile unor vremuri pasionante, care n-au existat niciodată la noi.

– Sper să nu te simţi jignit, dar eu nu cred că pe americani îi interesează prea mult proiectul tău de Parc Medieval, a spus Susan uşor dispreţuitoare. În New York City există felurite biserici şi catedrale în stil gotic, şi nu de aceea sunt mai vizitate decât altele. Oamenii din ţara asta au lucruri mai importante la care să se gândească.

– Să nu crezi asta, Susan. Sunt deja mii de cetăţeni care doresc să participe la finanţarea viitorului Parc Medieval în calitate de mici acţionari. Evul Mediu va fi mereu la modă.

– De ce te pasionează atât de mult această epocă?

– Fiindcă în nici o alta n-a mai fost totul atât de misterios şi fantastic. Ai auzit vorbindu-se vreodată de templieri?

– Da, deşi n-aş şti să-ţi spun aproape nimic despre ei.

– Au fost nişte călugări războinici, care au luptat în cruciade, şi cărora legendele medievale le atribuie descoperirea unei mari comori în Locurile Sfinte. Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, există multe societăţi secrete care încă mai caută această comoară.

– Aici, în New York City?

– În multe locuri din lume.

– Întotdeauna au existat căutători de comori pierdute.

– Dar nu ca aceia care caută comoara Ordinului Templierilor. Ei nu şovăiesc să ucidă ca s-o poată găsi.

– Sunt aşa de nebuni?

– Presupun că ai auzit de asasinarea unor oameni de ştiinţă, a spus Walter Stuck de parcă ar fi ajuns întâmplător la acest punct al convorbirii.

Susan a simţit că inima începea să-i bată neregulat. Acelea erau crimele pe care fratele ei, Aldous, le investiga împreună cu o agentă specială de la FBI.

– Da, sigur că am auzit. Toată lumea a auzit, a răspuns, fără să menţioneze că fratele ei lua parte la căutarea ucigaşului.

– Pun pariu pe viaţa mea că în spatele acestor crime stă una dintre aceste societăţi secrete, a spus Walter Stuck, privind-o fix în ochi, de parcă îi dezvăluia un secret nemărturisibil.

– De ce eşti atât de sigur de asta?

– Din pricina cuvântului „Kot", care apare marcat în palma dreaptă a cadavrelor.

– Ştii ce înseamna acest cuvânt, Walter?

– Nu, încă nu ştiu, dar în Evul Mediu, Inchiziţia însemna cu fierul roşu o cruce în palma multor eretici, ca să-i poată identifica imediat.

– Dar aceşti oameni de ştiinţă nu erau eretici.

Walter Stuck a adoptat un aer de conspirator.

– Dar pentru multe dintre aceste societăţi secrete, sunt astfel. Cei mai primejdioşi eretici care au existat vreodată. Încerc să interpretez sensul acestui cuvânt, ca să văd dacă descopăr legătura ocultă cu vreuna dintre ele.

– Cred că ar trebui să vorbeşti cu fratele meu, Aldous, despre toate astea, a spus Susan.

Walter Stuck s-a prefăcut uimit, dar în realitate era profund satisfăcut. Susan Gallagher înghiţise momeala.

Misiunea Ouroburos

11

Când au ieşit din clasă, Nicholas Kilby şi Beth Hampton n-au luat autobuzul şcolii. S-au îndreptat spre o staţie de metrou din

apropiere şi au consultat rutele ce duceau până în apropierea sediului FBI din sudul Manhattanului. În cursul dimineţii, hotărâseră ca, înainte de a continua îndeplinirea Misiunii Ouroburos, să spună poliţiei tot ce ştiau despre asasinarea oamenilor de ştiinţă şi dispariţia lui Kenneth Kogan. Era posibil ca informaţiile lor să ajute FBI-ul să-i găsească pe ucigaşi şi să ducă la evitarea unei noi morţi care, şi-au spus, putea fi chiar a lor.

La orele acelea ale serii, lumina părea filtrată printr-un văl în tonuri roşietice pe străzi şi aurii pe faţadele zgârie-norilor îndreptaţi spre vest. O mulţime multicoloră intra şi ieşea din staţia de metrou, în ritmul vertiginos al unui furnicar în amurg.

– Pe aici, a zis Nicholas, luând-o pe Beth de mână, ca nu cumva şuvoiul de oameni s-o târască în direcţie greşită.

Au parcurs un labirint de galerii şi scări trecuând în cele din urmă de barierele de control ale porţii de legătură. Imediat după aceea, trenul şi-a anunţat sosirea cu vuietul unei furtuni de departe, urmat de o briză răcoroasă.

Beth nu obişnuia să meargă cu metroul, iar mulţimea tăcută din vagon o făcea să se simtă închisă într-un sarcofag doldora de mumii.

– Câte staţii mai avem de mers? a întrebat, ţinându-se zdravăn de mâna lui Nicholas.

– Şapte, dar ajungem repede.

Beth a oftat, ca şi cum n-avea aer.

– E cald aici, mă sufoc.

– Linişteşte-te, Beth, sunt lângă tine.

Când domnişoara locotenent Taylor a fost anunţată că un băiat şi o fată de vreo 15 ani voiau să-i vorbească despre oamenii de ştiinţă asasinaţi, s-a gândit că erau doi elevi de gimnaziu care îi găsiseră numele în ştirile cine ştie cărui jurnal ori pe vreun motor de căutare de pe internet, şi voiau să-i ia un interviu pentru o revistă şcolară.

– Te deranjează dacă vorbesc câteva minute cu puştii ăştia, Aldous? a întrebat, acoperind receptorul cu mâna.

– Nu, absolut deloc.

După ce vorbiseră la telefon, detectivul Fowler şi domnişoara locotenent Taylor luaseră prânzul într-un restaurant aflat aproape de Columbus Circle, apoi se duseseră la sediul FBI ca să definitiveze raportul despre vizita făcută la Universitatea Cornell.

– Au sosit tinerii, domnişoară locotenent, a spus un agent cu pielea neagră şi ochelari portocalii după ce deschisese uşa de cristal a biroului.

Nicholas şi Beth au intrat cu paşi timizi, deşi ochii le străluceau neobişnuit de vioi.

– Ei bine, copii, cu ce vă pot fi de folos? a întrebat domnişoara locotenent Taylor din spatele mesei de lucru, încercând să se arate afabilă. Presupunea că privirea serioasă a celor doi puşti care tocmai se aşezau în faţa ei se datora propriei timidităţi, dar avea să afle curând că acei doi elevi nu erau chiar atât de neştiutori cum credea ea.

Aldous Fowler s-a ridicat de pe scaun, s-a dat discret deoparte, ca şi cum ştia că el era doar un martor, şi a spus:

– Staţi aici, e mai comod.

– Vă mulţumim, domnule, a spus Nicholas fără şovăiala, lăsând-o pe Beth să treacă şi să se aşeze în fotoliul din dreapta. Şi, după ce s-au aşezat amândoi, a continuat: Eu sunt Nicholas Kilby, iar prietena mea este Beth Hampton. Dumneavoastră sunteţi domnişoara locotenent Taylor?

Domnişoara locotenent a încuviinţat.

– Eu sunt, a recunoscut, amuzată de îndrăzneala puştilor care i se strecuraseră în birou fără ca ea să ştie încă bine de ce, dar care păreau să ştie limpede ce voiau de la ea.

Aşa că i-a lăsat băiatului iniţiativa, îndemnându-l să continue. Cu toate acestea, nu Nicholas a vorbit.

– Am venit să vă vedem deoarece credem că trebuie să ştiţi ceva important despre asasinatele în serie care se comit, a intervenit Beth, care nu voia să fie uitată în planul doi.

Domnişoara locotenent Taylor a tresărit şi l-a ţintuit cu privirea pe detectivul Fowler. Apoi s-a uitat la fată şi a precizat:

– Te referi la asasinarea omenilor de ştiinţă...

– ... Şi la dispariţia profesorului Kenneth Kogan.

– Toţi erau membri ai Fundaţiei Univers, a subliniat Nicholas, ca şi cum nu voia să piardă vremea cu ocolişuri inutile.

„Acum au să ne ia în serios", şi-a zis în sinea lui. Nu mai erau nişte copii ce trebuiau trataţi ca nişte idioţi.

– Fundaţia Univers? a repetat domnişoara locotenent Taylor, fără să-şi revină din uimire.

– Fundaţia Univers a fost creată de nouă studenţi de la Universitatea Cornell în anul 1953, a spus Nicholas dintr-o suflare. Dar ei au semnat actul constitutiv cu pseudonime. Oamenii de ştiinţă Paul Drester, John Seik şi Kenneth Kogan au fost membri ai fundaţiei, care voia să stimuleze ştiinţa să se pună în serviciul omului şi căuta răspunsuri definitive la marile enigme ale universului. La Universitatea Cornell e un mozaic ce reprezintă toate aceste lucruri, iar NASA a proiectat o misiune secretă care va duce omul pe o planetă îndepărtată, unde s-a detectat existenţa vieţii inteligente.

Chipul domnişoarei locotenent Taylor s-a făcut alb ca varul, ca într-un delir.

– Un moment, un moment! a exclamat, ridicând mâinile. Nu pot continua să mai ascult această istorie incredibilă decât în prezenţa părinţilor voştri şi a procurorului care se ocupă de minori.

De data asta, cei ce s-au privit nedumeriţi au fost Nicholas şi Beth. Nu se gândiseră la aşa ceva. Vizita lor la FBI n-avea să fie chiar atât de simplă cum plănuiseră.

– Lasă-i să continue, domnişoară locotenent. Fiindcă aşază piesele care ne lipsesc în aşa fel încât să înţelegem şi noi tot rebusul ăsta, a spus Aldous Fowler. După aceea, vom cere părinţilor lor să ne autorizeze să folosim aceste informaţii.

– Ceea ce spun copiii, Aldous, e prea important şi prea grav, ca să nu fie luat în serios. Până şi cel mai nepriceput avocat din New York City ar putea să le anuleze mărturiile şi să ne bage pe toţi la mititica pentru o bună bucată de vreme, acuzându-ne că am încălcat drepturile

constituționale ale unor martori minori. Nu pot îngădui să se întâmple așa ceva. Du copiii în sala de conferințe și cere-le datele și numerele de telefon ale părinților, ca să încercăm să-i localizăm. Eu trebuie să-l informez imediat pe procuror.

Atât părinților lui Nicholas Kilby, cât și mamei lui Beth Hampton nu le venea să creadă că un inspector de la Departamentul de Omucideri al poliției le cerea la telefon să vină urgent la birourile FBI, unde se aflau copiii lor. Și, cu toate că inspectorul Fowler îi sfătuise insistent să nu-și facă griji pentru aceștia, fiindcă nu era decât o chestiune de rutină și o formalitate, nici unul dintre ei nu s-a liniștit până ce domnișoara locotenent Taylor și un procuror înțelegător, care se ocupa de minori, nu le-au povestit în detaliu tot ce se petrecuse.

– Cred că vă simțiți mândri, a spus domnișoara locotenent Taylor după ce Nicholas și Beth și-au făcut declarațiile. Mărturiile lor ne-au oferit multe date importante în legătură cu această chestiune delicată pe care, în alte circumstanțe, ar fi fost foarte posibil să nu o cunoaștem.

Procurorul pentru minori, un tânăr care purta un costum cenușiu-deschis și o cravată țipătoare în dungi, a întărit această opinie.

– Da, Nicholas și Beth au acționat cu o responsabilitate superioară vârstei lor. În felul lor, ei sunt doi mici eroi, a spus, râzând. Puțini puști s-ar fi gândit să vină direct la FBI ca să povestească ceea ce știau despre aceste asasinate, a mai adăugat.

Aldous Fowler l-a ciufulit pe Nicholas și i-a făcut cu ochiul lui Beth.

Acele simple vorbe i-au făcut pe domnul și pe doamna Kilby să se simtă mândri de fiul lor și să-l ducă acasă numai în pupături, de parcă ar fi ieșit victorios dintr-o operație pe cord deschis. Doamna Hampton, totuși, a fost mai critică față de purtarea lui Beth.

– Nu crezi că ar fi trebuit să-mi vorbește despre toate astea înainte de a merge la poliție? a întrebat-o ea după ce a urcat în mașină ca să se întoarcă acasă, pe Madison Avenue.

– Ne-am gândit, chiar ne-am gândit, mamă; dar nu voiam să vă faceţi griji pentru nimic.

– Numeşti „nimic" o informaţie necunoscută nici măcar de poliţie, despre nişte oameni de ştiinţă care au fost asasinaţi într-un chip oribil?

Beth n-avea nevoie să-şi gândească răspunsurile. Era adevărat că, atunci când se hotărâseră să se ducă la agenta specială FBI însărcinată cu investigaţia, nu se gândiseră nici la procurorul pentru minori, nici la părinţi. Dar, cu excepţia acestei situaţii neprevăzute, ei planificaseră amănunţit ce trebuiau şi ce nu trebuiau să spună poliţiei. De aici înainte, trebuiau să aibă aceleaşi rezerve şi faţă de părinţii lor.

– La început, ne-am gândit că n-avea prea mare importanţă. Nici nu ne-am fi putut închipui că poliţia nu ştia nimic despre Fundaţia Univers.

– E adevărat ce aţi spus despre pagina web a ŞETA?

– Da, mamă, a mințit Beth. Pagina asta, unde am putut să-l vedem pe profesorul Kenneth Kogan şi să citim istoria grupului de oameni de ştiinţă, a dispărut de pe internet. Doar ai văzut când a verificat poliţia.

– Domnişoara locotenent Taylor mi-a spus că n-aveţi de ce să vă temeţi, nimeni nu va şti că voi aţi dat declaraţii cu privire la această chestiune. Acum sunteţi nişte martori protejaţi.

– Mai bine aşa, mamă, prefer să uit repede toate astea, a spus Beth Hampton, cu glas obosit.

Dar ea ştia că nu va uita.

Iluzionistul

11

– Oamenii mei mi-au spus că am să dau de el aici, a zis domnişoara locotenent Taylor, apărând ca o stafie la masa dintr-o braserie apropiată de FBI, unde Aldous Fowler se dusese să mănânce.

Detectivul a ridicat privirile şi nu şi-a ascuns bucuria de a o vedea.

– Ai poftă de nişte spaghete *alle vongole?* Aici le fac foarte gustoase.

– Îţi accept invitaţia, Aldous, a spus şi s-a aşezat în faţa lui.

Aldous Fowler a chemat chelnerul şi i-a cerut încă o farfurie cu spaghete şi o sticlă cu vin spumos.

– Îţi place bucătăria italienească?

– Sunt un devorator de paste, sunt bogate în carbohidraţi.

– Eu prefer salatele.

– Dacă vrei, pot cere să-ţi aducă una cu roquefort, o să-ţi placă.

– Nu te deranja, nu-mi strică să schimb dieta pentru o zi.

– Credeam că erai la Washington.

– Şi chiar am fost, abia m-am întors.

– Sunt turbulenţe la vârf?

– Încep să bată vânturile.

– Au început presiunile?

– De foarte de sus. Vor rezultate imediate şi n-au nevoie de ipoteze.

– Dar acum cazul nostru va fi mai greu de investigat. Toată lumea cunoaşte ce *modus operandi* are asasinul, nu există nici un detaliu secret care să ne permită să aflăm dacă o pistă e de încredere ori nu. Unii chiar vorbesc deja de răpiri extraterestre, ca să explice sustragerea creierelor din craniile victimelor.

Domnişoara locotenent Taylor a surâs.

– Un comentator de televiziune a ajuns să afirme că savanţii noştri au trezit curiozitatea unor fiinţe venite din altă lume şi care trăiesc printre noi cu gândul de a extermina specia umană, a spus.

– Au înnebunit cu toţii.

– Poate că ai dreptate, dar va trebui să ne continuăm drumul prin labirint. Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc.

Chelnerul s-a apropiat, aducându-le două pahare cu Lambrusco.

– Am cerut statisticienilor de la FBI să-i analizeze pe toţi tinerii care au locuit la Tannhäuser între anii universitari 1949 şi 1955, luându-ne după listele studenţilor de la Universitatea Cornell. În acei

ani, au locuit la căminul Tannhäuser vreo mie de studenţi. Dintre ei, doar 120 în anul 1949, când au sosit la Universitatea Cornell Kenneth Kogan şi Adam Grosling. 30 dintre ei au murit din diferite cauze, printre ei şi Adam Grosling. Dacă îl tăiem de pe listă şi pe dispărutul Kenneth Kogan, ne rămân 89 de studenţi vii din aceeaşi promoţie, printre care s-ar putea număra şi următoarea victimă şi însuşi asasinul.

– Cu toţii nişte bătrâni de 70 de ani şi ceva.

– Da, şi majoritatea sunt înalte cadre de conducere, agenţi de Bursă, arhitecţi, profesori, avocaţi, ingineri, economişti şi oameni de ştiinţă pensionari, răspândiţi pe întreg teritoriul Statelor Unite. Agenţi de-ai FBI-ului se vor întâlni cu fiecare dintre ei şi sper să ni se ofere o pistă. Mulţi dintre ei trebuie să le fi cunoscut pe victimele acestor crime.

Aldous Fowler a băut o înghiţitură mare de vin.

– Vreo femeie? a întrebat.

– Nici una. Tannhäuser era un cămin numai pentru băieţi.

– Doctoriţa Hart încă nu şi-a găsit locul pe această listă.

– Să nu crezi asta, Aldous.

– Ai găsit ceva care s-o lege de ceilalţi oameni de ştiinţă?

– Am ajuns la concluzia că ea trebuia să ştie totul despre Adam Grosling; dacă, după cum se pare, a fost amanta lui, trebuia să ştie şi de existenţa unui lucru atât de enigmatic şi compromiţător precum ceea ce căutau răpitorii lui Kenneth Kogan la el acasă. Ceva îndeajuns de valoros ca să omori pentru a-l obţine.

– Totul arată că Paul Drester, John Seik, Kenneth Kogan şi Adam Grosling făceau parte dintr-un grup de studenţi pe care îi unea o legătură specială: un club universitar, un cerc politic, o grupare ştiinţifică...

– ... Ori o societate secretă, a conchis domnişoara locotenent Taylor.

– Da, o societate secretă. Dar cu ce scop, ce ascundeau ei şi de ce?

Domnişoara locotenent Taylor îşi răsucea furculiţa în spaghete.

– Unul dintre studenţii care a locuit la Tannhäuser împreună cu Kenneth Kogan se numeşte Jacob Bloom. E profesor onorific la Universitatea Columbia, aici, în New York City, şi specialist în istorie veche, societăţi secrete şi simbologie criptică. Am venit de la Washington ca să-l întâlnesc mâine.

– Pot să te însoţesc? Mi-ar plăcea...

Ţârâitul telefonului mobil al agentei speciale a FBI-ului i-a întrerupt.

– Locotenent Taylor la telefon, a spus.

Un glas distorsionat i-a răsunat în ureche, chiar când acţiona instinctiv funcţia „hands free" şi înregistrarea audio. Aldous Fowler a amuţit.

– Spune-i şefului tău că trebuie să mai adauge un cadavru la lista de savanţi asasinaţi. Au să-l găsească la casa lui de pe plaja din Atlantic City. Numele lui este Lars Murliken.

Domnişoara locotenent Taylor şi-a apropiat mobilul de buze.

– Cine sunteţi? De ce-ar trebui să vă dau crezare?

– Fiindcă eu sunt Kot.

Clubul Gotic

11

Sosirea lui Susan Gallagher la studiourile NBC a fost primită de portarii şi tinerii de la recepţia de la parter cu un ropot de aplauze. La început, şi-a spus că urarea de bun venit n-avea nici în clin, nici în mânecă cu ea şi s-a uitat în spate să vadă pe cine aclamau atât de răsunător. Dar, când a văzut că toţi se uitau fix la ea, şi-a dat seama că tot holul imens al edificiului era doldora de buchete de flori de toate culorile şi speciile imaginabile.

– Sunt pentru dumneavoastră, a informat-o un paznic care aştepta să-i vadă reacţia de surprindere în faţa unui dar atât de generos.

Susan Gallagher s-a uitat, mirată, în jurul ei.

– Era singurul loc din studiouri unde încăpeau toate buchetele, a explicat, zâmbitoare, o tânără centralistă.

O altă tânără de la recepţie s-a apropiat de ea şi i-a înmânat un pliculeţ închis. Susan Gallagher tremura de emoţie în timp ce-l deschidea. A scos cartea de vizită şi a citit rândurile în tăcere: „Ieri erai o parte din visurile mele, azi eşti o parte din viaţa mea. Te iubesc, Walter".

Aceeaşi tânără care îi dăduse pliculeţul s-a apropiat şi, de parcă îi mărturisea un secret, i-a spus la ureche:

– Şeful vă aşteaptă la dumneavoastră în birou. Pare destul de supărat, v-a căutat toată dimineaţa. Îl anunţ că aţi sosit. Asta are să-l liniştească.

– Mulţumesc, vă mulţumesc tuturor.

Tilfor Wallace, directorul emisiunii ei de interviuri, stătea în spatele mesei de lucru din biroul lui Susan. La intrarea ei, şi-a ridicat privirile, ca la vederea unei stafii, şi a spus:

– Sper să ai o explicaţie convingătoare pentru faptul că ai lăsat redactorii emisiunii să te aştepte toată dimineaţa.

– Aseară am lucrat până în zori pentru emisiune, ar trebui să-mi plăteşti ore suplimetare în loc să-mi faci reproşuri. Redactorii trebuiau să fi lucrat fără mine în vederea următorului interviu.

– Asta vor şi face de aici înainte: vor lucra fără tine. Eşti concediată!

Susan Gallagher a izbucnit în hohote de râs.

– Când ai să renunţi să mă mai ameninţi cu concedierile tale sâcâitoare ori de câte ori te superi pe mine? Doar nu-s o fetiţă pe care s-o sperii cu vrăjitoare călare pe mătură, ca să-şi scrie temele.

– Pentru mine eşti în continuare o fetiţă, Susan, şi de data asta îţi spun serios: dacă nu-ţi controlezi răzvrătirile, va trebui să-ţi cauţi de lucru în altă parte.

– Să fim serioşi, Tilfor, ne cunoaştem de ani de zile, am lucrat împreună zi şi noapte în vremuri grele, până am alcătuit o mare echipă de jurnalişti, ocupăm primele locuri în grilele de audienţă şi ştii că de nimic nu-mi pasă mai mult decât de această emisiune.

– Atunci ar trebui să iei totul mai în serios.

– Aşa şi fac, Tilfor. Azi-dimineaţă am lipsit la şedinţa cu redactorii numai fiindcă eram obosită şi nu m-am trezit.

– Frumoasa din Pădurea Adormită era doar un personaj de basm; dacă ar fi existat în realitate, ar fi fost concediată pentru neîndeplinirea zilei de muncă, oricât de fermecată ar fi fost, a spus directorul, ceva mai binedispus.

– Frumoasa din Pădurea Adormită nu ţi-ar aduce veşti ca ale mele.

Atitudinea directorului s-a schimbat aşa cum cameleonii îşi schimbă culoarea pielii.

– Ce veşti îmi aduci?

– Au legătură cu asasinarea oamenilor de ştiinţă.

– Asta ar putea fi o adevărată bombă de presă.

– Eu nu mă opresc din muncă nici în somn, ar trebui să ştii asta.

– Toate televiziunile pun mii de întrebări pe această temă, care a trezit tot atâta curiozitate ca şi asasinarea fraţilor Kennedy.

– Noi vom da multe răspunsuri la aceste întrebări.

– Şi ce-ai de gând să faci?

– Am să-i iau un interviu lui Walter Stuck, el ştie multe despre tot ce se petrece.

– Bunăoară?

– Bunăoară că în spatele asasinatelor se ascunde o societate secretă medievală.

Misiunea Ouroburos

12

– Am scăpat ca prin minune, NK, a spus Beth Hampton din liniştea Navei Interplanetare BH.

– Mă rog, dar nici n-a fost mare chestie. Mama şi tata mi-au cumpărat în drum spre casă o cutie cu bomboane. Mama a zis că amărăciunile vieţii trebuie îndulcite, dacă vrei să nu devină amintiri dureroase.

– Dacă părinţii tăi ar fi ştiut tot adevărul, la ora asta ai fi intern la o şcoală de corecţie din Bronx, a spus Beth zâmbitoare.

– Nu trebuie să luăm chestia asta în glumă, BH.

– Acum suntem martori protejaţi de FBI, aşa i-a spus domnişoara locotenent Taylor mamei, înainte de a pleca acasă.

– Crezi că au să descopere jocul enigmelor fără sfârşit?

– Dar nici măcar nu ştiau că ŞETA exista cu adevărat! O să afle numai ce vrem noi să ştie. Şi, pentru moment, nu văd de ce trebuie să ştie ce căutăm noi în Misiunea Ouroburos. Aşa cum spuneai, nu-i decât un joc virtual pe internet, a lămurit Beth.

– Mă gândesc că ar trebui să discutăm despre toate astea cu prietena noastră, Carol. Ea nu ştie că am vorbit cu poliţia.

– Şi dacă are să creadă că am trădat-o? Ne-a spus că numai noi doi puteam cunoaşte adevărata istorie a Esenţei marelui Mister.

– Şi nici n-o cunoaştem decât noi, BH. La poliţie n-am povestit decât despre Fundaţia Univers şi cei nouă studenţi care i-au pus bazele, ca să nu mai aibă loc şi alte crime. Urmând pista asta, pot să-l găsească pe profesorul Kenneth Kogan. Eu cred că prietena noastră, Carol, are să se bucure, chiar şi numai pentru asta, a spus Nicholas.

– Ei bine, poate că dăm de Carol acolo unde am lăsat-o.

Iluzionistul

12

Domnişoarei locotenent Taylor nu i-a fost mai greu să localizeze din elicopter casa lui Lars Murliken de lângă Atlantic City decât să

descopere fumul unui incendiu în inima unei păduri. Văzute de sus, licăririle albastre şi roşii ale celor patru maşini de patrulă aveau un efect de reclamă psihedelică în jurul gardului care despărţea grădina de plajă. Agenta specială FBI ceruse poliţiei din statul New Jersey să-şi deplaseze câţiva agenţi la domiciliul savantului recent ucis şi să aştepte acolo sosirea ei şi a unui detectiv criminalist din New York City. În douăzeci de minute au parcurs cei 150 kilometri care despărţeau Manhattanul de locul crimei.

Casa lui Lars Murliken se înălţa în faţa mării, la doar câţiva paşi de heliportul improvizat. Câţiva pescăruşi brăzdau cerul, lansând ţipete isterice către nou-sosiţi, pe când aceştia îi salutau pe agenţii care stăteau de pază în jurul casei.

Uşa era deschisă, deşi nici unul dintre poliţiştii din Atlantic City nu trecuse pragul ca să nu distrugă urmele pe care poate că le lăsase asasinul la locul crimei. Domnişoara locotenent Taylor a scos din toc un pistol micuţ, pe care îl purta sub jacheta din piele, şi i-a făcut semn lui Aldous Fowler că vor intra fiecare pe câte o latură. Trebuiau doar să fie precauţi, fiindcă în interior nu părea să mai fie cineva în afara trupului fără viaţă şi, mai mult ca sigur, fără creier, al altui om de ştiinţă. În cursul zborului, Aldous Fowler aflase că Lars Murliken nu numai că studiase chimia la Universitatea Cornell, dar mai şi locuise în căminul studenţesc Tannhäuser în aceiaşi ani ca şi colegii săi asasinaţi, printre care se afla şi Kenneth Kogan. În pofida a ceea ce ar fi gândit la început, acum nu mai avea nici o îndoială că asasinul oamenilor de ştiinţă încerca să se răfuiască pentru ceva din trecut, prezent ori, poate, din viitor.

O scară din lemn ducea până la catul de sus al casei, unde trebuiau să se afle dormitorul şi cadavrul lui Lars Murliken. Pe acesta din urmă l-a găsit Aldous Fowler în aceeaşi poziţie în care găsise şi trupul neînsufleţit al doctoriţei Hart la ea în dormitor. Purta pijama şi, cu ochii deschişi, privea în tavan cu o expresie de seninătate pe chip.

– La prima vedere, totul coincide cu celelalte victime, a şoptit domnişoara locotenent Taylor, oprindu-se să se uite la cadavrul ce zăcea de parcă se afla într-o transă hipnotică.

– Din nou acelaşi stigmat, a zis Aldous Fowler, apropiindu-se şi privind atent cuvântul „Kot" marcat cu fierul roşu în palma deschisă a mortului.

Domnişoara locotenent Taylor a aruncat o privire în odaia ce nu izbutea să-i deştepte curiozitatea: tapet de hârtie pe pereţi, perdele cam uzate de culoare crem, mobile din mahon, câteva cărţi pe noptieră şi un deşteptător demodat de voiaj lângă pat. În aer plutea un miros puternic de carne arsă.

– Ştii ce, Aldous? Cred că nu ţi-am spus că în locuinţele oamenilor de ştiinţă asasinaţi nu există nici un televizor. E un detaliu fără importanţă, dar acum mi-a venit în minte.

– Jos sunt două calculatoare. E posibil ca toţi să fi folosit doar internetul ca să se informeze şi ca să ţină legătura între ei.

– Şi asta-i ciudat. Până acum, arhivele informatice analizate de specialiştii noştri n-au detectat nici un tip de comunicare între victime. Nici măcar un mail lipsit de importanţă, nici măcar un „ce mai faci", „Când ne mai vedem". Nimic, a spus şi a ieşit din odaie.

Lars Murliken era chel, iar capul lui nu oferea nici cel mai mic indiciu că cineva ar fi încercat să ajungă la creierul lui. Aldous Fowler a cercetat cadavrul fără să atingă trupul, dar a dat de ceva ciudat în palma aproape închisă a mâinii stângi. A ridicat-o uşor şi a răsucit-o nitel. Apoi a depărtat degetele aproape mumificate ale savantului mort şi a văzut alt stigmat, care nu apărea la nici una dintre celelalte victime.

– Ar trebui să vezi asta, domnişoară locotenent! a strigat.

Agenta specială a FBI-ului ieşise din dormitor ca să inspecteze camera de baie. S-a întors imediat.

– Ce-ai găsit, Aldous?

Privirile detectivului Fowler s-au oprit pe mâna stângă a cadavrului.

– Ce naiba mai e şi asta?!

– Pare un simbol ezoteric, a răspuns Aldous Fowler, scoţându-şi blocnotesul din servietă şi făcând acest desen:

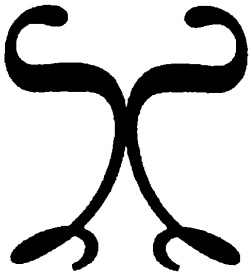

– Simbolul ori ce-o mai fi şi ăsta nu apărea la celelalte cadavre.

– Dar de ce apare tocmai pe trupul lui Lars Murliken, şi nu şi pe celelalte?

– Mă tem că asta e altă întrebare de adăugat la cele fără răspuns.

Aldous Fowler a privit desenul şi a mijit din ochi.

– E ciudat, a murmurat.

– Lasă-mă să văd, a spus domnişoara locotenent Taylor, luând blocnotesul şi privind desenul în acelaşi mod ca Aldous Fowler.

– Îi vezi?

Agenta FBI a răspuns abia după câteva secunde.

– Da, Aldous, sigur că îi văd. Par doi şerpi cu toracele unite şi cozile încolăcite.

– E o simetrie.

– Ce vrei să spui?

– Nu înţeleg nimic din simboluri ori chestiuni ezoterice, dar pot să jur că e vorba de o dualitate între două entităţi; două entităţi contrare, dar egale.

Clubul Gotic

12

Consiliul Suprem al Clubului Gotic se întrunise în beciurile conacului lui Walter Stuck. Înveşmântaţi rase negre de monahi medievali, cei doisprezece membri ai Consiliului stăteau aşezaţi în jurul mesei, care ocupa centrul sălii capitulare. Câteva torţe ardeau pe zidurile de piatră, accentuând Umbrele ce dansau pe chipurile lor ascunse sub glugi.

Fratele Walter a îndeplinit ritul iniţial, ridicând glasul la fiecare dintre cele zece rugăciuni sacre. Apoi a spus cu aceeaşi exaltare:

– Se apropie începutul unei noi ere! Şi, foarte curând, noi vom stăpâni lumea! Dumnezeu ne-a împlinit toate vrerile. A vrut ca toate nesomnurile noastre să fie, până la urmă, răsplătite. Ei, sacrilegii, hulitorii, ereticii, obraznicii adoratori ai ştiinţei, magii modernităţii, care caută adevărul în stelele din depărtări, sunt pedepsiţi cu severitatea pe care o merită aroganţa lor. Moartea va fi singura certitudine a oamenilor de ştiinţă, în vreme ce Provocarea şerpilor, simbolul nostru sacru, e pe punctul de a deveni adevărata faţă a Dumnezeului nostru. Ceasul revelaţiei a sosit! a încheiat, ridicându-şi braţele spre cer ca un iluminat.

– Lăudat fie Dumnezeul nostru! a strigat fratele Wilson. Eu dau mărturie despre bătăliile noastre victorioase împotriva ereticilor, fiindcă ştiţi că misiunea pe care mi-a încredinţat-o Consiliul Suprem a fost dusă cu succes la bun sfârşit, în pofida propriilor mele îndoieli şi temeri: senatorul Vilmut Whitaker a acceptat să fie numit frate în Clubul Gotic şi astăzi, la sfârşitul întrunirii, va jura credinţă riturilor sacre ale societăţii noastre secrete.

În sala capitulară, s-au ridicat câteva murmure de satisfacţie, dar glasul fratelui Robert le-a pus capăt:

– Toate victoriile pe care le-ai pomenit, frate Wilson, nu ne vor fi de nici un folos, dacă ereticii vor continua să deţină Esenţa marelui Mister.

Fratele Benson a intervenit, ca să-i potolească temerile:

– Faci bine că-ţi exprimi cu glas tare neîncrederea, frate Robert, dar trebuie să ştii că am dat iar de locul unde-i ascunsă Esenţa marelui Mister, şi credem că vom putea să punem mâna pe ea imediat ce hackerii noştri vor reuşi să descopere codurile jocului ce ne va conduce la ea.

– Un joc, ai spus? Ce mai e şi cu jocul ăsta de care nu ne-ai mai vorbit până acum? a întrebat vehement fratele Jack.

Fratele Walter aşteptase în tăcere să vină momentul de a răspunde acestor întrebări:

– Kenneth Kogan s-a temut, probabil, că s-ar putea întâmpla ceva cu Esenţa marelui Mister şi a hotărât să schimbe locul unde o ţinuse întotdeauna ascunsă, şi pe care nu-l cunoştea decât el: flacăra pe care o ţine în mână Statuia Libertăţii.

– Blestematul ăsta genial era mult mai viclean decât credeai tu, frate Walter. Şi-a bătut joc de noi toţi chiar sub nasul nostru.

– Dar a ars pe rug pentru această neobrăzare.

– Dacă nu l-ai fi ars de viu, acum am şti unde a ascuns din nou Esenţa marelui Mister. În beciurile astea sunt instrumente de tortură care l-ar fi obligat să ne spună adevărul o dată pentru totdeauna.

– Cu lectorul mental al doctoriţei Hart am aflat deja mult mai mult decât ne-ar fi mărturisit chiar el, după ce l-am torturat cu mijloace tradiţionale. Nu mai existau în mintea lui Kenneth Kogan nici o idee şi nici un gând pe care să nu le ştim deja în amănunt. Chiar şi emoţiile lui cele mai intime sunt în puterea noastră.

– Atunci, cum de n-aţi pus încă Esenţa marelui Mister în mâinile Consiliului Suprem, aşa cum aţi promis?

– Kenneth Kogan a conceput un soi de joc virtual pe internet, a cărui desfăşurare a încredinţat-o uneia dintre colaboratoarele lui, Carol Ramsey. Apoi i-a încredinţat tot ei şi Esenţa marelui Mister, cerându-i s-o ascundă într-un loc necunoscut din New York City, de care nici chiar el, Kenneth Kogan, să n-aibă cunoştinţă. Ca să se ajungă la acel loc e nevoie să se dezlege un şir de enigme, ale căror coduri sunt ascunse în joc.

– Şi unde-i această Carol Ramsey? Cum de n-au găsit-o încă spionii noştri?

– Lucrurile nu-s chiar atât de simple pe cât ai putea crede, frate Jack, a spus Walter Stuck, în faţa privirii întrebătoare a celorlalţi călugări din Consiliu. Această tânără e expertă în realităţi virtuale şi lucra împreună cu Kenneth Kogan la proiectul secret al NASA, Misiunea Ouroburos. Înainte de a pune noi mâna pe Kenneth Kogan, ea şi-a schimbat domiciliul şi de atunci nimeni nu mai ştie nimic de ea, şi nici unde mai stă. De parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Fratele Robert, care până în clipa aceea stătuse tăcut şi ascultase atent lămuririle lui Walter Stuck, a dat cu pumnul în masă şi a strigat:

– Păi, faceţi ceva pentru ca pământul s-o scuipe din ascunzătoare, blestemată să fie!

– Linişteşte-te, frate Robert, nu va fi nevoie s-o căutăm. V-am mai spus că totul e sub control, a zis Walter Stuck, muşcându-şi buzele, ca să nu răbufnească de furie.

Mai mult chiar decât pe ereticii oameni de ştiinţă, el ura ţipetele, care îi aminteau de paznicii de la orfelinatele unde stătuse când era copil.

– Atunci, explică-ne ce vrei să spui.

– Kenneth Kogan a invitat doi tineri de la ŞETA să ia parte la jocul virtual de pe internet şi le-a încredinţat misiunea de a găsi locul unde-i ascunsă Esenţa marelui Mister. Ei ne vor duce până la ea.

– Şi dacă tinerii nu-şi duc misiunea la bun sfârşit?

– Vor căuta s-o găsească hackerii noştri. Au reuşit deja să ocolească dispozitivele de securitate ale programului informatic, iar acum sunt gata să intre în joc...

Fratele Jack l-a întrerupt:

– Eu cred că-i prea primejdios pentru Clubul Gotic şi pentru noi toţi ca tinerii aceştia să ştie că există Esenţa marelui Mister. Până acum, nimeni, cu excepţia Consiliului şi a lui Kenneth Kogan, n-a ştiut nimic despre ea şi puterile ei.

– Fiţi siguri că aceşti tineri n-au sa rămână în viaţă, ca să poată vorbi despre ea.

Misiunea Ouroburos

13

Au introdus codul „scrabble" pe pagina de început a jocului cu enigme fără sfârşit, observând pe loc că personajele virtuale erau tot alături de Carol Ramsey, privind mozaicul înţelepciunii.

– Trebuie să admit că nu suport să stau aici fără voi, a spus Carol, clipind delicat din pleoape.

– Nici noi fără tine, a murmurat Nicholas.

Dar Beth a mers drept la ţintă.

– Trebuie să-ţi spunem ceva, Carol. Ceva ce am făcut fără ştirea ta, dar ce NK şi cu mine am considerat că trebuia să facem singuri.

– V-am mai spus că sunteţi liberi să luaţi propriile voastre decizii.

– Azi după-amiază am fost la birourile FBI-ului, ca să le vorbim despre Fundaţia Univers, a lămurit-o Nicholas.

Carol Ramsey a devenit foarte atentă.

– Şi ce le-aţi spus?

– Nu le-am spus nimic din ceea ce FBI-ul n-ar trebui să ştie. Le-am spus numai istoria fundaţiei şi a membrilor ei, în ideea că astfel ar putea face ceva pentru ca măcar ceilalţi savanţi care fac parte din fundaţie să nu fie şi ei asasinaţi.

– Au mai ucis pe unul, care se numea Lars Murliken. Tocmai s-a anunţat la ştiri.

– O, nu! a exclamat Beth.

– Ne pare foarte rău, Carol. Poate că de-am fi vorbit mai devreme...

Carol i-a consolat pe un ton amabil, dar ferm:

– Nu-i vina voastră. Nici una dintre aceste crime nu-i vina nimănui. Asasinii n-au nevoie ca să ucidă şi de alte motive în afara credinţelor lor diabolice.

– Tu nu ştii cine-s ceilalţi membri ai Fundaţiei Univers care mai sunt în viaţă, Carol? Am putea anunţa poliţia ca să-i protejeze înainte de a fi prea târziu, a insistat Beth.

– Credeţi că, de-aş şti, aş sta aici cu braţele încrucişate, aşteptând ca un nou om de ştiinţă să apară pe lista sinistră a morţilor? Eu nu le cunosc decât pseudonimele, ca şi voi. Singurii care cunoşteau adevăratele nume ale celor nouă studenţi de la Universitatea Cornell care au alcătuit Fundaţia Univers erau chiar ei înşişi. De aceea, asasinul trebuie să fie unul dintre ei.

– Şi detectivul Aldous Fowler crede la fel, a spus Beth.

– Le-aţi spus ceva despre Esenţa marelui Mister şi jocul enigmelor fără sfârşit?

– Doar că Esenţa marelui Mister era tocmai ceea ce căutau răpitorii în casa profesorului Kenneth Kogan, dar că n-avem nici cea mai mică idee despre ce putea fi ea.

– Şi nici măcar nu i-am minţit, a subliniat Beth.

– Jocul enigmelor fără sfârşit nu va ajuta poliţia la descoperirea asasinului, dar va afecta viitorul întregii Esenţe a Misterului. Propriul vostru viitor.

– De aceea nici n-am spus nimic nici despre ea, nici despre joc. Poţi să fii liniştită, Carol, a asigurat-o Nicholas.

Carol a tăcut câteva secunde. Apoi a anunţat:

– Şi eu am o veste pentru voi. Beth şi Nicholas au ciulit urechile. O veste proastă, a continuat Carol. Intruşii pe care i-a detectat dispozitivul de securitate al sistemului au intrat în joc şi acum controlează Umbrele.

– Ce înseamnă că acum controlează Umbrele? a iscodit-o Beth.

– Înseamnă că, de acum înainte, duşmanii noştri vor fi controlaţi de ei, şi nu de programul jocului.

– Ca într-un joc *on-line?*

– Da, ceva asemănător unui joc *on-line*.

– Atunci e şi mai amuzant să scăpăm de ei, ştiind că de cealaltă parte a jocului e cineva la fel de real ca noi! a exclamat Nicholas, mişcându-şi personajul virtual dintr-o parte într-alta, cu arma spaţială în mână.

– Nu va fi chiar aşa de simplu, NK: dacă-s reale, aceste personaje pot fi periculoase. Nu trebuie să aveţi încredere, a spus Carol.

– Dar n-avem altă alegere! Nu-i adevărat? a întrebat Beth.

– Nu, n-avem altă alegere.

– Atunci, să trecem la a doua fază a jocului, a sugerat Beth, care n-avea chef să se mai gândească la această chestiune, cu toate că-i era frică.

– Trebuie s-o găsiţi singuri pe harta New Yorkului pe care v-am dat-o eu.

– Statuia Libertăţii? a întrebat Nicholas.

– Desigur, NK.

– Problema e cum ajungem până acolo, BH.

– Cu asta vă pot ajuta eu, a zis Carol Ramsey. Baza virtuală a ŞETA e în New Jersey, pe malul fluviului Hudson, în faţa insulei Libertăţii. Ajungem imediat la statuie.

– Vom naviga? a întrebat Beth.

– Vom survola apa! a zis Carol.

Iluzionistul

13

Profesorul Jacob Bloom îi aştepta lângă o Alma Mater a înţelepciunii, o sculptură monumentală instalată pe un tron uriaş, cu braţele deschise ca pentru a le ura bun venit.

În spatele fragilului Jacob Bloom, se înălţa Low Memorial Library, un impunător templu neoclasic, a cărui faţadă era alcătuită din coloane groase, cu capiteluri în stil ionic, prima clădire ce făcuse parte din campusul Universităţii Columbia la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Încă nu era ora nouă dimineaţa când domnişoara locotenent Taylor şi detectivul Fowler au urcat prima scară apropiindu-se de profesor. Era un bărbat slab şi mărunţel, cu păr alb şi rar, o frunte doldora de pistrui şi o faţă ascuţită. Mergea de ani de zile sprijinindu-se într-un baston cu mâner aurit.

– Domnul Jacob Bloom? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

Profesorul s-a apropiat, zâmbind.

– Mă bucur să vă cunosc, domnişoară locotenent.

Şi-au strâns mâinile, iar agenta specială FBI i l-a prezentat pe Aldous Fowler.

– Vreau să vă mulţumesc pentru cât de amabil aţi fost, acceptând să ne vedem, domnule profesor.

– Nu mă mai complimentaţi, a răspuns profesorul, lovind aerul cu mâna liberă. Vizita dumneavoastră mă onorează şi sper să vă fiu cât de cât de folos în această situaţie groaznică. De când am aflat de crime şi de dispariţia bătrânului Kenneth, îmi amintesc fără încetare de anii pe

care i-am petrecut împreună la căminul Tannhäuser şi Universitatea Cornell. Ah, domnişoară locotenent, cum mai trece vremea!

Au început să urce scara, pas cu pas.

– Îmi pare rău că trebuie să urcaţi treptele, domnule profesor, nu ştiam că vă folosiţi de baston, a zis domnişoara locotenent Taylor, scuzându-să că alesese să se întâlnească lângă sculptura ce reprezenta Alma Mater.

– Urc şi cobor zilnic aceste trepte de mai bine de 40 de ani, şi în ziua când n-o voi mai putea face singur n-am să mai vin la universitate. Aşa că înţelegeţi de ce trebuie să mă antrenez tot timpul, a glumit profesorul Jacob Bloom, strângând din ochi ca un bătrânel simpatic.

Părea mai bătrân decât în realitate.

În câteva minute, au intrat în biblioteca Low Memorial Library a Universităţii Columbia.

– Aţi mai fost vreodată aici? a întrebat profesorul, după ce au trecut de controlul de acces.

– Nu, e prima dată când venim în această universitate, a răspuns domnişoara locotenent Taylor, pe când Aldous Fowler privea uluit imensa rotondă din interior şi cupola foarte înaltă de deasupra capetelor lor.

– Deşi nu-i vizitat de mulţi turişti, Low Memorial Library e unul dintre edificiile cele mai frumoase din New York City.

– Aici se află biblioteca universităţii? a vrut să ştie Aldous Fowler, care continua să privească uluit de jur-împrejur.

– Din nefericire nu, domnule...

– ... Aldous Fowler.

– O, scuzaţi-mă, domnule Fowler, întotdeauna am reţinut cu mare greutate numele.

– N-are nici o importanţă.

– Şi, cum vă spuneam, din nefericire, biblioteca Universităţii Columbia nu se află aici: în 1934, a fost mutată în Butler Library, edificiul din faţa acestuia. Puţină lume ştie că ea are peste şase

milioane de volume şi e una dintre cele mai importante din Statele Unite.

– Atunci, la ce-i folosită această clădire? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, în vreme ce aşteptau să vină ascensorul.

– La ceva ce înghite totul ca un boa flămând: administraţia, a spus profesorul, zâmbind din nou.

Au urcat cu ascensorul până la etajul întâi şi s-au îndreptat spre o sală de întruniri micuţă, de lângă galeria unde era expusă o amplă colecţie de documente, cărţi şi portrete ce ilustrau istoria universităţii.

Pereţii sălii erau acoperiţi cu biblioteci în care se aflau cărţi vechi, cu tablouri şi jaluzele prin care se ghiceau siluetele celorlalte edificii din campus. În centru se afla o masă rotundă, înconjurată de zece fotolii, iar în fundul sălii se observa un colţ de lectură, cu două lampadare şi patru fotolii mari, din piele.

– Eu obişnuiesc să vin aici când vreau să am linişte. N-are să ne deranjeze nimeni, a spus profesorul Jacob Bloom.

Făcând un gest cu mâna, peofesorul i-a invitat pe domnişoara locotenent Taylor şi pe detectivul Fowler să ia loc pe două fotolii mari din colţul pentru lectură. Apoi, şi-a sprijinit bastonul de o bibliotecă din apropiere şi s-a aşezat cu oarecare greutate în faţa celor doi poliţişti.

– Ei bine, domnişoară locotenent, ce doriţi să aflaţi de la mine? Vă mărturisesc că ultima dată am văzut un agent FBI într-un film şi de atunci au trecut mulţi ani, a spus profesorul, cu un surâs melancolic.

– Am găsit numele dumneavoastră pe lista studenţilor de la Universitatea Cornell care au locuit la căminul Tannhäuser între 1949 şi 1955, şi ne gândim că poate ne-aţi putea spune câte ceva despre fiecare dintre savanţii asasinaţi şi despre dispărutul Kenneth Kogan.

– Într-adevăr, i-am cunoscut pe toţi şi sunt încă uluit de cele petrecute. E ceva sălbatic, brutal, inuman. Cine ar putea face aşa ceva?

Aldous Fowler a deschis un reportofon de buzunar, l-a pus în centrul măsuţei pătrate dintre ei şi a început să ia notiţe.

– Asta şi încercăm să aflăm, domnule profesor, a spus domnişoara locotenent Taylor, scoţând din dosarul ei câteva fotografii. I-a arătat profesorului Jacob Bloom una dintre ele şi a continuat: Trebuie să vă arătăm fotografiile cadavrelor, sper că ne înţelegeţi.

Jacob Bloom a consimţit fără o vorbă.

– Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Profesorul a luat poza şi a privit-o neliniştit. Dar s-a calmat, văzând că omul din fotografie părea mai curând adormit decât mort. Nu era nici cea mai mică urmă de suferinţă pe chipul bărbatului, pe care îl cunoscuse în urmă cu mai bine de 50 de ani.

– E Paul Drester, fără îndoială.

– Aţi fost prieten cu el la Tannhäuser?

– Mă rog, acolo ne cunoşteam cu toţii, firesc, dar n-am fost apropiaţi.

– Ce ne puteţi spune despre el?

– Paul era un tânăr destul de timid. Inteligent şi retras, trecea mai mult neobservat în activităţile desfăşurate în cămin şi universitate; ştiţi ce vreau să zic: petreceri, câte o băută, concursuri sportive, excursii, fete. Spunea că nu-l interesa nimic şi că el venise la Universitatea Cornell să studieze, nu să se distreze.

Domnişoara locotenent Taylor i-a arătat următoarea fotografie.

– Şi acesta?

– Bietul de el! John Seik era un tip grozav, exact contrariul lui Paul. Cunoştea pe toată lumea şi intra în toate încurcăturile. Era amuzant ca un clovn şi, dacă stăteai lângă el, râdeai de nu mai puteai. Şi asta nici măcar nu-i afecta studiile, era strălucit. Avea acelaşi succes şi la examene, şi la fete. John Seik era prieten cu toată lumea şi niciodată n-ar fi fost în stare să facă rău cuiva. Un geniu de neuitat.

Aldous Fowler tăcea, luând notiţe din când în când.

– Un geniu? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

– Da, o fiinţă excepţională, care a ajuns un mare om de ştiinţă. Descoperirile lui referitoare la originile vieţii sunt admirate în întreaga lume. Nici nu-mi explic cum de nu i-au dat premiul Nobel. Fiindca,

dacă cineva îl merita, atunci el era acela. Nu-mi vine să cred că a trecut prin așa ceva, a spus, mișcat, privind fotografia. A pus-o pe masă și a luat fotografia pe care i-o întindea agenta specială a FBI-ului. O, nu! Nu știam că și Lars Murliken a fost ucis, a spus, ducându-și mâna la față.

– L-au ucis ieri în zori, în casa lui din Atlantic City.

– Dar cum e posibil?! Lars Murliken era un om bun, un coleg binevoitor și liniștit. Pe lângă știință, îl pasiona muzica și a făcut parte dintr-o orchestră, una dintre cele mai bune din Universitatea Cornell. Cred că a luat vreo două premii pentru saxofon solo. Ce ființă diabolică poate comite un asemenea masacru? N-are nici o logică, nici o logică. Ochii domnișoarei locotenent Taylor și ai lui Aldous Fowler s-au încrucișat, privindu-se complice, chiar în momentul în care profesorul a luat următoarea fotografie. Adam Grosling? Ce legătură are Adam Grosling cu aceste crime?

– Credeam că ne-ați putea da, poate, o pistă care să pună în evidență o asemenea legătură, a spus domnișoara locotenent Taylor sub privirea plină de speranțe a lui Aldous Fowler.

– Adam Grosling a murit acum câteva luni în casa lui din Long Island, după ce trăise paralizat peste douăzeci de ani în urma unui accident.

– Asta știm, domnule profesor.

– N-a avut niciodată prea mult noroc.

– Ce ne puteți spune despre el?

– Nu prea multe. A făcut o pauză, ca și cum ar fi răscolit printre amintiri. Adam Grosling era pe atunci un tânăr destul de ciudat, complexat și nesigur, aș zice eu. Poate nu era chiar atât de solitar ca Paul Drester, dar ori de câte ori era printre studenți, tăcea. Poate că-și închipuia că pe nimeni nu interesa ceea ce ar fi putut spune el. Era obsedat de mintea omenească, de cum funcționa aceasta. Unii studenți spuneau că părea un zombi, din cauză că era mereu îngândurat. Cu siguranță că niciodată n-a putut trece peste moartea tatălui său. A fost o mare lovitură pentru el.

Domnişoara locotenent Taylor şi-a îndulcit glasul ca şi cum s-ar fi temut să nu-l deştepte pe Jacob Bloom dintr-o transă hipnotică; privea parcă spre infinit.

– Dar cum a murit tatăl lui Adam Grosling, domnule profesor?

– Nu ştiţi?

Domnişoara locotenent Taylor şi Aldous Fowler şi-au încrucişat din nou privirile.

– Nu, domnule profesor, spuneţi-ne, vă rugăm.

– Şi-a tăiat capul cu propria-i ghilotină. Printre studenţi se zvonea că se credea posedat de diavol, dar nimeni n-a aflat vreodată amănuntele istoriei. Adam Grosling a urmat vreme de câteva luni un tratament psihiatric. Era primul său an de rezidenţă la Tannhäuser şi în perioada aceea a fost cel mai strălucit student din întreaga Universitate Cornell, în ciuda sinuciderii tatălui său. Apoi a devenit cel mai bun neurolog din Statele Unite, până a căzut de pe cal şi şi-a frânt coloana vertebrală în mai multe locuri.

– L-aţi mai văzut după ce aţi absolvit universitatea?

– L-am văzut odată vorbind la televiziune despre incredibilele capacităţi ale creierului omenesc, dar de atunci au trecut peste 30 de ani. Înainte de a veni la New York City, am fost profesor la Universitatea Memphis, în statul Tenessee. Nu m-am mai întâlnit niciodată cu vreun coleg de la căminul Tannhäuser. Aşa-i viaţa, ajungi să cunoşti mulţi oameni, să-i apreciezi şi pe urmă nu-i mai vezi niciodată.

O nouă fotografie a trecut din mâinile domnişoarei locotenent Taylor în ale profesorului. Acesta a apropiat-o de ochi, ca s-o vadă mai bine. N-o cunoştea pe femeia moartă pe care i-o arăta agenta specială a FBI-ului.

– Aceasta trebuie să fie doctoriţa de la Centrul Grosling, despre care a vorbit directorul FBI la conferinţa de presă.

– Aţi văzut-o vreodată?

– Nu, niciodată, a spus profesorului fără ezitare. Din cauza ei se fac cercetări asupra vieţii private a lui Adam Grosling?

– Despre viaţa privată a lui Adam Grosling nu se fac cercetări, domnule profesor. Dar suntem informaţi că a fost protectorul defunctei doctoriţe Katie Hart şi căutăm orice soi de legătură între moartea lui şi sustragerea creierelor de la savanţii asasinaţi.

– Mă tem că nu vă pot da nici o mână de ajutor. Nu ştiu nimic în acest sens.

– Şi ce ne puteţi spune despre dispărutul Kenneth Kogan?

Profesorul a privit fotografia şi un zâmbet binevoitor i-a apărut pe buze.

– Era cel mai bun dintre noi toţi. Nu cred că a mai existat în întreaga istorie a Universităţii Cornell cineva atât de înţelept şi ingenios ca el. Ştia totul despre orice, era o adevărată enciclopedie ambulantă, şi era în stare să creeze aparatele şi maşinăriile cele mai neobişnuite şi nebănuite.

– Inventator?

– Mult mai mult decât atât. Eu aş zice că era un adevărat geniu. Când am aflat că lucra pentru proiectele NASA de călătorii spaţiale, m-am bucurat pentru el. Spunea mereu că avea să călătorească până la un castel înălţat pe stele.

– Un castel înălţat pe stele, domnule profesor? Nu vi se pare o idee cam copilărească?

– Kenneth Kogan a fost întotdeauna ca un copil, deşi presupun că vorbele lui erau o simplă metaforă, un mod de a spune că el avea să călătorească în spaţiu. Staţia spaţială MIR putea fi foarte bine acest castel înălţat pe stele, pe care el îl intuia drept ceva posibil.

– Poate că aveţi dreptate, domnule profesor. Dar spuneţi-mi, cum vă explicaţi faptul că toţi oamenii de ştiinţă asasinaţi şi dispărutul Kenneth Kogan au fost studenţi ai Universităţii Cornell şi au locuit la căminul Tannhäuser în aceiaşi ani, cu excepţia doctoriţei Hart?

Profesorul Jacob Bloom s-a încruntat ca şi cum pentru a răspunde la această întrebare trebuia să reflecteze profund şi să facă un mare efort mental. A tăcut, gânditor, iar în cele din urmă a răspuns:

– Îmi pare rău, domnișoară locotenent, dar nu știu să vă răspund la întrebare. Să mă ajute Dumnezaeu să vă pot da un răspuns convingător, dar nici eu nu izbutesc să înțeleg ce a provocat acest dezastru. Știu numai că erau cu toții niște genii ale științei.

– Ca specialist în istorie antică și simbologie criptică, vă spune ceva acest cuvânt, domnule profesor? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, arătându-i altă fotografie, pe care apărea palma deschisă a doctoriței Hart, în care se vedea cuvântul „Kot" însemnat cu fierul roșu.

Ochii lui Jacob Bloom s-au strâns, îngroziți.

– O, Dumnezeule! Cum i-au putut face așa ceva?

– Semnul apare la fiecare cadavru în palma dreaptă. Vă rugăm să ne ajutați să aflăm ce înseamnă.

– Un cuvânt ca acesta poate avea multe înțelesuri, sunt doar trei litere.

– Specialiștii de la FBI cred că nu-i decât un cuvânt ca oricare altul. Pe Google apar milioane de intrări ale cuvântului „Kot".

– Apare cumva și accentul circumflex pe litera „o"? a întrebat profesorul, împungând fotografia cu arătătorul.

– Nu, accentul circumflex nu apare în nici una dintre aceste referiri, am verificat eu însumi pe internet, a spus Aldous Fowler, care tăcuse până atunci.

– Codul, dacă într-adevăr e o criptogramă, putea să aibă o legătură cu accentul circumflex, deși e greu de aflat.

– Dacă vă folosește la ceva, ieri am primit un telefon anonim de la un bărbat care mi-a spus că el era Kot.

– Nu cred că-i doar un nume propriu, mai ales când se pot găsi atâtea la o simplă căutare pe Google. Cuvântul ăsta trebuie să aibă un sens, un înțeles cu care asasinul își revendică crimele. Altfel nu l-ar folosi. Cred că vă provoacă să dezlegați misterul pe care numai el îl cunoaște.

– Unele dintre direcțiile noastre de cercetare coincid cu această teorie, domnule profesor. Dar noi ne întrebăm și dacă nu cumva e

posibil ca victimele, savanţii ucişi, să fi cunoscut înţelesul acestui cuvânt.

– Vă gândiţi la o răzbunare?

– E ceva ce încă n-aţi văzut, domnule profesor, a spus domnişoara locotenent Taylor, fără să răspundă la întrebare. Vă rog să priviţi cu atenţie şi acest simbol, a adăugat, oferindu-i o ultimă fotografie.

– Par doi şerpi în poziţie defensivă, a răspuns profesorul.

– Detectivul Fowler crede că-i o simetrie, nu-i aşa, Aldous?

Aldous Fowler şi-a dres glasul:

– Mă rog, da. Am îndrăznit să încerc să dau acestui semn o explicaţie şi mi-am zis că e un simbol simetric, alcătuit din două părţi egale, deşi stau faţă în faţă.

– Aveţi cunoştinţe de simbologie criptică, domnule Fowler?

– Nu, nu, deloc, am făcut doar interpretarea cea mai raţională cu putinţă. Ambii şerpi sunt identici şi par să se înfrunte. Dumneavoastră aţi precizat mai bine ca mine: poziţia celor doi şerpi e defensivă.

– Vă felicit pentru raţionament, domnule detectiv. Într-adevăr, e un simbol simetric, pe care noi, experţii, îl numim de echilibru absolut. Aceşti doi şerpi reprezintă două forţe opuse în perfectă armonie: binele şi rău, ziua şi noaptea, lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, divinul şi demonicul, *yin* şi *yang* din filosofia asiatică. Profesorul a făcut o pauză, ca şi cum ar fi vrut să reia un argument. Dar, în acest caz, eu aş zice că poziţia defensivă a celor doi şerpi are propria ei semnificaţie, care merge dincolo de simpla dualitate a elementelor contrarii, deşi egale.

– Nu vă înţeleg, a spus domnişoara locotenent Taylor.

– Vreau să spun că poziţia defensivă a şerpilor, în ale căror trupuri ridicate intuim o tensiune stăpânită, arată că fiecare din ei aşteaptă atacul definitiv al celuilalt. Iar dualitatea, departe de a fi armonioasă şi paşnică, cum se întâmplă în simbolurile de echilibru absolut, e un conflict constant, o luptă neîntreruptă şi tăcută, care va avea până la urmă un singur învingător.

– Ucigaşul în faţa victimelor lui, a spus Aldous Fowler, ca şi cum gândea cu glas tare.

– Da, acesta ar putea fi un exemplu corect. Dar trebuie să ştim ce forţe egale şi contrarii se înfruntă în acest război, la capătul căruia una din ele o va învinge pe cealaltă într-o ultimă înfruntare mortală.

– Toate victimele asasinatelor sunt mari oameni de ştiinţă; credeţi că una din forţele despre care vorbiţi, domnule profesor, ar putea fi ştiinţa? a întrebat Aldous Fowler.

– Aveţi o intuiţie demnă de invidiat, domnule Fowler. Eu sunt sigur că da, că ştiinţa e unul din aceşti şerpi întârâtaţi. Aş îndrăzni chiar să presupun cine poate fi celălalt, a spus profesorul, creând un nor de mister deasupra poliţiştilor.

– Alt savant rival ori răzbunător, s-a aventurat să facă speculaţii domnişoara locotenent Taylor, ca să-şi aducă propria contribuţie la dezbatere.

– Religia, a susurat profesorul Jacob Bloom, ca şi cum se temea să nu-l mai audă cineva.

– Religia? Ce religie? l-a iscodit domnişoara locotenent Taylor, buimăcită.

– Oricare dintre ele, în formele ei de credinţă cele mai radicale.

– Puteţi fi mai explicit, domnule profesor?

Jacob Bloom şi-a schimbat poziţia în fotoliu. Piciorul bolnav începea să-l supere.

– Înfruntările dintre ştiinţă şi religie sunt tot atât de vechi ca şi specia umană. Ambele au aceeaşi pretenţie: să explice lumea, viaţa, sufletul, zeii, universul. Dar metodele şi postulatele lor au fost mereu radical diferite. Pentru religii, nu există decât un adevăr revelat, care nu admite discuţii ori dezbateri; pentru ştiinţă, totul e nesigur şi discutabil, chiar şi demonstraţia de laborator. Istoric vorbind, religiile au tratat ştiinţa într-un mod violent şi nemilos. În triburile primitive, vrăjitorii îşi impuneau puterea, trezind teama cu ajutorul ameninţării şi magiei, sacrificând chiar fiinţe omeneşti lipsite de apărare, pentru a linişti furia zeilor. În Roma clasică, ghicitorii şi nigromanţii hotărau asupra vieţii şi morţii celor care se răzvrăteau împotriva credinţelor lor doar suflând câte o ameninţare la urechea împăratului. Iar în Evul

Mediu, Inchiziţia îi ardea pe rug pe toţi cei care îndrăzneau să pătrundă misterele naturii şi cosmosului.

– În acest simbol e ceva medieval, nu credeţi, domnule profesor? a întrebat Aldous Fowler.

– Poate că simbologia criptică n-a fost în nici o altă epocă mai expresivă şi mai dezvoltată ca în Evul Mediu. Dar acest fapt s-a datorat doar unei simple chestiuni de supravieţuire. Orice om care nu era de acord cu doctrina Bisericii putea sfârşi pe rug şi nu-l apărau decât societăţile secrete şi simbologia criptică. Totuşi, simbolurile sunt forma de expresie cea mai simplă pe care o cunoaştem. În toate timpurile, omul a avut nevoie să-şi reprezinte ideile în imagini, ca să facă din ele ceva real şi tangibil. Aceasta este adevărata origine a artei şi a scrisului. La urma urmelor, un simbol nu-i decât o imagine cu înţeles ascuns.

– Precum cuvântul „Kot" şi şerpii aceştia.

– Aşa-i. Esenţial e întotdeauna înţelesul. Apoi a întins braţul către detectiv şi a adăugat: Daţi-mi blocnotesul şi pixul dumneavoastră, domnule Fowler.

Aldous Fowler i-a dat profesorului pagina pe care lua notiţe şi încă una, nescrisă.

– Am să vă dau un exemplu care vă poate ajuta să înţelegeţi mai bine.

Şi-a mişcat pe hârtie mâna care, deşi îi tremura uşor, n-a tulburat precizia liniilor trase cu pixul. Când a terminat, le-a arătat rezultatul.

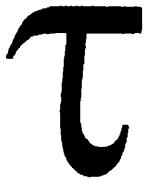

– Iată, desenez acest simbol şi cu toţii ştim că e litera grecească *tau;* deci, înţelesul ei nu-i nici criptic, nici ocult, ci cunoscut de toţi. Dar eu îi pot atribui acestei litere şi alt sens, astfel încât, în loc de *tau,* ea să reprezinte simbolic o societate secretă. În această situaţie, e clar că, dacă ar primi un mesaj cu acest simbol, un membru al acelei societăţi secrete ar şti că trebuie, să spunem, să se ducă la locul de întâlnire stabilit. Dar nici dumneavoastră, nici eu n-am ajunge să cunoaştem niciodată acest sens al simbolului. În fond, nu-s decât limbaje secrete pe care le pot cunoaşte doar cei iniţiaţi. Un exemplu limpede în acest sens e limbajul alchimiştilor. Pe acesta îl puteau înţelege doar alchimiştii, care erau iniţiaţi în sensurile simbolurilor din acel limbaj.

Domnişoara locotenent Taylor şi-a arătat îndoielile:

– După dumneavoastră, asasinul însemnează palmele victimelor lui cu stigmatul „Kot" şi cu şerpii întărâtaţi nu pentru a ne provoca să-l descoperim, ci pentru a transmite un mesaj altora care, ca şi el, cunosc sensul acestor semne.

– După părerea mea, e limpede că, atunci când le face vizibile, autorul stigmatelor urmăreşte un dublu ţel. Pe de o parte, transmite un mesaj altora, dovedind că el, şi nu altcineva, e adevăratul autor al crimei; pe de alta, el e cu siguranţă conştient că oferă piste importante poliţiei şi că aceasta poate, până la urmă, să-i descopere adevărata identitate, dacă izbuteşte să înţeleagă sensul criptic al simbolurilor folosite de el. Deci asasinul e, probabil, foarte sigur că, în ciuda informaţiei pe care el însuşi o transmite, nu-l veţi prinde.

– Vă dă prin minte vreun înţeles care ne-ar putea fi de folos, domnule profesor? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

Acum înţelegea mai bine greutăţile pe care le presupunea terenul pe care păşeau.

– Aşa cum v-am spus mai înainte, dualitatea istorică religie–ştiinţă nu a atins niciodată echilibrul până în secolul trecut, dar ele s-au menţinut constant în tensiune, ca şi aceşti şerpi întărâtaţi în poziţie defensivă. Iar dacă priviţi cum apare în acest stigmat litera „t" din

cuvântul „Kot", observați că ea conține cele două elemente ale cruciadei: crucea și spada. Nu cred să greșesc prea mult spunându-va că în spatele crimelor stă o societate secretă cu caracter religios și fanatic, care dorește să biruie știința, înainte ca descoperirile făcute de ea să le vină de hac membrilor ei. Asta a fost întotdeauna cea mai mare temere a religiilor: capacitatea ființei umane de a explica totul. Din nefericire, în prezent apar din nou multe mișcări religioase, care luptă pentru reîntoarcerea la principiile cele mai radicale ale credinței lor, oricare ar fi aceea.

– Aveți idee cărui fapt i se datorează acest fenomen? a întrebat Aldous Fowler, încântat de explicațiile profesorului.

– Eu însumi m-am întrebat de multe ori, mai ales acum, când lumea întreagă e prinsă în teribile și crude cruciade religioase, care au reușit să terorizeze întreaga omenire. Pentru mine, marea eroare a vremurilor noastre e că încă mai există oameni care vor să explice secolul al XXI-lea prin idei și credințe vechi de peste două mii de ani, când omul era ignorant ca un nou-născut. De aceea, eu cred că asasinul trebuie căutat în această zonă.

– Într-o societate secretă?

Profesorul Jacob Bloom a fost categoric.

– Fără cea mai mică urmă de îndoială. Înseși stigmatele de foc din palmele victimelor o indică. Printre altele, Inchiziția îi pedepsea pe eretici, însemnându-le în palmă o cruce, semnul sigur și de neșters al păcatelor comise.

– Câte societăți secrete credeți că pot acționa în Statele Unite, domnule profesor?

Buzele lui Jacob Bloom s-au strâns într-o strâmbătură evazivă.

– Când vorbim despre adevărate societăți secrete e imposibil de avansat o cifră, fiindcă nimeni nu știe nimic despre existența lor, cu excepția propriilor membri. Dar eu nu cred că-s prea multe. Cum v-am spus și înainte, existența societăților secrete își avea rațiunea în epocile când cetățenii erau grav persecutați pentru ideile pe care le exprimau. Era singurul mod de a sta în umbră pentru a-ți salva pielea, dacă îmi

permiteți să mă exprim astfel. În țările libere și democratice ca a noastră, sunt mai multe societăți secrete decât ne închipuim și chiar secte religioase; dar pe lângă faptul că-s un anacronism, ele constituie un pericol grav la adresa tuturor. Nici o persoană cu scopuri licite și nobile n-are nevoie să se ascundă în spatele unei societăți secrete ori al unei secte.

– Știți cumva dacă Paul Drester, John Seik, Lars Murliken, Adam Grosling și Kenneth Kogan au aparținut unui grup de studenți de la Universitatea Cornell ori căminul Tannhäuser?

– În toate universitățile din Statele Unite a existat tradiția sănătoasă ca studenții să se unească în cluburi, grupări, frății, platforme, cercuri ori *colleges,* cu scopuri foarte diverse: educative, culturale, sportive, muzicale, ideologice, filantropice, ori chiar politice și religioase. Dar, după cât știu eu, nici unul dintre studenții de la căminul Tannhäuser, pe care i-ați citat, n-a participat activ la ele. Lars Murliken a făcut parte dintr-o orchestră de jazz.

– Și din Fundația Univers? a insistat agenta FBI.

– Nu, nu știu, deși nu cred că-i posibil. Erau studenți și atât.

– Dar ceva trebuia să-i fi unit. Ceva ce împărtășeau numai ei și pentru care au fost asasinați. Ce credeți că puteau avea în comun, domnule profesor?

Jacob Bloom n-a avut nevoie să-și gândească răspunsul.

– Mințile lor geniale.

Clubul Gotic

13

Senatorul Vilmut Whitaker aștepta nerăbdător într-o capelă din apropierea sălii de Consiliu să depună jurământul pe ritualurile și normele secrete ale Clubului Gotic. Purta o rasă albă cu gluga lăsată

pe spate, un brâu negru legat la cingătoare şi sandale din piele neagră în picioare. Era singur şi îngenunchease cu braţele în cruce şi legat la ochi în faţa unei mari reproduceri în aur a simbolului înfruntării şerpilor. Statul neclintit ore la rând în acea poziţie, meditând în totală singurătate şi tăcere la însemnătatea onoarei imense care i se făcea, era o parte esenţială din ritualul iniţierii. Era momentul deciziei definitive, al angajamentului sacru pe care nu-l mai putea rupe niciodată, doar dacă era dispus să plătească o asemenea trădare cu propria-i viaţă. Mai avea, totuşi, vreme să dea înapoi, refuzând să intre în Clubul Gotic şi să se bucure de secretele şi privilegiile lui, de puterea supremă asupra lumii. Fratele Wilson îi explicase amănunţit ritualurile şi normele acestui ordin secret. Ei erau adevăraţii îngeri ce urmau să vestească noua împărăţie a cerurilor, vocile singurului lor dumnezeu pe Pământ, cruciaţii care luptau împotriva ereziilor ştiinţei, spadele care aveau să-i descăpăţâneze pe eretici fără cea mai mică milă, şerpii credinţei, care aveau să-l distrugă, o dată pentru totdeauna, devorându-l, pe eternul său duşman: şarpele raţiunii. Sosise momentul biruinţei asupra perversităţii rasei omeneşti şi libertăţii ei insolente. Atunci, simbolul confruntării şerpilor avea să devină adevăratul chip al dumnezeului lor.

A auzit scârţâitul uşii ce se deschidea în capelă şi a rămas nemişcat până ce fratele Wilson a venit lângă el, cu o rasă neagră de călugăr pe braţul drept, din care atârna alt brâu de piele.

– Eşti pregătit să depui jurământul sfânt?

– Da, sunt gata.

– Ai meditat la această hotărâre?

– Am meditat în singurătate, în această capelă sacră, iar voinţa mea e fermă şi sinceră.

– Şi sufletul tău?

– Sufletul meu e gata să primească rasa de călugăr şi simbolul frăţiei voastre.

– Atunci, ridică-te în picioare, ia torţa şi mergi în stânga mea. Eu am să te prezint Consiliului Suprem al ordinului.

Cei doi bărbaţi au ieşit din capelă şi, după ce au parcurs un scurt pasaj întunecos, s-au oprit în faţa celor două canaturi ale unei uşi mari de lemn, întărită cu o arcadă groasă din piatră.

Fratele Wilson a ciocănit puternic în uşă cu un inel din fier. Dinăuntru se auzea vocea gravă a fratelui Benson:

– Cine bate la uşile templului nostru?

– Un frate credincios.

– Şi cine te întovărăşeşte?

– Un bărbat puternic, care doreşte să jure credinţă ordinului nostru.

– Cunoaşte ritualurile şi ceremoniile noastre?

– Chiar eu l-am instruit.

– Şi tu vei răspunde cu viaţa dacă el încalcă acest jurământ?

– Jur că-mi voi pune capăt vieţii, aşa cum impune ritualul nostru celui ce garantează pentru un discipol trădător, tăindu-mi singur capul cu ghilotina.

– Care este numele discipolului tău?

– Vilmut Whitaker.

Cele două canaturi mari s-au deschis, dar Vilmut Whitaker a rămas lângă fratele Wilson, în faţa mesei. Unsprezece călugări cu glugile trase pe cap, purtând rase de culoare neagră, îl priveau cu ochii lor negri şi adânci.

– Tu eşti Vilmut Whitaker? a întrebat sec fratele Benson, singurul dintre călugări care stătea în picioare în sala capitulară.

– Acesta mi-e numele!

– Ce te aduce la noi?

– Credinţa mea de nestrămutat în puterea dumnezeului vostru.

– Renunţi la tot pentru a primi totul de la el?

– Da, renunţ.

– Scoate-ţi, atunci, rasa albă, care simbolizează viaţa ta anterioară.

Vilmut Whitaker a dat torţa unui bărbat uriaş şi chel, care juca rolul maestrului de ceremonii, şi-a dezlegat brâul ce-i înconjura talia, şi-a scos pe cap rasa albă de pe el şi a rămas cu corpul slab complet gol în faţa călugărilor din Consiliu.

– Acum, că ai renunțat la legăturile cu lumea, îți poți acoperi trupul gol cu rasa neagră a frăției noastre.

Fratele Wilson i-a oferit tunica pe care o adusese și l-a ajutat s-o îmbrace. Apoi i-a dat brâul, ca să și-l lege în jurul taliei. Când a terminat de făcut nodul, toți călugării care stăteau jos s-au ridicat în capul oaselor.

– Porțile închise ale templului nostru sfânt s-au deschis numai pentru tine, frate Whitaker. Dacă ai să ne trădezi vreodată, noi îți vom deschide porțile propriului tău mormânt, a spus fratele Benson.

– Aș accepta moartea ca pe un balsam pentru chinurile conștiinței mele, de-aș ajunge vreodată să trădez ordinul.

– Apropie-te!

Cei doi călugări au trecut pragul sălii capitulare și s-au dus în centrul ei, în fața fraților Benson și Walter.

– Poți să depui jurământul, a spus fratele Benson, oferindu-i o carte veche, închisă, care conținea normele și ritualurile secrete ale ordinului.

Vilmut Whitaker a tușit, ca să-și dreagă glasul.

– Jur să păstrez și să respect normele și ritualurile Clubului Gotic cu puterea credinței mele în dumnezeul nostru! Jur că voi lupta până la moarte pentru cauza dreapta a frăției noastre! Și jur că mutenia se va înstăpâni pe glasul meu, întunericul pe ochii mei și tăcerea pe urechile mele!

– Jurământul tău ne mulțumește, frate Vilmut, dar fii sigur că, dacă îl încalci, ți se va arde limba până nu va mai rămâne nici urmă din ea, ți se vor scoate ochii și ți se vor tăia urechile fără cea mai mică urmă de milă.

– Așa să fie!

Fratele Benson a luat de pe masă un lanț și un medalion din aur cu simbolul șerpilor întârâtați și l-a pus la gâtul noului călugăr al ordinului.

– De-acum înainte ești de-ai noștri, te felicit în numele Consiliului Suprem al Clubului Gotic. Poți să-ți scoți bandajul de pe ochi.

Emoţionat, Vilmut Whitaker şi-a scos bandajul şi a prins între degete medalionul cu cei doi şerpi aşezaţi faţă în faţă, etern întărâtaţi unul împotriva celuilalt. Atunci a văzut, cu orgoliu, că adevăratul chip al dumnezeului lor era al diavolului.

Partea
a-III-a

„Monștrii minții"

1

O agentă i-a dat domnișoarei locotenent Taylor o notă în care Samuel Clark Moore, portarul de la căminul studențesc Tannhäuser din Universitatea Cornell, o ruga să-l sune urgent la numărul telefonic pe care i-l indica.

– A sunat demult? a întrebat domnișoara locotenent Taylor.

– A sunat de mai multe ori, ultima oară acum cinci minute. I-am spus că dumneavoastră și detectivul Fowler erați într-o ședință și că era imposibil să vă chem la telefon.

– Te superi dacă îl suni tu, Aldous? Eu trebuie să ies un moment.

Domnișoara locotenent Taylor s-a pierdut în fundul coridorului, pe când Aldous Fowler a intrat iar în birou, s-a așezat la masă și a format numărul de telefon.

– Căminul studențesc Tannhäuser.

– Tu ești, Samuel?

– Bună ziua, domnule detectiv! Credeam ca ați uitat de mine.

– Nu ți-am putut răspunde la telefon, îmi pare rău.

– Nu contează. Am vești bune pentru dumneavoastră, domnule Fowler, a spus Samuel Clark Moore, fără să-și ascundă satisfacția.

– Ai găsit ceva din ceea ce căutam?

– Eu aș spune că am găsit exact ceea ce căutați.

– Felicitări, Samuel, tocmai ai câștigat medalia meritului civil.

– Chiar așa? a întrebat cu umor portarul.

– Să vedem mai întâi despre ce-i vorba.

– E o veche fotografie în sepia, cam deteriorată, dar suficient de clară pentru a se distinge limpede chipurile unui grup de nouă studenţi care au locuit la Tannhäuser în anul 1955.

Aldous Fowler s-a cutremurat de parcă un spectru i-ar fi atins mâna.

– Ai izbutit să-i identifici pe toţi?

– Cred că da; în plus, pe trupul fiecăruia, sub cap, e ceva ciudat.

– Haide, Samuel, spune-mi odată despre ce-i vorba.

– Sunt cuvinte, domnule detectiv. Nouă cuvinte, unul de fiecare student. Vă trimit imediat o notificare pe fax, dacă îmi spuneţi la ce număr.

– Aşteaptă un moment, nu ştiu numărul de fax de la FBI, a spus detectivul, căutându-şi carnetul şi pixul. Apoi a adăugat: Ţi-l dau mai târziu. Acum spune-mi numele fiecărui student şi cuvântul care îi corespunde, trebuie să fie un pseudonim.

– Da, e posibil. Primul este Kenneth Kogan, iar cuvântul e „Piatră"; al doilea este Paul Drester, iar cuvântul e „Lumină"; al treilea este John Seik, iar cuvântul e „Stea"; al patrulea este Adam Grosling, iar cuvântul e „Go..."

S-a făcut tăcere, apoi a urmat un soi de gâlgâit.

– Samuel? Samuel, eşti acolo? Ce-i cu tine? Samuel?! Samuel?! a strigat detectivul.

Dar Aldous Fowler n-a izbutit să audă în receptorul telefonului decât ultimul horcăit agonic al unui nou cadavru.

– L-au omorât! Ticăloşii ăştia l-au omorât! a strigat Aldous Fowler cu faţa vizibil alterată de furie, de cum domnişoara locotenent Taylor a intrat în birou.

– Despre ce vorbeşti? l-a întrebat domnişoara locotenent, speriată.

– L-au omorât pe Samuel!

– Portarul de la Tannhäuser?

– L-au strangulat în timp ce vorbea cu mine la telefon!

– Fir-ar să fie, Aldous! Mă simt de parcă noi l-am fi condamnat la moarte, a spus domnișoara locotenent Taylor, trântindu-se, abătută, într-unul dintre fotoliile din fața mesei de lucru.

– Cum să fi bănuit că avea să se întâmple așa ceva?! Ticăloșii ăștia ne-au urmărit ei pe noi, în loc să-i fi urmărit noi pe ei.

– Da, cumplită ironie a sorții, dar acum nu mai putem face nimic pentru el.

– Ba am putea face ceva.

– La ce te gândești?

Aldous Fowler s-a înflăcărat.

– Putem să-i răzbunăm moartea! Și moartea lui Paul Drester, a lui John Seik, a doctoriței Hart, a lui Lars Murliken, a bietului Samuel și chiar a lui Kenneth Kogan! După această întâmplare, eu nu mai cred că ar putea fi în viață.

– Liniștește-te, Aldous, suntem polițiști, nu îngerii răzbunării. Justiția se va ocupa să-i pedepsească.

– Justiția?! a strigat detectivul. De ce nu-l întrebi pe Samuel? Haide, domnișoară locotenent, întreabă-i pe morți dacă vor să li se facă dreptate! De ce nu-i întrebi pe toți cei ce au fost asasinați pe lumea asta ce-ar face cu călăii lor? De-ar putea, s-ar ridica din morminte și i-ar distruge fără nici o milă.

– Asta ai vrut tu să faci cu asasinul prietenului tău, Tom? s-a mirat domnișoara locotenent Taylor.

Știa că Aldous trebuia să se descarce, să-și vomite durerea pe care o simțea acum, când cicatricile din copilărie sângerau din nou.

– Da, și aș fi făcut-o de o mie și una de ori, a spus, dezamăgit.

– Te simți mai bine?

Aldous Fowler și-a ascuns fața în mâini, a respirat adânc și a spus:

– Am sunat la poliția din Ithaca. Ne contactează de cum află ceva.

– Bietul Samuel, era un băiat simpatic.

– Sunase ca să ne spună că găsise o fotografie din anul 1955, cu cei nouă studenți de la Universitatea Cornell pe care îi căutam. Mi-a spus că deasupra capului fiecărui student e un cuvânt. Voia să-mi

trimită o copie a fotografiei prin fax, dar eu nu știam numărul de fax al FBI-ului. Am preferat să-ți aștept întoarcerea.

– Fir-ar să fie, fir-ar să fie! Eram la sfârșit, iar acum trebuie s-o luăm de la capăt.

– I-am cerut să-mi spună numele studenților și pseudonimul fiecăruia, dar n-a ajuns decât până la al patrulea de pe listă, a spus Aldous, întinzându-i domnișoarei locotenent Taylor carnetul în care își notase numele.

Domnișoara locotenent Taylor a examinat lista câteva clipe.

– Sunt numai cei care au murit ori au fost asasinați.

– Tocmai îmi spunea numele lui Adam Grosling și n-am mai putut auzi decât că pseudonimul lui începea cu silaba „Go". Cred că în clipa aceea au...

Domnișoara locotenent Taylor s-a ridicat și a căutat printre hârtiile de pe masă. A luat un raport, scris chiar cu mâna ei, și l-a consultat câteva secunde. Brusc, a exclamat:

– Gotic! Pseudonimul lui Adam Grosling era Gotic! E singurul cuvânt care începe cu silaba „Go" pe lista cu pseudonime, dată de copii.

– Și la ce ne mai ajută să știm asta? Toți studenții de la Universitatea Cornell care apar pe listă au murit, iar noi tot nu știm nimic despre membrii Fundației Univers care mai sunt încă în viață. Printre ei se află nu numai următoarea victimă a Iluzionistului, ci și, probabil, chiar asasinul.

Soneria telefonului de pe masă i-a întrerupt.

– Răspund eu, a spus domnișoara locotenent Taylor.

– Ați găsit trupul?

– Avea vreo fotografie la el?

– Anunțați-i părinții.

– De acord, țineți-mă la curent în orice moment.

Domnișoara locotenent Taylor a închis telefonul și a lăsat să-i scape un oftat.

– Lângă cadavru n-au găsit nici o fotografie, doar o baltă mare de sânge.

– N-a murit strangulat?

– Nu, i-au tăiat capul.

Legenda ascunsă

1

Pe ecranele calculatoarelor, Nicholas şi Beth au putut vedea o imagine digitală perfectă ce reprezenta Statuia Libertăţii şi, dincolo de ea, în depărtare, zgârie-norii din New York City, înălţându-se spre cer ca o cetate medievală inexpugnabilă.

– Ar fi bine să rămânem cât mai mult împreună şi să ne apropiem cât mai repede pe apă de malul insulei. Odată ajunşi acolo, o să urcăm, ca să ajungem la torţă. Dacă enigma spunea că flacăra a venit de pe mare, acolo şi trebuie s-o căutăm, a propus Nicholas, asumându-şi rolul de şef al expediţiei.

– Esenţa marelui Mister? a întrebat Beth.

– Aşa spune legenda, nu?

Carol tăcea. Nu ea trebuia să ia decizii.

– Începe numărătoarea inversă în vederea decolării: trei, doi, unu, zero.

Au accelerat glisoarele în acelaşi timp, ca la startul într-o cursă de formula unu. Au survolat fluviul Hudson în linie dreaptă şi au străbătut rapid cei câţiva kilometri care îi despărţeau de insulă. Apropiindu-se, glisorul lui Nicholas a început să urce, urmat de Beth şi Carol, până a ajuns la înălţimea torţei pe care statuia o ţinea în mână. Flacăra aurie a libertăţii se afla în faţa lor. Dar, în acel moment, au auzit câteva împuşcături, urmate de mai multe fluierături înspăimântătoare, care păreau să le spargă timpanele.

– Se trage în noi! Cineva trage în noi din torță! a țipat Nicholas, simțind cum îi fierbea sângele în vene.

– Sunt Umbrele, NK, ne așteptau! a strigat Carol.

– GPS-ul meu a detectat trei la ferestrele din coroană! a spus Beth.

– Trebuie să ne despărțim, înainte să-și atingă ținta!

Acestea fiind zise, Nicholas și-a scos arma spațială și s-a aruncat spre capul statuii, hotărât parcă să se lovească de ea. Rafalele pistolului său erau ca niște lasere fine: produceau un șuierat, iar când se loveau de coroana statuii săreau scântei din metal.

– Am nimerit-o! Am nimerit o Umbră! a strigat Nicholas, văzând că pe una dintre ferestre ieșise o vâlvătaie care se stinsese iute în aer, urmată de un urlet insuportabil.

– Le-ai văzut, NK? Le-ai putut vedea? a întrebat în gura mare Beth, ca și cum era cu adevărat departe de Nicholas. Amândoi erau atât de concentrați asupra jocului virtual, că uitaseră realitatea.

– Da, da, le-am văzut! Sunt, sunt ca niște fantome, niște ființe sinistre, cu pelerine negre și măști sub care își ascund chipurile.

Beth și Carol au pus și ele mâinile pe arme și s-au apropiat de coroana statuii, înconjurând-o, curajoase, cu glisoarele lor antigravitaționale și trăgând fără preget. Gloanțele Umbrelor zburau ca niște săgeți otrăvite în jurul lor, până ce două limbi de foc au explodat în ferestre și două chiuituri lugubre ca de vampir s-au stins în interiorul coroanei.

– I-am învins! Am terminat cu ei! a strigat Beth, entuziasmată.

– Asta a fost abia începutul, nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche, i-a avertizat Carol.

– Acum totul s-a liniștit, a observat Beth.

Carol a privit de jur-împrejur.

– Unde s-a băgat NK? a întrebat ea, speriată, nevăzându-l nicăieri pe Nicholas.

– Sunt aici, jos, Carol. Făceam un zbor de control, ca să evit orice surpriză, a răspuns Nicholas.

– Ai face mai bine să urci iar la noi, nu-s foarte sigură că torța e ținută sub observație doar de aceste trei Umbre.

Nicholas a urcat din nou şi s-au îndreptat împreună spre locul unde ardea flacăra de aur a libertăţii. Dar acolo au dat de o flacără mai mică, de culoare albastră, care ardea, suspendată în aer.

– Aceasta e adevărata flacără a libertăţii! a spus Beth, luând-o în mâini de parcă ar fi atins o flacără frumoasă din cristal albăstrui.

– Da, Beth, ea e flacăra geniilor, care a luminat omenirea, a adăugat Carol.

– Această lumină e Esenţa marelui Mister? a întrebat Nicholas.

– Nu, dar vă va fi de folos în misiunea voastră. Această lumină vă va ajuta să vedeţi invizibilul.

Nicholas a apăsat pe unul dintre butoanele de pe joystickul lui şi a observat că o lumină albastră se adăugase obiectelor pe care le ducea în rucsac. Apoi a vazut că o Umbră se apropia tiptil de cealaltă parte a locului unde ardea torţa. Fără să spună vreo vorbă, şi-a deplasat personajul virtual în sens contrar, până ce pe ecranul lui a apărut imaginea unei fiinţe de pe lumea cealaltă, cu o glugă pe cap. A tras cu arma lui automată şi Umbra s-a topit printre vâlvătăi de foc şi urlete de durere.

– Ce s-a întâmplat, NK? a întrebat Beth, auzind detunăturile.

– Nimic, BH, nu era decât o Umbră care voia să ne mai facă o surpriză neplăcută. Am trimis-o în iad.

Nicholas s-a întors lângă Beth şi Carol.

– Şi acum ce facem? a întrebat.

– Voi trebuie să vă hotărâţi soarta, NK, a spus Carol.

Atunci, Nicholas şi-a amintit că, la jocurile video, o etapă duce la următoarea, până la îndeplinirea ultimului obiectiv, iar ei abia începuseră Misiunea Ouroburos. Probabil că, şi-a zis el, lumina libertăţii, pe care tocmai o găsiseră în locul unde ardea torţa, era o etapă din primul nivel al jocului. Trebuiau să încerce să iasă de acolo.

– O s-o luăm pe aici, a spus, începând să meargă în jurul torţei aprinse, până ce, de partea cealaltă, a găsit o uşiţă încuiată.

– Probabil că pe acolo se intră în interiorul statuii, a sugerat Beth.

Carol mergea în urma lor.

– Pare încuiată, a observat.

– Da, şi nu văd nici o broască ori o clanţă, cu ajutorul cărora s-o deschidem, s-a plâns Nicholas, gândindu-se că aceasta era una dintre cele mai mari probleme din jocurile video cu mistere: să deschizi o infinitate de uşi încuiate.

– Trebuie să existe o intrare acolo. Şi trebuie s-o găsim, a spus Beth.

– Poate că nici nu-i nevoie de chei, a murmurat Carol.

– Ne dai o pistă? a întrebat Nicholas.

– Doar gândesc cu voce tare.

O bună bucată de vreme, Beth şi Nicholas au cercetat uşa palmă cu palmă, dar n-au găsit nimic. Apoi Nicholas a început să examineze şi tocul uşii, unde a găsit o fantă suspectă, şi a spus:

– Cred că am aflat cum se deschide uşa asta, BH.

– Cum?

– La stânga, e o fantă în tocul uşii.

– O văd, NK.

– Poate că-i nevoie să folosim carduri de identificare.

Beth a stat pe gânduri o clipă.

– Ori carnetele de la ŞETA, a spus.

– Cred că le avem în rucsac.

Nicholas şi Beth au acţionat fiecare butonul joystickului de control, care a deschis pe fiecare din ecranele lor o fereastră cu toate obiectele pe care le aveau la ei. Au activat carnetul de la ŞETA, care s-a luminat mai intens când cursorul a ajuns pe el. Pe urmă, s-au întors la uşă şi au văzut cum mâinile lor strecurau carnetul de la ŞETA în fantă, iar uşiţa se deschidea în faţa lor.

– Ce întuneric e aici înăuntru! s-a plâns Nicholas, trecând pragul uşii. Dar se pare că există o scară în spirală.

– Trebuie să fie scara care coboară în braţul Statuii Libertăţii, iar apoi se duce în jos prin trup până la piedestal, a lămurit Beth.

– Va trebui să folosim lumina flăcării albastre.

– De acord, NK. Cine coboară primul?

Carol a luat-o înaintea lui Nicholas.

– De data asta, eu, deoarece cunosc bine drumul, a spus.

Au activat flacăra albastră de pe ecrane, iar personajele virtuale ale lui Nicholas şi Beth au urmat umbra trupului lui Carol, pe scara în spirală, îngustă şi abruptă. La capătul lungii structuri metalice, au dat de partea superioară a piedestalului pe care stătea statuia şi au zărit ascensoarele ce coborau până la muzeu. S-au pregătit să intre în ele, dar o Umbră le-a ieşit în cale, trăgând asupra lor o ploaie de gloanţe, astfel încât le-a fost cu neputinţă să-şi părăsească refugiul. Carol s-a ascuns înlăuntrul statuii şi i-a venit de hac Umbrei cu un glonţ bine ochit, care a făcut-o să ardă ca un chibrit aprins.

Ascensoarele i-au dus până la nivelul inferior. Nicholas şi Beth au intrat în muzeu, unde au întâlnit multă lume care privea imagini, machete, ilustraţii, fotografii şi tablouri ce ilustrau istoria Statuii Libertăţii.

– Priviţi aici! a strigat Beth, văzând o tăbliţă de lemn aruncată pe podea, sub portretul în ulei al sculptorului francez Frédéric Auguste Bartholdi.

Nicholas şi Carol s-au apropiat de Beth şi au privit bucata de lemn, în vreme ce în jurul lor se mişcau vizitatorii virtuali ai muzeului, fără să dea nici o atenţie tinerilor îmbrăcaţi în costume de astronauţi, care se uitau pe podea.

– Pe ea e pictat un semn, ca o rună, a spus Nicholas când a văzut-o.

– Asta-i altă enigmă? a întrebat Beth, deşi cunoştea răspunsul.

– Da, e altă enigmă, dar de semnul acesta puteţi uita pentru moment.

Personajul virtual al lui Nicholas s-a apropiat şi a luat bucata de lemn.

– Am să-l pun în rucsac până ce îi va veni vremea să fie descifrat.

– Prima etapă a Misiunii Ouroburos a fost îndeplinită, a spus Carol.

– N-a fost prea grea, a afirmat Nicholas.

– A fost doar începutul. Trebuia să vă obişnuiţi să vă mişcaţi în joc. Începând de acum, n-are să mai fie atât de simplu.

– Asta va face jocul mai interesant, nu vreau să mă plictisesc, a zis Beth.

– Te asigur că n-ai să te plictiseşti, BH.

– Şi acum ce facem? a vrut să afle Nicholas.

– Să ieşim afară, înainte ca feribotul să se întoarcă în Manhattan.

– O să călătorim cu feribotul? a întrebat Beth, uimită.

– Va fi mai uşor aşa decât să ne întoarcem să căutăm glisoarele. Pe drum, am să vă vorbesc despre enigma care deschide a doua etapă a Misiunii Ouroburos.

Au ieşit din muzeu, au coborât scara şi au ieşit şi din Statuia Libertăţii. Grupuri de oameni virtuali se plimbau de la un capăt la altul al insulei. Nu era nici urmă de Umbre. Şi, pe când se plimbau pe aleea cu copaci ce ducea la debarcader, Carol le-a spus:

– A doua enigmă a Misiunii Ouroburos conţine cuvântul „trandafir", care corespunde pseudonimului adoptat de al doilea student de la Universitatea Cornell care a semnat documentul original al Fundaţiei Univers, şi sună astfel:

Timpul i-a şters numele
şi numele i-a căzut în uitare.

Dar pe mormântul său fără nume
a înflorit un frumos trandafir.

Provocarea șerpilor

1

Vestea că puștii de la ŞETA vorbiseră cu agenții FBI despre uciderea oamenilor de știință și dispariția lui Kenneth Kogan nu numai că nu l-a neliniștit pe Walter Stuck, dar i-a produs chiar o veselie plăcută.

Pe lângă numele tinerilor, întinsa rețea a spionilor de la Clubul Gotic îi comunicase și unde locuiau, la ce colegiu studiau și chiar ce îi declaraseră cu exactitate domnișoarei locotenent Taylor și unui nepriceput procuror pentru minori. Dar Walter Stuck nu izbutea să priceapă din ce pricină cei doi copii nu-i spuseseră nimic agentei speciale a FBI-ului despre jocul enigmelor fără sfârșit.

– Ce crezi tu despre puștii ăștia, Benson? a întrebat, în timp ce-și rodea creionul și dădea ocol odăii de lucru.

– Cred că ar fi mai prudent să-i lichidăm cât mai repede. Ați auzit doar părerea Consiliului, a răspuns Benson, evitând să facă alte considerații.

De data asta, Benson avea dreptate.

– Mă doare-n cot de părerea celor din Consiliu! a exclamat, furios. Ei n-au nici cea mai mică idee despre cât de abil a putut fi Kenneth Kogan când ne-a luat Esența marelui Mister de sub nas. Nimeni pe lume nu era mai inteligent și mai viclean ca el. Dacă îi eliminăm pe puști, așa cum dorește Consiliul, o să pierdem iar urma Esenței marelui Mister și nu-s foarte sigur că o vom putea găsi din nou.

– Hackerii noștri au intrat deja în jocul virtual și sunt convinși că pot să-i ajungă pe copii din urmă foarte curând. Apoi au să le vină de

hac. Iar noi ar trebui să facem același lucru și să-i lăsăm pe hackeri să descopere unde a ascuns Carol Ramsey Esența marelui Mister.

Walter Stuck s-a oprit în mijlocul biroului și și-a scărpinat bărbia.

– Nu, n-am încredere nici în Kenneth Kogan, nici în această Carol Ramsey. E chiar posibil să fi pregătit cine știe ce virus de securitate ca să elimine jocul din rețea, dacă li se întâmplă ceva acestor copii.

– Și atunci, ce putem face?

– Să ne încredem în ei, ca și Kenneth Kogan, și să așteptăm.

– Și dacă ei le povestesc celor de la FBI că Esența marelui Mister e ascunsă într-un joc virtual de pe internet? a întrebat Benson, exprimându-și îndoielile cu glas tare.

– N-au s-o facă. Ei au fost aleși să intre în posesia Esenței marelui Mister, și știu acest lucru. Dacă le-ar vorbi celor de la FBI despre jocul enigmelor fără sfârșit, ar pierde-o pe vecie, a lămurit Walter Stuck, dându-și singur răspunsul pe care îl căuta.

– De aceea nu le-au spus nimic nici domnișoarei locotenent Taylor, nici detectivului Fowler despre harta New Yorkului, pe care le-a dat-o Carol Ramsey?

– Acum gândești inteligent. Puștii ăștia au o minte ieșită din comun și n-au să dea greș. Ei au să găsească Esența marelui Mister. Kenneth Kogan știa lucrul acesta și de aceea i-a ales să ducă misiunea la îndeplinire. Nu-i putem elimina până la momentul potrivit. Atunci o să le luăm și viața.

– Și ce vom spune Consiliului între timp?

– Lasă asta în seama mea. Tu ocupă-te ca puștii să fie urmăriți în permanență. I-ai trimis lui Susan Gallagher florile și biletul din partea mea? a întrebat Walter Stuck, schimbând vorba.

– Am făcut așa cum mi-ați cerut. A sosit și fotografia de la Tannhäuser.

– Arată-mi-o, a spus Walter Stuck, încruntându-se.

Benson a deschis un portofel și a scos o husă de plastic.

– E puțin pătată de sânge, am s-o curăț.

Walter Stuck a privit fotografia şi a schiţat un gest de satisfacţie.

– Nu, las-o aşa. Sângele o face mai umană.

„Monştrii minţii"

2

La etajul 52 al unui zgârie-nori unde era sediul *The New York Times,* Aldous Fowler consulta hemeroteca ziarului. În dimineaţa aceea, înainte de a ieşi din apartament, detectivului îi telefonase sora sa, Pemby, rugându-l să-i facă un serviciu:

– Am nevoie să te întâlneşti cu cineva, Aldous.

– Cu cine?

– Nu-i cunosc numele.

– Atunci, cum vrei să-l întâlnesc? Consultând o ghicitoare?

– Lasă-te de glume proaste, Aldous! Te asigur că-i ceva foarte important pentru mine. Nu cunosc decât numele fiului. Mama l-a părăsit la naştere într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island.

– Şi cum îl cheamă pe fiu?

– Numele lui e Walter Stuck.

– Stai o clipă, trebuie să-mi caut blocnotesul şi un pix, a spus Aldous, răscolind pe masa din salonul apartamentului său, plină cu jurnale vechi şi reviste sportive, carţi, hârtii, CD-uri cu muzică clasică, câteva cutii de bere goale şi mai multe hârtii de ambalaj unsuroase de la un fast-food. Le-am găsit! a exclamat, în cele din urmă.

– Îmi închipui în ce hal e apartamentul tău.

– Nici să nu te îndoieşti, Pemby: e o nenorocire. Repetă-mi numele.

Pemby a repetat singurele date pe care le ştia, în vreme ce Aldous Fowler le pronunţa în şoaptă, scriindu-le.

– Walter Stuck, părăsit într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island.

– Asta-i tot.

– Când s-a născut?

– E nevoie să se ştie şi asta?

– Eşti jurnalistă, Pemby, nu-mi pune întrebări absurde.

– Nu-s întrebări absurde, dar nu ştiu, a protestat.

– Şi nu poţi să întrebi pe cineva?

– Nu, nu ştiu pe cine să întreb.

– Spune-mi ceva, Pemby. De ce vrei s-o găseşti pe această persoană?

– Nu pot să-ţi spun, e secret.

– Ai spus mereu că între noi doi nu există secrete.

– De data asta e diferit, Aldous. Îţi povestesc eu altădată, îţi promit. Am să te invit la cină şi am să-ţi povestesc totul.

– Spune-mi doar dacă eşti fericită cu fiul ăsta abandonat.

– Da, Aldous, sunt; dar nu mă mai întreba nimic despre el, abia l-am cunoscut.

– Bine, bine, nu te presez să-mi povesteşti despre sentimentele tale, dar spune-mi, cel puţin, cam de cât timp l-au părăsit în orfelinatul ăla.

– El are acum vreo treizeci şi cinci de ani.

– Bine, tot e ceva.

– Ai să-i găseşti mama?

– Nu ştiu, Pemby, am să văd ce pot face. Am să vorbesc cu o bună prietenă de la departamentul de dispăruţi, poate că ea m-ar putea ajuta.

– Să te-ajute Dumnezeu.

– Te-ai gândit că-i foarte posibil ca femeia aia să nu dorească să fie găsită?

– Nu-ţi face griji pentru asta, n-are să afle niciodată.

Dar în acea dimineaţă, detectivul Fowler nu căuta în hemeroteca ziarului *The New York Times* informaţii despre mama necunoscută ce-şi părăsise fiul nou-născut într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island. Ziarele nu publicau asemenea ştiri. Cu căutarea informaţiilor

pe acea temă o însărcinase prin telefon pe Ann Hardwey, o fostă colegă de la Academia de Poliție cu care avusese o idilă în tinerețe și pe care o revăzuse de încă două ori de atunci.

În acea dimineață, Aldous Fowler căuta în hemeroteca lui *The New York Times* ceva incitant, ca bunăoară sinuciderea unui bărbat care, în anul 1949, își tăiase propriul cap cu o ghilotină. Era convins că în decursul timpului nu puteau fi multe știri ciudate, ca aceasta, la rubricile de fapte diverse ale ziarelor din New York City.

Și Aldous Fowler nu greșea. De cum a început căutarea prin toate edițiile ziarelor din anul 1949, pe ecranul calculatorului i-a apărut o pagină tipărită a ziarului *The New York Times* din 25 noiembrie 1949, pe care următorul titlu era scris cu litere de-o șchioapă:

MOARE DECAPITAT MILIONARUL
RICHARD GROSLING

Legenda ascunsă

2

În vreme ce se îndrepta spre locuința lui de pe Lexington Avenue, Nicholas Kilby se gândea numai la misterul noii enigme pe care trebuiau s-o dezlege pentru Carol Ramsey. A repetat-o în minte de câteva ori, spunându-și că poate codul care dezlega enigma era cuvântul „mormânt". Dacă enigma spunea că „timpul i-a șters numele și numele i-a căzut în uitare, dar pe mormântul său fără nume a înflorit un frumos trandafir", Nicholas era convins că

trebuia să găsească mormântul pe care crescuse floarea aceea. Altfel, îi era imposibil să dezlege enigma. Dar n-avea nici cea mai mică idee despre câte cimitire puteau exista în New York City, nici unde să le găsească.

Nicholas se gândea la toate acestea, când o trombă de apă neprevăzută l-a obligat să se adăpostească de ploaie în gangul unui centru comercial, unde intrau neîncetat femei de toate vârstele, cu umerii strânși și fețele consternate din cauza tunetelor ce le răbufneau deasupra capetelor. Dar el a rămas afară, privind cum se lumina cerul clipă de clipă, ori de câte ori era străbătut de razele electrice luminoase. Vuietul furtunii înăbușea zgomotul mașinilor care străbăteau Lexington Avenue și pe care Nicholas le vedea trecând prin fața lui, estompate de perdeaua groasă a potopului neașteptat.

A așteptat să slăbească ploaia, apoi a fugit până acasă pe 114th Street, foarte aproape de Jefferson Park. Norii cenușii s-au deschis și fâșii mari de cer, de un albastru pal, au devenit vizibile deasupra Manhattanului.

La ora aceea a după-amiezii, mama lui nu era acasă, iar tatăl lui n-avea să se întoarcă până seara. Nicholas era liber să facă ce-avea chef, fără să trebuiască să dea explicații pentru fiecare dintre faptele sale. De la întâmplarea cu FBI-ul și cu toate că îl considera un erou, mama îi urmărea pașii ca pe ai unui deținut eliberat condiționat. Ce faci, Nicholas? Unde te duci, Nicholas? Ce cauți acolo, Nicholas? N-ai lecții de făcut, Nicholas? Iar te-ai conectat la internet, Nicholas? Întrebări de genul acesta, la care nu trebuise niciodată să răspundă mai înainte, erau acum la fel de obișnuite pentru el ca și sendvișul cu șuncă, brânză și o foaie de salată unsă cu maioneză, pe care mama i-l lăsa întotdeauna gata pregătit drept gustare.

„Trebuie să te hrănești, Nicholas, ești la o vârstă dificilă", obișnuia să-i spună.

A intrat în bucătărie, a deschis frigiderul, şi-a luat sendvişul mixt şi o băutură de ciocolată preambalată, apoi a închis uşa, lovind-o uşor cu braţul drept. Pe coridor, a despachetat sendvişul şi, întorcându-se în camera lui, a muşcat din el ca şi cum n-ar mai fi mâncat de săptămâni de zile. Avea o foame de lup. A dezlipit învelişul paiului de la băutură, suflând în el, şi a deschis calculatorul. Când pe ecran a pâlpâit desktopul Windows, nu mai avea în mână nici urmă de sendviş. A activat internetul şi, înainte de a se deschide complet pagina iniţială, a dat click pe iconiţa de pe bara de căutare pe Google, care n-a întârziat să-l invite să caute; „cimitire din New York City", a tastat Nicholas la iuţeală în căsuţa de dialog a paginii web.

Primele zece rezultate ale căutării au apărut imediat pe ecran. L-a citit pe primul cu glas tare, ca şi cum vorbea singur:

– Cimitirele cele mai fascinante din lume. Viajeros.com. Lumea e plină de cimitire fascinante unde se... Pe Broadway Avenue, în New York City, vizavi de Wall Street şi aproape de...

Nicholas a dat click cu mausul pe rezumat, gândindu-se că n-ar fi putut nimeri mai bine. A aşteptat să se încarce pagina, sorbind ultima înghiţitură din băutura de ciocolată.

Era un articol semnat de autor sub un *nick:* „fluturedefoc". A răsfoit grăbit rezumatul de sub titlu şi a văzut că se ocupa de cimitire din întreaga lume, vestite fiecare pentru câte ceva. Nicholas nu şi-ar fi putut niciodată închipui că un cimitir putea fi un loc atrăgător pentru o vizită turistică, aşa că, fără să mai insiste asupra detaliilor, a trecut la pagina web şi, lăsând în urmă necropolele din Praga, Roma, Paris şi Londra, a ajuns la ceea ce-l interesa: „New York City, mica grădină". Articolul de pe pagina web nu spunea că în cimitirul de la Trinity Church ar exista un mormânt fără nume, deşi lui Nicholas i-a atras atenţia că vorbea despre pietre tombale înnegrite de vreme şi personalităţi ilustre ale New Yorkului ce fuseseră înmormântate acolo. Începutul enigmei

spunea că timpul i-a şters numele, şi s-a gândit că, poate, căuta tocmai una dintre acele pietre tombale.

S-a uitat la ceas şi a văzut că erau orele 18.00. Dacă se grăbea, încă mai putea să ia metroul de la una din staţiile din apropierea casei şi să ajungă pe Wall Street înainte de căderea serii. Fără şovăială, şi-a scos din dulap scurta impermeabilă, a căutat câţiva dolari în puşculiţă şi a plecat de acasă, sperând să nu-şi întâlnească mama nici în ascensor, nici la ieşirea în stradă.

Lexington Avenue revenise la normal după aversa de dinainte. Oamenii mergeau din nou pe trotuare fără să se teamă că se vor uda, iar în aerul răcoros pe care Nicholas l-a tras în piept la ieşirea din clădire plutea calmul ce urmează după orice furtună.

De pe panoul informativ din staţie, a aflat că linia verde a metroului ducea drept pe Wall Street şi a presupus că în mai puţin de o jumătate de oră avea să ajungă acolo. Când Nicholas a ajuns în staţia Wall Street, uşile metroului s-au deschis fără să-şi dea seama că două Umbre, pitite printre călătorii tăcuţi din vagon, mergeau pe furiş pe urmele lui. Două Umbre care nu erau deloc virtuale, ca în jocul enigmelor fără sfârşit, ci ale unor indivizi în carne şi oase, ca şi el.

Nicholas a ieşit pe Broadway Avenue şi n-a fost nevoie să întrebe pe nimeni cum să ajungă vizavi de Wall Street şi turnul gotic ascuţit ce sfida cerul, confundându-se cu zgârie-norii de pe Wall Street, într-un mimetism imposibil. Şi-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate al blugilor şi a format numărul lui Beth.

– N-am la dispoziţie prea multă vreme, Beth.

– Unde eşti? Aud mult zgomot de fond.

– Pe Wall Street, vizavi de Trinity Church, e posibil să fi găsit mormântul fără nume. Voiam doar să ştii.

– Eşti sigur? a întrebat Beth.

– Cred că da, dar vorbim mai târziu, acum nu-ţi pot da amănunte.

– Ai mare grijă, Nicholas!

– O să am, nu-ţi face griji pentru mine, i-a răspuns, mândru nevoie mare.

În jurul lui, directorii de la Bursa din New York City ieşeau de la lucru, mişcându-se la fel de uşor ca şi afacerile lor de milioane. Nicholas a traversat bulevardul, astfel încât să ajungă la porticul templului şi a văzut uşile încă deschise. Înăuntru, câteva grupuri de turişti admirau într-o tăcere monahală stilul *gothic revival* al vitraliilor şi construcţiei.

Fără să simtă în apropiere prezenţa Umbrelor ce-l pândeau, Nicholas a căutat poarta cimitirului în nava laterală a bisericii, dar cea pe care a găsit-o era încuiată, ca şi celelelalte, pe care le-a zărit în absidă şi în nava opusă. Şi-a zis că, poate, singura intrare deschisă era în stradă. A ieşit şi a dat ocol gardului de fier ce înconjura „mica grădină" din New York City, aşa cum îi spusese „fluturedefoc" în articolul său. Dar acolo nu era nici o poartă prin care să poată intra în cimitir. Cu toate acestea, din exterior a văzut că pe toate mormintele era un gazon fin şi îngrijit, din care se distingeau doar pietrele tombale. Multe lespezi albe, dar şi înnegrite de intemperii. Nicholas a observat că, pe majoritatea lespezilor, nu exista nici o inscripţie săpată în piatra aspră. Nimic, nici măcar un semn cât de mic, care să-ţi permită să afli cine şi când fusese înmormântat sub pietre. „Timpul i-a şters numele şi numele i-a căzut în uitare", a recitat Nicholas, repetând începutul enigmei pe care Carol Ramsey le ceruse s-o dezlege. Aşa că n-a mai avut nici o îndoială că trebuia să sară gardul de fier, dacă voia să găsească trandafirul pe una dintre pietrele tombale fără nume.

Ocolind vârfurile de săgeată în care se termina gardul, Nicholas a sărit sprinten de partea cealaltă. O clipă, s-a simţit ca un borfaş care încalcă legea cu nerușinare ori, şi mai rău, ca un profanator de morminte. Dacă cineva dădea de el şi părinţii aflau ce făcea el acolo, urma să-l dea intern la o şcoală de corecţie pentru tinerii scandalagii din Bronx, aşa cum glumise Beth cândva.

Cu neliniştea în suflet, Nicholas a început să străbată în zigzag „mica grădină". Lumina slabă a amurgului abia dacă îi era suficientă

ca să poată vedea fiecare lespede anonimă şi să verifice dacă avea sau nu un nume scris pe ea. Pe măsură ce se afunda în bezna cimitirului, Nicholas simţea crescând în el o teamă nestăpânită, ca nu cumva pământul să i se deschidă brusc sub picioare şi să-l înghită, spre încântarea unor zombi în putrefacţie. De aceea, trecea pe lângă morminte fără să mai îndrăznească să le privească.

A ajuns în fundul „micii grădini" cu senzaţia că mergea de multe ceasuri pe potecile trasate în iarbă. Inima îi spunea să plece de acolo, să fugă din acel loc funebru şi întunecos, înainte de a fi prea târziu. Dar Nicholas nu era dispus să renunţe la jocul enigmelor fără sfârşit. Dacă trandafirul era acolo, trebuia să-l găsească. Aşa că şi-a luat inima în dinţi şi a trecut tremurând prin spatele absidei gotice a bisericii Trinity. De cealaltă parte a bisericii, erau tot atâte lespezi risipite ca şi pe partea laterală, pe unde Nicholas tocmai trecuse. Dar acum avea în faţă felinarele aprinse pe Broadway Avenue, pe care înainte le avea în spate, iar acest contact cu lumea viilor i-a potolit panica de care se simţise cuprins.

A pornit iar printre morminte şi, în faţa unei pietre, a văzut ceva ce strălucea slab în întuneric. S-a apropiat domol şi a descoperit un frumos trandafir roşu, ce creştea în iarba reavănă din cimitirul atât de fascinant. Pe petalele florii a zărit câteva picături de rouă nocturnă, în care se reflectau luminile străzii, ca nişte stele mărunte. Atunci a început să bată vântul, iar Umbrele nopţii au înghiţit fără milă vârfurile înalte ale Manhattanului.

Provocarea şerpilor

2

Deşi ploua cu găleata, Susan Gallagher stătea pe 5th Avenue, în faţa studiourilor NBC din Rockefeller Center; ţinea o umbrelă într-o

mână, iar cu cealaltă încerca să atragă atenţia taximetriştilor care goneau spre sudul Manhattanului, pulverizând brazde de apă în urma vehiculelor lor galbene. Purta un taior cu jachetă bej-deschis şi pantofi cu toc înalt, care n-o împiedicaseră, totuşi, să-şi ude picioarele de la vârf până la gleznă. Norii trecători hotărâseră să infirme previziunile meteorologice pentru acea după-amiază din New York City, lansând nenumărate fulgere şi tunete peste acoperişurile zgârie-norilor, ca şi cum Zeus în persoană şi-ar fi pus în minte să distrugă oraşul. Dacă Susan ar fi putut ghici că la ora aceea avea să se dezlănţuie o asemenea furtună, ar fi acceptat cu plăcere oferta pe care i-o facuse Walter Stuck când, în acea dimineaţă, o invitase să viziteze muzeul figurilor de ceară din conacul lui, aflat în Greenwich Village.

– Am să-l trimit pe Benson să te ia la orele 17.00, îi spusese.

Dar ea se încăpăţânase să-i ceară să nu se deranjeze, spunându-i că avea să ia un taxi de la studiouri. Dar era 17.30 şi ea încă nu găsise un „blestemat" de taxi, care să fie liber.

– Dacă nu te-ai fi încăpăţânat atât, acum n-ai mai fi udă leoarcă, i-a spus Walter Stuck râzând, când i-a ieşit în întâmpinare în uşa casei.

– Sper că această comparaţie n-are vreun sens dublu, a replicat Susan, râzând şi scuturându-şi apa de pe taior cu palma, înainte de a intra în hol.

– Ba sigur că are, draga mea, sigur că are.

– Adevărul e că mă simt incomod, de parcă aş fi făcut duş îmbrăcată.

– Ar fi mai bine să-ţi scoţi costumul acesta frumos, înainte să faci un guturai.

– Nu pot rămâne în pielea goală.

– Nici eu n-aş accepta aşa ceva. Dar azi-dimineaţă am avut de făcut unele demersuri pentru proiectul Parcului Medieval, aşa că am trecut şi pe 57th Street şi am făcut unele cumpărături. Am lăsat în odaia ta ceva comod de purtat în casă şi câteva rochii de sezon. Sper să-ţi placă.

– Odaia mea, ceva de purtat, rochii? a întrebat Susan, fără să priceapă.

– Da, m-am gândit bine şi cred că, date fiind împrejurările, aşa e cel mai potrivit, a zis Walter Stuck, apropiindu-se de Susan. Şi-a pus uşor mâinile pe umerii ei şi, privind-o drept în ochi, a adăugat: Vreau să vii să locuieşti cu mine.

– O, Walter, eşti incorigibil!

– Ţi-am mai spus că am fost un copil cam neastâmpărat.

– Bine, dar abia ne-am cunoscut!

Walter Stuck a îmbrăţişat-o.

– Ne cunoaştem suficient pentru a locui împreună o veşnicie.

– Asta sună foarte romantic, dar nu-mi place să mă grăbesc, i-a şoptit Susan la ureche.

Deşi voia să-i vorbească despre viaţa ei din trecut, despre frustrările şi multele ei dezamăgiri amoroase, ultima dintre ele fiind atât de dureroasă, că nici nu voia să-şi mai amintească de ea, Susan s-a gândit că nu era momentul nimerit pentru mărturisiri, că nu trebuia să aibă atât de repede încredere în bărbatul acela.

– Ai petrecut deja o noapte aici, de ce nu poţi s-o petreci şi pe asta, şi pe cea de mâine, şi de poimâine şi...?

Susan şi-a pus degetul arătător pe gura lui Walter.

– Ssst! Nu continua, te rog! Nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine. Mi-e frică să mă gândesc la viitor. Sunt atât de fericită acum, a spus, apropiindu-şi buzele date cu ruj de cele ale bărbatului de care, fără să ştie cum, se îndrăgostise.

„Monştrii minţii"

3

– Aruncă o privire pe ştirile astea, a spus Aldous Fowler, lăsând să cadă nişte fotocopii făcute după *The New York Times* pe masa din biroul domnişoarei locotenent Taylor.

The New York Times
Joi, 25 noiembrie 1949

MOARE DECAPITAT MILIONARUL
RICHARD GROSLING

După cum a informat Departamentul de Omucideri al Poliţiei, cadavrul milionarului Richard Grosling a fost găsit ieri-seară de către unul dintre servitori în beciurile luxosului său palat din Greenwich Village. Cu toate că purtătorul de cuvânt al poliţiei n-a oferit nici un fel de alte date cu privire la circumstanţele morţii sale, surse apropiate conacului locuit de defunct ne-au declarat că trupul neînsufleţit al bogatului magnat al petrolului avea capul desprins de trunchi, ceea ce vine în sprijinul ipotezei că s-a comis o crimă oribilă. Răposatul Richard Grosling era considerat unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din New York City încă de când, în 1925, cumpărase pentru un pumn de dolari terenuri petrolifere întinse din deşertul Arizona. Începând de atunci, numeroasele sale afaceri s-au extins pe toată suprafaţa Statelor Unite, el fiind considerat unul dintre bărbaţii cei mai influenţi din această ţară, deşi nu lua parte la mondenităţile societăţii cosmopolite din New York City. Funeraliile se vor celebra în Catedrala Saint Patrick, al cărei enoriaş devotat era.

– Dar toate astea le ştiam, a spus domnişoara locotenent Taylor.

– Citeşte şi ştirea următoare.

Agenta specială FBI a citit titlul.

The New York Times
Duminică, 2 decembrie 1949

O SINUCIDERE RITUALĂ ÎN SPATELE MORȚII LUI RICHARD GROSLING

Surse ale poliției au semnalat ziarului *The New York Times* că moartea prin decapitare a milionarului Richard Grosling s-ar putea datora unei sinucideri rituale, după cum indică dovezile găsite la conacul său din Greenwich Village. În sprijinul acestui punct de vedere vin și cercetările medicilor legiști, care sunt siguri că tăișul ascuțit din oțel al ghilotinei a fost manevrat chiar de magnat, provocându-i instantaneu moartea. „Presupusa victimă n-avea mâinile legate", a declarat unul dintre medicii legiști care au asistat la preluarea cadavrului.

Deși ziarul nostru n-a avut acces la document, tezele sunt întărite, după cât se pare, și de o scrisoare olografă în care Richard Grosling a afirmat, înainte de a muri: „Ritualul a fost dus la bun sfârșit, am plătit cu propria-mi viață trădarea discipolului meu". Ghilotina folosită de Richard Grosling ca instrument al jertfei face parte din valoroasa lui colecție privată de obiecte de artă și antichități. Experții în ritualuri și societăți secrete consultați de *The New York Times* s-au arătat surprinși de această sinucidere ezoterică și rituală, căreia nu-i cunoșteau nici un precedent istoric nici în Statele Unite ale Americii, nici în bătrâna Europă.

Totul indică, deci, că excentricul milionar era un membru de seamă al uneia dintre societățile secrete de inspirație necunoscută, atât de la modă acum în țara noastră. Numai în New York City se calculează că ar funcționa zeci de societăți și ordine ezoterice, multe dintre ele cu ritualuri și simboluri proprii, cunoscute doar de așa numiții „inițiați" și „maeștri" ai acestora.

– Asta pare mult mai interesant, a spus domnișoara locotenent Taylor, fără să se oprească din citit.

– Asta-i societatea secretă pe care o căutam, care are legătură cu tatăl lui Adam Grosling. Dar continuă să citești, mai avem ceva.

The New York Times
Miercuri, 16 martie 1983

Neurologul Adam Grosling s-a rănit grav, căzând de pe cal.

Adam Grosling, fondatorul prestigiosului Centru de Cercetări Neurologice care îi poartă numele, a suferit aseară un accident, căzând de pe cal, în timpul unei curse cu săritualuri peste obstacole, efectuată la una dintre fermele sale.

După ultimul comunicat medical al spitalului din Houston, unde e internat neurologul, acesta prezintă o fractură deschisă a coloanei vertebrale, neoperabilă, dat fiind că orice intervenție i-ar putea afecta măduva spinării. Chirurgii care se ocupă de caz n-au ascuns ziarului *The New York Times* că se tem ca nu cumva Adam Grosling să rămână paralizat, din cauza paraplegiei suferite. O asemenea situație l-ar obliga să rămână întreaga viață imobilizat într-un scaun cu rotile.

Fatalitatea pare să-și fi găsit un loc călduț în bogata familie Grosling, încă de când magnatul milionar al petrolului, Richard Grosling, s-a sinucis în anul 1949, tăindu-și propriul cap cu o ghilotină autentică din vremea Revoluției franceze. Unicul său fiu și moștenitor, ghinionistul de azi, Adam Grosling, a studiat medicina la celebra Universitate Cornell. Specializat în neurologie, el s-a bucurat de toate recunoașterile și onorurile academice, iar la 30 de ani a fondat în New York City cel mai modern centru de cercetări neurologice de pe tot teritoriul Statelor Unite. În scurta-i carieră medicală, ca laureat al premiilor acordate de cele mai prestigioase instituții științifice din lume, ajunsese un serios candidat la premiul Nobel, pentru importantele descoperiri pe care le făcuse despre misterele minții omenești.

The New York Times
Luni, 25 noiembrie 2006

MOARE LA 74 DE ANI FONDATORUL CENTRULUI GROSLING

După ce și-a petrecut peste douăzeci de ani paralizat în pat, Adam Grosling a decedat ieri la domiciliul său privat din Long Island. Sănătatea precară a celui care a fondat cel mai avansat și mai inovator centru de cercetări neurologice din Statele Unite se deteriorase în ultimele luni din pricina unei grave deficiențe coronariene, căreia până la urmă nu i-a putut face față. Adam Grosling, care, după ce suferise în 1983 un grav accident în urma căruia rămăsese paraplegic, declarase că viața lui de om de știință și cercetător al minții omenești luase sfârșit odată cu acesta, va intra în istoria medicinei mondiale grație numeroaselor contribuții aduse la cunoașterea minții și nelimitatelor capacități ale intelectului.

– Poate că n-are prea mare însemnătate, dar e ceva curios în toate aceste știri, ceva ce n-are nici în clin, nici în mânecă cu societatea secretă din care făcea parte tatăl lui Adam Grosling.

– La ce te referi?

– La datele când au murit Richard Grosling și fiul său, Adam.

– N-am fost atent la acest detaliu, a spus domnișoara locotenent Taylor, uitându-se din nou la știrile din *The New York Times*.

– Amândoi au murit în aceeași zi: pe 25 noiembrie, dar la o diferență de 56 de ani.

– E ciudat că totul duce iar la Adam Grosling, deşi el a murit cu câteva luni înainte de a începe crimele, a observat domnişoara locotenent Taylor.

– Da, însă e posibil ca societatea secretă din care a făcut parte tatăl său şi căreia i-a aparţinut, probabil, şi Adam Grosling, să nu fi murit odată cu el.

– Poate că suntem mai aproape decât credem de asasin.

– Directorul Centrului Grosling? a pus punctul pe „i" Aldous Fowler, printr-o întrebare.

– E greu de crezut că domnul Brannagh nu ştie nimic despre toate astea.

– Cred că salvarea lui stă în propria tăcere, a zis Aldous Fowler.

– Dar mişcările şi atitudinea directorului Brannagh nu denotă nici cea mai mică implicare în aceste crime.

– Nu întotdeauna la locul crimei se află adevăratul asasin, ai spus chiar tu într-una dintre magistralele tale conferinţe.

– Haida-de, nu ştiam că eşti în stare să spui ceva atât de inteligent ca asta, şi nici că ai o memorie atât de bună, a ripostat domnişoara locotenent Taylor, râzând.

– Obişnuiesc să fiu atent la subiectele care mă interesează.

– Nu m-am îndoit niciodată de talentele tale de criminalist, de aceea te-am rugat să colaborezi cu mine, crede-mă.

– Când am dat de ştirile astea în hemeroteca lui *The New York Times,* am făcut o schemă cu tot ceea ce ştim până acum despre cazul Iluzionistului, şi am descoperit ceva la care nu mă aşteptam, a mărturisit Aldous Fowler, însufleţit de elogiile domnişoarei locotenent Taylor.

– Dă-mi să văd!

Aldous Fowler i-a dat blocnotesul lui, pe care apărea o schemă trapezoidală, pe care agenta specială a FBI-ului a studiat-o cu o curiozitate de detectiv.

– E surprinzător cum ai potrivit toate piesele acestui puzzle complicat.

Kot

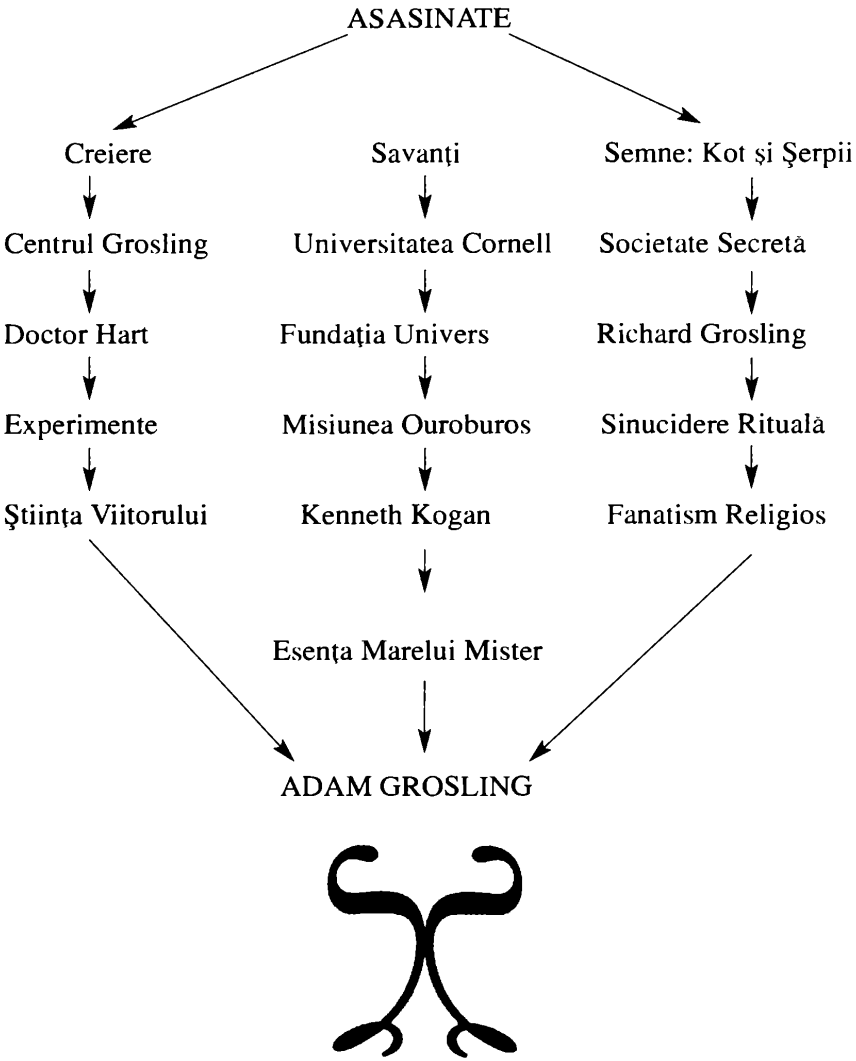
ASASINATE
Creiere
Savanți
Semne: Kot și Șerpii
Centrul Grosling
Universitatea Cornell
Societate Secretă
Doctor Hart
Fundația Univers
Richard Grosling
Experimente
Misiunea Ouroburos
Sinucidere Rituală
Știința Viitorului
Kenneth Kogan
Fanatism Religios
Esența Marelui Mister
ADAM GROSLING

– Piesele erau aici, eu n-a trebuit decât să le pun în ordine. Acum, cel puţin, le avem pe toate pe masă, nu ne rămâne decât să le dăm interpretarea corectă. După cum poţi vedea în schemă, nimic n-a fost irelevant ori rodul unui capriciu. Totul a avut propriul său sens, chiar dacă într-un mod cam vag.

– Da, cred că ai încă o dată dreptate, Aldous.

– Îţi mai aminteşti cum arătau mâinile lui Lars Murliken mort?

– Presupun că te referi la cuvântul „Kot" însemnat în palma lui dreaptă, şi la semnul şerpilor întârâtaţi, însemnat în palma lui stângă.

– Aşa-i. Acum priveşte cuvântul „Kot" şi semnul şerpilor întârâtaţi din schemă. E ca şi cum asasinul, Iluzionistul, şi-ar face sinistrul joc de mâini sub ochii noştri, ascunzându-ne adevăratul conţinut al crimelor lui. Poate crede că n-am putea descâlci niciodată un hăţiş ca acesta. Trucul e simplu: schema, pe care înainte n-o vedeam, dezvăluie sensul complet al uciderii oamenilor de ştiinţă, dispariţiei creierelor şi semnelor în spatele cărora se ascunde Iluzionistul.

Legenda ascunsă

3

– L-am găsit, BH, l-am găsit! a strigat Nicholas, imediat ce s-a conectat cu Beth prin intermediul camerei video.

– Atunci, ai avut dreptate.

– Da, mormântul fără nume şi trandafirul care înfloreşte deasupra lui erau acolo, în faţa unei lespezi din cimitirul de la Trinity Church!

Vocea lui Nicholas era tot atât de entuziastă ca şi a naratorului dintr-un roman de aventuri.

– E fantastic, NK! Lui Carol nici n-are să-i vină să creadă că ai reuşit.

– Vreau să intru din nou în jocul enigmelor fără sfârşit.

– Te înţeleg, NK, dar spune-mi, cum l-ai găsit? a vrut să ştie Beth.

– Am căutat pe Google cimitire din New York City, iar pe prima pagină se vorbea despre câteva cimitire fascinante din lume; printre ele se afla și Trinity Church de pe Wall Street. Articolul era semnat cu un nick: „fluturedefoc".

– Fluture de foc?

– Da, scris totul într-un singur cuvânt. Trebuie să fie vreo fată amatoare de călătorii ciudate. Spunea că în Trinity Church sunt niște lespezi înnegrite de vreme și m-am gândit că acolo putea să fie și mormântul fără nume.

– Și ai ghicit, NK, e incredibil.

– A fost o coincidență incredibilă, BH. Când am citit ce scrisese „fluturedefoc" despre acel loc din New York City, am avut, nu știu, așa, ca o intuiție.

– Se mai întâmplă așa ceva, NK; ceva ți-a spus să mergi înainte și așa ai și făcut.

– Așa am și făcut, BH, am luat niște bani și m-am dus pe Wall Street. Mi-am zis că la cimitir se ajungea prin biserică și am intrat înăuntru, dar acolo toate ușile erau încuiate. Așa că am ieșit din biserică, am sărit un gard de fier și am intrat în cimitir tocmai când se înnopta.

– Ai îndrăznit tu să intri, singur și noptea, într-un cimitir? a întrebat Beth, uimită.

– Totul era negru și abia puteam să văd dacă pietrele tombale aveau vreun nume. Credeam că are să mă înghită pământul și am fugit dintr-un capăt într-altul, până am văzut că în fața mea strălucea ceva.

– Era trandafirul, NK? Trandafirul strălucea în întuneric?

– Strălucea niște picături de rouă. Dar a fost ceva magic, te asigur.

– Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

– Și mie, BH, ți-am simțit enorm lipsa.

În jocul enigmelor fără sfârșit, personajul virtual al lui Carol era alături de cele ale lui Beth și Nicholas, aproape de debarcaderul insulei Libertății. În fața lor, câțiva vizitatori urcau la bordul unei ambarcațiuni

care se întorcea pe mare până la Battery Park. De cum a văzut-o pe Carol, Beth i-a şi spus:

– Nicholas a dezlegat enigma trandafirului înflorit pe mormântul fără nume.

– Şi tu, BH? Tocmai tu n-ai izbutit s-o dezlegi?

– Nu, a trebuit să am grijă de sora mea, Bo.

– Să vedem, atunci, cum ai interpretat tu enigma, NK.

– Mormântul fără nume pe care a înflorit trandafirul se află în cimitirul de la Trinity Church, a spus acesta cu mândrie.

– Exact, NK. Dar ai aflat şi cine e înmormântat acolo? a întrebat Carol, ca şi cum descoperirea lui Nicholas n-ar fi avut nici o însemnătate.

– Trebuia să aflu şi numele şters de timp? a întrebat Nicholas, supărat.

Credea că tot curajul şi strădaniile lui nu folosiseră la nimic.

– Spune, l-ai aflat?

– Nu, pe lespede nu era scris nici un nume: Timpul i-a şters numele, n-ai spus tu aşa?

Beth tăcea. N-avea dreptul să intervină. Dar se gândea că prietena lor, Carol, era nedreaptă cu Nicholas.

– Da, NK, aşa am zis. Voiam, totuşi, să ştiu până unde ai putut merge cu cercetările.

– Până unde? a replicat, Nicholas, supărat. Am intrat singur în cimitirul acela, în toiul nopţii, ca să caut trandafirul de pe mormântul fără nume, Carol, şi niciodată nu mi-a fost atât de frică. Ce mai voiai să fac?

– Nimic, NK, ai făcut deja destul. Enigma asta nu-i uşoară, nu-i deloc uşoară. Dar încă nu-i rezolvată în întregime.

– O, nu! a spus Nicholas, luându-se cu mâinile de cap.

– Deci, nu putem continua jocul? a vrut să ştie Beth.

– Eu n-am spus aşa ceva, BH. Am zis doar că enigma nu-i rezolvată în întregime, aşa că acum trebuie să trageţi singuri propriile voastre concluzii: enigmele sunt fără sfârşit.

– Tu ce crezi, BH? a întrebat Nicholas, ale cărui gânduri păreau să fi ațipit de atâta oboseală.

– Cred că va trebui sa aflam numele pe care l-a șters timpul și a căzut în uitare, cum spunea enigma. Va trebui să mergem din nou la cimitirul de la Trinity Church.

– Nici nu mă gândesc să mă mai întorc acolo, BH.

– Voiam să spun ca vom merge prin intermediul jocului virtual. Dacă te uiți la harta Manhattanului, cea pe care ne-a dat-o Carol, ai să vezi ca Trinity Church apare și ea, la fel ca Statuia Libertății și multe alte locuri unde poate să fi fost ascunsă Esența marelui Mister.

– De acord, BH. Să luăm feribotul de la debarcader și să ne ducem până la Battery Park; de acolo nu-i departe până pe Wall Street.

În drum spre debarcader, au trecut pe lângă statuia stilizată a unui bărbat mărunțel, care ținea o carte lângă obraji, într-o atitudine gânditoare. Purta o haina până la genunchi, pe care vântul părea s-o miște, de parcă era adevărată.

– Cine-i domnul acesta? Nu seamănă deloc cu portretele lui Bartholdi, pe care le-am văzut la muzeul din Statuia Libertății, a spus Nicholas.

– Un francez numit Édouard René de Laboulaye. El a avut ideea ridicării unei Statui a Libertății, pe care a proiectat-o împreună cu compatriotul lui, Auguste Bartholdi.

În timp ce navigau pe coverta feribotului spre Battery Park, Nicholas i-a povestit lui Carol ce citise despre cimitirul de la Trinity Church în articolul semnat „fluturede foc" pe internet. Iar Carol i-a răspuns:

– E adevărat că turnul gotic al bisericii, cu cei 86 de metri înălțime ai lui, funcționa ca far pentru navele ce intrau în golf, fiind cel mai înalt din New York City până la sfârșitul secolului al XIX-lea. Istoria semnalează că acolo au fost înmormântate multe persoane ilustre din epoca aceea și că în osuar se păstrează chiar cenușa celor 2 000 de prizonieri morți în timpul Războiului de Independență. Dar legenda ascunsă menționează că într-unul dintre aceste morminte se află rămășițele pământești ale bărbatului care a adus cu el Esența marelui

Mister, ca s-o ascundă în flacăra aurită pe care o ţine în mână Statuia Libertăţii.

– De aceea trebuie sa-i aflăm numele, ca să completăm legenda? a vrut să afle Beth.

– Aşa e, BH. Dezlegarea enigmei presupune sa aflaţi nu numai locul unde se află trandafirul, ci şi numele persoanei din mormânt.

– Şi, potrivit legendei ascunse, de ce a crescut un trandafir frumos pe mormântul fără nume, Carol? a staruit Beth.

– Legenda aminteşte despre o tânără de familie modestă, care pe vremea aceea vindea trandafiri lângă debarcaderul de la Battery Park curioşilor ce se apropiau să admire Statuia Libertaţii; şi cel mai bun client al ei era un bătrân care, ori de câte ori o vedea lângă vechiul turn din lemn verde al debarcaderului Pier A, îi cumpăra toţi trandafirii pe care îi avea în coşul de răchită. Într-o zi, tânăra vânzătoare de trandafiri a simţit lipsa bătrânului, pe care nu-l mai vedea de la o vreme, şi l-a întrebat pe un marinar de pe feribot dacă ştia ceva despre el. Inima ei a fost cuprinsă de o mare durere când marinarul a înştiinţat-o că bătrânul murise cu câteva săptămâni în urmă şi fusese îngropat în cimitirul de la Trinity Church. Chiar în acea dupa-amiază, tânăra florăreasa a căutat lespedea de pe mormântul generosului său client şi a semănat în faţa ei un trandafir roşu, pe care l-a udat cu propriile-i lacrimi. De atunci, legenda ascunsă susţine că, primăvară de primăvară, un trandafir frumos înfloreşte pe un mormânt din cimitirul de la Trinity Church.

Provocarea şerpilor

3

Plimbându-se neîncetat prin diferitele încăperi din muzeul particular al figurilor de ceară din conacul lui Walter Stuck, Susan Gallagher avea impresia că umbla printr-un castel fermecat. Totul era

uimitor şi perfect, ca şi cum fiece vestibul ori încăpere aparţineau unor lumi de departe şi de demult, prin care ea călătorea în timp, ţinându-se de mâna unui mag. Lângă Walter se simţea atât de comod şi în siguranţă, că nu s-a neliniştit deloc când a intrat cu el pe teritoriul acela imens din trecut, populat de adevăraţii protagonişti ai cronicii uitate a omenirii, imortalizaţi în figuri de ceară. Dar, departe de a-l crede un teritoriu locuit de fantome, aşa cum ea însăşi îi spusese cu o noapte mai înainte lui Walter, când cinaseră în Salonul Romantic din muzeu, Susan a fost cuprinsă de curiozitatea deconcertantă a unei fetiţe care descoperă o trecere ascunsă sub propriul ei pat. Începând cu marele salon al foştilor preşedinţi ai Statelor Unite, înţesat de drapele cu linii şi stele, de unde începuseră vizita, trecând prin ample galerii istorice, ocupate de cele mai ilustre personalităţi ale lumii, instalate într-un decor bine adaptat fiecărei epoci, şi terminând cu sălile de artă, muzică, film şi spectacol, Susan a fost nespus de mulţumită şi amuzată, de parcă îşi retrăia cei mai frumoşi ani ai copilăriei. Totuşi, când au ajuns la temutul pasaj al crimei, a simţit nişte fiori pe şira spinării.

– Aş prefera să nu intru aici, Walter, a spus sec.

– Cumva ţi-e frică?!

– Nu, nu-i asta, dar n-am chef să văd scene cu crime.

– Haide, Susan, o să fie amuzant, sunt numai nişte figuri de ceară, a spus Walter Stuck, încercând să-i dea curaj, deşi el ştia foarte bine cărui fapt i se datora teama.

– Urăsc psihopaţii.

– De ce? Sunt asasini, e adevărat, dar tocmai de aceea au intrat în istorie ca nişte eroi. Oamenilor le place să-i vadă de aproape, în mediul crimelor pe care le-au comis, şi să-i privească în ochi, încercând să descopere acolo originea răutăţii, chiar dacă ştiu că sunt doar o reproducere aproximativă a realităţii. Realitatea ne distrează şi fascinează, oricât de tragică ar fi.

– Pe mine nu. Unul dintre ucigaşii despre care vorbeşti tu mi-a omorât fratele când avea doisprezece ani, a spus Susan, fără nici o emoţie în glas.

– Nu ştiam că... O, Susan, biata mea Susan! a spus Walter Stuck, îmbrăţişând-o cu gingăşie.

Susan Gallagher i-a povestit lui Walter Stuck ce i se întâmplase fratelui ei în copilărie, apoi a adăugat:

– Să mergem în altă parte, vreau să ies de aici.

– Fireşte, fireşte. Vino, să ieşim afară, aerul curat o să-ţi prindă bine.

La capătul coridorului, era o uşă din lemn cu canaturi mari, montată într-o arcadă de piatră. Walter Stuck a tras un zăvor mare şi lumina a intrat pe culoar, făcând să dispară bezna ce pusese stăpânire pentru o clipă pe mintea lui Susan Gallagher. Afară era răcoare, dar ea a fost recunoscătoare brizei ce i-a mângâiat chipul. S-a strâns sub jerseul de pe ea şi a privit, uimită, de jur-împrejur. Un grup de căsuţe cu faţade din piatră şi structură de lemn a apărut în faţa ei.

– Ce-i aici?

– Aceasta e zona medievală a vechiului muzeu, o copie la scară redusă a pieţei publice dintr-un sat european din secolele al XIII-lea şi al XIV-lea. E cea mai spectaculoasă şi neobişnuită zonă a acestui mic palat, de aia l-am şi cumpărat.

– Şi rugul acesta? a întrebat Susan, arătând spre o grămadă de crengi şi lemne uscate care înconjurau un stâlp de fier înfipt în centrul pieţei.

– În Evul Mediu, vrăjitoarele şi ereticii erau condamnaţi la arderea pe rug în pieţele publice ale satelor, singurul spectacol cunoscut pe atunci... fiindcă nu exista televiziunea, a spus cu ironie Walter Stuck, luând-o de mână pe Susan.

– E teribil, teribil! Cum puteau să ardă de viu pe cineva pentru credinţa sa?

– Era o chestiune de pură supravieţuire. Biserica nu putea permite ca alte credinţe să se întindă în Europa, punând în primejdie

dogmele catolice. De aceea îi ardea pe rug, ca să purifice prin foc sufletele posedate de diavol şi să dea, în treacăt, o pedeapsă publică razvrătiţilor.

– Cum se întâmplă acum cu oamenii de ştiinţă asasinaţi, nu-i aşa?

– Da, ceva asemănător acestor crime. Ţi-am mai spus că multe societăţi secrete de origine medievală urăsc ştiinţa tot atât de mult pe cât urăşti tu psihopaţii.

– Dar numai un psihopat poate ucide astfel. Ce se întâmplă, Walter? Ce li se întâmplă oamenilor de ajung să se urască atât de tare unii pe alţii pentru credinţe care astăzi nu mai au nici un sens?

– Nu toţi gândesc ca tine, Susan. Unii cred că trebuie să-şi apere credinţa cu crucea şi spada, ca pe vremea vechilor cruciade.

– Şi tu cum gândeşti, Walter? Tu eşti istoric, cunoşti cauzele barbariilor, distrugerilor, morţilor. Ce crezi despre toate astea? Vreau să ştiu, Walter. Am nevoie să ştiu.

Walter Stuck s-a gândit o clipă.

– Eu nu cred decât ceea ce iubita şi dulcea mea doamna vrea să cred. Numai de tine îmi pasă acum, a minţit cu aerul prefăcut al unui trubadur. Haide, uită de toate şi vino cu mine, vreau să-ţi arăt ceva.

Ţinându-se de mâini, au traversat piaţeta medievală a muzeului cu figuri de ceară. De cealaltă parte, o faţadă din piatră reproducea intrarea într-o veche mănăstire.

– Aşteaptă o clipă aici, i-a cerut Walter Stuck înainte de a deschide poarta.

A intrat în biserică şi a acţionat un întrerupător montat în spatele uşii. Apoi, din prag, a făcut un gest către Susan, invitând-o să intre, în timp ce un cor de bărbaţi începea să interpreteze un cântec gregorian.

– O, ce minunat! a exclamat, văzând vreo cincizeci de călugări cu rasă neagră, care îşi ţineau capetele ascunse sub glugi.

Călugării de ceară stăteau aşezaţi pe gradene de o parte şi de alta a nevei centrale din capelă, unii în faţa altora, pe când unul din ei, în picioare în faţa altarului, părea să citească dintr-o carte cu psalmi sprijinită pe un suport din lemn sculptat.

Susan a înaintat spre centrul navei, urmata de Walter Stuck. Privea dintr-o parte într-alta, entuziasmata.

– De ce nu li se văd feţele? a întrebat.

Walter Stuck a izbucnit în râs.

– Fiindcă stau într-o atitudine contemplativă şi nu au nici chip. Sunt doar nişte structuri din lemn, umplute cu perne din lână şi acoperite cu rase negre de călugăr. Dar nici dacă ar avea un cap şi o faţă din ceară, tot nu li s-ar vedea, fiind acoperite de gluga rasei. Proprietarii muzeului s-au gândit, probabil, că aceasta era o soluţie mult mai economică şi că astfel obţineau, în plus, şi un efect surprinzător, nu crezi?

– Eu aş fi jurat că-s călugări adevăraţi.

– Iata, deci, ce uşor e să falsifici adevărul. Dar nu călugării voiam să ţi-i arăt.

– Ceva şi mai interesant? a întrebat Susan, mai însufleţită, ca şi cum ar fi uitat de tristeţile din copilărie.

– Judecă şi singură, a spus Walter Stuck, după ce a împins canatul uşii gigantice de lângă el, întinzând apoi braţul cu palma mâinii drepte, ca să-i arate că putea s-o ia înaintea lui.

Tânăra a acceptat invitaţia şi a intrat într-o odăiţă boltită, ale cărei ziduri groase din piatră erau împodobite cu covoare splendide.

Înaintea ei se deschidea o trecere scurtă, pe care a străbătut-o până la capăt, fără să se oprească.

– Unde duce scara asta? a întrebat Susan, intrigată.

– În temniţa muzeului, a raspuns Walter, apăsând pe întrerupătorul ascuns în spatele unui belciug prins în zidul din piatră.

Au coborât în tăcere scara îngustă în spirală, până au ajuns la o uşă din fier, montată într-o arcadă ogivală, pe care Walter Stuck a împins-o cu ambele mâini, de parcă era înţepenită.

Intrând în grota săpată în adâncul pământului, Susan a simţit mirosul intens de umezeală şi putreziciune. I s-a făcut greaţă, dar n-a zis nimic. După ce refuzase să intre în pasajul crimelor, nu voia ca Walter să-şi facă o idee greşită despre curajul ei.

Când Walter a aprins torţele de pe zidurile de piatră, efectul a fost copleşitor şi neliniştitor. Nici nu făcuseră bine câţiva paşi, când Susan şi-a înăbuşit un urlet de spaimă şi l-a strâns pe Walter de braţ.

– Nu-ţi fie frică, sunt doar trupurile unor condamnaţi, care spânzură din tavan.

Susan a trecut pe lângă toate acele figuri de ceară strângând din ochi, ca să nu vadă detaliile măcelului fictiv. Dar după aceea n-a mai putut evita ca privirea să-i cadă pe chipurile chinuite de suferinţă ale altor figuri de ceară, supuse unor chinuri oribile.

– Ce loc inuman! Cum ai putut cumpăra asemenea monstruozităţi?! a protestat Susan, ca să-şi stăpânească greaţa.

– N-am inventat eu cruzimea, ea face parte din viaţa noastră, Susan.

Ochii tinerei au lunecat peste celulele întunecoase din jurul lor, unde abia dacă erau vizibile trupurile sângerii de ceară ale căror lanţuri erau legate de zidul din piatră. Câţiva şobolani treceau peste ele.

– Ştii cum îi spuneau acestei temniţe în Evul Mediu? a stăruit Walter.

– Nu, nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? Niciodată nu m-a interesat să cunosc o epocă atât de întunecată şi superstiţioasă ca asta. Şi chiar mă bucur că n-am făcut-o.

– Îi spuneau temniţa diavolului, a lămurit-o Walter Stuck pe un ton lugubru.

– Mi se pare un nume foarte potrivit pentru un asemenea loc.

– Şi chiar este, fără nici o îndoială, dar nu pentru ceea ce crezi tu.

– Atunci, de ce?

– Fiindcă oamenii credeau că Dumnezeu îi părăsise şi că doar diavolul îi mai putea salva.

Walter a făcut câţiva paşi inainte, cu Susan de mână, şi, ajungând într-un colţ al grotei, lângă care se înălţa o uşă mare, din fier, s-a oprit.

– Uşa asta duce undeva? a întrebat Susan.

– Nu, e o uşă falsa, un element decorativ al muzeului, ca şi călugării de sus. Dar vreau să vezi asta, i-a propus, privind în stânga sa.

Susan a întors capul spre o galerie micuță, deschisă în grotă, unde nu era nimic altceva decât o ghilotină.

„Monștrii minții"

4

La barul unui restaurant italienesc de pe 44th Street, lângă Times Square, Aldous Fowler bea o halbă cu bere așteptându-și o prietenă, pe Ann Hardwey, pe care o invitase la cină. De dimineață, o rugase la telefon să-i caute informații despre mama unui nou-născut numit Walter Stuck, abandonat în urmă cu 35 de ani într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island, așa că i se păruse o nepoliteță de neiertat să n-o roage și să ia cina cu el, după ce ultima oară când se văzusera, în urmă cu mai mult de o iarnă, îi promisese că avea s-o sune curând.

Dar în acea seară, la barul restaurantului italienesc din 44th Street, Aldous Fowler nu se gândea la prietenia lui cu Ann Hardwey, ci la noua legătură amoroasă pe care sora lui, Pemby, o începuse cu acel Walter Stuck pe care, după cum ea însăși îi mărturisise, abia îl cunoscuse. El știa ce mult suferise Pemby în timpul căsătoriei cu un actor ratat de la Hollywood, un anume Leo Brake, cocainoman, bețiv și scandalagiu, și nu voia să-i mai facă și alții vreun rău. În ciuda copleșitoarei siguranțe de sine, Pemby era la fel de fragilă ca zborul unei păsări printre vârtejurile vântului și orice schimbare neașteptată de direcție a vieții ei amoroase îi afecta stabilitatea emoțională, ducând-o în pragul prăbușirii. În acest domeniu, Pemby semăna mult cu tatăl ei. Poate prea mult, își spunea Aldous, bând din halba cu bere, și privind îngândurat zarva psihedelică din Times Square.

Pemby îl cunoscuse pe Leo Brake într-una dintre călătoriile ei pe Costa de Vest cu echipa feminină de baschet a Universității din Detroit și, când își încheiase studiile de jurnalism, plecase cu el în California. Pe atunci, Aldous avea doar contacte telefonice sporadice cu sora lui,

mai ales de Crăciun ori de 4 Iulie, iar ea părea foarte fericită cu noua şi luxoasa ei viaţă printre marile vedete ale filmului american. Dar, după câţiva ani, Pemby îl sunase într-o zi la telefon cu vocea întretăiata, aproape fără să mai aibă forţa de a-i vorbi.

– Trebuie să vii să mă vezi, îi spusese printre sughiţuri.

Aldous zburase a doua zi de la New York City în California şi o găsise pe Pemby într-un cartier de rulote, înconjurat de gunoaie şi moloz. Pemby era drogată şi beată, şi nici măcar nu-l recunoscuse când intrase în rulota ei.

– Ce derbedeu te-a adus în halul ăsta? o întrebase, îmbrăţişând-o, furios.

Leo Brake o bătuse atât de tare, că-i rupsese nasul şi câteva coaste. Cu Aldous nelipsit de lângă ea, Pemby petrecuse apoi două săptămâni într-un spital privat din San Francisco, vindecându-şi rănile. Dupa care se întorseseră împreună la New York City, iar Pemby intrase într-un centru de dezintoxicare pentru alcoolici şi cocainomani anonimi. De atunci, trecuseră cinci ani de zile.

Ann Hardwey era o femeie atrăgătoare, al cărei farmec deosebit îl constituiau ochii. Purta părul drept şi la fel de negru ca ochii, lăsat liber pe spate. Iar când zâmbea, ochii îi licăreau în mii de culori diferite. De aceea, Aldous a fost fericit s-o revadă.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Ann, a spus, sărutând-o.

– La asta sunt buni prietenii, nu? Ca să se sune la telefon din când în când, a spus Ann, scoţându-şi jacheta tricotată şi lăsându-şi liberi umerii bruni şi delicaţi. E cald aici.

– Ştiu că trebuia să te fi sunat mai demult, dar nu voiam să mă îndrăgostesc iar de tine, s-a scuzat Aldous, înainte ca Ann să-i facă reproşuri mai clare.

– Nu-i nevoie să mă linguşeşti, ştii că nu-i stilul meu, a replicat Ann, surâzând.

– M-am gândit, m-am gândit de-adevăratelea să te sun, dar...

– Lasă-te de scuze și cere pentru mine un pahar cu vin alb și foarte rece, sunt moartă de sete. E oribil să vii cu mașina în Times Square, a spus Ann, fără să dea vreo atenție explicațiilor lui Aldous.

Un chelner i-a condus la etajul doilea al restaurantului, un soi de balcon protejat de o balustradă aurită, de unde puteau privi tot salonul de jos. Înconjurați de oameni educați, care vorbeau fără să ridice glasul, Aldous și Ann au răsfoit meniul restaurantului și au făcut comanda.

– O să-mi spui de ce vrei să afli cine-i mama lui Walter Stuck?

– Informația nu-i pentru mine, eu nici măcar nu-l cunosc.

– N-ai auzit vorbindu-se de Walter Stuck? a întrebat Ann, ridicând din sprâncene.

Aldous Fowler s-a arătat impresionat.

– Nu, de ce-ar fi trebuit să aud vorbindu-se de el?

– El este principalul promotor al Parcului Medieval din New York City, o adevărată coțcărie imobiliaro-distractivă. Acum câteva zile, presa s-a agitat nemaipomenit cu ocazia prezentării publice a proiectului. Dar tu ce faci, nu cumperi nici un ziar?

– Nu, adevărul e că în ultima vreme am fost extrem de ocupat.

– Mă rog, primul lucru pe care ar trebui să-l știi e că Walter Stuck este un puternic magnat al petrolului; un milionar tânăr și chipeș, care încântă femeile.

Aldous Fowler a căzut pe gânduri, presimțind că iubita lui soră Pemby n-avea să fie fericită nici cu acest bărbat.

Legenda ascunsă

4

Feribotul a ancorat fără nici o greutate la debarcaderul Pier A, iar personajele virtuale ale lui Carol, Beth și Nicholas au coborât pe chei, în fața zidului mare de zgârie-nori ce se înalță dincolo de copacii și

grădinile din Battery Park. Nicholas privea încântat bătrânul turn din lemn verde, cu ceasuri mari şi albe, al lui Pier A, în vreme ce Beth se uita la nori şi la cerul albastru care se reflecta în faţadele din oglinzi ale zgârie-norilor.

– Trebuie să continuăm, BH, i-a amintit Nicholas de la postul său de control de pe Staţia Modulară NK.

– Sunt gata, NK.

– Şi tu, Carol?

– Aştept hotărârea voastră.

– Dacă traversăm Battery Park pe aici, a spus arătând în faţa lor, ajungem, pe State Street, până la Trinity Church. E drumul cel mai drept.

Au intrat în Battery Park şi au trecut pe lângă monumentul ridicat în onoarea imigranţilor care ajunseseră în Statele Unite venind din toate colţurile Pământului. Mai încolo, într-o fântână la nivelul solului, ce arunca şuvoaie de apă în aer, câţiva copii care se stropeau încercau, amuzaţi, să le ocolească. În celălalt capăt al parcului, au dat de piaţeta South Ferry. Câteva personaje virtuale îşi citeau ziarele ori conversau, stând pe bănci, la umbra copacilor. Dar pe ei îi aşteptau nişte Umbre sinistre şi ticăloase, de cum au traversat spre State Street.

– Trag în noi! Trag în noi! a strigat Nicholas, auzind şuieratul gloanţelor care treceau pe lângă capul lui.

Personajele virtuale ale lui Nicholas, Beth şi Carol s-au ascuns în spatele maşinilor parcate acolo şi au început să tragă şi ele cu armele lor automate lungi rafale asupra Umbrelor.

– La stânga ta, BH, vin prin stânga ta! a strigat Nicholas, continuând să apese pe butonul joystickului său.

– Sunt multe, NK; Umbrele ies de peste tot, a observat Beth, în vreme ce detunăturile ei le făceau să explodeze în spectaculoase mingi de foc.

Carol se ascunsese de gloanţe după colţul format de State Street, dincolo de locul unde se aflau Beth şi Nicholas.

– Cred că nu vom putea trece pe aici! a strigat, scoţându-şi arma în stradă şi trăgând la întâmplare când într-o parte, când într-alta, fără să nimerească nimic.

– Trebuie să încercăm, Carol! Mai mult ca sigur toate intrările în Trinity Church sunt controlate de Umbre!

– Trec strada şi mă apropii de voi, de aici nu pot să văd nimic!

Carol a sărit, făcând acrobaţii, ca să evite traiectoria gloanţelor trase de Umbre, şi s-a postat lângă Beth, la adăpostul capotei galbene a unui taxi parcat acolo.

Şuieratul gloanţelor era asurzitor, ca într-o luptă de stradă dintre două bande rivale.

– M-au atins! M-au atins! a strigat Beth, simţind că vârfurile a două săgeţi incandescente i se înfipseseră, parcă, în umăr. Nivelul ei de viaţă pe ecranul calculatorului scăzuse vizibil, trecând de la albastrul cerului la roşiatic, iar personajului ei virtual îi sângera umărul.

– Să plecăm de aici, dacă o rănesc iar pe BH suntem pierduţi! Încă n-avem o trusă medicală cu care s-o tratăm şi să-i refacem nivelul vieţii în joc, i-a avertizat Carol în şuieratul lugubru al gloanţelor.

După ce au părăsit piaţa South Ferry s-au îndreptat spre South Street, iar detunăturile Umbrelor s-au oprit.

– Cum te simţi, BH? a întrebat Nicholas, neliniştit de rănile lui Beth.

– Dacă nu mi s-ar fi înroşit viaţa virtuală, aş fi jurat că mă simt la fel de bine ca înainte.

Carol s-a apropiat de ea, i-a privit umărul şi a avertizat-o:

– Nu-i de glumă, BH; dacă te mai rănesc o dată înainte de a reveni la nivelul tău normal de viaţă, jocul enigmelor fără sfârşit se termină pentru tine.

– Îmi pare rău, Carol, încercam doar să nu iau situaţia prea în serios.

– Va trebui să căutăm o trusă sanitară cât mai repede, a spus Nicholas, îngrijorat pentru Beth. Fără tine, jocul n-are nici un sens.

În tăcere, ca și cum ar fi devenit cu toții conștienți de situația gravă în care era Beth, au înaintat pe trotuar, cu armele în mâini. La dreapta lor se afla East River, iar la stânga fațadele unui șir de case mici și vechi, zugrăvite în lila, bordo și maro, pe unele dintre ele observându-se structura fragilă a scărilor de incendiu.

– Ia uitați-vă aici! a exclamat Nicholas, văzând o trusă sanitară albă și cu crucea roșie în mijloc, pe colț cu populara Frances Tavern.

– Ar fi mai bine s-o iei tu, BH, a spus Carol.

Personajul virtual al lui Beth s-a apropiat de trusă și s-a oprit lângă ea. Imediat, pe panoul de pe ecranul calculatorului ei, nivelul de viață a crescut, recăpătându-și albastrul intens ca al cerului.

– Bine ai revenit în joc, BH! i-a urat Nicholas, din nou fericit.

– Uf! Credeam că n-am să-mi mai revin, a murmurat Beth, lăsând să-i scape un oftat.

– Acum știm că Umbrele ne pot face rău, mult rău. Va fi mai bine să ne menținem în alertă și să alegem bine drumul. Zona asta pare să nu fie sub controlul lor.

Erau la o intersecție.

– Dacă urcăm pe Broad Street, ieșim direct pe Wall Street. De acolo la Trinity Church e doar un pas, a propus Nicholas.

– Tu ești ghidul nostru, NK. O să facem ce ne spui, a acceptat Beth, care nu se îndoia de instinctul de căutător al prietenului său. El o dusese și la trusa medicală care tocmai îi salvase viața.

– Eu am să merg în spatele vostru, ca să acopăr ariergarda, le-a propus Carol, rămânând ceva mai în urmă.

Imediat ce a intrat pe stradă, Nicholas a văzut două Umbre care se mișcau în fundalul ecranului.

– De data asta, n-au să ne ia prin surprindere, a promis.

– Ai văzut ceva, NK? a întrebat Beth în șoaptă, ca și cum se temea să n-o audă Umbrele.

– Uită-te acolo, BH, sub edificiile din față. Mi s-a părut că se mișca ceva negru.

– Da, da, sunt două Umbre, două Umbre negre.

– Rămâneţi aici, eu o iau înainte, ca să văd dacă-s doar o avangardă ori mai sunt şi altele în spatele lor.

Nicholas s-a lipit de zid, cu arma automată aţintită spre centrul străzii. Umbrele păreau ocupate cu altceva şi încă nu-şi dăduseră seama de apropierea lor. S-a oprit în colţul format de Pearl Street. Ascuns în spatele peretelui, Nicholas s-a uitat la Umbrele care mişcau în faţa lui. Era suficient de aproape de ele ca să vadă că purtau rase negre, cu glugile trase pe capete. Aşa că n-a putut să le vadă chipurile, dacă vor fi avut aşa ceva.

Nu s-a mai gândit la lucrul acesta şi a hotărât să le vină de hac Umbrelor cât mai repede. Cu ele acolo era imposibil să ajungă pe Wall Street. Aşa că şi-a dus personajul virtual în centrul străzii şi a tras în ele până ce Umbrele au devenit două flăcări de foc, a căror strălucire s-a stins în câteva secunde.

– Putem continua! a strigat Nicholas, văzând că drumul era liber.

Pe Wall Street umblau aceiaşi directori cu costume şi cravate pe care Nicholas îi văzuse în după-amiaza precedentă, la ieşirea din metrou. Câteva grupuri de directori virtuali tăifăsuiau cu însufleţire în faţa magnificului templu corintic al Bursei din New York City, ale cărui coloane groase erau acoperite de un steag mare al Statelor Unite, iar pe scara lui Federal Building câţiva turişti se fotografiau lângă statuia preşedintelui Washington. Nici o Umbră nu părea să aibă îndrăzneala de a se arăta într-un loc atât de frecventat.

– Aici este Trinity Church, le-a atras luarea-aminte Nicolas, când turnul gotic ascuţit al bisericii s-a ivit în faţa lor.

Fără să piardă vremea, au ieşit de pe Wall Street pe Broadway Avenue, au traversat bulevardul şi au intrat în biserică. Carol mergea în urma lor, pentru a le apăra spatele. Spre deosebire de după-amiaza anterioară, una dintre uşile laterale care duceau în cimitirul de la Trinity Church era deschisă.

– Aceasta este „mica grădină" despre care vorbea „fluturedefoc"? a vrut să afle Beth, uimită de liniştea ce domnea printre lespezile de piatră presărate pe iarbă.

– Chiar ea, deşi, în realitate, era mai puţin primitoare ca aceasta, te asigur. Veniţi, pe aici.

Beth era gata să-l urmeze pe Nicholas, când a văzut sub un copac din apropiere o altă tăbliţă de lemn cu un semn pictat, aidoma celei găsite la muzeul din Statuia Libertăţii.

– Aşteaptă, NK, cred că aici e ceva important.

S-au apropiat şi au văzut despre ce era vorba.

– Pune-o la tine în rucsac, împreună cu celălalt semn, a spus Beth.

– Ce semne ciudate, a murmurat Nicholas, luând tăbliţa de lemn.

– E posibil ca aceste semne să ascundă un mesaj cifrat, ca şi formula, dar, aşa cum ne-a spus Carol, încă n-a sosit momentul să le descifrăm.

– Atunci să continuăm, trandafirul care a înflorit pe mormântul fără nume ne aşteaptă.

Au urmat o potecuţă care ocolea absida bisericii şi, de cealaltă parte, într-un colţ discret de lângă arcurile butante ale navei laterale, au văzut un trandafir frumos, care creştea în faţa unei pietre tombale. Beth s-a apropiat, aducându-şi aminte cu emoţie de legenda tinerei vânzătoare de flori, care îl semănase, în urmă cu mai bine de 150 de ani.

– Ia-l, BH! Nu te teme! a încurajat-o Carol.

Personajul virtual al lui Beth a întins mâna şi a luat trandafirul. Şi, de parcă timpul s-ar fi oprit pentru o clipă, totul în jurul lor a rămas suspendat ca prin farmec: păsările s-au oprit din ciripit, briza n-a mai clintit frunzele copacilor, norii au stat în loc pe cer, iar Nicholas părea să fi devenit o statuie de piatră alături de Beth. Fetiţa a privit trandafirul şi i-a înţeles frumuseţea deosebită. Apoi, totul a redevenit

ca înainte. Dar pe lespede a început să se deseneze un nume, ca şi cum o mână nevăzută îl sculpta în piatră:

Édouard René de Laboulaye

– Édouard René de Laboulaye, chiar bărbatul slab din statuia pe care am văzut-o în drum spre debarcader? Acesta e numele savantului care a adus Esenţa marelui Mister din Franţa? a întrebat Nicholas dintr-un foc.

– Aşa-i, NK. Édouard René de Laboulaye a avut ideea de a construi Statuia Libertăţii, şi tot el a proiectat-o împreună cu Bartholdi. Istoria menţionează că a murit la Paris în 1883.

– Cu trei ani înainte ca Statuia Libertăţii să ajungă la New York City. Cum a fost posibil să călătorească după aceea din Franţa în Statele Unite? s-a grăbit să întrebe Beth, căreia nu-i ieşeau socotelile.

– Păi, legenda ascunsă susţine că Édouard René de Laboulaye a dispărut din Paris cu câţiva ani înainte de a aduce Esenţa marelui Mister la New York City, pe aceeaşi navă care transporta Statuia Libertăţii, şi că el şi-a petrecut chiar aici ultimii ani din viaţă. Dar, nemaiştiindu-se nimic despre el, la Paris l-au declarat mort.

– E o legendă incredibilă! a exclamat Nicholas.

– Ei bine, enigma mormântului fără nume a fost dezlegată. Vă felicit, a spus Carol.

– Am izbutit, NK. Datorită ţie, am izbutit, a zis Beth.

– Nu, BH, noi formăm o echipă.

– Dar vă mai rămâne un drum lung de străbătut; enigmele acestui joc virtual continuă şi sunt fără sfârşit, a zis Carol.

– Care-i următoarea? a întrebat Beth, dornică să meargă înainte.

Iar Carol i-a răspuns cu altă scurtă enigmă:

În cer îşi înfige, mândru,
spada din oţel, ascuţită.
Şi la picioare i se dă bătut, cu bucurie,
regatul colosal al cavalerului.

– Dar nu ne-ai spus ce cuvânt îi corespunde pseudonimului purtat de unul dintre cei nouă membri ai Fundației Univers, i-a amintit Nicholas.

– Ai dreptate, NK, uitasem. Cuvântul este „cer".

Provocarea șerpilor

ϟ

Povestea bărbatului care își tăiase singur capul chiar cu ghilotina pe care Walter Stuck tocmai i-o arătase a impresionat-o atât de mult, încât Susan și-a zis că sufletul fantomei fără cap avea să hălăduiască veșnic prin temnițele diavolului, fără să-și afle alinarea. Rezemată de pieptul lui Walter pe sofaua din odaia de lucru, Susan se gândea fără preget ce moarte oribilă avusese magnatul petrolului care trăise în casa aceea în urmă cu mai bine de 70 de ani.

– Și cum ai ajuns să afli această istorie? a întrebat.

– Mi-a povestit-o agentul imobiliar care mi-a vândut conacul. Mi-a zis că trebuia să fie sincer cu mine cu privire la trecutul întunecat al casei, înainte ca eu să mă hotărăsc s-o cumpăr.

– Trecutul întunecat al casei? a întrebat Susan, fără să-și ascundă curiozitatea.

– Exact așa mi-a zis. Se pare că, înainte de a deveni muzeu al figurilor de ceară, o societate secretă din care făcea parte vechiul proprietar își celebra ritualurile în beciurile unde acum sunt temnițe.

– Ce fel de rituri?

– Mă rog, agentul imobiliar n-a știut să-mi explice aceste amănunte și presupun că, fiind ritualuri ale unei societăți secrete, nici n-am să ajung să le cunosc, dar mi-a relatat că, după decapitarea milionarului Richard Grosling, prin tot Manhattanul umbla zvonul că în acest conac se pripășise diavolul.

Pe Susan a trecut-o un fior la fel de puternic ca acela de după-amiază, când ajunsese în pasajul crimelor din muzeul cu figuri de ceară. Dar ei nu-i era frică de diavol. Se gândea că toți demonii închipuiți de mințile oamenilor în decursul timpurilor erau numai manifestarea propriei lor neștiințe și un mod de a reprezenta răul în toate culturile lumii.

– Dar ce să caute diavolul în New York City? a întrebat, fără să ia în serios vorbele lui Walter.

– Habar n-am, presupun că e doar o legendă urbană menită să semene groaza. Dar, după macabra sinucidere a lui Richard Grosling, conacul a fost pus în vânzare și nimeni nu voia să-l cumpere, nici măcar la jumătate din cât valora. Ani la rând, casa a stat închisă, până ce o firmă care exploata muzee ale figurilor de ceară s-a gândit că acest mic palat ar putea fi bun pentru un nou muzeu de același fel, cel mai spectaculos din Statele Unite, profitând și de aura de teroare care îl învăluia.

– Din punct de vedere managerial, ideea n-a fost rea deloc.

– Ai dreptate, dar adevărul e că muzeul a fost un eșec total. După cum mi-a spus agentul imobiliar, legenda lui neagră era atât de vie, că oamenii refuzau să-l viziteze, de frică să nu cadă victimele vreunui blestem diavolesc.

– Dar e un muzeu magnific, cum au putut oamenii să creadă într-o superstiție atât de absurdă?

– E greu de știut. Poate pentru că nouă, oamenilor, ne place să credem că forțele misterioase ale necunoscutului continuă să ne domine existența.

– Atunci, de ce ai cumpărat conacul ăsta, Walter?

– Fiindcă m-a atras, așa cum atrage un magnet fierul, a spus magnatul, cu privirea pierdută în încăperea ascunsă din spatele șemineului din camera de lucru, unde stăteau.

– Te-a atras ideea că diavolul ar putea locui în acest conac?

Răspunsul lui Walter Stuck a întârziat câteva secunde:

– M-a atras ideea de a descoperi misterele acelei societăți secrete. Voiam să-i cunosc originea, ritualurile, credințele, țelurile.

– Şi ai aflat ceva?

– Cred că da, Susan.

Tânăra s-a ridicat în capul oaselor, şi-a îndoit genunchii pe sofa şi l-a privit pe Walter drept în ochi.

– Ce-ai reuşit să afli?

– Încă nu-s foarte sigur, dar cred că aceeaşi societate secretă ce se întrunea în urmă cu mulţi ani în beciurile acestui conac stă şi în spatele asasinării oamenilor de ştiinţă.

– O, dar e oribil, Walter! a exclamat Susan, ducându-şi mâna la buze ca şi cum nu mai voia să vorbească despre aşa ceva.

– Da, e îngrozitor. Cred că a sosit momentul să vorbeşti cu fratele tău, Aldous, despre această chestiune.

– Îl sun chiar acum, a zis Susan, săltându-se de pe sofa.

Şi-a căutat telefonul mobil în geantă, l-a luat şi a format numărul fratelui ei.

Dar în seara aceea, Aldous Fowler lua cina cu Ann Hardwey într-un restaurant italienesc din Times Square şi îşi închisese telefonul.

„Monştrii minţii"

5

A doua zi de dimineaţă, înainte de a pleca la Universitatea Columbia, ca să vorbească din nou cu profesorul Jacob Bloom, Aldous Fowler şi-a deschis mobilul. Sora lui, Pemby, îl sunase de câteva ori şi îi lăsase un mesaj audio: „Prietenul meu, Walter Stuck, doreşte să-ţi vorbească despre o chestiune importantă. Vino astă-seară pe la orele 21.00 la el acasă, vom lua cina împreună. Adresa este Greenwich Avenue, un vechi palat nu prea mare, situat în spatele lui Jefferson Market Courthouse Library. E uşor de găsit. Un pupic de broscuţă".

În drum spre Harlem, Aldous Fowler a uitat de Pemby şi de noul ei prieten, revăzând în minte schema pe care o construise în legătură cu

asasinarea oamenilor de știință. După graficul lui, profesorul Jacob Bloom avea dreptate când afirma că în spatele cuvântului „Kot" și al simbolului șerpilor întărâtați, pe care asasinul le însemnase cu foc în palmele victimelor lui, se ascundea o societate secretă. Se părea că avea dreptate și când dădea asigurări că șerpii reprezentau lupta eternă dintre știință și religie. Cu toate acestea, și-a zis Aldous, bătrânul profesor greșea când afirma că savanții asasinați nu făcuseră parte din nici un grup studențesc în decursul anilor petrecuți în căminul Tannhäuser. Era posibil, și-a mai spus, ca profesorul Jacob Bloom să poată, cu ajutorul informațiilor de care dispuneau acum, să-i sugereze cum ar putea afla ce societate secretă se ascundea în spatele crimelor comise de Iluzionist. În plus, voia ca profesorul să-l lămurească de ce nu le vorbise lui și domnișoarei locotenent Taylor nici despre societatea secretă din care făcuse parte tatăl lui Adam Grosling, nici despre caracterul ritual al sinuciderii acestuia.

Profesorul Jacob Bloom îl aștepta tot în sala Universității Columbia unde se întâlniseră cu domnișoara locotenent Taylor.

– Intră, vino, vino, domnule detectiv, i-a spus profesorul, văzând că Aldous Fowler își ițea, timid, capul din spatele ușii.

Aldous Fowler a intrat și s-a apropiat de colțul de lectură unde stătea Jacob Bloom.

– Bună ziua, domnule profesor.

– Scuzați-mă că nu mă ridic, dar în această dimineață piciorul meu bolnav a hotărât să mă necăjească, revoltându-se pe neașteptate.

– Nu vă faceți griji pentru mine, am să încerc să fiu cât mai scurt cu putință.

– Dar luați loc, nu fiți atât de modest, l-a certat profesorul, morocănos. Am la dispoziție o oră și jumătate; sper să ne ajungă, pentru a analiza detaliat noutățile apărute în investigație, despre care mi-ați vorbit ieri la telefon.

Aldous Fowler s-a așezat și și-a dres glasul. Avea gura uscată din cauza șampaniei pe care o băuse cu o seară înainte, împreună cu Ann Hardwey, și simțea că i se învârte capul.

– Mi-ar plăcea să aruncați o privire pe această schemă, a spus, oferindu-i profesorului un blocnotes.

– Hmm! Știți că forma acestui grafic seamănă mult cu cele 10 sfere ale Arborelui Vieții din Cabala evreiască?

– Nu, n-am nici cea mai mică idee. Trebuie să fie o pură întâmplare.

Profesorul Jacob Bloom citea în timp ce vorbea.

– Nimic nu-i întâmplător în viață, domnule detectiv, v-o spune un bătrân ignorant ca mine. Cine a făcut graficul acesta? a întrebat.

– Chiar eu l-am schițat, ca să rezum toate informațiile de care dispunem în acest caz. M-am gândit că astfel va fi mai ușor să observăm conexiunile dintre diferitele teze posibile cu privire la asasinarea oamenilor de știință de la Universitatea Cornell.

– Aveți o minte analitică extraordinară, domnule detectiv!

– M-am mărginit să pun în ordine feluritele date și dovezi de care dispunem. Dar e cu adevărat surprinzător că ați avut dreptate în tot ce ne-ați spus despre semnul șerpilor întârâtați și lupta eternă dintre știință și religie, pe care ei o simbolizează.

– În calitate de expert în simbologie criptică, nu era deloc greu să trag o asemenea concluzie. Orice persoană dotată cu un minimum de cunoștințe în materie v-ar fi spus ceva asemănător. Dar nu înțeleg de ce ați inclus în grafic și numele lui Richard Grosling.

– Am dat de o informație sigură, cum că Richard Grosling s-a sinucis, tăindu-și capul cu o ghilotină, conform ritualului unei societăți secrete al cărei membru proeminent era.

– Dar niciodată nu s-a dovedit că această informație era adevărată, a spus bătrânul profesor.

– Dumneavoastră o cunoșteați, nu-i așa? a întrebat Aldous Fowler, privindu-l drept în ochi.

– Eu însumi am cercetat aceste zvonuri cu ani în urmă și n-am dat de nici o dovadă care să le arate veridicitatea. A fost doar o teorie polițistă fără nici un fundament.

– Dar ce spuneți despre nota olografă a lui Richard Grosling? În ea declară că ritualul fusese îndeplinit și că el plătise cu propria-i viață trădarea discipolului.

– Nici un expert caligraf n-a cercetat acea notă. Dar detectivii care i-au investigat moartea l-au comparat cu alte înscrisuri personale ale lui Grosling. Nota ar putea fi un fals comis de oricine, deoarece scrisul tatălui lui Adam Grosling e destul de obișnuit. Eu l-am văzut când am examinat arhivele poliției.

– Și de ce nu ne-ați vorbit domnișoarei locotenent Taylor și mie despre tot ceea ce știați cu privire la moartea lui Richard Grosling, când am venit să vă vedem, domnule profesor? Speram că o să ne ajutați.

Jacob Bloom și-a lăsat, rușinat, capul în jos și licărul din ochii lui mici s-a stins ca și cum ar fi fost acoperiți de o ceață deasă.

– Mi-a fost frică, asta-i tot, a spus, abătut. Dar, în fața tăcerii cu care i-a răspuns detectivul Fowler, pe care spusele lui nu izbutiseră să-l convingă, profesorul Jacob Bloom a continuat: Când tatăl lui Adam Grosling s-a sinucis, toți cei din Universitatea Cornell susțineau că înnebunise; ziceau că Richard Grosling credea că diavolul pusese stăpânire pe mintea lui și că într-un asemenea delir hotărâse să-și taie capul cu vechea ghilotină pe care o avea acasă. Richard Grosling colecționa tot soiul de antichități și nimeni nu se mira că din valoroasa lui colecție de obiecte istorice făcea parte și o ghilotină de pe vremea Revoluției franceze. Pe atunci, nici un student de la Universitatea Cornell n-a încercat să afle ce se petrecuse cu adevărat. Eram tineri și am uitat repede că tatăl unui coleg ca Adam Grosling se sinucisese, cu toate că la început faptul ne îngrozise. Eu tocmai îmi începusem studiile de istorie și încă nu știam în ce ramură a profesiei să mă specializez. Cu trecerea anilor, m-am îndreptat din vocație spre simbologia criptică și societățile secrete din toate timpurile. Într-o zi, mi-am adus aminte de sinuciderea lui Richard Grosling și am cercetat moartea lui ciudată și posibila ei legătură cu o societate secretă de inspirație ezoterică ori chiar diabolică, până atunci necunoscută în Statele Unite, dar n-am găsit nimic, nici cel mai mărunt indiciu.

– Dar faptul că n-ați găsit date de încredere despre o asemenea societate secretă nu înseamnă că ea nu există.

– Desigur, dar dacă nimeni, cu excepția membrilor ei, n-o cunoaște, e limpede că ea e irelevantă din punct de vedere istoric, fiindcă activitățile ei sunt lipsite de o proiecție publică.

– Cu excepția cazului în care aceste activități sunt ilicite și iau forma unor crime în serie, cum sunt recentele asasinate.

– Da, în acest caz, societatea ar înceta să fie secretă din momentul când i-ar fi dezvăluite public activitățile și ritualurile. Așa s-a petrecut cu majoritatea societăților secrete de inspirație medievală, ezoterică, religioasă, politică ori filantropică, a subliniat profesorul. În prezent, sunt perfect cunoscute de toată lumea, și numai câteva dintre ele continuă să-și păstreze secrete ritualurile și ceremoniile de inițiere.

– La ce societăți secrete vă referiți, domnule profesor?

– Lista ar fi foarte lungă, dar presupun că ați auzit vorbindu-se de masonerie, rozacrucieni, noile ordine ale templierilor și catarilor, *Illuminati* sau iluminații, Prioratul de Sion și atâtea altele, care își au originea în Evul Mediu; ori cele mai moderne, cum sunt bunăoară Ordinul Bufnițelor, Cavalerii lui Columb, Vechiul Ordin Unit al Druizilor ori Elkii din New York City. Toate aceste societăți împărtășesc același spirit inițiatic, de ucenicie întru „adevăr", care îi unește pe membrii lor și pe care numai ei îl cunosc și îl dezvăluie celor pe care îi consideră potriviți. Acest „adevăr" e secretul lor, taina care le dă putere și capacitate de influență, ca să schimbe lumea.

– Dar fiecare societate are un secret diferit de al celorlalte.

– Într-adevăr, domnule detectiv, secretul diferă în funcție de țelul grupului în posesia căruia se află, de capacitatea de a influența viața publică a unei țări, de disponibilitatea de a atrage adepți, de concepția despre viață și moarte. Dar toate aceste societăți seamănă între ele prin modul lor de a acționa; locurile unde se întrunesc, cărora le spun loje; jurămintele, proclamațiile și gradele membrilor: ucenic, camarad, cavaler, maestru; codurile de conduită privată și publică; inițierea

ezoterică, la capătul căreia aspirantul devine o ființă superioară și diferită, care renaște la o nouă viață de pace și perfecțiune; prin ritualurile și simbolurile pe care numai ei le cunosc și care îi definesc...

– ... Ca, bunăoară, Kot și șerpii întărâtați? l-a întrerupt Aldous.

– Da, v-am mai spus dumneavoastră și domnișoarei locotenent Taylor că aceste semne sunt caracteristice societăților secrete.

– Ca aceea din care făcea parte Richard Grosling, când s-a sinucis, și din care mai târziu avea să facă parte și fiul său, Adam Grosling?

– Așa aș îndrăzni să vă asigur; și acum va trebui să mă iertați, mai am de pregătit câteva chestiuni pentru întrunirea cu profesorii.

Aldous Fowler s-a ridicat în picioare, ca să-și ia rămas-bun, dar înainte de aceasta a întrebat:

– De ce vă temeți, domnule profesor?

– De Kot și de cei doi șerpi veninoși.

Pe scara Universității Columbia, Aldous Fowler a simțit că în buzunarul hainei de piele îi vibra telefonul mobil. S-a gândit că sosise un nou mesaj de la sora lui, Pemby, dar nu, era domnișoara locotenent Taylor, care îi lăsase un scurt mesaj scris:

Șoarecele a căzut în cursă.

Legenda ascunsă

5

Nicholas a luat din nou legătura cu Beth prin camera video, înainte de orele 21.00. Dispuneau de aproape două ceasuri, în care trebuiau să dezlege noua enigmă pe care le-o dăduse Carol și să ajungă la noul loc de pe harta tridimensională a Manhattanului, înainte de a se duce la culcare în zonele de odihnă ale Navei Interplanetare BH și ale Stației Modulare NK.

Amândoi ştiau care putea fi soluţia noii enigme, dar n-au vorbit nimic între ei până n-au intrat în joc. Carol stătea în faţa porticului de la Trinity Church.

– Trebuie să ne grăbim, a zis tânăra, când amândoi au venit lângă ea.

– S-a întâmplat ceva, Carol?

– Cei doi intruşi care au intrat în joc se apropie de noi.

– Uau! a exclamat Nicholas. Să-i aşteptăm să sosească şi să le venim odată de hac.

Dar Beth avea impresia că Umbrele sinistre îi lunecau în tăcere pe la spate.

– Nu râde, NK, că nu-i de glumă, a spus.

– Beth are dreptate. Nu va fi uşor să le înfruntăm. Sunt hackeri experţi şi ştiu să se apere în joc mai bine ca noi. Trebuie să mergem înainte, în aşa fel încât ei să nu ne poată ajunge din urmă, a lămurit Carol.

– Eu cred că ştiu cine-i cavalerul care îşi înfige în cer spada ascuţită din oţel, a spus Nicholas.

– Şi eu, s-a grăbit să spună Beth.

– Atunci, scrieţi-i numele în agendele voastre.

Nicholas şi Beth au dat click pe panoul de control, activându-şi rucsacurile. Apoi fiecare din ei a selecţionat iconiţa agendei electronice şi a notat în ea soluţia enigmei. Răspunsurile lor au fost identice. Carol le-a citit şi a zis:

– Şi de ce nu Woolworth ori Chrysler Building? Şi ele sunt pe hartă.

– Fiindcă Empire State Building continuă să fie cel mai înalt zgârie-nori din New York City şi simbolul măreţiei acestui oraş, a răspuns imediat Beth.

– Da, şi tot New Yorkul i se dă bătut la picioare, aşa cum regatul colosal se dă bătut, cu bucurie, la picioarele cavalerului. Regat e sinonim cu imperiu, de la Empire. Era destul de limpede, a adăugat Nicholas.

– Dar cum o să mergem până la Empire State Building? E foarte departe de aici, s-a neliniştit Beth.

– Chiar în faţă e staţia de metrou Wall Street.

– Crezi că metroul funcţionează în jocul nostru?

– Păi, personajele virtuale par să intre şi să iasă din el, a spus Nicholas.

– Mă tem ca acolo jos sunt şi Umbrele.

– Ce propui, atunci?

– Am putea lua un taxi, avem destui bani ca să-l plătim.

Pe Broadway Avenue circulau câteva maşini virtuale, dar nici un taxi.

– Vremea trece repede, le-a atras atenţia Carol.

– Şi pe aici nu trec taxiuri, aşa că n-avem altă alegere, trebuie să intrăm în staţia de metrou.

– Tu eşti ghidul, NK, a acceptat Beth fără nici un chef. Ideea de a coborî din nou, chiar în plan virtual, până la trecerile înguste ale metroului, nu-i făcea nici o plăcere.

Staţia Wall Street din joc era mult mai plăcută decât ceea ce văzuse Nicholas în realitate. Dar galeriile subterane, scările, zonele de control şi ghişeele erau atât de bine reproduse, că şi-a închipuit că intra iar în metroul newyorkez şi chiar a simţit că-i bătea inima mai iute pe măsură ce coborau în adâncurile staţiei.

– Pe aici nu se vede lume, a murmurat, oprindu-se la o intersectare de galerii.

Dar, de cum a spus vorbele acestea, a şi văzut o ceată de Umbre ce se aruncau asupra lor din adâncul unui tunel, cu urlete care au înspăimântat-o pe Beth.

– Uite-i că vin! a strigat Nicholas, începând să tragă fără oprire cu arma automată.

– Nu le suport ţipetele, a zis Beth, aşezându-se lângă el şi făcând mii fărâme fiinţele spectrale care se iveau în galerie.

– Vin din spate! E o cursă! a strigat Carol, a cărei armă automată ţintea fără încetare când într-o parte, când într-alta a pasajului subteran, de parcă voia să mătură cu rafalele ei tot ce-i apărea în cale.

Lovite de gloanţe, Umbrele explodau în mingi de foc trecătoare, luminând intrarea în pasaj ca fulgerele unei furtuni îngrozitoare.

– Trageţi fără oprire! Trageţi fără oprire! a strigat Nicholas, văzând că Umbrele nu puteau să reacţioneze, după ce se arătau în gura tunelului.

Dar, după ultimele detunături, urletele s-au oprit.

– I-am bătut, NK! a exclamat Beth.

– E posibil, dar nu putem fi siguri. Până acum am avut norocul că nu ne-au mai rănit.

– Eu n-aş spune aşa ceva, a murmurat Carol, căreia părea să-i curgă sânge printre coaste.

– Eşti rănită! a strigat Beth.

– Da, m-au ră...

Carol n-a mai putut vorbi. S-a sprijinit de scaunele laterale din vagon şi a leşinat.

– Ce-i cu ea, NK, ce are? a întrebat Beth, foarte agitată.

– Nu ştiu, poate că rănile făcute de gloanţele Umbrelor să aibă la ea alt efect decât la noi. Carol e personajul jocului şi n-are nivel de viaţă ca tine şi ca mine.

– Atunci, cum putem s-o vindecăm?

– Trebuie să se afle prin apropiere vreo trusă medicală pe care s-o putem folosi. În toate jocurile video există căi de a reveni la viaţă după un atac inamic. Altfel, ar fi imposibil să parcurgi toate etapele jocului. Trebuie să căutăm bine prin vagon, e posibil să găsim ceva prin apropiere.

Nicholas şi Beth şi-au purtat personajele virtuale prin vagonul metroului cu aceeaşi râvnă cu care s-ar fi mişcat ei înşişi, căutând un remediu cu care s-o readucă în simţiri pe Carol. Pentru ei nu mai era nici o diferenţă între joc şi realitate. Carol era prietena lor, o camaradă

care lua parte la aventura lor virtuală, căutând împreună cu ei Esența marelui Mister, și fără ea nu puteau s-o găsească.

Provocarea șerpilor

5

La o distanță de peste două mii de kilometri de New York City, trei bărbați îmbrăcați în negru se pregăteau să intre în casa lui Matthew Edwin, un om de știință expert în fisiune nucleară, care lucrase întreaga viață la Centrul Spațial Kennedy al NASA, din Florida. Cei trei bărbați erau Walter Stuck, Benson și Otto, care, dis-de-dimineață, zburaseră cu avionul cu reacție privat al tânărului magnat al petrolului de la aeroportul din New York City până în Orlando. Matthew Edwin îi așteptase într-un fotoliu din salonul casei lui din orășelul Altamonte Springs. Știa că-i bătuse ceasul, că moartea avea să-i bată curând la ușă, așa cum făcuse și la ușile celorlalți colegi ai lui. Dacă nici Kenneth Kogan nu mai era în viață, și-a spus, atunci el era singurul dintre cei nouă care mai trăia. Toți ceilalți muriseră cu câțiva ani în urma, ca Max Vilon, Stuart Linchtens și Clifford Nolde ori doar cu câteva luni în urmă, ca Paul Drester, John Seik și Lars Murliken. Acum venise rândul lui. Putea să fi fugit și să se fi ascuns undeva departe de locurile acelea ori să se fi dus la poliție, ca să-i avertizeze că va veni cineva sa-i ia viața, așa cum se întâmplase și cu ceilalți oameni de știință. Dar Matthew Edwin își acceptase moartea ca pe o consecință imediată a propriului destin. Timpul Fundației Univers se sfârșise. Își amintea de începutul acestui timp care zburase de parcă totul se petrecuse ieri. Se adunaseră cu toții în biblioteca de la căminul Tannhäuser, din Universitatea Cornell, la o oră din noapte când studenții dormeau de mult. Kenneth Kogan prezida întrunirea și citise pe îndelete fiecare dintre articolele care alcătuiau statutul fundației. Apoi votaseră în unanimitate, prin ridicarea mâinii, principiile fundamentale ale decalogului și semnaseră actul constitutiv cu pseudonime: Max Vilon: „Noapte"; Stuart Linchtens: „Artă";

Clifford Nolde: „Viață"; Adam Grosling: „Gotic"; Paul Drester: „Lumină"; John Seik: „Stea"; Lars Murliken: „Trandafir"; Kenneth Kogan: „Piatră"; și el, Matthew Edwin: „Cer".

Mulți ani la rând, Fundația Univers își atinsese cu precizie țelurile programatice. Marile descoperiri științifice ale fiecăruia dintre ei îi apropiaseră de răspunsurile definitive la întrebările puse de misterele vieții și universului, iar lumea se schimba: progresul omenirii nu mai putea fi oprit. Dar totul s-a schimbat începând din ziua când Adam Grosling a încălcat una dintre normele pe care cei nouă membri ai Fundației Univers și le impuseseră: „Nici o cercetare științifică nu poate atenta la demnitatea omului". Se întâmplase după moartea lui Albert Einstein, marele om de știință distins cu premiul Nobel. Adam Grosling își propusese să pună stăpânire pe creierul prestigiosului savant, ca să studieze fundamentele genialității lui și plătise o avere unui medic din Spitalul Princeton, Thomas S. Hardwey, ca să i-l extragă din trup înainte de a fi incinerat. Adam Grosling a făcut o serie de studii cu privire la masa cerebrală a lui Einstein și, după câțiva ani, i-a înapoiat creierul lui Thomas S. Hardwey, așa cum îi ceruse acesta, drept condiție pentru a-i îndeplini rugămintea. Când au luat cunoștință, dintr-un articol publicat în anul 1974 în revista *New Jersey Monthly*, de cercetările efectuate de Adam Grosling, despre care revista nu spunea totuși nimic, ceilalți opt membri ai Fundației Univers s-au întrunit urgent și au hotărât să-l excludă din „Grupul celor nouă de la Universitatea Cornell", cum obișnuiau să-și spună între ei. Și toți au fost conștienți că, începând din clipa aceea, Adam Grosling avea să fie dușmanul lor cel mai primejdios.

Matthew Edwin se gândea la toate astea, când cineva i-a sunat la ușă.

„Monștrii minții"

6

– Unde-i? a întrebat Aldous Fowler de cum a intrat în biroul domnișoarei locotenent Taylor.

Agenta specială FBI şi-a ridicat ochii din hârtiile pe care le cerceta.

– Dacă te referi la şoarecele nostru, e jos, în sala de interogatorii. Te aşteptam, refuză să stea de vorbă cu altcineva decât cu tine.

– Şi despre cine-i vorba? a întrebat detectivul Fowler, incapabil să-şi stăpânească nerăbdarea.

– Ai s-o vezi singur într-o clipă.

– „O"? E o femeie?

– Da, e o femeie, o femeie tânără şi cultă. Dar, înainte de a coborî să vorbim cu ea, mi-ar plăcea să vezi asta. E noua scrisoare anonimă pe care şoarecele nostru încerca să ţi-o trimită de la oficiul poştal de pe 41st Street.

Domnişoara locotenent Taylor i-a dat un plic deschis, identic cu acelea pe care Aldous le primise în cele două ocazii anterioare.

– Cum ai arestat-o? a întrebat, înainte de a scoate biletul din plic.

– A trădat-o propria-i agitaţie în faţa camerelor de supraveghere ale oficiului poştal. Privea atât de des când într-o parte, când într-alta, că a trezit bănuielile gărzii care păzea exteriorul clădirii.

Aldous Fowler a scos biletul din plic şi a despăturit-o. Era un text scurt, scris la calculator, care spunea:

În profundele caverne ale minţii
încă se mai ascund monştrii care ne devorează.
Monştrii minţii
KATIE HART

– Pare un citat literar, a făcut speculaţii Aldous Fowler.

– Da, şi după biletul ăsta, autoarea lui e defuncta doctoriţă Hart.

– Ce crezi că vrea să ne spună cu acest citat?

– Habar n-am, dar se pare că există cineva care se străduieşte să reînvie morţii.

În sala de interogatorii a FBI-ului, o tânără, care purta pantaloni de culoare verde fistic şi o bluză albă strânsă pe talie, cu părul tuns la ceafă şi un breton lung, ce-i cădea dezinvolt pe frunte, stătea la o masă

goală. Părea nervoasă şi dezolată, şi privea pierdută într-un loc nedefinit din odaia fără ferestre, luminată de un bec lăptos.

– Se numeşte Corina Frediani, e de origine italiană, dar s-a născut la New York. Are 25 de ani, e licenţiată în medicină şi locuieşte într-un apartament din 29th Street, lângă University Medical. Pe lângă paşaport, în geanta ei am mai găsit un permis de acces, ca bursieră, la Centrul Grosling, a explicat domnişoara locotenent Taylor, în vreme ce Aldous Fowler urmărea gesturile femeii prin geamul opac care îi despărţea de sala de interogatorii.

– Să vedem ce are să ne povestească despre scrisorile ei misterioase, a spus detectivul Fowler, îndreptându-se spre uşa dintre cele două încăperi.

Văzându-l intrând, Corina Frediani s-a ridicat în picioare şi a zâmbit ca şi cum vedea un înger. Aldous s-a apropiat de ea şi i-a întins mâna.

– Sunt detectivul Fowler, s-a prezentat.

– Ştiu, ştiu. Te-am văzut de două ori la Centrul Grosling, l-a lămurit Corina, salutându-l, fără să ştie prea bine cum trebuia să i se adreseze criminalistului, care era abia cu câţiva ani mai mare ca ea.

– Ia loc, te rog, i-a sugerat Aldous, arătându-i cu mâna fotoliul în care stătuse.

Corina Frediani s-a aşezat din nou. Ţinea ochii larg deschişi, ca şi cum, incapabilă să înţeleagă ce i se întâmpla, implora cu privirea să i se dea o explicaţie rezonabilă. Ea nu făcuse nimic rău, îşi repeta în sinea ei.

– Să ştii, Corina, că îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea, dar aşa-s regulile, demersurile care trebuie îndeplinite într-o chestiune ca aceasta, mă înţelegi? a lămurit-o Aldous Fowler, sprijinindu-şi mâinile pe masă.

Voia să se arate amabil cu ea şi s-o facă să înţeleagă de ce era acolo.

– Eu n-am făcut nimic, nimic! Nu încercam decât să-ţi atrag atenţia asupra experimentelor ştiinţifice din Centrul Grosling, asta-i tot, s-a apărat Corina Frediani cu glas mai ferm.

– De acord, de acord. Vom vorbi despre acest fapt şi vom lămuri totul. Apoi ai să poţi ieşi din gaura asta.

– Vorbeşti serios? Am să fiu liberă, dacă îţi spun totul?

– Desigur, aici nimeni nu crede că ai vreo legătură cu moartea doctoriţei Hart, dar scrisorile pe care mi le-ai trimis ar fi putut însemna contrariul. Aceste chestiuni sunt foarte delicate, nu se ştie niciodată cine poate sta în spatele unui mesaj anonim. Înţelegi, nu-i aşa?

Corina Frediani a încuviinţat.

– Eram speriată, foarte speriată, a spus, privind drept în ochii lui Aldous. Eu o apreciam pe doctoriţa Hart şi, când am aflat că au ucis-o, m-am gândit că trebuia să spun poliţiei ceea ce ştiam, dar n-am avut destul curaj. Mă temeam că, dacă o făceam, puteam păţi ca doctoriţa Hart. Apoi, când am auzit ştiri despre asasinarea altor oameni de ştiinţă, m-am îngrozit.

– Acum n-are de ce să-ţi mai fie teamă, Corina. Noi te vom proteja, îţi promit. Dar, mai înainte, trebuie să ştim de ce mi-ai trimis scrisorile astea ca nişte ghicitori.

– Eu o spionasem pe doctoriţa Hart fără ştirea ei, a mărturisit Corina Frediani, şi nu voiam să fiu bănuită că tocmai eu vă scriam scrisorile. De aceea, m-am gândit că, dacă vă expediam mai multe ghicitori, cu unele piste despre care aveam cunoştinţă, tu ai putea să investighezi ceea ce încercam să-ţi spun. De aceea te duceai la Centrul Grosling, nu?

– Şi ce încercai să-mi spui? Mesajele tale erau destul de confuze.

– Că în Centrul Grosling se fac experimente ştiinţifice secrete, care pot fi cauza uciderii doctoriţei Hart. De aceea ţi-am trimis mai întâi şoarecele din labirint, care e unul dintre experimentele cele mai cunoscute de către oamenii obişnuiţi, apoi un cimpanzeu conectat la nişte cabluri şi cu o cască metalică pe cap.

– Pe acesta l-am înţeles. Dar ultimul... a spus Aldous Fowler, agitând în aer scrisoarea pe care o ţinea în mână.

– E citatul cu care începe jurnalul doctoriţei Hart, pe care chiar ea l-a intitulat *Monştrii minţii*. În acesta, sunt notate toate experimentele pe care le făcea de mulţi ani încoace.

– Tu ai putut citi acest jurnal?

– Numai unele capitole pe sărite, jurnalul e foarte voluminos. Într-o zi, l-am găsit din întâmplare pe un raft din camera de lucru a doctoriţei Hart. La început, mi-am zis că scria o carte pe care voia s-o publice, dar când l-am deschis şi am început să-l citesc, mi-am dat seama că era propriul ei jurnal. Acolo se află dovezile crimelor comise în Centrul Grosling în decursul anilor.

Domnişoara locotenent Taylor urmărea prin fereastră şi cu ajutorul căştilor fără fir dialogul lui Aldous Fowler cu neprevăzuta lui confidentă. Dar, când a auzit-o pe Corina Frediani vorbind despre nişte crime, altele decât cele pe care le investigau ei doi, toate simţurile i-au intrat în alertă, ca şi cum o întâmplare neaşteptată era pe punctul de a-i schimba cursul vieţii. Aldous şi-a ascuns uimirea trezită de ceea ce tocmai auzea; s-a aplecat spre masă şi a întrebat cu naturaleţe:

– Despre ce crime îmi vorbeşti, Corina?

Legenda ascunsă

6

În vagonul de metrou n-au găsit nimic cu care să-i aline suferinţa lui Carol.

– Poate că trebuie să căutăm în alt vagon, a sugerat Nicholas, trimiţându-şi personajul virtual până în uşa vagonului vecin.

Uşa s-a deschis automat, de cum a apăsat Niocholas pe manivelă.

– Va trebui să rămâi cu Carol până arunc eu o privire, a hotărât.

– Mă laşi aici? a întrebat Beth, speriată.

– Nu cred că există altă soluţie. Trebuie doar să fii atentă să nu se apropie vreo Umbră.

– Nu era nevoie să-mi aduci aminte.

– Îmi pare rău, BH, dar nici o precauţie nu-i inutilă. Mă întorc cât pot de repede.

Beth şi-a îndreptat arma spre intrarea în vagon. Metroul urma să oprească foarte curând într-o nouă staţie, iar ea era convinsă că Umbrele aveau s-o atace iar. Mâna îi tremura pe joystickul conectat la calculatorul ei, ca şi cum temperatura din Nava Interplanetară BH ar fi scăzut sub zero grade. Nu-i era frig, dar era cu adevărat înspăimântată.

Cât despre prietenul ei, Nicholas îşi deplasa personajul virtual prin vagoanele vecine, ca şi cum căuta cu disperare elixirul vieţii, dar n-a găsit decât o armă nouă, un soi de puşcă mitralieră, şi câteva încărcături cu gloanţe. Ştia că asemenea găselniţe nu erau de bun augur în nici un joc video, fiindcă nu puteau însemna decât că înfruntările cu Umbrele aveau să fie tot mai virulente şi periculoase. Pe panoul de comandă, şi-a schimbat arma automată cu puşca mitralieră şi, când a ajuns în ultimul vagon, metroul s-a oprit. Nu-şi dădea seama, dar fruntea îi asuda pe sub şapca de la ŞETA, ca şi cum ar fi alergat cu adevărat. A aşteptat să se deschidă uşile vagonului, dar nu s-a întâmplat nimic. Atunci a auzit detunături, urmate de strigătele lui Beth.

Când Nicholas a izbutit să se întoarcă la prietenele lui, metroul îşi reluase mersul, iar strigătele şi împuşcăturile încetaseră.

– Nu mă mai lăsa singură în joc, NK! A fost oribil, credeam că Umbrele au să mă ciuruiască, a spus Beth, cu glas întretăiat.

– Dar le-ai venit de hac, le-ai lichidat tu singură.

– Şi eu practic jocuri video, dar de data asta am apăsat pe butonul de tragere şi l-am ţinut apăsat tot timpul, cu ochii închişi. Nu voiam să văd cum mă lichidează fantomele astea cu glugă.

– N-am găsit decât puşca asta mitralieră nouă şi ceva muniţie, dar nimic care să ne poată ajuta s-o reanimăm pe Carol.

Beth a căzut pe gânduri.

– Poate că ne-am grăbit să căutăm o trusă medicală, iar soluţia e alta.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă ceva ce avem în rucsac, a propus Beth.

– Până acum am adunat doar lumina din Statuia Libertății, cele două tăblițe de lemn cu semne și trandafirul de pe mormântul fără nume.

– Trandafirul! El poate fi leacul leșinului!

– Crezi într-adevăr că un trandafir o poate vindeca pe Carol?

– Nu-s foarte sigură, NK. Dar, când Carol mi-a spus să iau trandafirul, am avut o senzație ciudată, pe care n-aș ști să ți-o explic; a fost ceva, ceva... ei bine, ca și cum renăscusem după ce totul în jurul meu se oprise o clipă.

– Atunci, folosește-l, BH. Apropie-l de Carol și să vedem ce se petrece.

Beth a dat click pe panou și a deplasat cursorul până ce s-a luminat rucsacul. A selectat trandafirul, l-a apropiat de chipul lui Carol, ca și cum o ruga să-i miroasă parfumul, și imediat Carol a mișcat pe scaunul din vagon, pe care stătea întinsă.

– Merge, BH! Carol se mișcă! a strigat Nicholas.

Carol a deschis ochii, care i-au licărit ca razele de soare peste imensitatea albastră a mărilor.

– Salut, Carol! a spus Beth, surâzătoare.

– Dar știu că am tras o spaimă teribilă! Credeam că nu-ți mai revii, a mărturisit Nicholas, apoi și-a mușcat limba.

– Hai, NK, nu mai fi așa spăimos! l-a apostrofat Beth.

Personajul virtual al lui Carol s-a ridicat în capul oaselor, dar avea vocea încă slabă, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

– Ce s-a întâmplat cu mine?

– Umbrele te-au rănit între coaste și ți-ai pierdut cunoștința, a spus Beth.

Mâna lui Carol a căutat rana dintre coaste, dar n-a dat de ea.

– A dispărut! Trandafirul a șters glonțul și sângele! a exclamat Nicholas.

– De unde ați știut că trandafirul mă putea salva?

– La asta s-a gândit BH. Știi doar că ea e foarte intuitivă.

În vreme ce metroul își urma drumul subteran, pe sub bulevardele și zgârie-norii din Manhattan, spre stația cea mai apropiată de Empire

State Building, Beth i-a istorisit lui Carol ce se petrecuse de când leşinase.

– Mulţumesc, BH, îţi datorez viaţa.

– Hai, Carol, nu spune aşa ceva! a replicat Beth, îmbujorată.

Deşi presimţise dintotdeauna, ea a ştiut în clipa aceea că prietena lor, Carol Ramsey, era mult mai mult decât o fiinţă virtuală inteligentă.

Cu noua lui puşcă mitralieră, Nicholas a curăţat de Umbre sinistre peronul staţiei de metrou din 33rd Street.

– Uau! Chestia asta e infailibilă! a spus, după ce cucerise scara care ducea la ieşire.

Au ajuns în Park Avenue fără alte incidente. Singurele Umbre cu care s-au întâlnit la ieşirea din metrou au fost cele ale nopţii, „fărâmiţate" de fasciculele de lumină ale felinarelor.

Provocarea şerpilor

6

Matthew Edwin a deschis uşa. În faţa lui stăteau trei bărbaţi necunoscuţi, îmbrăcaţi în negru. Erau, fără nici o îndoială, cei care îl sunaseră la telefon că să-l anunţe că îi bătuse ceasul. Dar Matthew Edwin nu s-a speriat.

– Mă bucur să te revăd, Matthew, a spus Walter Stuck, zâmbind prefăcut.

– Cine sunteţi? Nu vă cunosc.

– Aşa de tare te-a lăsat memoria, că nici prietenii nu ţi-i mai recunoşti?

Matthew Edwin şi-a mijit ochii vioi, ca să vadă mai bine chipul tânărului care spunea că-l cunoştea. Dar nu şi-a putut aminti cine era.

– Unde-i Kenneth Kogan? a întrebat, năucit, pe când cei trei bărbaţi în negru intrau în casă şi încuiau uşa după ei.

– O... Matthew, eşti la fel de cuviincios cu liderul ca întotdeauna. N-ar trebui să-ţi faci atâtea griji pentru el, de multă vreme sufletul îi arde în iad.

– L-ai omorât şi pe el? L-ai omorât pe Kenneth Kogan?

– Îi rezervasem o moarte mai puţin dulce ca a ta şi a celorlalţi. Genialul Kenneth Kogan merita o pedeapsă mult mai exemplară. Cum să-ţi spun? Ceva mai autentic, mai purificator. L-am ars de viu pe rug ca pe un eretic blestemat, a anunţat Walter Stuck, delectându-se cu propriile-i vorbe.

Chipul lui Matthew Edwin s-a contractat într-un rictus de oroare şi dispreţ.

– Nu ştiu cine eşti, nici de ce faci toate astea, dar numai un monstru, o bestie murdară, ar putea duce la îndeplinire un plan atât de crud şi inuman ca al tău.

– De ce? Vrei să ştii de ce, Matthew? A făcut o pauză, s-a apropiat de faţa bătrânului, care continua să stea în picioare în faţa lui, şi a continuat: Asta te-ar consola, cel puţin, nu-i aşa? Te-ar ajuta să dai un sens morţii tale, morţii „Celor nouă de la Universitatea Cornell". Trebuie să fie trist, prea trist, să mori fără să ştii de ce. Da, eroii au nevoie să moară pentru o cauză, o cauză nobilă, care să le justifice dispariţia în faţa omenirii, a spus Walter Stuck. Apoi a pus un braţ pe umărul lui Matthew Edwin şi, pe un ton patern şi binevoitor, a adăugat: Vino, însoţeşte-ne în dormitorul tău. Acolo am să-ţi explic totul. Nu trebuie să te temi de moarte, Matthew. Va fi ceva simplu, o moarte liniştită, fără durere, fără agonii de nesuportat. Va fi ca şi cum vei intra într-un somn lung şi etern.

Matthew Edwin i-a urmat paşii, supus ca mieluşelul lipsit de apărare pe care îl duceau la abator.

Imobilizat în patul din dormitor, Matthew Edwin ţinea ochii închişi şi părea să doarmă. Dar n-avea să se mai deştepte niciodată din somnul său veşnic. Anestezia îşi făcuse efectul, iar în jurul lui, ca trei Umbre ce-i vegheau sufletul, stăteau Walter Stuck, Benson şi Otto.

Capul lui Matthew Edwin era acoperit cu un soi de zale de culoarea aramei, ţesute din fire metalice subţiri şi pestriţe, unite între

ele, sub care se întindea o mulțime de ventuze minuscule, lipite de craniul său. Două cabluri lungi conectau zalele futuriste la un laptop pe care Walter Stuck îl folosea cu precizie, de la picioarele patului, unde se așezase.

– Scanarea cerebrală decurge corect, a anunțat, când ecranul calculatorului începea să arate structura creierului lui Matthew Edwin, ca și cum o cameră video microscopică i s-ar fi deplasat prin cap, transmițând o imagine tridimensională perfectă.

În câteva secunde, calculatorul lui Walter Stuck a început să desfășoare o vertiginoasă succesiune de instantanee; ele reproduceau milioane de conexiuni neuronale, care se transformau pe ecran într-un proces invizibil de copiere a întregii informații depozitate în circuitele cerebrale ale lui Matthew Edwin în decursul celor 74 de ani de viață. Lectorul mental conceput de doctorița Katie Hart continua să funcționeze cu precizia unui scaner sofisticat și revoluționar, care avea să-i permită lui Walter Stuck să pună stăpânire pe toate cunoștințele, amintirile, neliniștile, emoțiile, imaginile, credințele, gândurile și ideile lui Matthew Edwin, așa cum făcuse deja cu Paul Drester, John Seik, Lars Murliken, Kenneth Kogan și însăși doctorița Hart. Foarte curând, el avea să fie cel mai mare savant de pe pământ, singurul capabil să controleze mintea omenească, singura ființă nemuritoare de pe Pământ.

– Perforatoarele de lichefiere sunt pregătite, a spus Benson.

– Instalează-le, a poruncit cu răceală Walter Stuck.

Benson a săltat capul lui Matthew Edwin, i-a retras zalele neobișnuite care îl acopereau și a pus pe ochii lui închiși un soi de arc metalic prevăzut în centru cu două ace foarte fine, la care erau legate două mici tuburi de drenaj, cu capetele aflate într-o urnă de cristal.

Pe ecranul laptopului a apărut atunci imaginea unui craniu ce se rotea și pe care se distingeau suturile fibroase ale feluritelor oase ale capului și două puncte mobile de culoare roșie. Walter Stuck a mișcat mausul până a plasat punctele pe fiecare dintre fosele lacrimale ale lui Matthew Edwin și a poruncit:

– Activează perforatoarele!

Benson a activat dispozitivul perforatoarelor de lichefiere, iar cele două ace au intrat în canalele lacrimale, conduse milimetric de laptopul lui Walter Stuck spre interiorul creierului fără viață al lui Matthew Edwin.

„Monștrii minții"

I

Corina Frediani și-a îndepărtat șuvița de păr de pe ochi. Nu-i era prea limpede cu ce trebuia să înceapă. Și a pronunțat primele ei cuvinte:

– Doctorița Hart a început să scrie un jurnal acum douăzeci de ani. Jurnalul avea coperte din piele, ca imitațiile de cărți vechi care se vând astăzi în multe librării. Îmi închipui că pe atunci erau mult mai rare. Avea două benzi, tot din piele, cu care îl închidea. Presupun că aerul ăsta de carte veche mi-a atras mai întâi atenția, când am văzut jurnalul într-o bibliotecă din biroul doctoriței. În urmă cu un an, obținusem o bursă la University Medical Center din New York City, ca să pun în practică, sub conducerea doctoriței Hart de la Centrul Grosling, niște programe de cercetare a creativității de care poate da dovadă mintea omenească. După cum vă puteți închipui, eram încântată că puteam lucra alături de una dintre cercetătoarele eminente ale lumii în domeniul creierului omenesc. La rândul ei, și doctorița Hart părea foarte mulțumită de venirea mea în departamentul ei. Când m-a primit întâia oară în laborator, mi-a spus: „Îți dorești să cercetezi procesele creative ale gândirii". Eram atât de nervoasă, că n-am știut dacă afirma ori întreba, și i-am răspuns că da, creativitatea ființei umane era un mecanism cerebral care mi se părea extrem de pasionant și misterios. Și atunci, ea a replicat: „Ar trebui să ai multă grijă, creativitatea e cea care ne transformă în dumnezei ori în diavoli". La început, n-am priceput ce voia să-mi spună cu aceste vorbe. Nici măcar nu m-am

gândit dacă îmi dădea un sfat ori pur şi simplu încerca să mă surprindă cu o frază livrescă fără prea mare înţeles. Dar, când am început să-i citesc jurnalul, am priceput ce voise să-mi spună în acea zi. Structura jurnalului era ca a oricărui altuia. Pe prima pagină scrisese centrat şi cu litere mari titlul: *Monştrii minţii*, ca şi cum ar fi fost titlul unui eseu ştiinţific. Iar pe a doua, citatul pe care am încercat să vi-l trimit prin poştă: „În profundele caverne ale minţii încă se mai ascund monştrii care ne devoră". Dar cel mai mult m-a impresionat începutul celei de-a treia pagini, un soi de prolog, unde doctoriţa Hart părea că voia să-şi explice raţiunea ororilor pe care se pregătea să le săvârşească din iubire.

Aldous Fowler asculta uluit povestea Corinei Frediani, dar s-a simţit obligat s-o întrerupă:

– Din iubire?

– Da. În prima parte a jurnalului, doctoriţa Hart lămurea că ceea ce se pregătea să facă viola cele mai elementare principii etice ale ştiinţei şi pomenea despre o serie de îndoieli şi conflicte personale care o determinaseră să ia o astfel de decizie. Spunea cumva că viaţa persoanei pe care o iubea era mai presus de orice alt considerent moral ori etic, şi că ei, ca om de ştiinţă, îi revenea misiunea de a face imposibilul pentru a-l salva pe Adam Grosling din starea lui de prostraţie, oricât de teribile ar fi fost consecinţele actelor ei. Auzind numele lui Adam Grosling, Aldous Fowler a simţit nevoia să intervină iar, dar a preferat s-o lase pe Corina să-şi continue istorisirea. Totul începea să intre în schema cazului, deşi el încă nu ştia în ce mod. După cele câteva consideraţii preliminare, doctoriţa Hart evalua în jurnalul ei starea clinică în care îi era pacientul, tratamentele medicale la care fusese supus, operaţiile chirurgicale pe care le suferise şi starea lui de moment. Apoi am citit partea cea mai oribilă din jurnal. Doctoriţa Hart făcea un fel de inventar al resurselor tehnologice, ştiinţifice şi personale de care avea nevoie pentru a-şi începe experimentele, şi pomenea de folosirea a cel puţin 50 de cobai umani vii, pentru un program de cercetare care avea să dureze cinci ani, după socotelile ei...

– Ce vrei să spui când vorbeşti despre cobai umani vii, Corina? a întrebat Aldous Fowler, temându-se să-i audă răspunsul.

– Persoane ca tine şi ca mine. Oameni pe care doctoriţa Hart urma să-i smulgă din viaţa lor normală, pentru a-i supune celor mai crude experimente medicale, până ce avea să găsească mijloacele prin care să refacă măduva spinării lui Adam Grosling.

– Eşti conştientă de ceea ce spui?

Corina Frediani a făcut un gest de autocompătimire.

– De asta nici nu voiam să mai vorbim faţă în faţă despre această chestiune monstruoasă. Sper că acum mă vei înţelege.

– Ştiai că Adam Grosling avea 74 de ani când a murit, acum câteva luni, la fel de invalid şi paralizat ca şi atunci când a suferit accidentul?

– Cum să nu ştiu? Eu lucrez acolo zi de zi.

– Asta ar putea însemna că oribilele experimente ale doctoriţei Hart cu fiinţe umane despre care vorbeşti tu n-au avut nici un succes.

– Nu ştiu asta, n-am putut să citesc mai mult. Doctoriţa îşi ţinea jurnalul într-un seif din biroul ei, împreună cu alte documente din Centru. O singură dată am mai putut să-l răsfoiesc rapid şi am citit ceva despre o criptă, unde se făceau aceste experimente.

– Ai vreo idee despre locul unde ar putea fi acum jurnalul?

– Nu, după moartea doctoriţei Hart, chiar eu i-am percheziţionat biroul şi laboratorul, dar n-am găsit nimic care să pomenească despre aceste experimente ori despre jurnalul ei.

– Şi de ce-ar trebui să dau crezare tuturor lucrurilor pe care mi le-ai povestit, Corina? N-ai nici o dovadă cu care să susţii ceea ce spui.

– Ţi-am povestit numai adevărul. De ce să inventez o istorie ca asta? Caută jurnalul şi cripta, şi ai să vezi că tot ce ţi-am spus e adevărat.

– Da, Corina, o vom face, să n-ai nici cea mai mică îndoială că o vom face.

– Eu cred că ştiu unde-i cripta, dar n-am avut niciodată curajul să intru singură acolo.

– Eşti sigură?

– În jurnalul ei, doctorița Hart vorbea despre nevoia de a extinde cuștile cimpanzeilor de la Centrul Grosling, ca să poată intra din birou direct în laboratorul secret. Mă îngrozea gândul la ceea ce puteam găsi într-un loc atât de sinistru. De aceea ți-am trimis fotografia din a doua scrisoare.

– Nu-mi vine să cred tot ce am auzit, a spus domnișoara locotenent Taylor, după ce Aldous Fowler a intrat în sala de observare și înregistrare a interogatoriilor.

Corina Frediani continua să stea așezată în fotoliu, în fața mesei la care îi povestise criminalistului tot ce știa despre jurnalul doctoriței Hart și crimele pe care se presupunea că aceasta le comisese pentru a-și realiza experimentele secrete.

– Crezi că minte?

– Nu, nu-i asta, dar ce sens au toate astea, Aldous? Acum, când credeam că dispunem de toate piesele acestui puzzle, apare Corina Fredini și ne spune o poveste cu experimente științifice înspăimântătoare.

– Poate că de aceea au omorât-o pe doctorița Hart. O veche societate secretă de asasini fanatici care luptă cu știința monstruoasă, îți aduci aminte de ce ne-a spus Jacob Bloom?

– Și ce mai spui despre ceilalți savanți omorâți? Chiar crezi că și ei erau niște asasini?

– Nu, nu cred că membrii Fundației Univers aspirau la o știință ca aceasta. Principiile lor programatice erau tocmai contrariul.

– Trebuie să mai fie ceva, Aldous. Ceva ce nu știm încă și care poate să dea un sens acestei nebunii.

– Ar trebui să cerem un mandat de arestare pe numele directorului Brannagh, acuzându-l de omucidere în masă, și să căutăm la Centrul Grosling locul de acces în laboratorul secret al doctoriței Hart.

– Ceri ceva cu totul imposibil, dacă singura dovadă incriminatoare de care dispunem împotriva defunctei doctorițe Hart și a centrului este mărturia Corinei Frediani. FBI-ul ar crede că am înnebunit și noi.

– Atunci, n-avem altă soluție decât să căutăm aceste dovezi, a replicat Aldous Fowler. Ce-ai de gând să faci cu Corina Frediani? a mai vrut să știe.

– N-avem nici un motiv s-o reținem. E adevărat că a spionat-o pe doctorița Hart, dar ăsta nu-i un delict.

– Dacă n-ar fi făcut-o, n-am fi știut acum ceea ce știm.

– Sper ca informațiile ei să ne ajute să găsim ceva mai mult decât o groapă comună plină de cadavrele unor dispăruți.

– Corina Frediani ne poate fi foarte utilă la găsirea criptei, a subliniat Aldous.

– Poate că ai dreptate, dar cred că această tânără doctoriță ar fi mai în siguranță în oricare dintre pușcăriile noastre decât în propria-i casă. Nu trebuie să uităm ce-a pățit bietul Samuel Clark Moore. N-aș suporta să mai am un cadavru pe conștiință.

– Am să mă ocup eu de protecția ei, nu te mai teme pentru viața ei.

Legenda ascunsă

1

La intersecția dintre 33rd Street și Park Avenue, domnea liniștea. Zeci de mașini virtuale circulau în ambele direcții pe bulevard: spre Union Square la sud ori spre Central Station la nord. În fața lor, luminat ca armătura aurită a unui gigantic războinic medieval, se înălța Empire State Building. Doar două cvartale îi despărțeau de el. S-au îndreptat spre 34th Street, apoi au traversat Park Avenue spre vest, vorbind între ei fără nici o teamă de Umbrele fără chip. Știau de-acum că ele nu atacau niciodată când era lume în jur.

– Uite-l și pe cavalerul nostru, a spus Nicholas.

– Mai mult decât un cavaler, eu aș spune că-i turnul de onoare al marii fortărețe Manhattan, i-a atras atenția Beth.

– Ambele metaforele sunt frumoase, BH, dar enigma legendei ascunse vorbeşte despre un cavaler, nu despre un turn, a pus Carol punctul pe „i".

– Crezi că va fi nevoie sa urcăm până la ultimul etaj al lui Empire State Building, NK?

– O sa ştim când o sa intram. Dar, daca enigma nu ne înşală, spada trebuie să fie acolo sus, lângă cer.

Au traversat Madison Avenue, au străbătut cvartalul care îi despărţea de 5th Avenue şi s-au oprit în faţa clădirii uriaşe care se înalţa în faţa lor. Prin numeroasele ferestre ale edificiului se vedeau lumini aprinse, care de jos păreau licurici lipiţi de geamuri.

– E minunat, a murmurat Beth.

Din perspectiva oferită de imaginea virtuală a ecranelor lor, îl vedea ca pe un mit învăluit în mister şi fantezie. Şi s-a întrebat ce avea să le spună Carol despre legenda ascunsă a lui Empire State Building.

Dar, înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, ceva ascuţit a şuierat în aer şi s-a înfipt în trunchiul copacelului de lângă ei, din colţul străzii.

Nicholas s-a apropiat să vadă ce era.

– E o săgeată, o sageată! a exclamat.

De cum a vorbit, un zumzet s-a ridicat deasupra capetelor lor ca un roi de sageţi otrăvite.

– Puneţi-vă la adăpost! a strigat Nicholas, fugind către un oblon din apropiere, care avea să le servească de scut în faţa săgeţilor ce plouau din cer.

Carol şi Beth s-au ascuns lângă el.

– Sunt arcaşi, NK. Au ocupat Empire State Building ca să nu putem noi să intrăm înăuntru, a spus Carol.

Ploaia de săgeţi continua sa cadă peste capetele lor la intervale de câte patru-cinci secunde.

– Trebuie să traversăm acolo, în faţa noastra, le-a avertizat Nicholas.

– Dacă facem aşa ceva, ne lichidează înainte de a putea ajunge pe celălalt trotuar al 5th Avenue, a conchis Beth.

– Nu şi dacă fugim până acolo între o avalanşă şi alta. Am socotit câte secunde trec între două valuri de săgeţi şi avem la dispoziţie doar câteva.

– Şi dacă ne înşelăm...

– În toate jocurile video de platformă ai la dispoziţie câteva secunde pentru a trece dintr-un loc într-altul, sărind peste obstacole. Nu văd de ce jocul ăsta ar fi diferit, a lămurit-o Nicholas.

– De ce ar fi diferit? Păi, ai mai văzut vreodată unul la fel, NK?

– De acord, e diferit, dar multe dintre lucrurile care se petrec aici se întâmplă şi în alte jocuri video. Şi sunt gata să jur că şi atacul ăsta e unul dintre ele.

– Trebuie să hotărâţi ce facem, timpul trece şi intruşii se apropie de noi, le-a atras Carol atenţia.

– Eu trec primul, a anunţat Nicholas, de cum s-a lăsat peste ei un nor des de săgeţi,

– Aşteaptă! a strigat Beth, închizând ochii.

Dar Nicholas n-a aşteptat. S-a aruncat în fugă, încercând să treacă strada, fără să observe că o limuzină virtuală luxoasă trecea chiar atunci, în drum spre Flatiron Buiding. Limuzina l-ar fi călcat, dacă şoferul ei n-ar fi făcut o manevră acrobatică, pentru a-l ocoli.

Beth a deschis ochii şi a respirat uşurată, văzându-l pe Nicholas de cealaltă parte a străzii, lipit de faţada lui Empire State Building, ca şi cum se pregătea să escaladeze un perete.

– Hai, BH, acum e rândul tău. Aşteaptă să cadă o nouă ploaie de săgeţi şi treci strada repede şi fără teamă, a încurajat-o Nicholas, fără să-i pese de incidentul cu limuzina.

– O să traversăm strada împreună, a spus Carol, luând-o de mână.

Şi, după ce s-a oprit noua ploaie de săgeţi, au fugit pe cealaltă parte a 5th Avenue.

– Aici nu ne mai pot ajunge arcaşii, le-a zis Nicholas, când Beth şi Carol au ajuns lângă el.

Mergând lipiţi de perete, s-au apropiat de colţul cu 34th Street. Nicholas şi-a ţiut capul şi a văzut că intrarea principală în zgârie-nori era liberă.

– Eu merg în față, a hotărât.

Cu pușca mitralieră îndreptată înainte, Nicholas a dat colțul și le-a făcut semn cu mâna lui Beth și Carol să-l urmeze. Nimic și nimeni nu le-a tăiat calea. Ușa de intrare în Empire State Building era deschisă, iar Nicholas a putut vedea din exterior marmura luxoasă în culori brun-roșcate, ce acoperea pereții din hol. Nu era nici urmă de Umbre fără chip, deși el știa că erau acolo, în cine știe ce ungher din imensul edificiu cu 100 de etaje.

Două steaguri ale Statelor Unite fâlfâiau pe coridorul spațios. În față, pe un panou mare din oțel, se profila imaginea lui Empire State Building, strălucitoare ca soarele, tot din oțel, care se ițea din spatele lui. La dreapta panoului, un ceasornic arăta ora și cele patru puncte cardinale, pe fundalul hărții imaginare a câtorva state ale Uniunii: Pennsylvania, Vermont, Connecticut.

Sub panou, lângă macheta la scară redusă a lui Empire State Building, ocrotită de o nișă de cristal, era un drapel cu dungi și stele, arborat într-un colț. Nicholas a observat imediat tăblița de lemn care stătea pe podea, la picioarele steagului. Era aidoma celor pe care le găsiseră în torța pe care o ținea în mână Statuia Libertății și sub copacul din cimitirul de la Trinity Church.

– Aici avem un semn nou, a spus Nicholas.

A luat tăblița și le-a arătat-o lui Beth și lui Carol.

– Ține-l tu, Nicholas, împreună cu celelalte.

Dintr-un coridor lateral, s-a ivit un arcaș îmbrăcat în negru, cu capul descoperit: un cap fără piele și ochi, un cap care era hârca unui schelet.

Nicholas s-a răsucit la iuțeală și a tras în el, înainte ca acel zombi să-și încordeze arcul și să tragă o săgeată otrăvită. Așa că, atunci când și-au dat seama ce se petrecea, Beth și Carol n-au mai văzut decât o flacără ce se stingea într-o aură de fum negru, plutind în aer.

– Nu era o Umbră fără chip! a exclamat Nicholas, enervat.

Beth și Carol s-au pus în gardă.

– Ce-ai văzut, NK? a întrebat Beth.

– O ființă îmbrăcată în negru, cu un chip oribil. N-avea piele, nici ochi, nici nas, nici gură, a spus baiatul dintr-o suflare.

– Era un arcaș? a stăruit Carol.

– Cred ca da, era unul dintre ei. Dar, când am tras în el, mi-a fost frică, de parcă în găvanele goale ale ochilor lui vedeam ceva oribil.

– Probabil că de oboseală, NK. Stăm de câteva ore cufundați în joc, și uneori se produc mici halucinații. Dacă vrei, ne putem opri azi, a spus Beth.

– Nu, nu, nu vreau să ne oprim acum! s-a grăbit să protesteze Nicholas.

– BH are dreptate, NK. Poate că ar fi bine să te odihnești puțin, ați trecut prin multe emoții zilele astea.

– Nu vă faceți griji pentru mine, mă simt bine. O să mă odihnesc după ce găsim spada cavalerului.

Ascensoarele din hol nu funcționau. Beth a propus sa caute un altul pe unul din cele doua coridoare care se deschideau în fața lor.

– Pe ce coridor mergem? Aici în aceasta clădire sunt peste 70 de ascensoare, a spus Carol.

– Arcașul a venit din stânga, așa că eu pariez pe cel din dreapta, a zis Nicholas.

– Tu ești ghidul, NK, a spus iar Beth, care avea deplină încredere în flerul cu care Nicholas evolua în jocul virtual.

– Atunci, urmați-mă și păziți-mi spatele. Am eu grijă de tot ce se întâmpla de acum înainte, a promis Nicholas, mângâindu-și pușca mitraliera.

Coridoarele din Empire State Building sunt lungi și întortocheate. Câțiva arcași le-au taiat calea, venind din sinuoasele

coturi pe care le făcea traseul lor, iar Nicholas i-a acoperit de fum cu aceeași ușurință cu care specialiștii alungă paraziții de pe plante. Toate ușile pe care le-au întâlnit erau încuiate, dar când au ajuns pe un coridor lung și plin cu ascensoare pe peretele din stânga, au văzut că luminile de urcare și coborâre funcționau. Nicholas a apăsat pe un buton, chemând un ascensor, și imediat s-a auzit ding-dongul soneriei electronice. Ușile unuia dintre ascensoare s-au deschis și doi arcași negri le-au tăiat calea. Dar Nicolas i-a împușcat pe loc, înainte ca aceștia să-și fi putut încorda arcurile. În jur, plutea un miros intens.

– Să intram aici, acum e liber de intruși, le-a sfătuit Nicholas pe fete.

Au intrat, iar când ușile ascensorului s-au închis, Beth a adulmecat aerul ca un dulău.

– Miroase a pucioasă arsă.

– Trebuie să fie de la trupurile prăjite ale acestor zombi.

– E grețos!

– La ce etaj urcăm? a întrebat Carol.

– Terasa exterioară e la ultimul etaj. O să urcăm până acolo, a zis Nicholas, apăsând pe butonul celui mai înalt etaj din clădire.

Un sunet asemănător cu chioraiturile burții unui uriaș a marcat decolarea ascensorului.

– Cu ce viteza urcăm? a vrut să știe Beth.

Carol a facut la iuteală o socoteală în minte.

– Cu 6 metri/secundă, în mai puțin de un minut ajungem sus.

– Pregatiți-vă pentru un nou atac al zombilor, le-a cerut Nicholas.

– Par destul de inofensivi, a murmurat Beth.

– Nu te încrede prea mult în ei, BH. Cu siguranță că au săgeți mortale.

Dar, când ușile ascensorului s-au deschis, sus nu-i aștepta nici un arcaș.

– Veniți pe aici, le-a chemat Nicholas, luând-o pe un coridor larg. În fund, se zăreau luminile terasei exterioare de pe Empire State Building, situată la o înălțime de 380 de metri.

Nicholas a deschis uşa şi a simţit pe faţă briza reavănă a nopţii, urmată de şuieratul unei săgeţi, care a trecut razant pe lângă capul lui.

– Sunt aici, afară! a strigat şi a închis uşa la loc.

– Ai putut să vezi care-i situaţia lor? a întrebat Carol.

– Nu, nu ştiu unde sunt şi nici câţi pot fi.

Beth a luat-o înaintea lui Nicholas şi s-a aşezat lângă uşă.

– De data asta merg eu în faţă.

– Ai înnebunit, BH? Arma ta e mult mai lentă ca a mea, a spus Nicholas.

– Dar eu mă pot mişca la fel de repede ca tine. Am să fug în dreapta terasei, trăgând fără oprire, şi am să-i momesc acolo pe arcaşi. Apoi, tu şi Carol veţi putea ieşi, trăgând în direcţia pe care am să v-o arăt.

– E destul de riscant, BH.

– Jos ţi-ai riscat viaţa tu, acum e rândul meu. Suntem o echipă, NK.

– Eu sunt de acord cu BH. Ea e tot atât de bună ca tine pentru îndeplinirea acestei misiuni, a zis Carol.

– Ia cel puţin puşca mitralieră.

Au schimbat armele, iar Nicholas a privit-o pe Beth în ochi.

– Ai mare grijă.

Beth s-a dus la uşa ce dădea pe terasa exterioară, a deschis-o şi a luat-o la fugă în partea stângă, trăgând fără oprire în jurul ei.

– Sunt sus, pe cornişă! Ieşiţi acum! a strigat, văzând că gloanţele puştii ei mitralieră le dădeau foc arcaşilor instalaţi pe terasă.

Nicholas a fugit în dreapta, făcând acrobaţii ca un saltimbanc, pentru ca săgeţile ce şuierau în jurul lui să nu-l atingă, iar Carol a rămas în mijlocul terasei, acoperindu-i spatele. Foarte rapid, au lichidat orice urmă de arcaşi şi s-au întâlnit tustrei în centrul terasei.

– Am cucerit turnul de neatins al Manhattanului! a exclamat Nicholas.

– Şi l-am scăpat pe cavaler de duşmanii lui! a adăugat Beth, cu acelaşi entuziasm.

– Dar n-ați dezlegat încă enigma, le-a amintit Carol, mai puțin entuziastă.

– Așa-i, am uitat de spadă! a recunoscut Nicholas, dându-și seama că uitaseră ce căutau cu adevărat acolo.

În bezna nopții și aproape fără altă lumină decât cea trimisa pe terasă de reflectoarele mari ce luminau vârful lui Empire State Building, Nicholas și Beth au căutat fără nici un rezultat spada cavalerului.

– Poate că-i pe cornișa de sus. Acolo se ascundeau arcașii care o păzeau, a sugerat Beth.

– Așa-i, BH! Nu știu ce ne-am face fără tine, a lăudat-o Nicholas.

– Trebuie să încercăm să urcăm acolo, a fost de părere Carol.

Nicholas a privit marile geamuri de cristal ce înconjurau terasa. Era greu de urcat pe sticlă, dacă n-avea ventuze, și-a zis în sinea lui.

– Pe colțul ăsta sunt niște ieșituri cu ajutorul cărora vom putea urca până sus, pe cornișă. Urmați-mă, a spus Beth, luând-o iar înaintea lui Nicholas.

Dintr-un salt, personajul virtual al lui Beth s-a prins de una dintre ieșiturile zidului, și-a sprijinit picioarele de perete și a urcat până s-a putut agăța de o bară orizontală pe care se arborau steagurile. S-a agățat de ea și a început să se legene ca un pendul, ca să-și ia avânt. Apoi s-a rotit de câteva ori în jurul barei, și-a dat drumul și a profitat de forța centrifugă pentru a cădea ușurel pe marginea cornișei. Nicholas și Carol îi priveau, uluiți, piruetele.

– Ești tu, BH? a întrebat Nicholas, care nu-și revenea din uimire.

– Am văzut cum făceau așa ceva într-un joc video, când eram mică, a spus Beth cu mândrie.

Carol și Nicholas au imitat-o și au ajuns pe cornișa superioară fără nici o greutate. Vederea nocturnă a Manhattanului de pe acoperișul lui Empire State Building era dincolo de cuvinte. Beth nu se mai simțise niciodată atât de mulțumită de sine, iar Nicholas părea să-l fi apucat pe Dumnezeu de un picior. Lângă ei, Carol se simțea emoționată. Totul în jurul lor devenise o galaxie infinită de culori,

care plutea în neant. New York City, regatul colosal al cavalerului, era la picioarele lor; la sud, în depărtare, se vedeau titanii luminați de pe Wall Street, din Lower Manhattan și City Hall, în apropiere de marile pajiști luminoase din Chinatown, Little Italy, Greenwich Village ori East Village, ce înconjurau strălucitoarele cupole aurii ale Metropolitanului și New York Life, doi giganți pe malul râurilor de lavă ce clocoteau pe 5th Avenue și pe Broadway, la a căror răscruce se forma micul ostrov triunghiular al lui Flatiron Building. La est, se puteau zări luminile din Brooklyn și Queens, iar la vest, fosforescențele din New Jersey. Apoi au dat ocol cornișei și au privit domeniile cavalerului, care se întindeau spre nord: coroana de diamante a lui Chrysler Building, superbele ziduri ale lui Rockefeller Center, colosii din Midtown, abisurile de neon din Times Square, defileurile de gheață din Turtle Bay ori pădurile și lacurile din Central Park. Și, mai încolo, teritoriile calde și exotice din Harlem, care se estompau în cenușiul palid din zare. Nici un alt oraș din lume nu le putea oferi un univers de lumină atât de magic și minunat ca acela din fața lor.

Beth s-a întors, hotărâtă să găsească spada înaintea lui Nicholas. Nu voia să rivalizeze cu el, dar dacă Nicholas găsise trandafirul, și-a zis că ea se cuvenea să descopere spada cavalerului din Manhattan. Până atunci, o căutasera pe podeaua cornișei, în vreme ce enigma pomenea de cer, așa că Beth a ridicat privirile către marea antenă care urca în spatele lor, și-a pus arma pe panoul de control și a început să escaladeze pinaclul din vârful lui Empire State Building, fără nici o vorbă.

– Știi, Beth, n-am mai văzut niciodată New Yorkul ca păsările, a constatat Nicholas, cu aer visător.

– BH are sa-l vadă și mai bine ca tine, NK. Fiindcă urcă spre cer, i-a răspuns Carol, arătând în sus.

– Ce?

Personajul virtual al lui Nicholas și-a dat capul pe spate.

– Dar ce face acolo?! a exclamat, văzând-o pe Beth în vârful lui Empire State Building.

– S-a dus să caute spada cavalerului.

– Acolo sus? Dar ce, a înnebunit? Dacă își pierde echilibrul, moare! a strigat Nicholas.

– Nu fi tragic, NK! Dacă îmi pierd echilibrul, moare personajul meu virtual, nu eu. E un joc, îți amintești?

– Pentru mine-i totuna. Ar trebui să cobori imediat de acolo!

– Nu mă mai pot întoarce. Când mă gândesc la coborâre, mă ia cu ameţeli şi mai mari decât la urcare.

Pe pinaclul lui Empire State Building era o platformă circulară, pe care se înălța un turnuleț metalic, ce servea drept antena de televiziune pentru câteva state din vest.

Lui Beth i se părea că plutea deasupra Manhattanului şi, când a luat spada, a scos un țipăt de bucurie şi a ridicat-o spre cer. Apoi a strigat cât a putut de tare:

– „În cer își înfige, mândru, spada ascuțită din oțel! Şi la picioare i se dă bătut, cu bucurie, regatul colosal al cavalerului!"

Provocarea șerpilor

I

Avionul cu reacție privat al lui Walter Stuck survola statul mlăștinos Florida la peste 1 800 de metri înălțime. Nori deşi lunecau pe sub aripile avionului, ca rămăşițele unei mări albe şi înspumate.

Benson vorbea la telefonul mobil. Lângă fotoliu, ținea servieta neagră a stăpânului său, iar în întunericul dinauntru, introdus într-un flacon de cristal, creierul lui Matthew Edwin nu era decât o pastă de un roz sângeriu. Walter Stuck își dusese razbunarea până la capăt:

„Cei nouă de la Cornell" erau morţi; patru dintre ei, în urma unei boli, iar ceilalţi cinci sacrificaţi datorită îndrăznelii lui. Clubul Gotic nu putea îngădui ca lumea sa urmeze drumul trasat de geniile ştiinţei. Era nevoie ca istoria să-şi schimbe cursul, spre însuşi binele omenirii. Progresul uman se arătase încapabil sa găsească soluţii la marile probleme ale Pământului, iar slabiciunea de care dădeau dovadă guvernele trebuia tăiată din rădacini fără să se mai stea pe gânduri. Când Esenţa marelui Mister va fi a lui, totul urma să fie pregătit pentru marea transformare: dumnezeu, dumnezeul lui, singurul şi adevăratul dumnezeu, avea să domnească din nou peste universul fragil al oamenilor.

– Au sosit veşti bune de la hackerii noştri, a spus Benson.

Walter Stuck n-a mai privit pe fereastră.

– Ai fost întotdeauna un bun mesager, despre ce-i vorba? l-a întrebat pe Benson.

– Sunt pe urmele puştilor de la ŞETA, pe internet. Au trecut de Statuia Libertăţii şi Trinity Church, iar acum sunt în Empire State Building.

– Deci, bătrânul Kenneth Kogan nu luase Esenţa marelui Mister din Big Apple, a reflectat cu glas tare Walter Stuck.

– Cel mai probabil, nu. Puştii folosesc o hartă cu edificiile cele mai cunoscute din New York City şi se pare ca într-unul din ele Carol Ramsey a ascuns Esenţa marelui Mister.

– Nu-i pierde din ochi! Ţi-am mai spus ca ei ne vor duce la Esenţa marelui Mister, apoi o să-i facem dispăruţi fără cea mai mică urma. Nimeni n-are sa le mai găsească vreodata trupurile.

– Unul dintre spionii care îi urmaresc m-a informat că băiatul, Nicholas Kilby ala, a fost la cimitirul de la Trinity Church şi a cautat ceva printre morminte.

– Cimitirul de la Trinity Church? Dar ce putea căuta acolo?

– Pistele enigmelor ce duc dintr-un loc într-altul pe hartă.

– Şi a dat de ceva?

– Spionul nostru spune că era noapte şi destul de întuneric, dar nu crede ca băiatul să fi luat ceva.

– Vreau să vorbesc cu hackerii, Benson. Vreau să ştiu cum muncesc şi să mă asigur că n-au sa dea greş. Depindem de mucoşii ăştia doi de la ŞETA.

„Monştrii minţii"

8

Fără ştirea detectivului Fowler, medicul legist Scrinna era sus, într-o sală a FBI-ului, aşteptând ca acesta şi agenta specială însărcinată să investigheze cazul Iluzionistului să-şi încheie interogatoriul. Le aducea veşti importante.

– Nu vă mai gândiţi la fenomene paranormale ca să explicaţi dispariţia creierelor din craniile celor ucişi de misteriosul nostru asasin, le-a spus cu neobişnuita violenţa, după ce Aldous Fowler şi domnişoara locotenent Taylor l-au salutat.

– Aţi descoperit trucurile Iluzionistului? a vrut să afle, nerăbdător, detectivul Fowler.

– Am descoperit că foloseşte o tehnologie avansata, nici nu se putea altfel, firește, a răspuns medicul legist Scrinna, revenind la calmul lui obişnuit.

– Era cel mai logic, a apreciat domnişoara locotenent Taylor.

– Fără îndoială. Magia e verosimilă doar în sălile de spectacol, domnişoară locotenent. E adevărat că la început ni s-a părut imposibil de înţeles cum putea cineva să sustragă creierul unui cadavru fără să lase vreo urmă, dar ultimele analize pe care le-am făcut ne duc la concluzia lipsită de orice echivoc că asasinul lichefia...; da, lichefia literalmente creierele victimelor lui, a spus, citind neîncrederea de pe faţa poliţiştilor.

Aldous Fowler şi-a amintit de convorbirile lui anterioare cu medicul legist.

– Aşa cum făceau egiptenii, scoţându-l prin fosele nazale când mumificau morţii?

– Ceva asemănător, dar mult mai sofisticat decât o simplă craniotomie, fără nici o îndoiala. De aceea am şi descoperit totul atât de greu. Prin metoda mumificarii tradiţionale, se rupea, după cum ştiţi, osul etmoid şi se pătrundea în craniu cu un soi de zdrobitor mecanic, care provoca distrugeri grave membranei din fosele nazale, pe unde după aceea trebuiau să iasă resturile de creier, după aşezarea cadavrului cu capul în jos, astfel încât datorită gravitaţiei, acesta să poată ieşi din cavitatea craniană. După cum e evident, această practică lăsa urme mai mult decât vizibile la autopsie sau la testul cu raze X, şi ar fi suficientă o singură radiografie pentru a le pune în evidenţă. Tocmai aceasta lipsă de probe ne-a făcut să credem că asasinul folosea o tehnologie nouă şi neobişnuita, necunoscută nouă.

– Şi aţi descoperit această tehnologie nouă? a întrebat domnişoara locotenent Taylor, puţin obişnuita sa stea de vorbă cu medicul legist Scrinna.

– Nanotehnologie, domnişoară locotenent! Tehonologie la microscop, moleculară, invizibila! a exclamat medicul, cu un aer triumfător.

– Ne puteţi explica despre ce-i vorba, doctore Scrinna? l-a rugat Aldous Fowler, intrigat.

Medicul legist Scrinna s-a aşezat mai bine în fotoliu.

– Mă rog, experţii definesc nanotehnologia drept studierea, proiectarea, crearea, sintetizarea, manipularea şi folosirea unor materiale, aparate şi sisteme funcţionale pentru controlarea materiei la scara microscopică, adică a atomilor şi moleculelor. Ei consideră că nanotehnologiile vor produce o nouă revoluţie industriala, vor da naştere unei noi ştiinţe, care în scurtă vreme va transforma lumea. Se prevede ca ele vor avea impact mai ales în informatică, arhitectură, mediul înconjurător, biologie şi, lucrul cel mai important, în medicină. Desigur că în ştiinţele medicale existau deja tehnici microchirurgicale ce permiteau implantarea în trupul omenesc a unor

aparate electromagnetice, care să stimuleze inima, introducerea de tuburi metalice minuscule, care sa lărgească arterele ori chiar a unor camere video, care să acceadă la orice organ vital şi sa descopere în ce stare se afla. Dar creierul fusese întotdeauna un loc inaccesibil medicinei, mai ales daca craniul nu era deschis. Chiar şi succesele repurtate în neurochirurgie în vederea implantării în creier a unor electrozi care să contracareze boli ca Parkinsonul necesită perforarea craniului fiecărui pacient.

– Atunci, cum naiba extrage Iluzionistul creierele oamenilor de ştiinţă pe care îi ucide, doctore Scrinna? a întrebat domnişoara locotenent Taylor.

Medicul legist nu şi-a mai amânat răspunsul:

– El foloseşte tehnici nanochirurgicale încă necunoscute, care îi permit să ajungă la creier fără să atingă craniul. Deşi vi se poate părea incredibil, asasinul intră în craniul victimelor introducând două ace extrem de fine pe canalele lacrimale, apoi deviază nanorobotul spre spaţiul deschis între orbită şi globul ocular. Ajunge astfel în interiorul cavităţii craniene, urmând traseul nervului optic până la creier şi traversând canalul ocular. Pista definitivă ne-a oferit-o o lacrimă de culoare roz, pe care am găsit-o când am examinat ochii ultimului cadavru, cel a lui Lars Murliken.

– O lacrimă v-a condus la rezolvarea misterului? a întrebat, buimăcit, Aldous Fowler.

– În medicina legală, cele mai neînsemnate detalii pot conduce la concluziile cele mai precise, domnule detectiv. Această picătură de lichid lacrimal sângeriu ne-a determinat să examinăm cu camere măritoare resturile globului ocular şi ale nervului optic, descoperind astfel că ele fuseseră zgâriate de un obiect mic şi ascuţit, un ac care lăsase leziuni microscopice punctiforme pe suprafaţa ochiului, din unghiul intern până la nervul optic. Efectuând apoi complicate analize chimice ale pereţilor din cavitatea craniană, am aflat că existau resturi de substanţe neidentificate, care ar fi putut ajunge acolo pe calea deschisa de nanorobot. Am făcut aceste analize şi oaselor craniene ale celorlalte victime şi ni s-a confirmat acelaşi

rezultat, deşi cu parametri diferiţi. Faptul ne permite să credem că substanţa introdusă în craniu în vederea extragerii masei encefaliene a cadavrelor ar putea fi un soi de lichid cu proprietăţi lichefiante, în stare să dilueze creierul, pentru a-l extrage după aceea prin aceleaşi nanocabluri de platină ori din fibre de polimer prin care a fost introdusă substanţa chimică necunoscută. Toate acestea ne duc, fără cea mai mică urmă de îndoială, la concluzia că asasinul e un savant care a luat-o înaintea ştiinţei viitorului. Restul, dragi prieteni, vă revine vouă să-l descoperiţi, a spus medicul legist Scrinna, cu seninătatea care îi caracteriza toate purtările în viaţă.

Domnişoara locotenent Taylor încerca să găsească o legatură între tot ceea ce tocmai auzise şi experimentele de la Centrul Grosling, despre care, cu abia o jumătate de oră în urmă, le vorbise Corina Frediani, şi se simţea prinsă în mrejele confuziei. Aşa că a spus:

– Nanotehnologie, nanoroboţi, nanocabluri, ştiinţa viitorului. Îţi aduci aminte despre ce-am vorbit în elicopter, Aldous, când ne duceam la Universitatea Cornell? Chiar tu ai intuit toate acestea, mi-ai spus că asasinul putea fi un om de ştiinţă nebun, un geniu diabolic, iar eu te-am întrebat dacă îmi vorbeai despre un ticălos din benzi desenate.

– Dar atunci nu puteam să cred că toate acestea erau adevărate.

Legenda ascunsă

8

În vis, Nicholas Kilby a retrăit aceleaşi emoţii care îl încercaseră în cursul după-amiezii, în faţa jocului cu enigme fără sfârşit. Era adevărat că ar fi vrut să găsească el spada cavalerului în pinaclul lui Empire State Building, dar nici nu-i displăcuse că Beth luase hotărârea de a urca singură până în vârf, ca să o ia. Spectacolul de

lumini pe care l-a putut admira de pe cornișă, când Beth ridicase spada spre cer, i se păruse cel mai frumos din viața lui: un fulger de un albastru intens se arătase deasupra regelui zgârie-norilor din New York City, trasând un bici magic peste Manhattan, al cărui vârf se unise cu vârful spadei, până ce tot trupul lui Beth fusese învăluit într-o aură de divinitate eterică. Din clipa aceea, ceva se schimbase la ea, ca și cum, atingând spada, toate temerile și îndoielile i se risipiseră subit și se regăsise, în sfârșit, pe sine în inima acelui paradis celest. În vis, Nicholas a văzut-o pe Beth cum cobora până la cornișă, cu ochii strălucind superb, încât n-a mai avut nici o îndoială că ea, și nu el, trebuia să aibă spada cavalerului. Dar Nicholas s-a simțit și mai fericit când, revenind pe terasa descoperită a maiestuosului Empire State Building, au găsit la intrare două spade medievale lucrate în același mod.

– Aceste două spade medievale sunt pentru noi, NK, i-a spus Carol. Începând cu a patra enigmă, vom face o scurtă călatorie în timp, fără să trebuiască să părăsim Manhattanul.

Nicholas și Beth nu înțeleseseră foarte bine ce voise să spună Carol când pomenise despre o călătorie în timp, dar au priceput de cum au auzit de pe buzele ei continuarea legendei ascunse în regatul colosal al cavalerului. Carol le-a povestit că, după ce s-a construit Statuia Libertății, iar Esența marelui Mister a ajuns la New York, orașul a intrat într-o etapă de mare dezvoltare urbanistică și industrială, stimulată de milioanele de imigranți care soseau acolo din toate colțurile Pământului. Un amestec de oameni, rase și limbi, de neimaginat în orice alt loc de pe lume. Istoria, le-a spus Carol, susținea că, din cauza acestei prosperități și a terenului limitat din Manhattan, o insulă îngustă și alungită, care abia dacă putea găzdui o populație tematoare și pestriță, în anii 1870 au început să apară pe străzile și bulevardele lungi ale acestuia primii zgârie-nori din New York City. A început astfel o perioadă de mare dezvoltare arhitectonică, ce avea să atingă apogeul splendorii după vreo 60 de ani, odată ce a fost construit, în 1930, Chrysler Building, edificiul depășit un an mai târziu de Empire State Building. Dar Carol le-a mai explicat că, potrivit legendei

ascunse a New Yorkului, naşterea zgârie-norilor din Manhattan a avut o origine total diferită: primii zgârie-nori, ca bunăoară Flatiron Building, Municipal Building ori Woolworth Building, printre alţii, aveau mare legatură cu Esenţa marelui Mister şi cu miticul Turn Babel. Carol le-a cerut lui Nicholas şi lui Beth sa-şi deschida agendele electronice din rucsacuri şi să scrie pe ele cuvântul „Babel". Zis şi făcut, iar pe ecranele lor a apărut o reproducere a tabloului intitulat *Marele Turn Babel,* pictat în anul 1563 de Peter Brueghel, poreclit „Cel Bătrân", un pictor flamand din secolul al XVI-lea, tablou al cărui original se află la Kunsthistorisches Museum[1] din Viena.

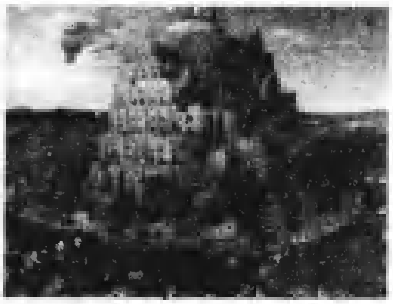

Carol le-a spus că legenda ascunsă susţinea că ideea zgârie-norilor din Manhattan fusese a înţelepţilor din societatea Ouroburos, care voiau sa simbolizeze cu ajutorul acestor clădiri deosebit de înalte noul spirit al oraşului, eliberat de orice temeri faţă de zeii trecutului. Voiau să demonstreze lumii că nici un zeu n-avea să-i pedepsească fiindcă înălţau noi turnuri Babel pe Pământ şi că nimic n-avea să-i împiedice pe locuitorii din New York City sa se înţeleaga între ei, oricât de diferite le erau limbile.

Nicholas a continuat să viseze turnuri inexpugnabile, spade ale unor cavaleri medievali şi regate colosale, în timp ce mintea lui repeta în tăcere noua enigmă pe care le-o făcuse cunoscuta Carol şi care spunea astfel:

[1] Muzeul de Istoria Artei (în lb. germana în orig.)

În *scriptorium,* călugărul un manuscris
copiază și-l împodobește cu miniaturi.
Când le deschide, cărțile vechi
și uitate, demult închise, prind viață.

Și „viață" era cuvântul care corespundea pseudonimului purtat de unul dintre cei nouă studenți de la Universitatea Cornell.

Provocarea șerpilor

8

Aldous Fowler era grăbit, foarte grăbit. Era opt seara și tocmai o lăsase pe Corina Frediani acasă la Ann, unde urma să stea câtă vreme el și domnișoara locotenent Taylor investigau asasinarea oamenilor de știință de la Centrul Grosling. Alături de Ann, Corina, principalul lor martor în acest caz, avea să fie în siguranță, iar viața ei, dincolo de orice pericol. Era posibil ca asasinul să știe deja că tânăra Corina Frediani vorbise cu FBI-ul și să încerce s-o împiedice să mai vorbească, tăindu-i beregata, așa cum făcuse cu Samuel Clark Moore, portarul căminului studențesc Tannhäuser. Ann nu ridicase nici o obiecție în fața propunerii ca tânăra bursieră a Centrului Grosling să locuiască o vreme la ea acasă. Dimpotrivă se arătase încântată să aibă alături pe cineva cu care putea vorbi câte în lună și-n stele. Se simțea destul de singură și plictisită în casă.

Blocat într-un șir lung de mașini, de cealaltă parte a podului din Brooklyn, Aldous și-a sunat sora la telefonul mobil, ca s-o anunțe că avea să întârzie până după ora opt.

– Bine, dar nu întârzia mult; te așteptăm, l-a rugat Pemby.

Când a izbutit să treacă podul și a luat-o pe lângă parcul de la City Hall, lui Aldous Fowler îi mai rămăsese destul de mers până în Greenwich Village. Dar nu se gândea la ce-i putea spune noul prieten

al lui Pemby, ci la ceea ce auzise la amiază de pe buzele Corinei Frediani. Niciodată n-ar fi putut bănui că o femeie ca doctorița Hart avea un trecut ascuns atât de înspăimântător și îngrozitor. El ajunsese s-o admire foarte mult, așa că n-a putut să nu se simtă cuprins de o amară dezamăgire.

A trecut cu automobilul pe lângă Woolworth Building, a cotit la dreapta, pe lângă un chioșc cu hotdogi, și s-a îndreptat spre nord, învăluit în fosforescențele reclamelor de pe Church Street și America's Avenue. Ajungând la intersecția dintre 6th Avenue și Greenwich, clădirea și turnul neogotic al Jefferson Market Couthouse i s-au părut ca dintr-un basm. A cotit la stânga și a presupus că locuința lui Walter Stuck era vechiul palat despre care Pemby îi vorbise în mesaj. Și-a parcat mașina lângă Milligan Place și a coborât, căscând de oboseală. Apoi a ridicat privirile spre cer, dar n-a văzut decât norii negri și grei care acopereau stelele.

În conacul lui Walter Stuck, Pemby era atât de radioasă, că Aldous ar fi jurat că sora lui era o adevărată prințesă. Fără îndoială, se simte fericită, și-a spus. Pemby nu-și ascundea niciodată starea de spirit și, cu toate că părea oarecum distantă de amfitrion, Aldous nu s-a îndoit că era îndrăgostită de el. Licărul ochilor și surâsul o trădau.

Au trecut în Salonul Romantic și s-au așezat la masă, fiecare cu câte o cupă de vin de Jerez în mână. De data asta, nu exista nici un personaj imortalizat în ceară care să le țină tovarășie la cină. Timp de câteva minute, Aldous s-a simțit stânjenit în decorul luxos care îi înconjura. Spre deosebire de Pemby, el nu era obișnuit să aibă de-a face cu milionari, politicieni și celebrități ale vieții publice americane. În plus, încă nu știa despre ce voia să-i vorbească Walter Stuck și incertitudinea îi accentua confuzia. Curând, totuși, purtarea amabilă a lui Walter Stuck l-a ajutat să-și regăsească seninătatea. Apoi Pemby l-a luat de mână pe Walter și i-a povestit fratelui său cum se cunoscuseră.

– Dar faptul cel mai uimitor are să ți-l explice chiar el, eu n-aș ști s-o fac, în ciuda profesiei mele, a spus Pemby, privindu-l pe Walter pentru a-i da cuvântul.

– Da, dar mai înainte, eu aş spune că e o întâmplare fericită faptul că tu şi Susan sunteţi fraţi. Tot stând de vorbă, ea mi-a spus că eşti criminalist şi că investighezi, în colaborare cu FBI-ul, asasinarea oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell. Ei bine, într-o zi vorbeam cu Susan despre unele societăţi secrete care îşi au originile în Evul Mediu, multe dintre ele fiind încă în stare să ucidă pentru a pune mâna pe unele secrete foarte invidiate din epoca noastră.

– Secrete râvnite din Evul Mediu? a întrebat Aldous, ca să nu piardă firul unei conversaţii ce începea să i se pară mai atrăgătoare şi mai interesantă decât îşi închipuise la început. Ajunsese să creadă că Pemby îl rugase să vină acasă la Walter ca să-i anunţe noua ei căsătorie cu un necunoscut.

– Ca istoric şi mare pasionat de Evul Mediu n-am putut să nu remarc cuvântul pe care asasinul l-a însemnat cu fierul roşu în palmele victimelor.

– Te referi la cuvântul „Kot"? a întrebat Aldous, sprijinindu-şi braţele pe masă, ca să-şi poată concentra întreaga atenţie asupra răspunsului dat de Walter Stuck.

– Acesta e cuvântul. Dar, cum îţi spuneam, de cum l-am văzut în ştirile de presă, am şi ştiut că aceste trei litere fără vreun înţeles aparent au un sens ocult; un nume scris în cheie, similar cuvintelor rituale ale societăţilor secrete despre care pomeneam mai înainte. Aşa că m-am gândit că ar putea fi o răfuială între societăţi secrete rivale, o răzbunare între ezoterici ori vreun ritual legat de căutarea unuia dintre acele secrete medievale despre care vorbeam: Sfântul Graal, Tabla de Smarald, Masa lui Solomon, Lancea lui Longin, Adevărata Cruce ori Esenţa marelui Mister.

– Ce ştii despre Esenţa marelui Mister? a întrebat Aldous, auzindu-l vorbind despre ceea ce pomeniseră Nicholas Kilby şi Beth Hampton în declaraţiile făcute în faţa domnişoarei locotenent Taylor şi procurorului pentru minori.

– Iartă-mă, dar deşi nimeni n-o cunoaşte sub acest nume, cu toţii, ca dovadă şi tu, am auzit vorbindu-se despre ea. Esenţa marelui Mister

e o legendă dintre multele cărora le-au dat naştere marile mituri medievale, deşi este legată fundamental de *lapis philosophorum* a alchimiştilor.

– Vrei să spui piatra filosofală?

– Acesta-i numele ei cel mai cunoscut. Încă din timpuri străvechi, pietrei filosofale i s-au atribuit puteri deosebite, s-a spus că ar putea transforma plumbul în aur, ar dărui nemurirea, ar răspunde la toate întrebările şi ar stăpâni lumea.

– Astea-s doar fantezii din trecut, în care nimeni nu mai crede azi. Trăim în secolul al XXI-lea, a ripostat Aldous Fowler, uşor decepţionat.

Walter Stuck nu s-a sinchisit.

– Greşeşti, Aldous, Îţi înţeleg scepticismul, dar cred că greşeşti. Tu eşti american, ca Susan, ca milioanele de persoane care au trăit în decursul istoriei în marginea miturilor medievale. Multe societăţi secrete europene au supravieţuit însă până astăzi, crezând orbeşte în asemenea obiecte, cărora le atribuie puteri nelimitate, şi şi-au extins reţelele oculte în întreaga lume, încercând să dea de ele.

– Suntem în Statele Unite, nu în bătrâna Europă, a replicat Aldous, conştient de slăbiciunea argumentelor sale.

Chiar şi profesorul Jacob Bloom îi asigurase că multe societăţi secrete de inspiraţie medievală acţionau în New York City, uneori ca entităţi întru totul clandestine, greu de localizat şi cu incontestabile scopuri ilicite.

– Tocmai de aceea. O legendă de origină necunoscută susţine că Esenţa marelui Mister, prodigioasa *lapis philosophorum*, a fost adusă din bătrâna Europă în Statele Unite la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Susan nu lua parte la dialog. Era singura care savura cina aceea delicioasă.

– Asta-i o legendă. O fantezie menită să dea un înţeles dăinuirii vechilor mituri medievale despre care vorbeşti.

– Poate că ai dreptate, dar ai rămâne uimit dacă ţi-aş spune ce am găsit aici în casă.

– Esența marelui Mister? a întrebat Aldous ca să detensioneze discuția.

– Nu, nu asta.

– Povestește-i lui Aldous despre ghilotină și blestemul acestui palat, a spus Susan, ca să contracareze neîncrederea fratelui său.

Chipul lui Aldous Fowler s-a făcut alb ca varul, iar Susan a crezut că suferea de lipotimie. Walter Stuck a observat și el impactul pe care vorbele lui Susan îl avuseseră asupra fratelui ei, dar s-a mărginit să-i povestească lui Aldous aceeași istorie pe care i-o spusese și ei.

Conexiunile neuronale ale creierului lui Aldous Fowler funcționau vertiginos și, pe măsură ce asculta, încerca să lege povestea blestemului ce apăsa asupra conacului unde locuise decapitatul Richard Grosling cu istoria pe care chiar în ziua aceea i-o povestise Corina Frediani, și cu concluziile medicului legist Scrinna. Pentru o clipă, a ajuns să-și spună că diabolicul blestem era adevărat, iar el însuși își pierdea mințile în mijlocul acelui salon franțuzesc din secolul al XVIII-lea. Dar, vizualizând mental graficul crimelor, schițat chiar de el, a simțit că era tot mai aproape de adevăr.

– Și de ce ai tras concluzia că societatea secretă care se întrunea în acest conac în urmă cu peste o jumătate de secol e una și aceeași cu cea care i-a ucis pe savanți? a întrebat Aldous Fowler, după ce și-a pus ordine în gânduri.

Walter Stuck s-a ridicat, s-a îndreptat spre o măsuță din colțul salon, a deschis un sertar și a scos ceva din el. Apoi a revenit lângă invitatul său, a lăsat să cadă câteva documente pe fața de masă și a spus:

– Pentru că, atunci când a fost reamenajat muzeul, lucrătorii au găsit aceste pergamente într-o mică nișă din zid.

Susan a privit uimită foile pe care Walter i le arăta fratelui ei.

– Nu mi-ai vorbit deloc despre aceste documente.

– Nu voiam să te sperii.

Ochii lui Aldous Fowler priveau fascinați foile de pergament, al căror antet era cuvântul „Kot", scris la fel cum apărea în palmele oamenilor de știință asasinați. A mai zărit pe ele și semnul șerpilor

întărâtați, deși așezați invers, ceea ce i-a provocat o spaimă neobișnuită.

„Monștrii minții"

9

Înainte de culcare, Aldous Fowler a deschis o cutie cu bere, s-a asezat la masa în dezordine din salon, a aprins laptopul și a început să scrie. Voia să noteze neașteptata informație pe care Walter Stuck i-o oferise despre semnul șerpilor întărâtați și subita lor transformare într-un simbol diabolic, prin simpla inversare a poziției lor verticale. Aldous era cu adevărat surprins de faptul întâmplător că Walter Stuck îi cunoștea sora și era totodată noul proprietar al casei unde locuise și se sinucisese Richard Grosling. Walter Stuck îi arătase în seara aceea o parte din muzeul figurilor de ceară, inclusiv temnița, iar Aldous s-a gândit că era un bărbat amabil, interesant și cult, al cărui puternic accent englezesc dezvăluia educația distinsă pe care o primise la Oxford, și căruia averea îi îngăduise să trăiască într-un palat cum visase și el întotdeauna, oricât de mult fantoma lui Richard Grosling ar fi hălăduit, decapitată, printre pereții clădirii. S-a gândit că acea coincidență era la fel de perversă ca și imaginea abstractă a diavolului pe care îl văzuse reprezentat sub cuvântul „Kot" pe vechile documente pe care Walter Stuck i le arătase la cină. Dar aceste întâmplări erau posibile, și-a zis în sinea lui, ca să se liniștească. Nu era întâia oară că i se întâmpla așa ceva. Odată, căuta un pistolar năimit de mafia chinezească din New York City, și îl găsise întâmplător chiar în restaurantul unde hotărâse să mănânce, după ce-și schimbase pe neprevăzute planurile pe care le avea pentru prânz. Aldous voia, totuși, cu orice preț ca Pemby să nu fie afectată de ceva cu care ea n-avea nici în clin, nici în mânecă. Se temea chiar că blestemul despre care îi vorbise Walter Stuck să nu fie cumva la

fel de real cum ajunseseră să creadă mulţi newyorkezi după sinuciderea lui Richard Grosling, în urmă cu mai bine de jumătate de veac, şi să cadă asupra lui Walter Stuck şi a surorii lui cu aceeaşi cruzime cu care căzuse cuţitul ghilotinei pe beregata acelui nefericit. Dar acum, Aldous Fowler avea cel puţin certitudinea că Richard Grosling nu se crezuse posedat de diavol, ci îl adorase. Diavolul, reprezentat cu un cap de ţap, trasat simbolic prin linii abstracte, sinuoase şi simetrice, printre care se puteau distinge fără greutate craniul triunghiular şi coarnele animalului, era idolul sacru al societăţii secrete din care făceau parte Richard Grosling şi, probabil, răposatul său fiu Adam, fondatorul Centrului de Cercetări Neurologice Grosling, către care duceau toate pistele crimelor comise la Universitatea Cornell.

Aldous a scris pe calculator un cuvânt ciudat: „Baphomet[1]". Nu auzise de acest nume al diavolului până când Walter Stuck nu-i explicase ce însemna şi nu-i arătase o imagine de-a lui. După spusele lui Walter, Baphomet era o zeitate al cărui cult Inchiziţia îl atribuise Cavalerilor Templieri în Evul Mediu şi din pricina căruia aceştia fuseseră condamnaţi la arderea pe rug ca eretici. Nu s-a aflat niciodată dacă acuzaţia aceea avea vreun fundament ori era inventată, dar adevărul e că, de atunci, simbolul „Baphomet" dăduse loc unui şir nesfârşit de interpretări, care îl legau de chipul diavolului. Mai ales mulţi ani după aceea, când, la începutul secolului al XIV-lea, apăruse în Franţa o legendă de origine necunoscută, care îi atribuia lui Boulvar de Goztell, un călugăr dominican din Lyon, fondarea unei societăţi monahale secrete, care urmărea să caute, în principal, Esenţa marelui Mister, piatra filosofală ori *lapis philosophorum*.

---

[1] Presupusa adorare a simbolului Baphomet (sau mai rar Baphumet), reprezentarea ezoterică a Vieţii (Bios), Luminii (Phos) şi Înţelepciunii (Metis) sau simbolul gnostic „A BOPHibus TEMplum („Templus îşi trage puterea din şerpi"), a fost unul dintre principalele capete de acuzare în procesele intentate în Evul Mediu Templierilor (n.tr.).

În vreme ce scria la el în apartament, Aldous s-a gândit că o nouă verigă se adăuga lanțului lung de piste de care dispuneau deja în investigarea asasinării oamenilor de știință de la Universitatea Cornell. O nouă verigă, cu chipul unui personaj diabolic, numit Baphomet. Atunci, s-a uitat la imaginea pe care Walter Stuck i-o fotocopiase dintr-o carte cu simboluri ezoterice și a simțit că i se face frică. Aceeași frică pe care o mai simțise odată, în urmă cu mulți ani, când găsise cadavrul prietenului său, Tom.

Legenda ascunsă

9

La ora de chimie, Nicholas și Beth făceau practică de laborator, pregătind soluții de hidroxid de sodiu și acid clorhidric de concentrații diferite. Experiențele nu prezentau nici o dificultate și, în vreme ce amestecau substanțele, ei au vorbit fără întrerupere, dar în șoaptă, despre noua enigmă pe care trebuiau să o dezlege.

– E vorba despre un manuscris aflat, foarte posibil, la Biblioteca Publică din 5th Avenue, care apare și pe harta legendei ascunse, a zis Beth.

Nicholas s-a facut că vorbeau despre experiența de chimie și a luat o pipetă, ca să adauge un pic de apă soluției, pentru ca aceasta să nu se satureze.

– Dar nu-s foarte sigur că în Biblioteca Publică din New York City vom găsi un călugăr medieval așezat într-un *scriptorium*.

– E posibil ca monahul să fie doar o figură imaginară, asemenea cavalerului de la Empire State Building, a făcut speculații Beth.

– Ce-ai zice să dăm o raită pe-acolo după școală?

– Și eu mă gândeam la fel. De data asta nu te mai las singur, ca în cimitirul de la Trinity Church.

Când au ieşit din colegiu, o ceaţă udă se ridica dinspre East River, transformând cerul Manhattanului într-un voal care lăsa să se întrevadă tonurile brun-roşcate ale poluării. Era frig, iar vântul târa câteva hârtii în vârtejuri nebuneşti şi fugare. Dar, foarte aproape de staţia autobuzului şcolii, un bărbat cu un pardesiu bej părea să citească foarte concentrat ziarul.

– Îl vezi pe tipul de-acolo? a întrebat Nicholas, arătându-l pe bărbat cu ochii.

– Îl cunoşti? i-a răspuns Beth, cu ingenuitate.

– Nu, nu-l cunosc. Dar pun pariu pe zece dolari că-i poliţist. Nimeni n-ar citi ziarul în plină stradă pe un vânt ca ăsta.

– Crezi că ne urmăreşte?

– O să aflăm imediat.

Au lăsat în urmă staţia autobuzului şcolii şi au trecut pe lângă bărbatul cu pardesiu ca şi cum nu i-ar fi observat prezenţa. Ca să ajungă la Biblioteca Publică a New Yorkului, trebuiau să ia metroul, iar staţia cea mai apropiată era la vreo câteva străzi spre vest. Depărtându-se de colegiu, Nicholas s-a făcut că se împiedică şi s-a întors, ca să vadă dacă individul cu pardesiu mergea pe urmele lor. Beth crezuse că Nicholas se împiedicase de-adevăratelea.

– Confirmat, a spus băiatul, după ce şi-a îndreptat trupul.

– Ne urmăreşte? a întrebat Beth, cu senzaţia ciudată că era spionată.

– Da, merge la câţiva paşi în urma noastră.

– Şi dacă nu-i poliţist?

– N-o lua de la capăt cu spaimele tale, Beth. Chiar tu ai spus că suntem martori sub protecţie ai FBI-ului.

– Dar n-am spus că s-ar putea să ne urmărească la fiecare pas.

– Ar trebui să fii mai calmă. Cu un poliţist alături, Umbrele n-au să îndrăznească să ne facă nici un rău.

Tipul cu pardesiu s-a oprit în faţa unuia din leii ce flancau scara Bibliotecii Publice din New York City. Nicholas şi Beth intraseră înăuntru, iar bărbatul a presupus că aveau de făcut o temă pentru

şcoală, pentru care trebuiau să consulte cine ştie ce text din bibliotecă. Nu i se păruse nimic ciudat în atitudinea celor doi copii. A scos un telefon mobil din buzunarul pardesiului şi a format un număr, apăsând pe o singură tastă. Vântul rece, care străbătea 5th Avenue de la nord la sud, l-a obligat să-şi ridice reverele hainei.

– Domnişoară locotenent Taylor, la telefon agentul Dan.

– Te ascult, Dan.

– Sunt pe 5th Avenue. Copiii au intrat în bibliotecă.

– Vreo noutate?

– Pentru moment, nici una. Voiam doar să vă întreb dacă trebuie să intru şi eu, ca să văd ce fac înăuntru. N-aş vrea să se întâmple iar ca la Trinity Church.

– Nimeni nu ţi-a reproşat că nu l-ai urmărit pe băiat până în cimitir.

– Dar mi-aţi spus să-i urmăresc pas cu pas în afara colegiului şi a casei.

– Ai făcut bine că ai rămas afară, Dan. În bibliotecă nu sunt în nici un fel de pericol, iar dumneata trebuie să-ţi ascunzi cu orice preţ identitatea. Aşa a cerut procurorul pentru minori, pentru ca să ne autorizeze paza poliţienească. Ei nu trebuie să se simtă ocrotiţi de vreo primejdie, sunt doar nişte copii.

– Am înţeles, domnişoară locotenent. Am să-i aştept aici să iasă.

– Ţine-mă la curent, Dan. Şi ai grijă de puştii ăştia ca de copiii tăi.

– Aşa am să fac, domnişoară locotenent, nu vă faceţi griji, a spus agentul FBI, fără să ştie că, la rândul său, şi el era urmărit de o Umbră, neagră ca toate Umbrele unei nopţi fără lună.

În interiorul edificiului neoclasic monumental, Nicholas şi Beth priveau toate amănuntele holului mare, placat cu marmură albă. Deşi fiecare din ei consultase cândva fişierele bibliotecii, niciodată nu priviseră pe îndelete ornamentele sobre, tavanele înalte ori expoziţiile de artă pe care le găzduia biblioteca între zidurile ei.

– Şi dacă întrebăm pe cineva despre călugăr şi *scriptorium?* a sugerat Beth, temându-se că au să caute fără nici un rezultat.

– Foarte bine, întreabă-l tu pe portar.

– Şi de ce nu-l întrebi tu?

– Ideea a fost a ta, Beth.

– Tocmai de aceea ar trebui să fii tu cel care vorbeşte cu portarul. Eu am făcut destul, mi-a venit ideea. Acum e rândul tău, trebuie s-o duci la îndeplinire.

– Discuţia asta e absurdă, Beth. Pierdem un timp preţios.

– Dacă tu nu te duci, nu mă duc nici eu, a zis Beth, încrucişându-şi braţele, ca să-i arate că avea să se încăpăţâneze.

– De acord, mergem împreună.

– Aşa-i mai bine, a acceptat Beth.

S-au întors la intrare şi s-au apropiat de portar, un bărbat elegant, cu chip amabil, care le-a surâs de cum i-a văzut.

– Să vedeţi, nu suntem foarte siguri că vom găsi aici ceea ce căutăm, dar poate că ne puteţi ajuta, a spus Nicholas, şovăitor.

– Mă rog, să vedem despre ce-i vorba, a murmurat portarul, fără să-şi ascundă curiozitatea.

– E vorba despre un călugăr, a zis Beth, fără prea mare convingere.

– Un călugăr? N-am văzut intrând nici un călugăr, a spus portarul.

– Să vedeţi, nu-i vorba despre cineva care a intrat în bibliotecă, l-a lămurit Beth.

– Da, noi căutăm un călugăr care stă într-un *scriptorium*, a adăugat Nicholas.

– A, asta era! a exclamat portarul.

Beth şi Nicholas s-au privit uimiţi. Nu-şi închipuiau că avea să fie atât de uşor.

– Da, numai asta, a confirmat Nicholas, zâmbind.

Portarul s-a gândit să-i întrebe de ce îl căutau pe acel călugăr, dar intrarea unei femei care aştepta să-i vorbească l-a făcut să renunţe.

– Îl găsiţi la ultimul etaj. Stă aşezat acolo de-o viaţă, a spus.

Nicholas şi Beth i-au mulţumit şi au luat-o la fugă spre scară. Când au ajuns la ultimul etaj, s-au uitat de jur-împrejur şi, printre marmure roşii, fresce şi sculpturi din lemn, l-au zărit pe călugăr aşezat în *scriptorium* şi copiind un manuscris.

– E adevarat, Nicholas, e aici! Calugărul e aici! a exclamat Beth, fără sa-şi ascundă entuziasmul.

– Da, Beth, un călugar medieval la New York City. Aşa cum spunea enigma: În *scriptorium,* călugărul un manuscris copiază şi împodobeşte cu miniaturi...

– Uită-te la cărţi, Nicholas, a zis Beth, arătând în partea stângă a frescei. Când le deschide, cărţile vechi şi uitate, de mult închise, prind viaţă.

Provocarea şerpilor

9

În cursul dimineţii, Walter Stuck a asistat la punerea oficială a pietrei de temelie pentru Parcul Medieval pe întinsele terenuri al caror

proprietar era la nord de Harlem, în faţa lui Inwood Hill Park. Un numeros grup de jurnalişti se apropiaseră de tânărul magnat al petrolului, înconjurându-l de microfoane şi camere video, ca pe o stea de cinema. Evul Mediu avea să renască în Big Apple, insuflând o nouă viaţă monumentelor acelei epoci, care existau deja în oraş, precum catedrala Saint Patrick de pe 5th Avenue sau Cloisters din apropiatul Fort Tryon Park.

– Această primă piatră este simbolul unui viitor ce ne va conduce din nou la trecutul fascinant al omenirii, şi-a încheiat Walter Stuck scurtul discurs pe care îl ţinuse în faţa invitaţilor şi autorităţilor ce asistau la ceremonie.

Peste câteva ceasuri, în salonul privat al unui restaurant luxos din Midtown, Walter Stuck bea un cocktail cu jurnaliştii şi cele mai importante personalităţi din New York City. Invitaţii discutau în grupuri, beau şampanie şi ronţăiau tartine delicioase în faţa camerelor mobile de televiziune, care străbăteau salonul cu flash-urile aprinse, filmând prestigioşi oameni politici, artişti, oameni de afaceri şi bancheri interesaţi de posibilităţile de a investi şi de rentabilitatea proiectului acestui Parc Medieval. Mulţi dintre ei doreau să se apropie de bărbatul la modă care, în scurt timp, reuşise să devină noul model de cavaler, în stare să le câştige încrederea în calitate de lider şi orator admirabil, de o eleganţă ieşită din comun. Să pozeze alături de el în faţa camerelor, să obţină o fotografie lângă zâmbetul lui seducător devenise ţelul unora dintre cei prezenţi, care aşteptau la rând, dându-i târcoale milionarului Walter Stuck, ca să-l felicite pentru originalitatea proiectului său.

Benson s-a apropiat de stăpânul lui, a cerut scuze invitaţilor care discutau cu el şi i-a spus ceva la ureche.

– Iertaţi-mă, trebuie să mă ocup de un invitat special, s-a scuzat Walter Stuck.

L-a urmat pe Benson în celălalt capăt al salonului, unde Wilson Siegel stătea de vorbă cu un domn de vreo 60 de ani, cu părul alb, ochii limpezi şi pielea bronzată, care purta un costum închis la culoare şi o cravată stridentă, în culori tropicale.

– Ah, Walter, vino încoace! Vreau să ţi-l prezint pe domnul Stephen Fulton, a spus Wison Siegel, când l-a văzut apropiindu-se.

Walter Stuck i-a strâns mâna lui Stephen Fulton, aplecându-se şi făcând o uşoară reverenţă.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Stuck. Wilson, prietenul nostru comun, mi-a vorbit mult despre dumneavoastră şi chiar doream să vă întâlnesc.

– Plăcerea este de partea mea, domnule Fulton, a spus Walter Stuck, fără să aibă habar cine era persoana cu care vorbea.

– Domnul Fulton este acţionarul majoritar al unui prestigios lanţ de hoteluri de lux pe coastele Floridei şi Californiei, l-a lămurit Wilson Siegel.

– Excelentă afacere, a apreciat Walter Stuck, privind faţa arămie şi ochii aproape lipsiţi de culoare ai interlocutorului său.

– Am fost mereu interesat de parcurile tematice, domnule Stuck. Un mod unic de a pune în practică fanteziile cele mai nebănuite: lumi fantastice, călătorii în timp, ţinuturi de vis, viziuni extraordinare, experienţe ameţitoare. Fantezia hrăneşte sufletele fiinţelor omeneşti, fără să-i pese de vârstă ori sex, nu-i aşa, domnule Stuck?

– Cu siguranţă, acesta şi este principalul ţel al Parcului Medieval din New York City: crearea unui spaţiu unde să se poată trăi o aventură mitică de neuitat.

– Catedrale, castele, sate, păduri, câmpuri de luptă, totul mi se pare o idee fascinantă, vă mărturisesc. Presupun că pentru acest proiect cu atâtea atracţii turistice aţi luat în calcul şi exigenţele hoteliere.

– Doriţi să discutăm despre afaceri, domnule Fulton? a întrebat Walter, înainte de a sorbi din cupa de şampanie.

– O, nu! Ar fi de prost gust să stricăm magia acestui moment cu ceva atât de vulgar ca banii. Voiam doar să ştiu dacă acest proiect ar fi atrăgător şi pentru un om de afaceri din domeniul hotelier, ca mine, fără să fie nevoie să intrăm în detalii neplăcute.

Wilson Siegel a izbucnit în râs.

– Nu-i da atenţie, Walter! Nimeni în Statele Unite nu cunoaşte atât de bine domeniul hotelier ca el.

– Dar nu despre pasionantul dumneavoastră Parc Medieval voiam să vă vorbesc, a nuanţat Stephen Fulton.

– Atunci despre ce, domnule Fulton? a întrebat Walter Stuck, foarte curios.

Domnul Fulton a coborât glasul, mijindu-şi ochii apoşi.

– Am auzit că sunteţi un mare maestru al ocultismului.

– Să spunem că-s un profesor de istorie medievală pasionat de misterele acelei epoci, a nuanţat Walter Stuck, fără să înţeleagă unde bătea interlocutorul său.

– Haida-de, domnule Stuck, nu-i nevoie să vă ascundeţi de mine!

Walter Stuck s-a uitat la Wilson Siegel, iar în ochi i se citea o întrebare.

– Stephen vrea să intre în club, s-a grăbit să răspundă bătrânul senator.

– Vreau să-ţi stau alături, Walter. Nu te-ai gândit niciodată să te dedici politicii?

– Nu, nu...

– Atunci cred ca a sosit momentul să te gândeşti la aşa ceva.

„Monştrii minţii"

10

Pe masa din biroul domnişoarei locotenent Taylor erau întinse felurite planuri ale Centrului de Cercetări Neurologice Grosling. Un expert în construcţii al FBI-ului obţinuse chiar în acea dimineaţă o copie completă a proiectului de la Colegiul Oficial al Arhitecţilor din New York City şi, timp de o jumătate de oră studiaseră împreună locul din beci unde s-ar fi putut afla cripta ororilor. Dacă martora lor, Corina Frediani, nu se înşela, intrarea în laboratorul secret al doctoriţei Hart trebuia să fie lângă una dintre cuştile cimpanzeilor din zona

animalieră. Planurile le fuseseră de mare ajutor, fiindcă pe ele apărea un spațiu gol în inima clădirii, care părea destinat unui rezervor, dar pe care expertul FBI îl considera prea mare pentru apă. Problema era să verifici asemenea date în interiorul Centrului Grosling, fără să trezești suspiciunile nimănui. Înainte de a aborda această chestiune cu șefii, domnișoara locotenent Taylor voia să fie sigură că sinistra groapă exista și că în ea avea să dea de cadavrele despre care îi vorbise Corina Frediani. O eroare de calcul ar fi fost de-ajuns pentru ca toți anii pe care îi consacrase investigării unor crime comise de ucigași în serie să se ducă într-o clipă pe apa sâmbetei, dispărând ca urma unei stele căzătoare pe firmament. FBI-ul nu i-ar fi iertat niciodată o eroare atât de puerilă.

Se gândea la toate acestea, când Aldous Fowler a ciocănit cu încheieturile degetelor în geamul ușii de la biroul ei.

– Intră, Aldous.

Fowler a salutat-o și privirile i-au căzut pe planurile ce acopereau masa. Dar, înainte ca el să spună ceva, agenta specială a FBI-ului a luat cuvântul:

– Tu și Corina Frediani trebuie să găsiți cripta din beciurile Centrului Grosling.

– Nu-i nimic semnificativ pe planuri?

– Doar un rezervor mare în centrul clădirii, lângă zona animalieră. Expertul nostru consideră că-i prea mare pentru a strânge apă, dar nu ne poate da asigurări că tocmai acolo se află cripta.

– Mă rog, am să văd ce pot să fac ca să găsesc acest cimitir, a acceptat Aldous, așezându-se într-un fotoliu din fața mesei.

Domnișoara locotenent Taylor l-a privit pe îndelete. O intriga ceva în privirile locotenentului Fowler: un licăr pe care i-l zărea doar când Aldous cădea pe gânduri dintr-o pricină pe care ea nu ajungea s-o priceapă.

– Ai pățit ceva, Aldous? Te văd foarte gânditor în dimineața asta.

Aldous Fowler a zâmbit, nu știa cum să înceapă să-i relateze domnișoarei locotenent Taylor spusele lui Walter Stuck din noaptea trecută.

– Parcă toți au căzut de acord să vorbească în același timp, a început.

– Toți? Te referi la Corina Frediani și medicul legist Scrinna?

– Și la Walter Stuck.

– Cine-i Walter Stuck? a întrebat, intrigată, domnișoara locotenent Taylor.

Aldous i-a explicat pe larg domnișoarei locotenent Taylor relația pe care sora lui, Pemby, o avea întâmplător cu multimilionarul care cumpărase vechiul palat al lui Richard Grosling și detaliile pe care Walter Stuck i le dăduse despre ghilotina din muzeul figurilor de ceară, blestemul care lovise conacul și documentele zidite într-o nișă din vechii pereți ai palatului.

– Ești sigur că Richard Grosling făcea parte din aceeași societate secretă cu asasinul oamenilor de știință de la Universitatea Cornell, Aldous?

Detectivul Fowler n-a răspuns. A deschis dosarul pe care îl ținea în mână și i-a dat domnișoarei locotenent Taylor o fotocopie a documentelor pe care Walter Stuck i le arătase acasă la el cu o noapte mai înainte.

– Sunt titlurile numirii lui Richard Grosling ca mare maestru al societății secrete Kot.

– Atunci am gândit corect, a conchis domnișoara locotenent Taylor, neluându-și ochii de pe cuvântul întipărit ca un timbru sec pe document.

– Așa-i. Richard Grosling, tatăl celui care a fondat Centrul Grosling, era marele maestru al unei societăți secrete care îl adora pe diavol.

– Ce vrei să spui? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, care încă nu observase că semnul șerpilor întârâtați era pus invers.

– E mai bine să privești asta, a sfătuit-o Aldous, dându-i domnișoarei locotenent Taylor blocnotesul lui, pe care apăreau desenați șerpii întărâtați, așa cum îi văzuse el în palma stângă a cadavrului lui Lars Murliken.

Agenta specială a FBI-ului a privit desenul de pe foaie.

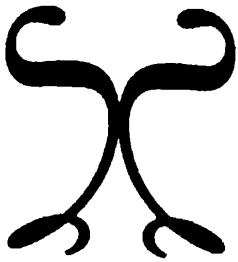

– Dar desenul acesta îl știm deja! a exclamat, dezorientată.

– Acum întoarce blocnotesul cu 180°.

Mâinile domnișoarei locotenent Taylor întors desenul și a căscat ochii de uimire.

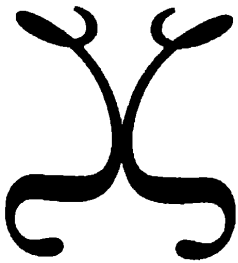

– E capul unei capre?

– E capul unui țap, reprezentarea schematică a unei zeități adorate în Evul Mediu, căreia îi spuneau Baphomet; e o zeitate diabolică, divinizată de membrii societății secrete Kot, prezidată în urmă cu ani de Richard Grosling și al cărui mare maestru trebuie să fie acum asasinul pe care îl căutăm, a conchis Aldous Fowler, lăsând să cadă în fața domnișoarei locotenent Taylor fotocopia cu imaginea lui Baphomet, pe care i-o dăduse Walter Stuck.

– Dar e oribil! Te sperii numai când te uiţi la bestia asta cu ochi.

– Bestia asta e chiar chipul diavolului.

– Atunci, semnul celor doi şerpi întârâtaţi n-are sensul pe care i l-a atribuit profesorul Jacob Bloom, a spus domnişoara locotenent Taylor, încercând sa-şi puna ordine în propriile-i gânduri.

– Nu cred. Dupa parerea mea, nu numai că are acelaşi sens, ci e şi mai evident când inversam semnul. Cei doi şerpi, şarpele fanatismului religios şi şarpele ştiinţei fara scrupule, se unesc pentru a conforma imaginea unui ţap, a bestiei, a adevaratului diavol, care vrea să facă din lume un nou iad.

Legenda ascunsă

10

În drum spre casele lor, Nicholas şi Beth vorbeau despre calugarul pe care îl găsisera în biblioteca. Vântul se oprise, ceaţa era mult mai deasă, iar 5th Avenue se estompa, gata să dispară, la vreo două străzi depărtare. În vitrinele de cristal, luminile erau aprinse şi creau în jurul lor o atmosferă de visare plăcută.

– Mi-e încă greu să cred că se întâmplă tot ce se întâmplă, a recunoscut Nicholas, ca şi cum gândea cu glas tare.

– Da, parcă trăim un vis, a adăugat Beth.

Mergeau foarte aproape unul de celălalt, ca să se apere de frig ori să-şi alunge propriile temeri.

– Ştii, de multe ori mă întreb ce sens au toate astea.

– Şi eu, Nicholas, dar cred că suntem privilegiaţi. Nimeni n-a mai avut ocazia să intre în jocul enigmelor fără sfârşit, ca să caute Esenţa marelui Mister.

– Nu pot să înţeleg, totuşi, de ce a conceput profesorul Kenneth Kogan acest joc virtual cu enigme. De ce trebuie să trecem prin toate aceste locuri atât de diferite din Manhattan?

– Nu ştiu, deşi presupun că aşa vom ajunge să cunoaştem legenda ascunsă a New Yorkului, care face legătura între locuri despre care niciodată nu ne-am închipuit că ar avea ceva în comun, s-a gândit Beth.

– Tu chiar crezi în această legendă?

Beth îşi pusese şi ea de multe ori această întrebare, după ce intraseră mai adânc în jocul enigmelor fără sfârşit. Ea nu credea în fantezii, dar legenda ascunsă i se părea istoria cea mai frumoasă pe care o auzise vreodată despre New York City. Beth nu putea să dea asigurări că Esenţa marelui Mister venise cu adevărat din Franţa în Statele Unite, împreună cu Statuia Libertăţii, nici că pe mormântul fără nume de la Trinity Church ar fi crescut o floare, ori că spada cavalerului era tot atât de adevărată ca şi colosalul regat al lui Empire State Building, ori că monahul aşezat în faţa unui *scriptorium* de la Biblioteca Publică din 5th Avenue avea vreo legătură cu legenda. Dar nu avea nici o îndoială că tot ce trăia în jocul virtual al enigmelor fără sfârşit era întru totul real.

– V-am aşteptat toată după-amiaza, le-a reproşat Carol Ramsey, când Nicholas şi Beth s-au conectat din nou la internet.

– Ne pare rău, Carol, dar trebuia să-l găsim pe călugăr în New York City, s-a scuzat Beth.

– Şi l-aţi găsit? a vrut sa ştie Carol.

– N-a fost greu. Călugărul e la Biblioteca Publică de pe 5th Avenue.

– Aşa-i. Dar n-avem mult timp la dispoziţie ca să mergem până acolo. Intruşii sunt tot mai aproape de noi. Dacă nu ne grăbim, ne ajung din urmă.

– Plecăm când spui tu, Carol, a răspuns Nicholas.

Carol le-a făcut semn s-o urmeze. Au coborât cu unul dintre ascensoarele din Empire State Building şi au ieşit în stradă. 5th Avenue era mai puţin circulată decât la venirea lor. Abia dacă treceau maşini virtuale, iar pe trotuare mergeau doar câteva persoane.

– Biblioteca nu-i decât la şase străzi de aici, putem să mergem pe jos, a propus Carol, privind într-o parte şi în alta a străzii, ca şi cum se temea de un atac prin surprindere al Umbrelor ori al arcaşilor.

Imediat ce au plecat spre nord, mergând pe trotuarul stâng, Nicholas s-a oprit în faţa unei vitrine luxoase de pe 5th Avenue.

– Ei, ia uitaţi-vă aici! a exclamat.

Beth s-a dus lângă el, urmată de Carol.

– Sunt veşminte din Evul Mediu! a zis Beth, uimită.

– Un moment, a zis Nicholas, cu ochii la Carol. Ai spus că, începând cu cea de-a patra enigmă, vom face o călătorie în timp, fără să avem nevoie să părăsim Manhattanul, nu-i adevărat?

– Şi am şi început s-o facem, NK. Călugărul de la bibliotecă e din Evul Mediu.

– Atunci, asta înseamnă că vitrina nu este aici ca un simplu element decorativ al jocului, a reflectat Nicholas cu glas tare.

– Unde vrei să ajungi, NK? l-a iscodit Beth.

– Am să-ţi spun după ce văd dacă uşa magazinului e descuiată.

Nicholas şi-a deplasat personajul virtual într-o parte şi a împins uşa de cristal a magazinului.

– Ştiam eu, ştiam eu! Mă tem că a sosit clipa să renunţăm la hainele noastre de astronauţi aspiranţi.

– Vrei să ne îmbrăcăm ca niște cavaleri din Evul Mediu? a întrebat Beth, fără să-i vină să creadă.

– Nu-i un capriciu, BH, așa cere jocul. E adevărat, Carol?

Carol a încuviințat cu un zâmbet.

– Pentru o clipă m-am temut că n-o să observați vitrina și ușa, a recunoscut. Ar fi trebuit să ne întoarcem până la rezolvarea problemei.

– Vezi, BH, că aveam dreptate? Toate jocurile video cu mistere au asemenea chestii. Veniți să intrăm și să vedem ce găsim!

Magazinul virtual reproducea interiorul unui castel, pe zidurile căruia ardeau torțe ce luminau o colecție de manechine îmbrăcate în felurite straie de epocă. Erau tunici lungi și pelerine pentru cavaleri, rochii din catifea pentru doamne cu pieptănături elegante, rase pentru călugări, veșminte luxoase pentru regi, zdrențe pentru schimnici și vagabonzi, straie pentru magi și alchimiști. Nicholas și-a apropiat personajul din joc de unul dintre manechine, a apăsat pe tastele joystickului și s-a transformat pe loc într-un cavaler medieval cu o tunică lungă de culoare crem, pe al cărui piept era brodat cu bordo un dragon cu ghearele scoase. Pe spate, îi atârna o pelerină de aceeași culoare, iar în picioare purta cizme din piele, cu întăritualuri din metal aurit. Apoi a dat click pe iconița armelor de luptă și a ales spada pe care o găsiseră pe terasa lui Empire State Building.

– Eu sunt gata să plec în Evul Mediu! a spus Nicholas, iar pe față i se citea fericirea unui actor care joacă pentru întâia oară rolul principal.

– Nu-i rău, NK, a murmurat Beth, care își alesese un costum de cavaler cu tunică albă și pelerină neagră, împodobit cu emblema unicornului.

Dar amândoi au rămas uluiți când Carol i-a anunțat că trebuiau să meargă mai departe. Era splendidă. Pletele blonde îi străluceau pe spate la fel ca spada, cu intensitatea aurului cel mai pur. Carol părea să fi aparținut dintotdeauna acelor veacuri, acelei lumi virtuale în care totul era real și, totuși, nu exista nimic.

Când au ieşit iar în stradă, se simţeau eroii unei poveşti ce nu mai fusese niciodată spusă în New York City. Nicholas îşi agita spada în aer, pe când Beth mergea alături de Carol, cu aroganţa unui cavaler care intră în arena unui turnir faimos. Dar, nu după multă vreme, liniştea a fost întreruptă de subita ambuscadă a unor războinici îmbrăcaţi în negru, care le-au tăiat calea, coborând scările bibliotecii.

– Ştiam eu că o să avem probleme, a spus Nicholas, manevrându-şi spada cu îndemânare.

– Ce sperai, NK? E un joc, nu? a replicat Beth, ironică.

– Sper doar să nu ne taie capetele.

Nici n-a vorbit bine, că Nicholas, Beth şi Carol au început să lupte din răsputeri împotriva războinicilor negri. Spadele sclipeau şi scoteau scântei deasupra lor când se ciocneau. Dar n-au avut nevoie decât de un scurt schimb de lovituri pentru ca războinicii negri să se transforme, de cum erau atinşi de spade, în fugare vâlvătăi de foc. Şi, ori de câte ori lichidau un vrăjmaş, apărea altul pe scară şi-i lua locul, într-o nouă înfruntare care nu le lăsa luptătorilor nici un pic de răgaz.

– Ies mereu, ca şobolanii! a strigat Beth, încercând să scape de trei războinici negri, care o înghesuiau lângă unul din leii de pe scară.

Nicholas a scăpat de un duşman cu o lovitură sigură şi a sărit în ajutorul lui Beth.

– Vezi-ţi de treaba ta, NK! Cavalerii ăştia se duc deja în iad, a spus Beth, făcând o piruetă care i-a şi transformat în vâlvătăi pe cei trei care o atacaseră.

Carol izbutise să ajungă în uşa bibliotecii.

– Pe aici drumu-i liber! a strigat.

Paşii lui Nicholas şi Beth pe dale sunau în acelaşi ritm cu respiraţia lor agitată.

– Aşteaptă, NK, aşteaptă! Cred că am văzut iar o tăbliţă de lemn la picioarele acelei coloane.

Beth s-a oprit în fața porticului în stil clasic al bibliotecii. Un semn nou venea să se adauge celor trei pe care le găsise mai înainte. Tăbliţa pe care fusese scris stătea sprijinită la baza unei coloane, în fața intrării.

– Îl iau eu, a spus Nicholas, fără să se oprească.

– Hai, intraţi, intraţi! i-a grăbit Carol.

Fără să mai piardă vremea, au trecut pragul bibliotecii.

– Pe aici, a zis Nicholas, fugind spre scară.

Dar alţi războinici negri i-au tăiat calea. Nicholas îşi mânuia spada cu îndemânare, deşi nu izbutea să-şi biruie duşmanii cu aceeaşi uşurinţă. A trebuit să se concentreze şi să-şi consume toată energia, ca să se poată folosi de butoanele joystickului şi să-l lichideze pe primul războinic virtual. Beth şi Carol au venit lângă el şi au luptat împotriva hoardei care nu-i lăsa să treacă mai departe.

– Fereşte-ţi spatele, NK! a strigat Carol.

Nicholas s-a răsucit în grabă. În spatele lui, doi războinici negri se pregăteau să-i despice capul cu spadele. Abia dacă a avut vreme să evite una din cele două lovituri, când a simţit că umărul îi ardea, de parcă cineva i-ar fi înfipt în el un pinten otrăvit. Şi, dacă prietena lor, Carol, nu l-ar fi aruncat în aer pe cavalerul negru, atacându-l grăbită cu spada, viaţa virtuală a lui Nicholas s-ar fi stins pentru totdeauna.

– Eşti rănit! a spus Carol, punându-şi mâna pe umărul lui Nicholas.

– E un fleac, Carol, doar o zgârietură.

– Foarte bine, să urcăm, atunci. Sus vom găsi, cu siguranţă, o trusă medicală cu ajutorul căreia să-ţi tratăm rana.

Indicatorul vieţii lui Nicolas arăta pe ecranul calculatorului său un nivel deosebit de scăzut. Puştiul n-a zis nimic, ca să n-o îngrijoreze pe Beth, dar ştia foarte bine ce însemna lucrul acesta în jocurile video. Dacă nu-l readucea la nivelul iniţial, orice nou atac în care ar fi fost rănit putea fi fatal rămânerii sale în joc.

Au urcat scara până la etajul al doilea şi Nicholas a văzut într-un cotlon un pocal ce ar fi putut conţine elixirul vieţii. A fugit spre el, dar un nou războinic negru i-a tăiat calea. Era mult mai înalt şi mai puternic decât ceilalţi şi purta pe cap o chivără strălucitoare ca şi spada lui. Nicholas ştia că puterile lui erau inferioare în acea luptă, dar nu era dispus să se retragă.

– Rămâneţi acolo! a strigat, când Beth şi Carol au încercat să-l ajute.

– N-ai să-l poţi birui, NK, eşti rănit, i-a atras atenţia Carol, făcând câţiva paşi înainte.

– Trebuie să încerc, Carol!

Beth nu-şi dăduse seama de situaţia lui Nicholas până ce Carol nu i-a vorbit despre rana lui.

– Nu fi căpos, NK...

Dar, înainte ca Beth să sfârşească, Nicholas se şi aruncase asupra războinicului negru, lovindu-l aprig cu spada. Războinicul a dat înapoi, parând fiecare atac al lui Nicholas, ca şi cum nu s-ar gândi să-i lase vreun avantaj. A aşteptat ca Nicholas să-şi epuizeze puterile, apoi i-a fost de ajuns o singură lovitură pentru ca nivelul de viaţă al tânărului virtual să scadă până la niveluri alarmante.

– O să te omoare, NK! a strigat Beth, făcând un salt care l-a oprit pe războinicul negru tocmai când acela se pregătea să dea o ultimă lovitură mortală în capul lui Nicholas.

Loviturile lui Beth erau imparabile. Războinicul negru făcea faţă cu greu spadei pe care aceasta o mânuia cu mare forţă. Au schimbat tot soiul de lovituri, însoţite de scrâşnete metalice: în sus, în jos, la

dreapta, la stânga, până ce Beth a dat un strigăt şi s-a răsucit complet din mijloc, iar războinicul negru a tras un urlet de jivină rănită, care l-a făcut să ardă ca un aruncător de flăcări.

Provocarea şerpilor

10

Pe o străduţă din East Side, foarte aproape de Bowery Street, Walter Stuck şi Benson au intrat într-o clădire veche, ce părea abandonată de mult. Faţada era acoperită cu un strat de graffiti decolorate, iar pe scara de incendiu era o grămadă de fier ruginit. În gangul care părea o mică ghenă, se îngrămădeau cutii de conserve goale, sticle sparte, lăzi de carton, pungi de mâncare de la fast-food şi tot soiul de resturi, alături de o salteluţă slinoasă, pe care dormea un vagabond.

Apartamentul de la etajul patru era protejat de o uşă blindată.

– Salut, domnule Benson! Sper că jegosul ăla de jos nu v-a deranjat, a spus un tânăr, deschizând uşa.

Avea optsprezece ani, părul lung şi ochelari cu rame rotunde. Tricoul alb, cu poza unui pinguin cocoţat pe un aisberg, îi acoperea blugii până la genunchi. În picioare purta tenişi roşii.

– Numele meu e Dennis Cohen, a adăugat, când i-a fost prezentat lui Walter Stuck. Tânărul i-a invitat pe nou-sosiţi să intre, turuind necontenit. Scuzaţi înfăţişarea edificiului nostru, dar în acest cartier, aşa ne e mai uşor să trecem neobservaţi. Clienţii ne vizitează arareori, a adăugat, înaintând pe un coridor lung. Ştiu că preferaţi ambianţa rafinată de pe Wall Street, deşi probabil bănuiţi că acolo chiriile sunt prohibitive pentru noi. În plus, vă asigur că în casa asta nimeni nu ne va deranja. Cu excepţia acelui vagabond, desigur, care s-a instalat în gangul nostru de vreo două luni. Am încercat să-l gonim, dar spune că

se simte bine în cartier. Oricum, când nu-i beat, ne face comisioane; în fond, e destul de serviabil, ştiţi?

Walter Stuck l-a urmat pe coridor în tăcere, fără să-şi ascundă neplăcerea. Dacă Benson nu l-ar fi asigurat că erau cei mai buni hackeri din tot Manhattanul, ar fi luat-o la sănătoasa şi ar fi fugit în goana mare din vizuina aia de piraţi ai informaticii, fără să-şi ia măcar rămas-bun.

O duzină de calculatoare şi monitoare plate stăteau pe o masă pătrată imensă, instalată în centrul a ceea ce, la vremea sa, trebuie să fi fost un spaţiu mare pentru birouri. Patru ferestre uriaşe, fără perdele, dădeau în stradă, iar pereţii erau tapetaţi cu posterele unor filme deja uitate. În faţa unui calculator stătea alt tânăr, de aceeaşi vârstă, dar mai slinos. Îşi lăsase să crească o barbă care abia dacă îi acoperea jumătatea bărbiei, o coamă de păr creţ îi cădea pe ceafă, avea ochii de culoarea prunelor şi purta un tricou negru, cu o chitară electrică pentru Hard Rock imprimată pe spate.

– Domnule Benson, domnule Stuck, vi-l prezint pe prietenul meu Phiber Stallman, creatorul vestitului troian „Polipus", printre alte multe realizări a căror listă ar fi prea lungă de citat acum. Puteţi paria pe orice că nu există sistem din ciberspaţiu care să-i ţină piept.

Phiber Stallman şi-a privit prietenul, pe Dennis, ca şi cum îl ruga să-şi înghită limba.

– Domnule Benson, domnule Stuck, a repetat, strângându-le mâinile, să nu credeţi tot ce spune Dennis, e o gură-spartă.

Dennis a zâmbit.

– Domnul Stuck doreşte să afle personal ce progrese aţi făcut în misiunea pe care v-a încredinţat-o, a cerut Benson, fără ocolişuri.

– Dacă doriţi, puteţi vedea şi singuri pe acest ecran, a spus Phiber Stallman. În acest moment, copiii sunt conectaţi la joc, a adăugat.

– Să-i vedem, atunci.

Walter Stuck şi Benson au înconjurat masa pătrată şi s-au aşezat de-o parte şi de alta a tânărului. Dennis Cohen a rămas în picioare.

Ecranul hackerilor era suficient de mare pentru a putea distinge toate detaliile scenei.

– Ăştia-s puştii? a întrebat Walter Stuck, uimit de realismul imaginii din faţa lui.

– Cel din dreapta e NK, iar fata, în stânga, e BH. Cealaltă, cu păr auriu, e Carol Ramsey, creatoarea jocului.

– E într-adevăr atât de tânără? a vrut să ştie Benson, intrigat de aspectul real al celei ce izbutise să-i ducă spionii de nas.

– Personajul virtual pare să aibă aceeaşi vârstă cu băiatul şi fata, dar după ce o auzi vorbind, îşi vine să pui pariu că-i mai mare ca ei. Nu ştiu, cred că are vreo 20 de ani, poate 30.

– Ai uitat să conectezi sunetul, a spus prietenul lui, Dennis Cohen.

– Îmi pare rău, l-am deconectat ca să vă salut când aţi sosit, i-a lămurit Phiber Stallman.

A apăsat pe tastatură şi în difuzoare s-a auzit vocea lui Carol Ramsey.

– Ar fi mai bine să iei elixirul vieţii cât mai iute.

Pe ecran, personajul virtual al lui Nicholas Kilby s-a apropiat de acel cotlon din holul de la etajul al doilea, unde văzuse pocalul cu poţiunea. L-a luat şi, pe măsură ce bea din el, nivelul lui de viaţă revenea la normal.

– Dacă n-ai fi fost tu, BH, acum aş fi mort, l-au auzit spunând pe Nicholas.

– Despre ce vorbesc? a întrebat Walter Stuck, ascultând în difuzoare vocea lui Beth, care zicea:

– Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine; eram convinsă că spada cavalerului e invincibilă şi uite că n-am greşit.

Phiber Stallman i-a explicat lui Walter Stuck în ce etapă a jocului virtual ajunseseră copiii şi cum luptaseră cu nişte războinici în Biblioteca Publică din New York City, fără să-l lase să se observe mişcările personajelor de pe ecran. Copiii erau în faţa călugărului pictat pe fresca din vestibulul de la etajul al doilea, iar Nicholas, Beth şi Carol s-au apropiat de banca din marmură roşie de sub tablou. Au văzut două manuscrise vechi, identice şi închise, aşezate pe bancă. Fiecare copil l-a luat pe al lui şi a încercat să-l deschidă, dar nici unul

n-a izbutit. Aşa că s-au uitat intrigaţi la coperte, pe care era desenat porticul unei catedrale ce părea să ducă la un cer spuzit cu stele.

Ochii lui Walter Stuck erau pironiţi pe ecran, privind cum copiii care căutau Esenţa marelui Mister păreau vii cu adevărat în acel joc misterios.

– „Cărţile vechi şi uitate, demult închise, prind viaţă", a spus Carol, fără să răspundă la întrebarea pe care i-o pusese Nicholas despre cum puteau să deschidă manuscrisul. Apoi, tânăra le-a povestit istoria Bibliotecii Publice din New York City şi legenda ascunsă a călugărului care, în *scriptorium*, copia şi împodobea cu miniaturi un vechi manuscris.

– *Manuscrisul minunilor din cosmos!* a exclamat Walter Stuck, fără să-şi creadă ochilor.

– Deci, e adevărat că există, a murmurat Benson.

– Vreau manuscrisul acesta, mă auziţi?! Şi îl vreau înainte ca aceşti copii să reuşească să-l deschidă! a zis Walter Stuck pe un ton ameninţător.

Apoi, toţi au ascultat cu atenţie vocea lui Carol Ramsey, pe când chipul ei frumos umplea de lumină ecranul cu plasmă al calculatorului pe care lucra hackerul.

„Monştrii minţii"

11

Corina Frediani n-a trebuit să telefoneze la Centrul Grosling pentru a informa că în ziua aceea nu avea să se ducă la laborator. Ca bursieră, n-avea nici un orar şi nu trebuia să se supună decât instrucţiunilor date de şeful departamentului de cercetare, care îi conducea teza despre „Bazele biologice ale creativităţii umane". Dar, de la moartea doctoriţei Katie Hart, studiile Corinei Frediani aproape că nu mai

avansaseră. La conducerea departamentului fusese promovat un neurolog, Thomas Watts, cu care încă nu se întâlnise.

Își petrecuse dimineața în salonul din apartamentul lui Ann Hardwey, uitându-se la televizor și răsfoind reviste de artă. Era plictisită și flămândă. Nici măcar nu putea ieși pe micuța terasă a apartamentului, ca să privească în stradă. Detectivul Fowler îi spusese că, pentru propria-i siguranță, nimeni nu trebuia să știe că ea locuia acolo. Nici prietenii, pe care nu era indicat să-i sune la telefon. Și Ann n-avea să se întoarcă acasă în seara aceea.

„În ce încurcătură te-ai băgat, Corina?" se întreba singură, întinsă pe sofa, cu telecomanda într-o mână și privirea pierdută în imaginile unui reality show de televiziune. Nu se căia de ceea ce făcuse, dar își reproșa că nu se ținuse departe de tot ce era legat de asasinarea doctoriței Hart. Hotărâse să-i trimită mesaje anonime detectivului Fowler doar pentru că-și închipuise ca ceea ce descoperise ea în jurnalul *Monștrii minții,* al prestigioasei cercetătoare în neurologie, trebuia să fie investigat de poliție. Poate că, își spunea, experimentele secrete de la Centrul Grosling ascundeau nu doar motivul morții doctoriței Hart, ci și a celorlalți oameni de știință asasinați, cărora le fuseseră sustrase de asemenea creierele. Dar Corina Frediani nu bănuise niciodată că FBI-ul va ajunge s-o protejeze de asasin. Numai gândul că exista cineva care ar fi putut-o omorî pentru ceea ce știa îi provoca o neliniștitoare senzație de panică, pe care nici un divertisment nu izbutea să i-o risipească.

De aceea a simțit că-i stă inima în loc când a auzit soneria de la intrare. Sunase de trei ori scurt. Era semnalul pe care îl convenise cu detectivul criminalist ca să-i deschidă ușa apartamentului.

– Credeam că ai uitat de mine, i-a spus, ușurată.

Aldous Fowler a intrat cu două pungi de hârtie în mâini.

– Am avut o dimineață cam complicată. Îți place friptura?

– La ora asta aș mânca și un bivol nefript, dacă mi l-ai oferi. În frigiderul din apartamentul ăsta nu-s decât sticle cu apă.

– Ann e vegetariană. Sper că rezișți câteva zile cu proviziile pe care ți le-am adus.

Corina Frediani a luat de pe măsuța din fața sofalei câteva reviste, un pahar cu apă și telecomanda, în vreme ce Aldous Fowler improviza prânzul, scoțând din pungile de hârtie două farfurii cu carne gata preparată, recipiente cu salată, o bucată de brânză, pâine și bere.

– Cred că am uitat să iau fructe, a constatat, privind micuțul bufet de pe masă.

– Ce-i aici e suficient, e mai mult decât obișnuiesc eu să mănânc zilnic. În plus, sper ca situația să nu dureze prea mult, îmi lipsesc lucrurile mele.

– Pentru moment, va trebui să stai aici, până verificăm informațiile pe care ni le-ai dat.

Așezați pe sofa, au început să mănânce cu tacâmurile din plastic aduse de Aldous. Corina Frediani a deschis o cutie de bere și a tras o dușcă.

– Mă simt ca la închisoare.

– Nu peste multă vreme ai să poți ieși de aici, dacă vrei. Avem nevoie de ajutorul tău.

Cele cinci simțuri ale Corinei Frediani au intrat în alertă.

– Am făcut deja tot ce putem să fac și uite cum am ajuns... Cu ce te mai pot ajuta?

– Să găsim cripta din Centrul Grosling.

– Eu nu știu decât că ar putea fi în beci, lângă zona animalieră, și că trebuie să existe o intrare secretă printr-una dintre cuștile cimpanzeilor. Dar n-am nici cea mai mică idee despre cum se ajunge acolo.

– De aceste amănunte am să mă ocup eu. Tu ar trebui doar să mă ajuți să intru în Centrul Grosling și să mă întovărășești la cuști.

– Vrei să spui că FBI-ul nu poate intra în Centrul Grosling?

– Nu-i așa. Sigur că aș putea-o face cu un mandat judecătoresc de percheziție, dar nu vrem să ajungem în situația asta până nu suntem siguri că laboratorul secret al doctoriței Hart există cu adevărat.

– Chiar ea vorbește despre criptă în jurnal. Crezi că te-am mințit?

– Nimeni nu se îndoiește de tine, Corina. Vrem doar ca întreaga noastră investigație despre asasinarea oamenilor de știință să nu se

ducă de râpă din cauza unei greşeli. Jurnalul doctoriţei Hart ar putea fi o ficţiune, un roman ori un scenariu cinematografic scrise de ea pe baza unor experimente imaginare. Un jurnal nu se potriveşte întotdeauna cu realitatea trăită de cel ce îl scrie. Dacă FBI-ul ar intra în Centrul Grosling, iar în beciuri n-ar fi nimic, scandalul ne-ar distruge pe toţi. Înţelegi, deci, că nu putem risca. Singurul lucru pe care îl ştim cu adevărat despre experimentele secrete ale doctoriţei Hart e ce ne-ai povestit tu, dar nu există nici o dovadă care să-ţi certifice mărturia. Acum înţelegi?

Mintea Corinei Frediani încerca să proceseze spusele detectivului. Ceea ce îi cerea Aldous Fowler să facă o implica şi mai mult în acele crime oribile, iar ea nu voia să-şi complice viaţa mai mult decât o făcuse. Îşi crease şi aşa destule probleme cu mesajele anonime, ca să mai ducă şi FBI-ul până la uşa criptei secrete a Centrului Grosling. Ea era neurolog, nu poliţist, deşi, pe de altă parte, înţelegea tot ce-i explicase Aldous Fowler. În plus, pentru ea nu era greu să intre în zona animalieră şi la cuştile cimpanzeilor. O făcea frecvent şi la orice oră; chiar îi cunoştea suficient de bine pe cimpanzei, pentru ca ei să nu se mai alarmeze, ca în prezenţa unui străin.

– Cimpanzeii sunt îndeobşte destul de agresivi cu cei pe care nu-i cunosc, a spus în cele din urmă.

– Asta înseamnă că ai să mă ajuţi să intru în cuşti?

– Mă rog, într-un fel eu te-am determinat să descoperi cripta. N-ar fi frumos să te părăsesc chiar când ai mai mare nevoie de mine.

– Niciodată n-am crezut că ai să faci aşa ceva.

Legenda ascunsă

11

– Biblioteca Publică din New York City a fost fondată în anul 1895. Ca să doneze bibliotecii terenurile pe care e amplasată, primăria

orașului a cerut ca ea să fie deschisă și după-amiezile, sâmbetele și duminicile. Palatul din marmură albă, proiectat de doi vechi elevi al Școlii de Arte Frumoase din Paris, John Merven Carrère și Thomas Hastings, a fost deschis publicului abia în 1911. Marea sală de lectură de la ultimul etaj e împărțită în două printr-o mică galerie de acces, iar vestibulul a fost decorat cu fresce de Edward Laning. Legenda ascunsă spune că, odată cu Statuia Libertății, la New York City a sosit nu numai Esența marelui Mister, ci și o carte veche din Evul Mediu, scrisă de un tânăr înțelept într-o limbă necunoscută, pe numele lui Grimpow[1], sub titlul: *Manuscrisul minunilor din cosmos.* Fresca monahului din *scriptorium* i-a fost comandată pictorului Edward Laning de un necunoscut, membru al societății Ouroburos, special pentru a o dona Bibliotecii Publice; conform legendei ascunse, manuscrisul, de al cărui facsimil dispuneți acum, conține răspunsuri la marile mistere ale universului, pe care ființele omenești le vor înțelege doar mulți ani mai târziu. El este un soi de profeție despre viitorul omenirii, scrisă în Evul Mediu, pe care trecerea timpului a confirmat-o până în cele mai mici detalii.

– Atunci, de ce-i închis manuscrisul? a întrebat Beth.

– Fiindcă nu sunteți încă pregătiți să-l deschideți și să cunoașteți minunile cosmice explicate în el. Una dintre aceste minuni e „viața" și de aceea acest cuvânt, care era și pseudonimul unuia dintre cei nouă studenți de la Universitatea Cornell, figurează în enunțul enigmei.

– Are vreo legătură Esența marelui Mister cu acest manuscris? a iscodit-o Nicholas, încercând să obțină o pistă de la Carol.

– Cu multă vreme în urmă, cineva a scris: „Totul face parte din tot și nimic nu aparține neantului".

– Nu înțeleg, dar prefer să nu-mi mai bat o dată capul.

---

[1] Grimpow este protagonistul romanului omonim de aventuri în Evul Mediu, cu care a debutat, în urmă cu cinci ani, scriitorul spaniol Rafael Ábalos: un bestseller internațional, care s-a bucurat de mare succes și în România, unde a apărut în 2006 tot la Editura RAO (n.red.).

– Sunt de acord cu NK, Carol. Noi credeam că în jocul enigmelor fără sfârşit aveam să rezolvăm probleme de matematică ori să răspundem la întrebări de astronomie, chimie, fizică ori alte ştiinţe exacte, dar nu că o să căutăm soluţia unor ghicitori, una după alta, s-a plâns Beth, cu toate că jocul virtual îi plăcea la nebunie. I se părea mult mai amuzant decât un chestionar de examen.

– Dacă te gândeşti bine, BH, aceasta a fost experienţa omului în decursul istoriei: dezlegarea corectă a enigmelor fără sfârşit pe care viaţa pe planeta noastră i le pune zi de zi în faţă. Numeroase „ghicitori", cum le spui tu, au deja un răspuns, dar mai sunt încă multe de dezlegat. În plus, profesorul Kenneth Kogan vă cunoştea deja meritele ca tineri savanţi, iar jocul enigmelor fără sfârşit are să-i permită să afle ce capacitate de supravieţuire aveţi ca echipă în acest joc.

– Şi care-i următoarea enigmă din joc? a întrebat Nicholas, prost dispus.

– Ea conţine cuvântul „gotic" şi sună astfel:

Are turnuri în stil gotic,
şi pe podea ai să vezi nişte semne,
dar istoria sa nu-i veche,
nici arhitectura sa reală.

Nicholas şi Beth au deschis harta legendei ascunse a New Yorkului pe ecranele calculatoarelor; şi de data asta, Beth a luat-o iar înainte.

Provocarea şerpilor

11

Cu mare plăcere, Walter i-ar fi făcut praf cu propriile-i mâini pe puştii îmbrăcaţi în cavaleri medievali, care coborau imaginara scară a

Bibliotecii Publice din New York City. Ar fi preferat de o mie de ori să-i înfrunte în carne şi oase decât ca pe nişte personaje virtuale ce se mişcau în faţa lui fără să le fie teamă de nimeni şi nimic, nici măcar de Umbre, de arcaşi ori de războinicii negri despre care îi vorbiseră hackerii. Deşi ştia că erau doar imagini ireale, produse de o expertă în inteligenţă artificială, cum era Carol Ramsey, el n-avea nici cea mai mică îndoială că puştii ăia se apropiau necontenit de Esenţa marelui Mister. Reuşiseră chiar să găsească *Manuscrisul minunilor din cosmos*, de a cărui existenţă el se îndoise. Era posibil ca manuscrisul acela vechi să se afle în Biblioteca Publică din New York City, în calitatea lui de incunabul ţinut departe de privirile tuturor. Unele voci autorizate susţineau că manuscrisul dispăruse, iar altele că era vorba doar de o închipuire a trubadurilor. La Universitatea din Oxford avusese ocazia să citească unele texte ce pomeneau despre aceste minuni cosmice şi despre cartea care le explica. De asemenea, şi lectorul mental al doctoriţei Hart îi detectase prezenţa în gândurile lui Kenneth Kogar, dar nu era clar dacă era vorba de o amintire reală sau despre o simplă himeră.

– Dacă vă doriţi acest manuscris, îl veţi avea, domnule Stuck, a spus Dennis Cohen, care mergea în urma lui.

– Până atunci, însă, puteţi să-i opriţi pe aceşti copii să meargă mai departe? N-aş vrea să-i afle conţinutul înaintea mea, a zis Walter Stuck, a cărui minte cocea o nouă strategie.

– Până acum două zile, dispozitivele de securitate ale programului nu ne permiteau să manipulăm jocul. Puteam doar să copiem codul de verificare a parolei şi să intrăm în sistem cu un program-spion, ca să vedem cum se distrau copiii, dezlegând enigme şi omorând Umbre virtuale.

Dennis şi-a întrerupt colegul, pe Phiber Stallman. Întotdeauna se complica atunci când trebuia să explice ceva simplu.

– Dar acum am descifrat deja unele coduri de protecţie a softului şi putem face orice doriţi, cu condiţia să ne plătiţi echivalentul operaţiunii în dolari.

– Asta nu-i nici o problemă, a promis Benson.

– Ce doriţi să facem, mai precis?

– Să aflaţi cum se termină jocul, a spus Walter Stuck.

– Ne cereţi ceva imposibil, s-a grăbit să afirme Phiber Stallman.

– Prietenul tău a zis că puteţi face orice dorim.

– V-am avertizat că nu trebuie să credeţi tot ce spune Dennis. Am încercat să deblochez total sistemul de securitate, dar faza finală a jocului e foarte bine protejată printr-o reţea complicată de coduri indescifrabile.

– Dar curând vom completa lanţul cifrat, a spus Dennis, mai puţin pesimist.

Benson a pus pe masă o servietă plină cu bancnote de o sută de dolari.

– Sperăm că acest avans vă va ajuta să vă terminaţi munca.

– Zis şi făcut, domnule Benson, a zis Dennis, deşi nici el nu credea în propriile-i vorbe.

„Monștrii minții"

12

Pentru Corina Frediani, ieşirea în stradă a fost ca şi cum şi-ar fi recăpătat libertatea pierdută. Începea sa se însereze şi în jurul podului Brooklyn străluceau numeroase luminiţe. Corina purta blugi comozi, o bluză de culoarea coralului şi o jachetă din piele neagră. Purta ghete uşoare, cu talpă din cauciuc, care făceau parte din garderoba redusă pe care şi-o adusese în casa lui Ann Hardware.

Maşina camuflată a FBI-ului era parcată chiar pe aceeaşi stradă, lângă o braserie cu o mare firmă luminoasă, care clipea deasupra intrării. Aldous a activat deschiderea portierei de la distanţă şi a aşteptat-o pe Corina să se instaleze pe scaunul din faţă. Apoi a urcat în maşină şi a pornit motorul.

– Ai fost vreodată bodyguardul cuiva, Aldous? a întrebat Corina, simțind siguranța pe care i-o oferea tovărășia unui polițist.

– Nu, după ce am absolvit academia, am lucrat o vreme la Departamentul de Narcotice din Bronx, apoi m-am specializat în omucideri.

– Trebuie să fie interesant să cercetezi o crimă.

– Da, chiar este. În majoritatea cazurilor, nu-i limpede cine-i asasinul și trebuie să reconstruiești cele întâmplate cu ajutorul dovezilor.

– E ca și cum ai completa un puzzle, unde trebuie să se potrivească totul, nu-i așa?

– Mă rog, cam așa ceva. Dar nu întotdeauna ai la îndemână toate piesele.

– Și ce se întâmplă atunci?

– Crima rămâne nerezolvată.

– Crezi ca asta se va întâmpla și cu asasinarea oamenilor de știință?

– Nu, nu cred. Treptat, potrivim piesele între ele, deși încă ne mai lipsesc câteva.

Luminile mașinilor alcătuiau șiruri lungi, care îmbinau galbenul cu roșul.

– Sper că acea criptă despre care se vorbește în jurnalul doctoriței Hart să fie cu adevărat una dintre aceste piese.

– Cu siguranță. Mărturia ta ne poate fi de mare ajutor, Corina. Dar încă nu știm ce vom găsi acolo. După tot ce i s-a întâmplat chiar doctoriței Hart, nu m-ar mira să-i fi golit cripta, așa cum au făcut și cu creierul ei.

– Și dacă m-am înșelat?

– Atunci, totul a fost o alarmă falsă. Dar nu trebuie să te gândești la asta. Nu vom ști dacă ai sau nu dreptate până nu intrăm în criptă.

A urmat o clipă de tăcere, iar Corina Frediani a rămas cu ochii pe mulțimea de pe bulevardul pe unde mergeau. Printre zgârie-nori, viața se manifesta foarte intens, ca și cum Manhattanul însuși era un

organism multicelular cu activitate neîntreruptă, care trebuia urmărită la microscop, pentru a-i capta nuanţele nesfârşite.

– Şi pe tine de ce te-a atras neurologia? a întrebat Aldous, încercând s-o liniştească pe Corina.

Era evident că se simţea nervoasă, oricât se străduia s-o ascundă. Ştia că vizitarea criptei de la Centrul Grosling putea fi la fel de înfiorătoare ca aceea a unei peşteri mişunând de monştri: *Monştrii minţii*.

– Într-o zi, pe când eram la liceu, mi-am dat seama că de fapt creierul era totul, că fără el nu exista nimic, nici măcar eu însămi, şi am hotărât să aflu tot ce puteam despre cum funcţiona. E ceva fantastic, nici nu cred să existe ceva mai fascinant în întreg universul. Datorită acestei mase moi şi cenuşii, putem să trăim, să iubim, să visăm, să râdem, să ne amintim, să creăm. Deşi majoritatea oamenilor nu se gândesc niciodată la aceste lucruri, tot ce-i frumos şi fantastic în noi se datorează creierului, de aceea mă şi pasionează studierea lui, să ştiu cum se conservă amintirile în memorie, cum apar gândurile ori cum se conturează o idee.

– Dar tot creierul ne permite să omorâm, să urâm, să suferim, să plângem, să uităm, să distrugem. Nu totul pare perfect în creier, cum zici.

– Ştiam că ai să spui asta. Toţi spun asta când se vorbeşte despre aşa ceva. Latura tenebroasă a fiinţei umane, întunericul, răutatea, oroarea.

– Nu putem nega că şi aspectul tenebros face parte din noi. De n-ar fi aşa, nici n-ar mai fi nevoie de noi, poliţiştii. Nimeni n-ar mai face rău nimănui.

– Dar e o deosebire importantă între latura genială şi latura perversă a oamenilor.

– A, da? Asta-i ceva nou pentru mine. Credeam că de fapt creierul nostru decide ce vrem să fim.

– Şi o face. Conştiinţa de sine, sufletul omenesc, dacă preferi, e doar rodul procesului de interconectare electrochimică produs în

diferite zone ale creierului nostru. Suntem neuroni puri, Aldous. Ei ne guvernează cu adevărat mintea. Dar propriul nostru creier e supus şi unor condiţionări biologice, genetice, sociale şi culturale, care fac din noi fiinţele cele mai agresive şi mai perverse pe care ni le putem închipui. Nici măcar jivinele nu-s în stare să facă tot ce comite o fiinţă umană datorită celei mai primitive căi de supravieţuire: violenţa.

– Vrei să spui că violenţa ne ajută să supravieţuim?

– Nu în civilizaţia noastră actuală, desigur, dar a dat într-adevăr un mare ajutor la perpetuarea speciei, când eram nişte hominizi lipsiţi de apărare în faţa prădătorilor de pe planetă. De atunci, ne-am modelat treptat multe instincte şi impulsuri sălbatice, dezvoltându-ne totodată în creier o mare capacitate creatoare, care ne-a permis să fim ceea ce suntem.

– Şi ce suntem, Corina?

– Fiinţe excepţionale, inteligente, libere.

– Chiar aşa crezi?

– Mă surprinde că ai altă opinie.

– Eu cred că nu suntem prea diferiţi de omul din Cromagnon.

– Lumea noastră e complicată, dar e cea mai bună pe care am cunoscut-o până acum, în pofida multelor ei lipsuri.

– Mă bucur că eşti optimistă.

– Iar eu nu-ţi înţeleg pesimismul.

– Am să-ţi explic când vom intra în cripta doctoriţei Hart.

Le-a luat douăzeci de minute să ajungă din Brooklyn lângă Centrul Grosling, la Hudson River. Aldous a activat farurile intermitente ale maşinii şi s-a oprit pe o latură a 12th Avenue. Nu voia ca paznicul care supraveghea accesul în Centrul Grosling să-şi dea seama că era poliţist. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama că o însoţea pe Corina Frediani într-o vizită nocturnă prin laboratoare.

– Ai să te poţi stăpâni la punctul de control? a întrebat-o Aldous Fowler, în timp ce se ascundea în portbagaj.

– Când eram studentă, am colaborat odată cu un grup de teatru de stradă, care se numea „Neastâmpăraţii".

– Asta-i altceva, dar dacă ne descoperă, o să am probleme cu departamentul de interne.

– Eu am deja probleme, şi nu mă plâng. Am să te scot după ce intrăm, a adăugat Corina Frediani, închizând portbagajul cu o simplă lovitură.

S-a aşezat la volan, a ambalat motorul şi a parcurs scurta distanţă de pe 12th Avenue care îi despărţea de destinaţie. Apoi a cotit la dreapta şi s-a oprit în faţa barierei de la postul de control al Centrului Grosling.

– O maşină nouă, domnişoară Corina? a întrebat paznicul.

– Nu, mi-a împrumutat-o un prieten. A mea m-a lăsat baltă azi-dimineaţă la Spitalul Universitar.

– Mă rog, dar cred că sunteţi în pierdere cu această schimbare.

– E pentru scurtă vreme, a spus Corina Frediani, în timp ce se ridica bariera de securitate.

A accelerat şi a traversat parcarea. Multe maşini mai erau încă acolo. Deşi majoritatea personalului de la administraţie şi laboratoare pleca la orele 17.00, unele activităţi din centru continuau până noaptea târziu, mai ales în departamentele cu programe de cercetare care trebuiau urmărite fără întrerupere.

Zona animalieră se afla într-unul dintre modulele cele mai departate de intrarea principală în incintă. Maşina s-a oprit în zona cea mai apropiată de poarta mare pe unde intrau camioanele care transportau cuşti. Lângă rampa vehiculelor, se afla intrarea directă a personalului de serviciu în diferitele moduluri ale acelei zone. Uşa era încuiată.

Când a stins motorul, tăcerea a copleşit-o pe Corina Frediani cu o greutate de plumb. Dar continua să-şi audă bătăile inimii, care îi răsunau în piept într-un ritm trepidant. Cel puţin, intraseră în Centrul Grosling, şi-a spus. Etapa cea mai uşoară a nesăbuitei sale aventuri poliţiste se desfăşurase fără nici un incident. Trebuia doar să coboare din maşină, să deschidă portbagajul şi să aştepte momentul potrivit

pentru ca Aldous Fowler să iasă din ascunzătoare fără să fie zărit. La ora aceea, n-ar fi trebuit să fie nimeni pe-acolo.

S-a uitat într-o parte şi într-alta, privirea ei de bufniţă pătrunzând până în bezna cea mai adâncă.

– Poţi ieşi, l-a anunţat. Trupul detectivului Aldous Fowler s-a ivit din tenebrele portbagajului şi a intrat rapid în bezna rampei din zona animalieră, unde n-ajungeau luminile palide din parcare, nici camerele video exterioare, care erau orientate spre poarta cea mare. Aşteaptă aici până ce paznicul de noapte îmi deschide uşa.

La câţiva metri de ei, se afla intrarea personalului de serviciu din zona animalieră. Corina a ajuns la uşă şi s-a aşezat în faţa unei camere de televiziune prevăzute cu un mic interfon. O lumină intermitentă s-a activat pe loc.

– Paznicul de noapte, cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt doctoriţa Corina Frediani, trebuie să verific starea unei femele de cimpanzeu de la modulul cinci.

– Aveţi cardul şi codul de identificare pentru sala primatelor?

Mâna Corinei Frediani a arătat camerei cartela electromagnetică.

– Un moment, vă rog, verific autorizaţia...

– De acord, a acceptat respirând cu încetinitorul, ca să-şi stăpânească nervii.

– Daţi-mi, vă rog, numărul de dosar al cercetării la care lucraţi.

– Şase, doi, doi, cinci, opt.

– Obiectul cercetării?

– Impulsurile creative la primate.

– Aveţi nevoie să fiţi însoţită de cineva din personalul veterinar de gardă?

– Nu, nu-i nevoie, fac doar un control de rutină. Termin în câteva minute.

– Puteţi trece, doctor Frediani. Am conectat luminile de recunoaştere. La ieşire, e suficient să folosiţi cardul.

Cu uşa întredeschisă, a aşteptat ca flash-ul camerei să se stingă. Aldous Fowler avea la dispoziţie cinci secunde ca să intre, înainte ca lumina să se reactiveze, în caz că se apropia cineva de ea.

Legenda ascunsă

12

Personajele virtuale ale lui Nicholas şi Beth mergeau pe 5th Avenue spre Catedrala Saint Patrick, cu pelerinele în vânt, sub o burniţă imperceptibilă. Oamenii mergeau de colo până colo, parcă fugind de ea. Totul era atât de real, că până şi vitrinele magazinelor îşi expuneau mărfurile cu un farmec ispititor.

Beth îşi ţinea spada în mână, iar Carol şi Nicholas şi le atârnaseră pe ale lor la cingătoare. Câtă vreme mai erau în jurul lor şi alte personaje virtuale, n-aveau de ce să se teamă de Umbre, de arcaşi ori de războinici negri. Beth era fascinată. Chiar dacă se întâmpla doar într-un joc interactiv pe internet, o plimbare prin Manhattan, în costum de cavaler medieval, o făcea să simtă că lua parte la o aventură în care timpul era foarte departe de realitatea de zi cu zi. Era la fel de departe precum Catedrala gotică Saint Patrick, de Statuia Libertăţii, de cimitirul de la Trinity Church, de Empire State Building de ori Biblioteca Publică din New York City. Dar, în ciuda distanţei geografice şi istorice dintre ele, Carol le demonstrase, folosindu-se de jocul enigmelor fără sfârşit, că toate acele locuri aveau mare legătură între ele şi că, deşi aveau istorii diferite, legenda ascunsă le unea pe toate prin drumul invizibil ce străbătea insula Manhattan, îndreptându-se spre un loc neştiut. Beth nu şi-ar fi închipuit niciodată că legenda avea să le dezvăluie un New York City atât de necunoscut şi pasionant, un oraş unde putea călători în timp, din era călătoriilor spaţiale până în îndepărtata epocă a catedralelor medievale. Iar Catedrala Saint Patrick, la care

aveau să ajungă foarte repede, era unul dintre aceste locuri, fără nici o îndoială, cel mai cunoscut din tot New Yorkul. Catedrala avea, aşa cum spunea şi enigma, două turnuri în stil gotic, dar nu o istorie veche şi nici o arhitectură reală. De aceea, Beth o localizase imediat pe harta legendei ascunse, luând-o înaintea lui Nicholas, care cunoştea şi el răspunsul.

– De ce e considerat Evul Mediu o epocă atât de întunecată, Carol? a întrebat Beth, potrivindu-şi pasul virtual cu al prietenilor ei.

– Mie mi se pare o epocă foarte interesantă, dar n-aş şti să vă spun de ce, a zis Nicholas, înainte de a asculta răspunsul lui Carol.

– A fost o epocă întunecată pentru că în întreaga Europă domneau fanatismul şi superstiţia. Nimeni nu putea gândi liber, iar cei ce îndrăzneau s-o facă erau persecutaţi ca eretici şi arşi pe rug. Oamenilor le era mai teamă de Inchiziţie decât de moarte. În plus, războaiele, foamea, frigul, ciuma făceau ca viaţa să fie destul de fragilă şi tristă în Evul Mediu. Dar văd că nu daţi prea mare atenţie manuscrisului pe care l-aţi găsit în bibliotecă, a spus Carol.

– Nu se poate deschide, ce vrei să facem? s-a plâns Nicholas.

– Aştept să vedeţi invizibilul.

– Invizibilul. E o nouă enigmă în manuscrisul închis? a vrut să ştie Beth, activând iconiţa manuscrisului pe ecran, ca să se uite iar la el.

– Mă rog, coperta manuscrisului pare mai mult un portic de catedrală, cu rozeta şi uşile deschise, s-a scuzat Nicholas.

– Deschise spre ce, NK? a insistat Carol.

– Spre univers. Cel puţin aşa par.

Beth voia să ia parte şi ea la dezbatere.

– Da, şi eu cred că rozeta şi porţile sunt deschise spre univers. Dar mai cred şi că această catedrală trebuie privită dinspre interior, nu dinspre portic. De n-ar fi aşa, nu s-ar putea vedea cerul.

– Foarte bine, Beth. Dar mai e ceva pe cer.

– Sigur că mai e ceva, Carol. Sunt stele, multe stele, a zis Nicholas, aproape în glumă.

– Aşa-i, NK. Sunt stele, stele pe cerul nopţii. Pe cer sunt întunericul nopţii şi lumina stelelor, a conchis Carol.

– Întunericul şi lumina Evului Mediu, a repetat Beth cu glas tare.

– Aceasta a fost marea descoperire pe care a făcut-o Grimpow, când a avut Esenţa marelui Mister în mâini. Şi aceasta este cartea pe care a scris-o după ce a parcurs drumul invizibil. El ştia că viitorul oamenilor e în univers. De aceea şi sunt deschise rozeta şi porţile catedralei.

Aşa şi-a dat Nicholas seama că bucata de cer de pe emblema ŞETA putea aparţine tot cerului pe care el îl vedea pe manuscris.

– Ai spus „drumul invizibil"? a întrebat Beth, căreia acea idee îi scăpase.

– Da, BH. Toţi parcurgem în viaţă propriul nostru drum invizibil. Grimpow l-a urmat pe al lui până şi-a găsit moartea, când încă mai era tânăr, iar voi, acum, îl urmaţi pe al vostru. Dar despre toate acestea vom vorbi altădată, a zis Carol, când au ajuns la porţile Catedralei Saint Patrick.

Cele două turnuri ascuţite ale catedralei se înălţau deasupra lor ca vestigii misterioase ale unor vremuri uitate. Carol şi Nicholas şi-au scos spadele din teacă. Înăuntru puteau să-i atace războinicii negri şi nu voiau să fie luaţi din nou prin surprindere. Beth s-a apropiat de poartă şi a deschis-o domol. Interiorul era luminat de flăcările unor uriaşe lumânări aprinse. Locul era tăcut şi primitor, cu coloane mari, nave înalte şi vitralii, capele laterale şi bănci din lemn pe ambele laturi, care formau un coridor central lat de la poartă până la altar, în jurul căruia atârnau din tavan mari candelabre cu lumini dulci, aurii.

Nicholas a intrat primul şi a zărit imediat dalele din mozaic cu semne de pe podeaua coridorului. Erau foarte aproape de intrarea principală.

– Ei, veniţi aici! a strigat când a ajuns în faţa primeia dintre ele, celelalte fiind dispuse în linie dreaptă de-a lungul coridorului central.

Beth şi Carol s-au apropiat.

– Doar nu vrei să ghicim sensul acelor semne, a zis Beth.

– Nu, nu-i vorba despre asta, deşi, potrivit legendei ascunse, una dintre cele patru dale din mozaic cu semne pe care le vedeţi pe acest coridor central nu făcea parte din podeaua originară a Catedralei Saint Patrick.

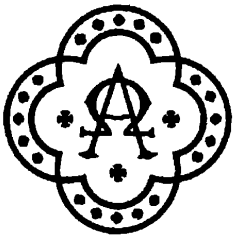

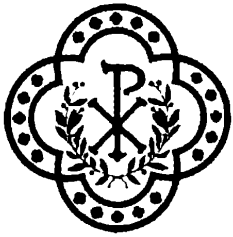

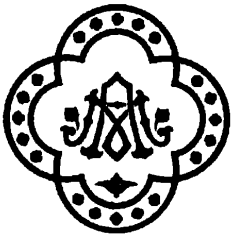

Nicholas şi Beth au privit pe îndelete dalele din mozaic cu semne. Pe trei dintre ele mozaicul forma litere împodobite cu flori, în vreme ce pe a patra apăreau, tot din mozaic, frunze de viţă-de-vie şi un ciorchine de struguri în centru. Soluţia enigmei nu părea grea.

– Pun pariu că este dala cu ciorchinele de struguri, a zis Nicholas.

Beth a fost de aceeaşi părere.

– Sunt de acord cu NK.

– Aşa-i. Acel mozaic a înlocuit altul, care a fost scos din catedrală când i s-a descoperit adevăratul înţeles. Catedrala a fost construită în secolul al XIX-lea de Arhiepiscopul John Hughes, care dorea să înalţe la New York o biserică inspirată din marile catedrale gotice franceze. Pe atunci, terenurile alese pentru construirea ei erau încă pustii şi foarte departe de centrul urban unde vieţuiau locuitorii Manhattanului, aşa că newyorkezilor li s-a părut că o operă arhitectonică de o asemenea anvergură, ridicată într-un loc atât de pustiu, era o nebunie a Arhiepiscopului Hughes. Istoricii susţin că a fost terminată în 30 de ani, fiindcă lucrările de construcţii au fost întrerupte în vremea Războiului de Secesiune.

– Dar legenda ascunsă ce spune? a întrebat Nicholas, nerăbdător.

– Fără să nege aceste fapte, legenda ascunsă susţine că, după ce Esenţa marelui Mister şi Statuia Libertăţii au sosit la New York City, au venit din Europa şi câţiva membri ai unei societăţi secrete, numită Kot, care urmăreau Esenţa marelui Mister, ca să pună mâna pe ea.

– Kot? s-a mirat Beth, alarmată. Nu acesta e şi cuvântul însemnat cu fierul roşu în palmele oamenilor de ştiinţă asasinaţi?

Nicholas încerca să lege în gând sensul acestui cuvânt şi afirmaţiile din legenda ascunsă.

– Da, BH, e acelaşi cuvânt. Această societate era alcătuită dintr-un grup de fanatici religioşi, care au profitat de construirea Catedralei Saint Patrick, ca să-şi stabilească acolo sediul secret. I-au ascuns arhiepiscopului adevăratele lor intenţii şi au donat sume importante pentru a finanţa în dolari o parte din construcţia catedralei. În schimb, au cerut aşezarea cuvântului „Kot" alături de celelalte semne cu care avea să fie împodobit coridorul din nava centrală, susţinând că astfel avea să le fie consfinţită contribuţia la construirea catedralei. Arhiepiscopul nu ştia pe atunci că acest cuvânt avea legătură cu simbolul celor doi şerpi, al căror sens era foarte diferit de ceea ce-şi închipuia el. Mult mai târziu, când Arhiepiscopul Hughes şi membrii societăţii secrete Kot erau de multă vreme oale şi ulcele, urmaşii lor continuau să-şi ţină sporadic unele întruniri în catedrală. Până când, în anul 1949, unul dintre membrii societăţii secrete i-a trădat şi i-a spus

totul noului episcop. Când i-a lămurit adevăratul înțeles al cuvântului „Kot" și ce simbolizau cei doi șerpi, episcopul i-a dat imediat afară din catedrală pe adepții acelei societăți secrete și a porunci ca dala din mozaic, cu literele K, O, T și șerpii să fie înlocuită cu alta, pe care apar vița-de-vie și ciorchinele de struguri, pe care le vedeți acum. La câteva zile după aceea, un bărbat despre care se spunea că era marele maestru al acelui ordin secret s-a sinucis la conacul lui din Greenwich Village, tăindu-și capul cu o ghilotină.

– Ce oribil! a exclamat Beth, îngrozită.

– Mă rog, nu-i decât o legendă, a spus Nicholas, sceptic.

– Dar nu-ți dai seama, NK? Tocmai această societate secretă caută acum Esența marelui Mister și i-a ucis pe oamenii de știință de la Universitatea Cornell! FBI-ul ar trebui să cunoască aveasta istorie.

– Și cine ne poate asigura că FBI-ul nu știe? a răspuns Nicholas cu altă întrebare.

– Oricum ar fi, nimeni nu-i cunoaște nici pe actualii membri ai acestei societăți secrete, nici locul unde ei îl adoră pe diavol, a spus Carol.

– Cum adică, îl adoră pe diavol? Asta nu ne-ai spus până acum.

– Fiindcă nu sosise momentul să vă arăt simbolul care a fost înlocuit aici, în catedrală. Dacă scrieți cuvântul „Kot" în agendele voastre, o să-l puteți vedea.

Au facut ce le-a sugerat Carol, iar pe ecranele lor s-au ivit cuvântul „Kot" și semnul șerpilor, așa cum apăreau ele pe dala din mozaic din Catedrala Saint Patrick, despre care legenda ascunsă susținea ca fusese înlocuită.

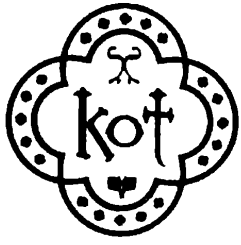

– Dacă întoarceți imaginea pe verticală, veți vedea că semnul șerpilor devine un cap de țap, simbolul diavolului. De aceea au și retras dala cu acea imagine din mozaic de pe podeaua catedralei, când și-au dat seama care era adevărata ei semnificație.

Lui Beth nu-i plăcea ceea ce vedea. I se părea o imagine cu adevărat diabolică.

– Nu știu, Carol, toată chestia asta este prea periculoasă. De ce să nu povestim celor de la FBI legenda ascunsă despre Esența marelui Mister?

– Nu v-ar fi folosi la nimic să le povestiți legenda ascunsă, BH. Nici nu v-ar înțelege. Ar crede că-i doar despre o legendă absurdă. Esența marelui Mister nu-i nimic fără voi. Iar pentru ceilalți continuă să fie un simplu obiect fără nici o utilitate.

Nicholas se depărtase câțiva metri de ele.

– Aici e altă tăbliță de lemn, cu un nou semn, a spus și vocea i-a răsunat în nava catedralei.

Beth și Carol și-au întrerupt dialogul și s-au apropiat de Nicholas. Tăblița de lemn era acolo, sub ochii lor.

– E un semn diferit de celelalte, a spus Beth.

– Am să-l păstrez eu.

Tăblița de lemn și-a găsit locul în rucsacul virtual al lui Nicholas.

– Cred că aici nu mai avem nimic de făcut. Care-i următoarea noastră enigmă, Carol?

– Ea conține pseudonimul „Piatră" și sună astfel:

Înalți sunt acei giganți făcuți din piatră
care se înalță în spatele miticului Atlas,
și, în grădinile lui, sunt doi tineri cutezători
care reflectă propria voastră imagine.

– Atlas e aici vizavi, în fața lui Rockefeller Center! a exclamat Nicholas.

– Păi, chiar acolo trebuie să ne căutăm propria imagine, a constatat Beth.

Dar afară îi așteptau doi tineri care nu erau nici unul din ei.

Provocarea șerpilor

12

Vestea că Aldous Fowler intrase în Centrul Grosling ascuns în portbagajul unei mașini camuflate a FBI-ului l-a surprins pe Walter Stuck în dialog cu Susan Gallagher și echipa ei de colaboratori în studiourile NBC. Pregăteau interviul pentru viitoarea emisiune într-o sală de ședințe împodobită cu mari fotografii alb-negru din istoria televiziunii, când i-a sunat telefonul mobil. Walter Stuck s-a uitat pe ecran și a văzut că-i telefona Benson.

– Va trebui să mă scuzați un minut, a spus, ridicându-se în picioare și ieșind pe holul studiourilor.

Benson părea foarte supărat.

– Mă tem că avem o mare problemă, domnule Stuck. Aldous Fowler a intrat în Centrul Grosling ascuns în portbagajul unei mașini a FBI-ului, condusă de o femeie tânără, bursiera centrului, pe care o cheamă Corina Frediani.

– Și ce crezi că se întâmplă?

– Nu știu, dar e posibil să fi aflat ceva despre cripta doctoriței Hart. S-au dus drept în zona animalieră.

Walter Stuck a coborât atât de mult glasul, că aproape nu mai putea fi auzit:

– Nimeni, cu excepţia directorului Brannagh, nu ştie nimic despre laboratorul secret. Aldous Fowler nu-l poate descoperi decât dacă pe Brannagh nu l-a luat gura pe dinainte.

– V-am mai spus o dată că, după moartea doctoriţei Hart, Brannagh nu mai e o persoană de încredere. Trebuia să-l fi lichidat demult, domnule Stuck.

Pentru întâia oară, Walter Stuck se arăta într-adevăr îngrijorat.

– E posibil să fi mers prea departe cu bănuielile, Benson. Între timp, fă tot posibilul ca, dacă Aldous Fowler şi bursiera au intrat în criptă, să nu mai iasă vii de acolo.

Când s-a întors în sala de şedinţe, Walter Stuck era palid şi gânditor.

– Ai păţit ceva, Walter? l-a întrebat Susan Gallagher, care se aşezase alături de el.

– Nu, e totul în regulă. Dar am iar blestemata aia de migrenă.

„Monştrii minţii"

13

De la intrarea personalului de serviciu, aflată în zona animalieră, se deschidea un coridor ce ducea la o sală cu alte uşi, prevăzute cu zăvor electronic. Corina Frediani şi-a trecut cardul de identificare prin fanta dispozitivului de control al uneia dintre uşi, iar aceasta s-a deschis automat.

– Hai, vom coborî în beci pe scara asta; duce drept în sala primatelor.

– Dar celelalte uşi unde dau? a vrut să ştie Aldous Fowler.

– În alte sectoare din zona animalieră. Cea din dreapta, în sala rozătoarelor şi animalelor mici; cea din stânga, în sala mamiferelor

mari: câini, porci, miei, pisici. Primatele au sala lor proprie, mai bine amenajată decât celelalte.

– Un privilegiu pentru specia cea mai apropiată de oameni? a întrebat Aldous.

– Ai fi mirat dacă ai vedea ce mult ne seamănă.

O altă uşă cu zăvor electronic le tăia calea la capătul beciului.

– Am senzaţia că-s într-o închisoare de înaltă securitate, a comentat Aldous Fowler, ca să rupă tăcerea.

– Barierele de securitate sunt necesare şi aici. Dacă ar putea, maimuţele ar fugi din cuşti cu prima ocazie. Nici lor nu le place acest loc.

– Îmi închipui.

– Mai bine nu te mai gândi, nu-i deloc plăcut să le vezi cum suferă.

Pe tavanul sălii erau instalate lumini slabe, care creau spaţii de umbră în apropierea cuştilor, ca să nu fie deranjaţi cimpanzeii. Dar, după ce Corina Frediani a deschis uşa cu cardul, maimuţele au început să se agite. Probabil că, şi-a zis Aldous, se temeau că venea cineva care urma să le supună unei noi pedepse de neînţeles, tulburându-le orele de somn.

– Am să mă apropii singură de cuşti, ca să le liniştesc. Apoi poţi să vii şi tu, a hotărât Corina Frediani.

A înaintat pe coridor, simţind privirile neliniştite ale cimpanzeilor de-o parte şi de alta a galeriei. Dar pentru mulţi dintre ei, mirosul şi vocea liniştitoare a Corinei Frediani nu erau necunoscute. Ea fusese întotdeauna drăguţă cu ei, iar experimentele pe care le concepea erau distractive şi nu le făceau nici un rău.

Cuştile erau spaţioase, dar duhneau îngrozitor a talaş amestecat cu excremente şi dezinfectant. Toate erau întărite cu drugi groşi din metal şi dispuneau de un sistem electronic de închidere, pe lângă zăvorul de siguranţă manual de la poartă.

Mormăielile cimpanzeilor se stingeau pe măsură ce Corina Frediani se apropia de cuşti şi îi liniştea, vorbindu-le blând şi încetişor. Chiar cei pe care îi folosea la experimente se apropiau de gratii ca ea să-i mângâie, aşa cum făcea când le studia reacţiile neuronilor, în

vreme ce pictau cu felurite culori, cântau la vreun instrument muzical de percuţie, învăţau să folosească o unealtă ori ascultau muzică clasică. Preferata Corinei era Canica, o femelă căreia îi cerceta zonele care i se activau pe creier când încerca să pronunţe succesiuni de sunete ce semănau cu cuvintele. Canica era o femelă-cimpanzeu atât de drăgăstoasă şi de inteligentă încât, văzând-o pe Corina Frediani, a surâs, arătându-şi dinţii mari, şi a întins mâna, ca ea să i-o strângă aşa cum obişnuia să facă atunci când trecea cu bine probele la care o supunea. Reacţia de încredere a Canicăi şi vorbele pe care Corina Frediani le şoptea i-au liniştit şi pe ceilalţi cimpanzei, cu excepţia unui mascul, căruia i se spunea Căpcăunul. Mormăielile, salturile şi loviturile lui cu mâinile şi picioarele s-au înmulţit, ca şi cum voia să le arate întreaga ură pe care o purta omenirii. Căpcăunul primise acest nume din pricina caracterului său feroce, violent şi sălbatic, fiind supus de ceva vreme la o serie de tratamente farmacologice severe, pentru a se verifica rezultatele terapeutice ale medicaţiei. Cuşca lui era mult mai mare decât celelalte, nu numai fiindcă cimpanzeul era enorm, ci şi pentru ca nu cumva un spaţiu vital redus să-i sporească şi mai mult agresivitatea. Cuşca lui fusese întotdeauna deosebită.

– Dacă nu taci, va trebui să-ţi dau un tranchilizant, l-a ameninţat Corina Frediani, venind lângă drugii cuştii.

Apropierea tinerei a atâţat şi mai mult furia cimpanzeului, care s-a prins de drugii cuştii, strigând de parcă voia să-i scoată din loc. Văzându-l, toate maimuţele au început să se agite din nou şi în sală s-a pornit o hărmălaie nebună de urlete şi sărituri.

– Trebuie să le faci să nu mai urle, Corina, că, de nu, vine paznicul de noapte.

– Cabina paznicului e izolată fonic şi pe el nici nu-l surprinde o asemenea zarvă, e obişnuit să audă maimuţele strigând zi şi noapte. Dar am să fac tot ce pot ca să-l liniştesc pe ăsta. Dacă el tace, au să se liniştească şi ceilalţi, a spus Corina, apropiindu-se de o mică trusă de urgenţă, atârnată pe peretele din fund, alături de cuşca Căpcăunului.

A luat un mic pistol cu aer comprimat, i-a pus o fiolă metalică în formă de săgeată şi s-a întors lângă cuşcă.

– Asta o să-l adoarmă pentru un timp, a spus Corina, trăgând în cimpanzeu.

Sageata tranchilizantă s-a înfipt în coapsa Căpcăunului. Dar lui nici că i-a păsat de înţepătura acului. Cu toate acestea, după câteva secunde, a încetat să mai ţipe, mâinile i s-au desprins de pe drugii grilajului, ochii i s-au înceţoşat şi a căzut leşinat. Puţin câte puţin, toţi ceilalţi cimpanzei s-au oprit din sărituri şi mârâieli, până ce în cuşti s-a reinstaurat calmul.

– Bine, şi acum de unde începem? a întrebat Corina, punând pistolul la loc, în trusă.

– Dacă ar fi să alegi, în care cuşcă ai ascunde intrarea secretă în criptă? a întrebat Aldous Fowler, în loc de orice alt răspuns la întrebarea ei.

Corina Frediani a înţeles ce voia Aldous Fowler să-i spună.

– În cuşca rezervată celor mai agresivi şi violenţi cimpanzei. Ei ar păzi intrarea în criptă mai bine ca oricare alt paznic, a spus.

– Păi, atunci, ar trebui să deschizi cuşca aceasta, înainte ca maimuţa noastră să se trezească.

Cartela electronică a Corinei a intrat fără nici o greutate în fantă, deblocând uşa.

– Încă nu ştiu de ce fac toate astea, a spus Corina, trăgând zăvorul manual de siguranţă de la intrare. Ea ştia că, dacă voiau, şefii puteau afla cu exactitate cine deschisese cuşca, în ce zi şi la ce oră, deoarece cartela electronică avea drept scop tocmai înregistrarea tuturor activităţilor ce se puteau realiza cu animalele supuse experimentelor ştiinţifice.

– Dar le faci, şi asta e important.

Aldous Fowler a intrat în cuşcă, trăgând cu coada ochiului la cimpanzeul adormit. Stătea trântit într-un colţ, cu capul într-o parte şi limba atârnând afară. În gura căscată, i se zăreau incisivii enormi şi ameninţători.

În fundul cuştii, era un perete acoperit cu o bucată mare din tablă inoxidabilă de aluminiu. Aldous Fowler a căutat pe ea vreo ieşitură cu

care s-o deschidă, dar n-a găsit nimic. Era complet netedă şi n-avea nici măcar o urmă de sudură.

– Aici nu există nimic cu care să poată fi deschis peretele, a spus.

– E posibil ca sistemul de deschidere a criptei să fie în alt loc, a socotit Corina, care era tot afară din cuşcă, observând respiraţia încetinită a cimpanzeului. Le mai rămâneau câteva minute, înainte de trezirea Căpcăunului.

Aldous Fowler a scos o lanternă mică din buzunarul hainei de piele şi a luminat pe rând fiecare colţişor al cuştii. Apoi s-a întins şi a privit în tavan. Focarul de lumină înainta pe îndelete peste întreaga suprafaţă, ca un far peste faleza unei coaste abrupte. Dar ceva i-a atras atenţia deasupra gratiilor. Părea un mic orificiu, practicat la îmbinarea tavanului cu zidul, acolo unde erau ancoraţi şi drugii din fier ai cuştii.

– Ajută-ma să văd ceva acolo, sus, i-a spus Corinei, luminând orificiul cu lanterna.

De la locul ei, tânăra nu-şi dădea seama despre ce vorbea Aldous. A intrat în cuşcă şi a privit cercul luminos proiectat de lanternă pe zidul de ciment.

– Dă-mi lanterna şi ridică-mă, ca să pot vedea ce-i înăuntru; nu-i foarte sus.

Mâinile lui Aldous s-au unit, formând o scară de şa. Corina a pus piciorul drept pe ele, iar Aldous a ridicat-o mai sus de talie.

– Cred că am găsit ceva, Aldous. Pare un buton roşu.

– Apasă, hai, apasă pe el!

Un zgomot, ca şi cum ceva s-ar fi rotit, a început să se audă de sub peretele de aluminiu din cuşcă.

– Se deschide, Aldous! Eram sigură, am avut dreptate! a exclamat Corina.

De cum s-a deschis puţin uşa, Aldous a introdus lanterna în fantă şi a privit în interior. Lumina a lunecat peste câteva obiecte, pe care nu le putea identifica din cuşcă. A aşteptat să crească deschiderea şi a intrat în criptă. Corina l-a urmat. Înăuntru era foarte întuneric. Numai micul fascicul de lumină al lanternei le îngăduia să distingă câteva mese de

chirurgie, reflectoare mari, dulapuri cu instrumentar chirurgical, mese cu materiale de laborator, aparatură de anestezie, dulăpioare cu medicamente, cuiere cu pijamale şi halate medicale. Totul părea curat şi îngrijit, ca şi cum erau într-o sală de operaţii funcţională. În spate, era o masă de scris cu o lampă din cristal verde. Pe ea se găseau numeroase documente. Alături, câteva biblioteci cu o mulţime de cărţi ştiinţifice şi medicale căptuşeau peretele. Aldous a trecut lumina lanternei peste masă. Un dosar gros părea să conţină alte documente.

– Ce poate fi ăsta?

Corina Frediani a deschis dosarul şi l-a răsfoit.

– Cred că-s rapoarte ştiinţifice despre unele experimente făcute de doctoriţa Hart, l-a lămurit Corina, după ce le-a aruncat o privire.

– Dosarul ăsta îl luăm cu noi. Să vedem ce mai e pe aici, a adăugat Aldous, răscolind prin celelalte documente.

– Nu mai avem vreme, Aldous. Cimpanzeul nu mai are mult şi se trezi. I-am injectat doar doza de tratament imediat, iar efectul ei ţine doar ceva mai mult de zece minute.

– Doar o clipă, vreau să-mi fac o idee cât mai corectă despre acest loc.

O uşă se deschidea spre un soi de cameră frigorifica mare, asemenea celor pe care Aldous le văzuse în morgile institutelor legale. A deschis un compartiment metalic şi l-a închis pe loc, instinctiv, îngrozit de ceea ce văzuse. În interiorul acestuia era un bărbat mort, cu craniul deschis şi gol.

Legenda ascunsă

13

În exteriorul Catedralei virtuale Saint Patrick, doi tineri îmbrăcaţi în cavaleri negri îi aşteptau cu spadele în poziţie de luptă. Carol a fost prima care i-a zărit, când să iasă, şi a ştiut imediat cine erau.

– Intruşii ne-au ajuns din urmă! a strigat.

Beth şi Nicholas au crezut că prietena lor glumea, dar auzind glasul unuia din ei, au pus mâna pe spade şi s-au pus în gardă.

– V-am fi ajuns mai demult din urmă, dacă ni s-ar fi dat ordin, a spus cel care părea mai îndrăzneţ.

– Cine v-a dat ordin să veniţi aici şi ce vreţi de la noi? a întrebat Carol, luând iniţiativa dialogului cu nou-sosiţii.

Ea ştia că aceia care încercaseră să intre în sistemul jocului cu enigme fără sfârşit erau hackerii şi chiar dacă încă nu ştia cum, în clipa aceea nu se îndoia că intruşii izbutiseră. Dar Nicholas şi Beth erau atât de buimăciţi de întâlnire, că nu ştiau ce să spună.

– Tu eşti Carol Ramsey, adevărat? Te felicitam, ai făcut o treabă bună. Aproape că nu ne-ai lăsat să vă urmărim jocul, dar după cum vezi, n-a fost decât o chestiune de timp să-ţi mânărim dispozitivele de securitate.

– Acum noi vom dicta ce-i de făcut, a zis celălalt. Va fi mai amuzant.

Beth a înaintat câţiva paşi.

– Nu ştim cine sunteţi, nici ce urmăriţi, dar înainte de a hotărî ce putem şi ce nu putem în acest joc, va trebui să ne luaţi spadele, şi vă asigur că ştim să luptăm, a spus cu un aer de bravadă.

– Mi se pare că trebuie să-ţi scoatem fumurile astea eroice din cap, a spus Phiber, râzând.

– Mai bine plecaţi şi lăsaţi-ne în pace! a strigat Nicholas, venind lângă Beth.

Carol a rămas în spate, ca împietrită. Dar nici Nicholas, nici Beth nu şi-au dat seama de asta.

– O, da, desigur, NK! Vă lăsăm în pace de cum ne daţi ceea ce vrem. E adevărat, Dennis?

– Da, noi ne ţinem mereu de cuvânt. Daţi-ne *Manuscrisul minunilor din cosmos* şi vă lăsăm să vă vedeţi de jocul ăsta stupid.

– Cartea asta e a noastră. Noi am găsit-o.

– Te înşeli, BH. Manuscrisul aparţine unui bărbat foarte puternic, care vrea sa recapete ceea ce i-aţi luat cu ajutorul enigmelor şi ghicitorilor voastre.

– Şi ce-o să se întâmple dacă refuzăm să vi-l dăm? a întrebat Beth, încercând să câştige timp.

– Atunci, va trebui să punem capăt vieţii voastre virtuale din acest joc, a spus Dennis.

Vocea lui Carol s-a auzit din nou.

– Nu vă mai rămâne decât să-i înfruntaţi, a spus cu o strângere de inimă.

– De acord, Carol. Sper să ne revedem cu bine, a răspuns Nicholas.

– La revedere, Carol, nu-ţi face griji pentru noi, a adăugat Beth, convinsă că aveau să-şi învingă adversarii.

– Hai să ne terminăm treaba, Phiber. Eu mă ocup de fată, la ea e spada cavalerului.

– Bine, Dennis, dar să ne grăbim. Mă plictisesc jocurile pentru copii.

Cavalerii negri s-au lansat în atac împotriva personajelor virtuale ale lui Nicholas şi Beth cu furia unor gladiatori romani. Dădeau lovituri curajoase şi rapide, iar Nicholas şi Beth nu puteau decât să se ferească de ele şi să le pareze. Îşi mişcau mâinile pe joystickuri cu îndemânare, dar intruşii îşi mânuiau spadele ca nişte adevăraţi cavaleri medievali. Nu încăpea nici o îndoială, cunoşteau foarte bine trucurile jocului şi, cu fiecare lovitură de spadă, mai ciunteau un pic din viaţa personajelor virtuale ale lui Nicholas şi Beth. Mai ales din cea a lui Nicholas, a cărui spadă n-avea forţa celei din mâna lui Beth, care fusese a cavalerului.

– Foloseşte butoanele de control R şi L, ca să-ţi faci loviturile mai eficiente, NK.

Sfatul lui Beth l-a ajutat pe Nicholas să se ferească de adversar, care l-ar fi putut lichida în câteva minute, dar a început să se simtă slăbit. Nivelul de viaţă îi scădea îngrijorător şi nu ştia cum să-l menţină ridicat.

– Nu-i pot veni de hac, BH, sunt sfârşit! a strigat Nicholas.

– Rezistă, NK! Nu ne putem permite să-i lăsăm să pună mâna pe manuscris, a strigat Beth, dându-i adversarului său un şir de

lovituri rapide, în urma cărora a izbutit să-l înghesuie în porticul din faţa catedralei.

– Îmi pare rău, BH, nivelul meu de viaţă se sfârşeşte. Măcar tu să poţi continua, a bâiguit Nicholas.

Hohotele de râs ale lui Dennis au răsunat pe toată 5th Avenue.

– Te crezi foarte curajoasă, nu-i aşa, BH? a întrebat, după ce a evitat o lovitură mortală a fetei.

– Îndeajuns de curajoasă ca să vă vin de hac ţie şi prietenului tău.

– Spada ta nu rezistă în faţa noastră. Noi nu facem parte din joc. Suntem...

Dar chiar atunci s-a petrecut ceva, ceva care a şters de pe ecrane trupurile virtuale ale cavalerilor negri, ca şi cum s-ar fi mistuit în aer.

Nicholas s-a prăbuşit, epuizat, în faţa scării care pornea din porticul catedralei.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o pe Beth.

– Habar n-am, NK. I-a înghiţit pământul.

– Îşi bat joc de noi, BH. O să revină când ne-o fi lumea mai dragă şi or să ne lichideze. De data asta, suntem pierduţi, sunt sigur.

– Nu, NK, nu se vor mai întoarce niciodată, a zis Carol, căpătându-şi glasul şi capacitatea de mişcare.

Dar Nicholas nu era convins că prietena lor avea dreptate.

– De ce nu ne-ai ajutat, Carol? Ai spus că ai s-o faci la nevoie, a iscodit-o, neputând să-şi ascundă supărarea.

Era aproape mort şi se simţea umilit de hackerii care intraseră în joc.

– N-am luptat cu spada împotriva lor fiindcă n-ar fi servit la nimic.

– Ce vrei să zici? a întrebat-o Beth, după ce şi-a tras sufletul.

– Cavalerii negri erau invincibili, ne-ar fi venit la toţi de hac, iar eu n-aş fi putut evita asta. Nu numai că au manipulat softul jocului virtual, ca să intre în el, ci şi-au proiectat şi propriile personaje, fără să se teamă pentru nivelul lor de viaţă.

– Vrei să spui că puteau lupta cât voiau?

– Loviturile spadelor voastre nu le făceau nici un rău. Nici a mea nu i-ar fi rănit. De aceea trebuia să luptăm cu ei cu propriile lor arme.

Pe când voi luptați, eu am încercat să repar dispozitivele de securitate, înainte ca nivelurile voastre de viață să atingă punctul zero.

– Ai schimbat codurile de protecție? a întrebat Nicholas, ceva mai curajos.

– Păi, sistemul dispune de un program inteligent pentru corectarea automată a oricărei erori ori agresiuni din exterior, dar era nevoie ca eu să-l avertizez de intrarea hackerilor în joc.

– Şi cum ai făcut asta? Nici nu te-ai mişcat din portal, a insistat Nicholas.

– Îmi pare rău, NK, dar există întrebări la care nu pot să-ți răspund. Nu-s programată pentru așa ceva.

– Şi eu care credeam că până la urmă aveam să-i biruim pe intruşi cu spada cavalerului din Manhattan, s-a plâns Beth.

– Dar ai luptat asemenea lui, BH, a spus Nicholas.

– Îți mulțumesc, NK, ești o bomboană. Şi tu te-ai luptat ca un leu.

– Dacă sunteți gata, trebuie să continuăm, mai avem încă mult de mers.

– Eu sunt gata, a zis Beth.

– Atunci, să trecem strada. Monumentul lui Atlas e vizavi şi în spatele lui sunt giganții înalți din piatră de la Rockefeller Center, le-a spus Nicholas.

Când au trecut strada, şi-au recăpătat hainele de astronauți aspiranți de la ŞETA, ca şi cum s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie în trecut şi ar fi străbătut o dimensiune invizibilă care îi restituia acum epocii în care trăiau.

Provocarea şerpilor

13

Studiourile de televiziune ale NBC erau instalate într-unul din turnurile de la Rockefeller Center. Susan Gallagher şi Walter Stuck au

coborât la braseria din piaţa publică, fără ca magnatul să-şi închipuie că, tocmai atunci, copiii care căutau Esenţa marelui Mister erau la câţiva paşi de el, în reproducerea virtuală a statuii lui Atlas, ce străjuia una dintre intrările în giganticul complex arhitectonic. Susan Gallagher era mulţumită de roadele pregătirii unui viitor interviu cu Walter şi toate echipa emisiunii se arătase încântată de el, când îl cunoscuse. Încă nu ştiau că iubirea pasională pe care o simţea pentru invitatul ei făcea din Susan femeia cea mai fericită de pe Pământ. Dar Walter Stuck nu părea mulţumit de întâlnire. Părea dus, neliniştit, pierdut într-un hăţiş de gânduri pe care Susan Gallagher nu i le putea ghici. Walter tocmai îşi luase pilulele contra migrenei, împreună cu un biscuit şi o cafea cu lapte, dar chiar şi aşa, în privirea lui imensă era ceva ce Susan nu observase până atunci: o umbră, nişte tenebre pe care nu le putuse provoca decât o suferinţă profundă.

– Dacă vrei, putem să lăsăm opera pentru altădată, i-a propus, luându-i mâna sprijinită pe masa din braserie.

Walter Stuck a fost tentat să spună că da, aveau să meargă în altă zi la operă, ca să savureze un mare spectacol muzical. Pe el îl pasionase întotdeauna opera, dar acum avea chestiuni mai importante de care să se ocupe şi la care să se gândească. Totuşi, nu voia s-o dezamăgească pe Susan. Îi promisese de multe zile o noapte de neuitat la Lincoln Center. În plus, şi-a spus, Benson se ocupa deja de toate, iar dacă Aldous Fowler dispărea în adâncul întunecat al criptei, el nu putea să aibă un alibi mai bun decât acela că-şi petrecuse întreaga noapte la operă, chiar în compania surorii acestuia.

„Monştrii minţii"

14

Peretele cuştii s-a închis, înainte ca Aldous Fowler şi Corina Frediani să poată ieşi din criptă. Nici unul din ei n-auzise zgomotul

acelui lucru care începuse iar să se rotească. Corina era îngrozită. Avea senzația că fusese îngropată de vie.

– Ce s-a întâmplat, Aldous? Cum s-a putut închide peretele? a întrebat, înspăimântată.

– Liniștește-te, e foarte posibil ca ușă să aibă un ceas care activează mecanismul de închidere, după un anumit timp.

Dar Aldous știa că se întâmplase ceva pe când ei erau în fundul acelei săli întunecoase, ceva ce ei nu putuseră să prevadă, dar care, cu siguranță, fusese provocat de cel ce nu voia ca experimentele secrete ale doctoriței Hart de la Centrul Grosling să devină publice.

– Mi-e frică... spune-mi cum vom ieși de aici? a întrebat Corina, în pragul unui atac de panică.

Aldous Fowler și-a scos mobilul din buzunarul de la spate al blugilor, dar telefonul n-avea semnal.

– Ecranul mobilului îți poate servi de lanternă, așa că încearcă să dai pe aici pe undeva de o zonă cu semnal, iar eu am să caut butonul care deschide ușa. Poate că nu-i departe de aici, a zis, proiectând lumina lanternei pe zid.

– Nu mă pot mișca, Aldous, sunt foarte speriată.

– Și mie mi-e frică. Mereu mi-a fost frică de întuneric, așa că vreau să ies din gaura asta înainte ca lumina lanternei să se stingă. Ar fi deci mai bine să faci ce-ți spun, telefonul e singura noastră șansă de a ieși de aici, dacă nu găsesc blestematul ăla de buton.

Corina s-a mișcat în bezna din criptă, urmărind semnalul telefonului și fără să se îndepărteze prea mult de Aldous. N-a găsit nicăieri o conexiune cu operatorul de telefonie al lui Aldous ori cu al ei. Atunci, a simțit un curent de aer ușor, care părea să vină de undeva.

– Ai simțit un curent de aer, Aldous?

Detectivul a răsucit lanterna și i-a luminat fața. Apoi a lăsat în jos fasciculul de lumină, ca să n-o orbească.

– Da, am simțit ceva, de parcă aerul mi s-ar fi mișcat în jurul feței, a răspuns, plin de speranță.

Era posibil să mai esxiste o ieșire din criptă, necunoscută lor.

S-a apropiat de Corina şi a mişcat lumina lanternei pe tavan. Imediat, curentul de aer a devenit mai puternic, iar la ei a ajuns vuietul îndepărtat al unui motor în funcţiune.

– Sunt conductele de ventilaţie, a constatat, menţinând fasciculul de lumină pe una dintre sitele mici ce se vedeau pe tavan.

Corina a fost străfulgerată de o presimţire rea. A făcut câţiva paşi înainte şi a ajuns sub sita de ventilaţie. În loc să lase să treacă aer proaspăt, sitele îl absorbeau pe cel existent, printr-un curent ascendent, ca un aspirator puternic.

– Aerul se mişcă în sens contrar celui în care, în mod normal, se introduce oxigen într-o incintă ermetic închisă ca asta. Cineva încearcă să ne omoare prin asfixiere, Aldous! Foarte curând, aici va fi vid şi nu vom mai putea respira! Vom muri aici, în criptă, şi nimeni n-are să ne găsească vreodată! a spus printre sughiţuri de plâns.

Aldous s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o.

– N-o să murim aici, auzi? O să căutăm ieşirea până la ultima gură de aer. Aşa că ascultă-mă bine şi fă exact ce-ţi spun, de acord?

Corina a încuviinţat şi, cu inima cât un purice, şi-a trecut mânecile scurtei de piele peste ochi, ca să-şi şteargă lacrimile.

– M-am gândit că doctoriţa Hart nu intra în criptă prin cuşcă, ci prin alta parte. Pe aici erau aduse, probabil, persoanele răpite, pe care ea făcea experimente. Dar Katie Hart intra cu siguranţa prin alt loc, pe altă uşă de acces, direct din biroul ei ori din alt loc al centrului, unde avea acces personal. Aşa că o să căutăm orice s-ar putea deschide de aici, de jos.

– Şi dacă nu reuşim?

– Atunci, am să te iau în braţe şi ai să visezi veşnic alături de un străin ca mine până când cineva are să ne găsească. Domnişoara locotenent Taylor ştia că urma să venim aici, a spus Aldous cu umor, făcând-o pe Corina Frediani să zâmbească. Acum ia lanterna şi controlează toată zona din dreapta; eu am să folosesc mobilul, şi am să caut în stânga.

Cu geanta pe umăr, Corina Frediani încerca să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Spre deosebire de lumina slabă a mobilului, lanterna micuţă a lui Aldous îi permitea să vadă nu numai pe unde umbla, ci şi să cerceteze detaliile peretelui şi obiectelor din faţa ei.

– Încearcă să mişti din loc tot ce găseşti lângă perete, a sfătuit-o Aldous din celălalt capăt al criptei.

Dar Corina abia putea să-şi mişte picioarele. A trecut pe lângă bibliotecile sălii de operaţie şi a răscolit instrumentele fără nici un chef. Ii se părea imposibil să găsească acolo vreun mecanism cu resort, care să-i redea viaţa. Lângă una dintre biblioteci, era o uşă închisă, pe care a deschis-o şi a luminat interiorul încăperii vecine. La început, n-a văzut nimic, ca şi cum sala cea nouă era goală. Dar, brusc, a tras un ţipăt disperat, care l-a făcut pe Aldous să vină lângă ea, împiedicându-se de tot ce întâlnea în cale.

N-a fost nevoie s-o întrebe pe Corina ce se întâmplase. Rămăsese paralizată, luminând cu lanterna gâvanele goale ale unei duzini de hârci îngrămădite într-un colţ. Aldous a tras-o de acolo. Imaginea era de groază: craniile erau deschise, ca nişte gâvane făcute din oase, cărora li se luaseră capacele şi fuseseră îngrămădite unele lângă altele. Mai încolo, clasificate pe tipuri de oase, stăteau resturile scheletelor. Aldous Fowler a calculat că în cripta secretă muriseră cel puţin 50 de persoane.

Zgomotul unor biblioteci care cădeau la pământ i-a atras atenţia. Corina părea să fi înnebunit. Arunca tot ce era în jurul ei: flacoane cu ser, instrumente chirurgicale, materiale de laborator, medicamente, cărţi. Abătut cum era, Aldous n-a oprit-o. Daca tot urmau să moară acolo, măcar s-o facă luptând împotriva ororii, distrugând tot ce fusese folosit la experimentele cu fiinţe umane. Totul era atât de diabolic şi macabru, că pentru moment ajunsese să creadă că, deschizând cripta, deschiseseră, de fapt, una dintre uşile iadului. Dar, brusc, au auzit un scrâşnet, iar după aceea o bibliotecă s-a cutremurat. Aldous a împins-o şi a observat că ea se deplasa spre interiorul zidului. Apoi i s-a părut că vedea o lumină care ardea în

mijlocul beznei şi s-a întrebat dacă nu cumva inainta, pe neştiute, în lungul tunel al morţii.

Legenda ascunsă

14

Miticul Atlas se afla la intrarea în Internacional Building, în faţa Catedralei Saint Patrick, aşa cum spusese Nicholas. Era sculptura în bronz a unui Titan cu genunchii îndoiţi şi braţele întinse, care ţinea în spatele său musculos o sferă mare, pe care erau marcate semnele zodiacului. În spatele lui, se înalţa giganticul complex arhitectonic din piatră Rockefeller Center.

– Să mergem să vedem grădinile, acolo trebuie să fie şi cei doi tineri care reflectă propria noastră imagine, a spus Beth, după ce au traversat 5th Avenue.

– Staţi niţel, lângă piedestalul lui Atlas e o nouă tăbliţă de lemn, a spus Nicholas.

S-a apropiat, a luat-o şi a privit-o indiferent.

Nicholas încă nu ştia că semnele scrijelite pe tăbliţele de lemn aveau un înţeles, dar nici nu-şi făcea vreo grijă din pricina lor. În acel moment, era tot atât de intrigat ca şi Beth să afle cine puteau fi tinerii care le reflectau imaginea în grădinile de la Rockefeller Center. El şi

Beth cunoşteau bine complexul de edificii gigantice, căci iarnă de iarnă veneau în Lower Plaza să patineze pe pista de gheaţă ce se amenaja pe marea terasă în aer liber, unde se instala de Crăciun cel mai mare brad luminat din tot New Yorkul. Totuşi, n-aveau nici cea mai mică idee la ce tineri curajoşi se referea enigma.

– Veniţi, să intrăm pe aici, i-a chemat Beth, ajungând în grădinile flancate de Maison de France şi British Empire Building.

Grădinile de la Rockefeller Center alcătuiau un coridor lung, din plante cu frunze mari, presărate printre bambuşi şi flori tropicale, care creşteau pe malurile unei salbe de fântâni şi bazine împodobite cu sculpturile unor naiade ce călăreau nişte delfini.

– Niciodată n-am observat sculpturile acestor copii care se joacă printre plante, a spus Nicholas, privind într-unul dintre bazine, ca să vadă dacă imaginea i se oglindea în apă. Dar mişcarea apei, provocată de şuvoiul care izvora din gura mare a unui peşte, nu i-a permis să observe decât suprafaţa agitată.

– Crezi că enigma se referă la aceşti copii, NK?

– Nu, nu cred, în bazin nu se reflectă imaginea noastră, iar copiii aştia nu seamănă deloc cu noi. Nu-i adevărat, Carol? a întrebat Nicholas.

– Vă înşelaţi. Sculpturile pe care le vedeţi nu-s copii, ci naiade, femei frumoase despre care mitologia greacă spunea că locuiau în fântâni, puţuri, izvoare şi râuri. Cum e cu putinţă ca, deşi veniţi să patinaţi în Lower Plaza, să nu înţelegeţi enigma? s-a mirat Carol, fără să răspundă la întrebarea lui Nicholas.

– Uite ce-i, Carol, eu cred că aşa ceva e normal, fiindcă aproape niciodată nu vedem ceea ce privim, s-a gândit Beth, privind pentru prima oară bazinele şi grădinile minunate de la Rockefeller Center.

– Atunci, va trebui să învăţaţi să priviţi altfel tot ce vă înconjoară. Numai aşa veţi descoperi ceea ce alţii n-au să ajungă niciodată să vadă, a spus Carol.

Nicholas s-a dus până la intrarea în Lower Plaza, iar în capătul grădinilor a văzut ceva ce nu observase niciodată.

– Nu pot să cred! a exclamat, entuziasmat.

Beth şi-a deplasat personajul virtual pe ecran până lângă Nicholas. În faţa lor stăteau sculpturile a doi tineri aidoma lor, care se sprijineau de nişte plante exotice.

– Oare chiar suntem noi cu adevărat, NK? a întrebat Beth, uimită să se vadă imortalizată într-o sculptură pe care n-o mai văzuse niciodată, cu toate că venea des în Lower Plaza.

Carol tăcea lângă ei.

– Mă tem că da. Dar nu-s sigur că aceste sculpturi se află cu adevărat la Rockefeller Center. E posibil să fie din nou doar un efect al jocului cu enigme fără sfârşit.

– Poate că există o cale de a verifica acest lucru, a zis Beth.

– Nu te-oi fi gândind să te duci acum până acolo, BH?

– Nu, ci la ceva mai simplu, cum e căutarea de imagini pe Google.

– De acord, să ieşim nitel din joc. Te deranjează dacă ne aştepţi aici, Carol? l-a întrebat Nicholas pe personajul virtual care îi însoţea.

– Nu, deloc. Cred că enigma e importantă pentru voi şi că trebuie să vă risipiţi orice îndoială aţi mai avea despre ea. Eu am să aştept să vă întoarceţi, controlând dispozitivele de securitate ale sistemului. Nu mi-ar plăcea să văd iar hackeri pe-aici.

Nicholas şi Beth au închis programele jocului pe calculatoarele lor şi au activat pagina de căutare Google pe internet.

– Cum e cu putinţă să fim noi, BH? Dacă aceste sculpturi sunt reale, trebuie să fi fost puse acolo cu mulţi ani înainte de naşterea noastră, a comentat Nicholas, dând spre căutare sintagma „Rockefeller Center".

– Asta ar fi imposibil, inexplicabil. Nici eu nu pot să înţeleg.

– Acum chiar că înfruntăm o adevărată enigmă, BH. În plus, n-am mai văzut niciodată aceste sculpturi în Lower Plaza.

– Nici eu, dar asta nu mă surprinde atât de mult, fiindcă niciodată nu m-am uitat la asemenea lucruri.

– Ai deja imagini din Rockefeller Center pe ecran?

– Da, NK. Dar sunt peste 20 000 de fotografii.

– Trebuie să avem un pic de răbdare.

Au început să deschidă paginile web cu pista de gheață din Lower Plaza ori cu clădiri înalte văzute din toate pozițiile imaginabile. Erau inclusiv fotografii cu Atlas și cu fațada Catedralei Saint Patrick din fața lui. Dar nici urmă de sculpturile tinerilor curajoși care le reflectau propria imagine. În sfârșit, între paginile opt și nouă au dat de două fotografii exacte și reale ale sculpturilor pe care ei abia le văzuseră în jocul enigmelor fără sfârșit. Nicholas și Beth au amuțit de uimire.

– Suntem noi, NK! Chiar noi suntem! a exclamat Beth, până la urmă.

– Ești superbă, BH!

– Mă rog, eu cred că-mi lipsesc ceva straie.

– E o operă de artă, nu trebuie să dai importanță acestui fapt. Îți dai seama, BH, ce-ar spune la școală dacă ar ști?

– Prefer să nu-mi închipui. Dar cum de nu ne-a recunoscut nimeni niciodată, NK?

– Carol a spus: nimeni nu știe să vadă ceea ce privește.

– Atunci, mai bine să păstrăm în continuare secretul. Nu știu ce-ar crede mama dacă m-ar vedea în sculptura asta pe jumătate dezbrăcată.

– E posibil să vadă doar sculptura unei tinere superbe.

– Ești un lingușitor incorigibil, NK. Haide, să ne întoarcem la joc. Carol va trebui să ne spună ce susține legenda ascunsă a New Yorkului despre acești tineri, care ne reflectă propria imagine.

În câteva secunde erau iar împreună cu Carol în jocul virtual, în fața sculpturilor care îi reprezentau pe cei doi tineri din Lower Plaza.

– V-ați lămurit îndoielile? a întrebat Carol.

– În parte, da, Carol. Dar nici Nicholas, nici eu nu putem înțelege cum au căpătat sculpturile chipurile noastre, înainte chiar de a ne fi născut.

– Nu înțelegem nici ce semnificație au aceste sculpturi, nici de ce au fost instalate aici, a adăugat Nicholas.

– Veți înțelege foarte curând, dar înainte de asta, să coborâm pe terasa din Lower Plaza. Mai e o sculptură pe care mi-ar plăcea să v-o arăt.

La sculpturile celor doi tineri duceau câteva scări. Le-au coborât şi au ajuns în inima pieţei. Sus, o mulţime de steaguri ale tuturor statelor lumii fluturau în vânt ca şi cum toate s-ar fi unit în vederea ocrotirii acelui spaţiu de orice duşman posibil. Dar acolo nu erau Umbre, nici arcaşi, nici războinici negri, ca să-i poată ataca. Doar o sculptură mare, ca din aurul cel mai pur, ce părea să plutească deasupra fântânii din fundul pieţei.

– Sculptura asta am văzut-o de multe ori. E Prometeu, un titan din mitologia greacă. Toată lumea îl cunoaşte în New York City, a spus Beth.

– Da, în New York City, toţi cunosc Rockefeller Center, dar nimeni nu ştie de ce-i înconjurat de atâtea simboluri mitologice. Majoritatea oamenilor cred că aici există doar un mare centru de afaceri şi o piaţă minunată, cu braserii primitoare. Dacă i-ar vizita edificiile, ar vedea nenumărate basoreliefuri şi fresce splendide, pe holuri, la intrări şi pe faţade, deşi foarte puţini le-ar pătrunde adevăratul înţeles. Şi totuşi, aici apar reprezentate marile principii care guvernează lumea, începând cu alegoria înţelepciunii, de la intrarea în General Electric Building, ori triumful rasei umane, din holul interior, şi terminând cu sculptura aurită a lui Prometeu, opera lui Paul Manship, care arată cum a dăruit acesta focul oamenilor şi cum s-a născut capacitatea lor de a înţelege şi stăpâni natura. Sau cum a început Esenţa marelui Mister.

– Cum a început Esenţa marelui Mister?

– Focul a fost prima mare descoperire a oamenilor. Din acel moment, ceva s-a schimbat în mintea lor, care a evoluat fără răgaz în decursul timpului. Esenţa marelui Mister are mare legătură cu faptul acesta.

– Şi sculpturile noastre ce reprezintă, Carol? a întrebat Nicholas.

– Tinerii sunt întotdeauna simbolul viitorului, iluziei, speranţei.

– Dar de ce ne înfăţişează aceste sculpturi chiar pe noi? Trebuie să aflăm neapărat. Eu n-am să mai am somn până nu primesc răspuns la această întrebare, a spus Beth cam înfricoşată.

– Poate pentru că imaginea voastră e şi aceea a altor tineri din alte epoci. Dar legenda susţine că nu acesta a fost principalul motiv.

– Povesteşte-ne legenda ascunsă a acestui loc, Carol! Pun pariu că e şi mai interesantă decât celelalte. La urma urmelor, şi eu, şi Beth facem parte din ea, a zis Nicholas.

– Istoria spune că Rockefeller Center a fost construit de John Davidson Rockefeller Jr. în anii '30 ai secolului trecut, deşi unele din actualele edificii n-au fost terminate decât mulţi ani mai târziu. Pe lângă faptul că era un om de afaceri priceput, moştenitorul marelui imperiu al petrolului, fondat de tatăl său, John Davidson Rockefeller Jr. era şi un mare iubitor al ştiinţelor şi artelor, al căror important mecena newyorkez a devenit încă de tânăr. Cunoscător al tuturor mediilor influente pe plan social şi politic, el a vrut să facă din Rockefeller Center un loc legendar şi modern, în ale cărui decoraţiuni exterioare să coexiste practicul şi mitologicul, fără alt scop decât cel pur artistic. Legenda spune, totuşi, că John Davidson Rockefeller Jr. a cunoscut câţiva savanţi din societatea Ooroburos şi că, prin intermediul lor, a aflat unele mistere ale universului. De aceea, s-a hotărât să-şi transforme marele proiect arhitectonic într-un soi de templu profan, care să exprime simbolic strădaniile fiinţei umane de a atinge înţelepeciunea. Unul dintre aceste simboluri e Prometeul din Lower Plaza, care ţine în mâna dreaptă flacăra cunoaşterii.

– Vrei să zici Esenţa marelui Mister? a întrebat Nicholas, ca să fie limpede.

– Da, NK, chiar Esenţa marelui Mister pe care voi o căutaţi acum. De aceea, apăreţi reprezentaţi în sculpturile celor doi tineri, chiar înainte de a vă fi născut. Societatea Ouroburos ştia că acest moment avea să sosească şi că voi veţi putea intra pe viitor în posesia acestei Esenţe a marelui Mister.

– Dar cum au putut să ştie ce avea să fie în viitor? a întrebat Beth.

– Aceasta e una dintre minunile pe care le oferă Esenţa marelui Mister.

– Şi dacă n-o vom găsi? a vrut să ştie Nicholas.
– Dacă n-o veţi găsi, legenda ascunsă nu va mai avea nici un sens.

Provocarea şerpilor

14

Vocea sopranei plutea deasupra grandiosului parter aurit de la Metropolitan Opera din Lincoln Center, în New York City. Dintr-o lojă laterală, Susan Gallagher asculta, emoţionată, aria nebuniei din *Lucia di Lammermoor*. În decorul marelui salon din castelul Ravenswood, Lucia, părăsită şi nebună, îşi cânta marele monolog în faţa invitaţilor la tragica petrecere de nuntă, care priveau stupefiaţi delirul amoros al nefericitei.

Cucerită de splendoarea dramatică a scenei, Susan Gallagher simţea că făcea şi ea parte din spectacol. Mintea ei pătrundea suferinţa, melancolia neliniştită, nebunia pasională a Luciei. Ea însăşi înnebunise din iubire când era studentă şi, precum Lucia, îşi pierduse minţile avusese halucinaţii, plânsese şi-şi dorise moartea mai mult ca orice altceva pe lume. Dar acum, Susan se simţea fericită alături de Walter Stuck. Putea simţi atingerea mâinii lui, care o ţinea pe a ei. Drama Luciei n-o mai tulbura.

S-a uitat la Walter şi l-a văzut zâmbind. Oribila migrenă dispăruse, iar privirea lui îşi regăsise calmul care pe ea o reconforta atât de tare. Nu ştia că zâmbetul lui era la fel de prefăcut ca plânsetul deznădăjduit al sopranei, ce-şi colora aria în care cânta nebunia Luciei, părăsind scena cu privirea pierdută în culisele teatrului. Cu câteva minute mai înainte, Walter Stuck primise pe telefonul mobil un mesaj de la Benson, care îl informa că cripta se închisese la loc. Asta nu putea însemna decât că Aldous Fowler şi bursiera ce-l însoţea erau prinşi înăuntru şi aveau să moară asfixiaţi, fără îndoială. Walter Stuck ar fi preferat să evite acest incident neplăcut, dar nu putea îngădui să fie

descoperite experimentele secrete ale doctoriței Hart. Cineva îl trădase, iar el credea că știa cui se dezlegase limba. Benson și Otto trebuiau să i-o taie, înainte de a fi prea târziu.

„Monștrii minții"

15

Mobilul domnișoarei locotenent Taylor a sunat de cinci ori înainte ca ea să răspundă. Când l-a auzit pe detectivul Fowler, s-a liniștit.

– Alo, Aldous, unde te-ai băgat? Tocmai te-am sunat.

– Îmi pare rău, domnișoară locotenent, în cripta secretă a Centrului Grosling n-am avut semnal.

– Ai intrat în criptă, Aldous? E adevărat?

– La fel de adevărat ca zecile de cranii goale pe care le-am găsit acolo. Corina Frediani nu s-a înșelat: doctorița Hart era cea mai teribilă asasină în serie pe care o cunoscuse istoria.

– Presimt că un mare cutremur are să zguduie temeliile orașului, când are să se afle vestea. Unde ești acum, Aldous?

– Sunt împreună cu Corina în biroul doctoriței Hart. Cineva a încercat să ne lase încuiați și fără oxigen în criptă. Am reușit să ieșim vii de acolo ca prin minune.

– Iluzionistul?

– Cine, dacă nu el? Deschise, craniile goale pe care le-am găsit seamănă mult cu cele ale oamenilor de știință uciși. Trebuie să obții cât poți de repede un mandat de percheziție pentru Centrul Grosling...

– ... Și unul de arestare pentru directorul Brannagh.

– Chiar asta voiam să-ți spun, domnișoară locotenent. E foarte posibil ca Brannagh să fie ucigașul în serie pe care îl căutăm. Acum dispunem de dovezi mai mult decât suficiente ca să-l acuzăm.

– Stai acolo, Aldous, şi foloseşte-ţi arma, dacă-i nevoie. Mobilizez toţi agenţii FBI disponibili şi ajungem la tine în câteva minute.

Biroul doctoriţei Hart era o încăpere pătrată destul de mare, cu baie proprie, mobilă funcţională, o mulţime de titluri şi diplome atârnate pe pereţi, calculator, fişiere şi două fotolii într-un colţ, chiar lângă biblioteca rabatabilă, din spatele căreia se ajungea la o scară în spirală ce cobora până la cripta secretă.

Aldous a tras zăvorul uşii şi şi-a scos arma din toc.

– Oamenii de la FBI va ajunge aici în câteva minute. Coşmarul tău va lua sfârşit în curând, a anunţat-o pe Corina Frediani.

Tânăra a ridicat privirile din dosarul pe care îl citea.

– Mă bucur că v-am fost de folos la ceva, deşi preferam să fi greşit. Mă tot gândesc la suferinţele celor ce şi-au pierdut viaţa sub mâinile doctoriţei Hart. Am aruncat o privire în dosar cât ai vorbit la telefon şi e cu adevărat înspăimântător.

– Sper ca acest dosar ne va ajuta să lămurim multe chestiuni.

– Da, se pare că doctoriţa Hart şi Adam Grosling ştiau foarte bine ce făceau.

– Ai spus Adam Grosling?

– Pe prima pagină e un scurt paragraf scris de mână şi semnat de Adam Grosling.

Aldous s-a apropiat şi a privit o foaie de hârtie decolorată. A citit-o în tăcere, ca pe a unei condamnări la moarte.

> Poate că nu există altă limită a naturii umane
> decât aceea pe care ea singură şi-o impune, ca să nu cedeze
> în faţa puternicei şi plăcutei influenţe a diavolului.

– „Puternica şi plăcuta influenţă a diavolului", a repetat Aldous în şoaptă.

– Ce crezi că a vrut Adam Grosling să spună? a întrebat Corina.

– Exact ceea ce spune. Societatea secretă din care făcea parte Adam Grosling îl adora pe diavol.

– Tocmai de aceea experimentele făcute de el şi de doctoriţa Hart au şi depăşit toate limitele imaginabile. Acest dosar e un raport simplu despre tot ce se leagă de programele lor secrete de cercetare.

– Dar Adam Grosling era tetraplegic, complet paralizat, şi trăia departe de centru şi de ştiinţă, şi-a amintit Aldous Fowler.

– Se poate, deşi, după câte am văzut în dosar, mintea lui continua să fie la fel de lucidă ca pe vremea când era cel mai admirat om de ştiinţă din New York City. El era adevăratul conducător al experimentelor efectuate de doctoriţa Hart.

– Şi de ce, oare? Doctoriţa Hart era un mare om de ştiinţă.

– N-am să ştiu sigur până n-am să cunosc complet dosarul, dar, din ceea ce am citit printre rânduri, cred că încercau împreună să transplanteze creierul unei fiinţe umane vii pe trupul unei fiinţe umane moarte. Şi ideea asta trebuie să fi plecat de la Adam Grosling.

Pielea lui Aldous Fowler s-a făcut ca de găină.

– De asta sunt deschise craniile din criptă? a întrebat.

Corina Frediani era mulţumită că mai putea fi de folos.

– Da, cred că nu încape nici o îndoială, în schimb nu-s sigură că au reuşit să-şi ducă experimentele la bun sfârşit. În pofida dezvoltării ei extraordinare, tehnologia chirurgicală actuală nu permite să se găsească toate conexiunile nervoase necesare în acest scop. Am citit mult pe această temă şi nimeni n-a depăşit până în zilele noastre dificultăţile pe care le pune transplantul cerebral în faţa neurologiei.

– A mai încercat cineva? a întrebat Aldous.

– Nu pe oameni, după câte se ştie. Dar unii neurochirurgi americani, ca Robert J. White, sunt adepţii acestui tip de experimente. Doctor White e apărătorul hotărât al transplantului de cap ori al transplantului integral de trup, aşa cum îl numeşte el, şi nu ascunde rezultatele pe care le-a obţinut în laborator. Cred că, prin anii '70, White a transplantat pentru prima oară capul unui mamifer pe trupul altuia. Era un macac, iar când a trecut efectul anesteziei, animalul era pe deplin conştient, îşi recuperase toate funcţiile nervoase, avea poftă

de mâncare, se mişca şi mârâia cu aceeaşi vitalitate ca şi înainte de a fi operat. A murit după opt zile. Asta ştie orice neurolog şi, probabil, doctorul White nici nu-i singurul pasionat de această temă. De atunci, au trecut peste 35 de ani, aşa că-ţi poţi închipui ce progrese a putut face un centru de cercetări neurologice precum acesta pentru a obţine rezultate mai încurajatoare.

– Dar e monstruos!

– Îmi dau seama că pentru tine aşa ceva e greu de înţeles. Să te gândeşti că cineva poate trăi cu creierul intact în trupul unei persoane moarte pare încă monstruos, oricât de mult ar semăna toate astea cu alte tipuri de transplanturi.

Aldous a privit-o în ochi.

– Ar semăna? Dar ce, tu crezi că nu este, Corina? Te poţi închipui pe tine trăind într-un trup străin? Ce-ai gândi, văzându-ţi faţa în oglindă ori privindu-ţi trupul şi văzând pe cineva care n-are nici în clin, nici în mâneca cu viaţa, trecutul ori amintirile tale? Ai putea să suporţi aşa ceva?

– Faptul că nici eu n-aş accepta nu înseamnă că toţi savanţii resping această posibilitate. Multe studii neurologice pun problema transplantului de creier ca unică soluţie pentru unele boli incurabile.

– Presupun că una dintre ele este tetraplegia de care suferea Adam Grosling, după ce căzuse de pe cal, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

– De ce crezi tu că el şi doctoriţa Hart făceau experimente pe oameni? Lui Adam Grosling nu-i serveau la nimic progresele ce se puteau face cu primatele din laborator.

– Insinuezi ceva atât de absurd ca faptul că Adam Grosling n-a murit cu adevărat şi că creierul lui poate să mai fie în viaţă într-un trup care nu-i al lui? a întrebat Aldous, vrând să-şi confirme propriile temeri.

– Nu, dar nici n-aş îndrăzni să neg faptul acesta.

Pe când vorbea, Corina Frediani răsfoia paginile dosarului, fără să se oprească la detalii. Până a ajuns la o pagină care i-a atras atenţia.

– Privește aici, Aldous, i-a arătat, dar tocmai atunci au auzit din depărtare sunetele disperate ale sirenelor FBI.

Legenda ascunsă

15

În alte împrejurări, Nicholas Kilby s-ar fi bucurat că era vineri. Era ziua din săptămână când, după cursuri, tatăl lui îl lua de la școală și-l ducea la clubul de tenis din Randall's Island, unde lua parte la turneul lunar al membrilor acestui club. Dacă avea să câștige următoarea partidă, urma să joace sâmbăta după-amiaza, iar dacă trecea și de al doilea tur de baraj, urma să joace și după-amiaza. Finalele se jucau duminica, și tot așa lună de lună, până la marea finală a clubului, care avea loc în weekendul anterior sărbătorii de 4 Iulie. Cu un an înainte, Nicholas ajunsese în sferturile de finală, iar tatăl lui spera din tot sufletul că el va ajunge campionul noului sezon la categoria lui de vârstă. Îl încuraja mereu, spunându-i că avea un stil la fel de agresiv ca al lui John McEnroe. Dar Nicholas nu voia să joace tenis în acea după-amiază. Jocul enigmelor fără sfârșit îl dusese, împreună cu Beth, până la un impresionant Rockefeller Center virtual, unde găsiseră sculpturile celor doi tineri curajoși care aveau aceeași imagine cu ei. Și de atunci nu mai voia decât să continue jocul și să descopere Esența marelui Mister, despre care vorbea legenda ascunsă a New Yorkului. Cu cât dădeau mai repede de ea, cu atât mai repede puteau reveni la viața lor normală, înainte de a primi formula pe mail. Era conștient că jocul virtual al enigmelor fără sfârșit îi prinsese, făcându-i dependenți și că nici el, nici Beth nu-și ținuseră promisiunea de a nu se lăsa dominați de acesta. Însă jocul acela era foarte diferit de toate celelalte de pe internet, își spunea, ca să nu se simtă vinovat. În plus, era posibil ca de ei să depindă viitorul omenirii, așa cum le spusese profesorul Kenneth Kogan după ce introduseseră codul „scrabble" pe pagina de

început a jocului. Enigmele fără sfârşit erau, totuşi, mult mai mult decât un joc, iar aventura lor virtuală devenise pentru Beth şi pentru el o parte din propria lor viaţă.

A luat hotărârea definitivă după prima oră de dimineaţă. S-a apropiat de masa lui Beth şi i-a spus în şoaptă:

– Poţi să ieşi un moment pe culoar?

Beth l-a privit fără să priceapă ce-l mai apucase de data asta. S-a ridicat în picioare şi l-a urmat pe culoar.

– Azi după-masă nu mă duc să joc tenis.

– Dar o să vină tatăl tău să te ia!

– Nici aşa nu mă duc. Trebuie să profităm de acest sfârşit de săptămână ca să continuăm cu jocul, nu mai poate fi mult până la sfârşit.

– Jocul enigmelor e fără sfârşit, Nicholas.

– Asta-i doar un fel de-a spune. Ceva îmi spune că suntem foarte aproape de Esenţa marelui Mister.

– Al şaselea simţ?

– Spune-i instinct, dacă vrei.

– E ciudat...

– Ce ţi se pare atât de ciudat?

– Şi eu am senzaţia asta, cu cât ne apropiem de Esenţa marelui Mister, jocul avansează parcă mai uşor. Nu ştiu, mă simt mai liniştită.

– Am dezlegat deja o grămadă de enigme şi am vizitat şase locuri din legenda ascunsă a New Yorkului, nu cred că poate să mai dureze mult.

– Şi ce-ai să-i spui tatălui tău când are să vină?

– Habar n-am, că mi-am scrântit o gleznă când am coborât scara.

– Dacă-i spui asta, are să te ducă la spital, ca să-ţi facă o radiografie, şi ai să pierzi şi mai multă vreme.

– Atunci, am să-i zic că micul dejun mi-a căzut greu la stomac şi că mă doare burta.

– Tatăl tău cunoaşte asemenea trucuri, n-are să te creadă.

– Mulţumesc pentru ajutor, Beth. Mi-ai stricat toată după-amiaza.

– Nu fi prost, Nicholas! Nu trebuie decât să pierzi primele trei ghemuri din partidă şi apoi să te prefaci că te-ai lovit la cot când ai forţat serviciul. Voi, tenismenii, vă loviţi mereu la cot, nu-i adevărat? Aşa că tatăl tău n-are să bănuiască nimic, iar în două ore ajungi iar acasă, în faţa jocului cu enigme fără sfârşit. Eu am să te aştept.

Dar ceea ce nu i-a spus Beth lui Nicholas era că şi ea avea propriile-i planuri pentru începutul acelei după-amieze.

Provocarea şerpilor

15

Walter Stuck a aşteptat ca Susan să adoarmă profund, înainte de a se întâlni cu Benson la el în birou. Întâmplările din noaptea aceea aveau suficientă importanţă pentru ca el să se simtă îngrijorat şi nervos, deşi se străduise ca Susan să nu-şi dea seama ce se petrecea. O previziune de-a lui dăduse greş şi avusese loc ceva ce nici el, nici Benson nu-şi închipuiseră vreodată că se putea întâmpla. Cripta secretă a Centrului de Cercetări Neurologice Grosling exista de peste douăzeci de ani şi nimeni nu aflase niciodată nici de ea, nici de experimentele ştiinţifice foarte avansate care se făceau în acel laborator. Doar defunctul Adam Grosling, doctoriţa Hart, directorul Brannagh, Benson şi Otto cunoşteau existenţa acestui laborator subteran. Nici chiar el însuşi n-o ştiuse, până nu sosise la New York City în urmă cu câteva luni, exact cele scurse de la moartea lui Adam Grosling. De aceea, era convins că singurul care putea să-i fi pomenit lui Aldous Fowler de cripta secretă era directorul Brannagh. Amândoi vorbiseră adesea în ultimele zile, iar Brannagh era, fără nici o urmă de îndoială, trădătorul. Benson avusese din nou dreptate; sau, mai bine zis, avea întotdeauna dreptate. Şi tocmai de aceea, ritualul morţii unui sperjur fusese încă o dată adus la îndeplinire.

– Trăim un moment delicat, Benson, a spus Walter Stuck, stând cu picioarele pe masa din biroul său şi făcând jonglerii cu o havană lungă şi subţire, pe care o ţinea între degete.

Benson stătea în faţa lui.

– Nu cred să fie ceva iremediabil. În plus, aş îndrăzni chiar să spun că tot ce s-a întâmplat ne poate fi destul de util.

– Explică-mi, te rog, Benson.

– Scuzaţi-mă, domnule Stuck. Vreau să spun că, dacă au găsit cadavrele rămase după experimentele secrete în cripta de la Centrul Grosling, cei de la FBI au să creadă că doctoriţa Hart şi ceilalţi savanţi de la Universitatea Cornell au fost asasinaţi pentru a fi răzbunate crimele împotriva umanităţii pe care ei înşişi le-au comis în cursul anilor. Şi sunt sigur ca, atunci când are să se afle ce fel de cercetări făceau ei în acest laborator secret, mulţi cetăţeni americani au să se bucure că cineva i-a lichidat şi pe ei, făcându-şi dreptate de unul singur. E posibil chiar să-l considere pe acest cineva un erou anonim, un fel de înger răzbunător care a executat sumar pedepse cu moartea meritate, dacă ţinem seama de mulţimea de inocenţi care şi-au pierdut viaţa în mâinile acelor savanţi.

Walter Stuck îşi aprinsese havana şi sufla pe gură nori deşi de fum.

– Din această perspectivă, Benson, ar fi limpede că ticăloşii sunt oamenii de ştiinţă de la Universitatea Cornell împreună cu doctoriţa Hart, iar noi – eroii care am răzbunat moartea atâtor fiinţe lipsite de apărare. Asta vrei să zici?

– Aproximativ. Opinia publică va dori să afle mai multe despre acest înger răzbunător, anonimatul lui va deveni un mit sacru, iar el – un nou zeu, numit Kot, venit dintr-un loc necunoscut, ca să salveze omenirea. Cred că a sosit momentul să dezvăluim lumii adevărata origine a lui Kot.

– Mă ocup eu de toate astea, Benson. Şi voi face în aşa fel, încât toţi să afle că foarte curând diavolul va fi noul zeu al universului. Dar acum mă tem că Aldous Fowler şi bursiera aia au izbutit să scape cu viaţă şi continuă să-şi bage nasurile în cripta de la Centrul Grosling. Dacă mai descoperă ceva, pot să ne distrugă definitiv planurile.

– Vă referiți la transplanturile de creier?

– În criptă era multă documentație care ne-ar putea compromite.

– În orice caz, i-ar compromite pe doctorița Hart și pe ceilalți savanți morți, dar nimeni nu va putea face legătura între conținutul documentelor și dumneavoastră, domnule Stuck. FBI-ul va crede că experimentele secrete de la Centrul Grosling urmăreau să creeze un om superior, un supraom prevăzut cu un creier și o minte prodigioase. Un soi de Frankenstein al modernității, care ar băga groaza în cei mai înflăcărați partizani ai științei. Dumneavoastră ne veți scăpa de toată această oroare.

Walter Stuck a lăsat fumul să iasă încet.

– Sper ca nici de data asta să nu te înșeli.

„Monștrii minții"

16

Chipul domnișoarei locotenent Taylor exprima un amestec confuz de satisfacție și mâhnire. Ori de câte ori găsea o nouă dovadă ce putea duce la arestarea unui asasin în serie, un straniu proces interior îi transforma entuziasmul inițial într-o senzație de profundă îngrijorare, provocată de tragica moarte a victimelor acestuia. Această neliniște, stimulată de urletul insuportabil al sirenelor, crescuse pe măsură ce se apropia de Centrul Grosling. Deși avea o experiență îndelungată, avea să intre într-o criptă plină cu cadavre prima oară în întreaga ei carieră de agent special FBI. Soluționase importante cazuri de asasinate în serie și putea intui impulsurile psihologice care făceau dintr-o persoană aparent normală un psihopat îngrozitor. Dar nu izbutea să înțeleagă ce delir înspăimântător înveninase mintea doctoriței Hart, transformând-o, pentru aproape două decenii, în cel mai crud asasin pe care îl cunoscuse istoria Statelor Unite ale Americii. Domnișoara locotenent Taylor nu credea că doctorița ar fi putut ucide din iubire

pentru Adam Grosling, cum citise Corina Frediani în însemnările lui Katie Hart. Ea n-ar răpi şi n-ar ucide nişte necunoscuţi, chiar dacă aşa ar putea salva viaţa persoanei pe care o iubea cel mai mult. Doctoriţa Hart trebuia să fi avut alt motiv, altă cauză, mai serioasă, în stare să pună în mişcare monştrii ascunşi în cavernele adânci ale minţii sale, aşa cum ea însăşi scrisese în jurnal. Şi acei monştri nu puteau fi decât cei ai insaţiabilei sale ambiţii ştiinţifice. În plus, doctoriţa Hart nu putea fi singura vinovată de acele crime. Trebuia s-o mai fi ajutat cineva să caute, să aleagă, să răpească şi să transporte victimele în criptă şi apoi să facă experienţe pe ele. Chiar Adam Grosling trebuie să-i fi dat un ajutor preţios, deşi era imobilizat la pat. Poate că el o ajuta la chestiunile pur ştiinţifice, la planificarea experimentelor şi analizarea rezultatelor, după ce ea le efectua. Dar adevăratul ei complice trebuia să fie directorul Brannagh, îşi spunea domnişoara locotenent Taylor. Brannagh era îndrăgostit de Katie Hart şi ar fi făcut orice i-ar fi cerut, ca să n-o dezamăgească. Era şi el neurolog şi o putea ajuta la unele experimente, pe lângă faptul că-i putea selecţiona victimele, pentru a-i servi de cobai. Munca murdară, răpirile şi transportarea în criptă a persoanelor alese erau probabil în seama câtorva delincvenţi plătiţi, bine plătiţi ca să-şi ţină gura. Da, directorul Brannagh ar fi făcut orice pentru Katie Hart. Ar fi putut chiar să ucidă, ca s-o apere, îşi spunea în sinea ei domnişoara locotenent Taylor, făcând ordine într-un vârtej de gânduri la fel de trecătoare ca şi neoanele vitrinelor care, în drumul ei, clipeau pe străzi. Asta putea explica totul. Chiar şi uciderea oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell. Era posibil ca şi Kenneth Kogan şi ceilalţi membri ai Fundaţiei Univers sa fi aflat de experimentele ştiinţifice ale doctoriţei Hart, şi ca ea, Adam Grosling şi directorul Brannagh sa fi luat hotărârea să-i lichideze. Dar, atunci, cine o omorâse pe doctoriţa Hart şi de ce? Iarăşi, doctoriţa Hart nu se potrivea cu teoria ei solidă. Moartea doctoriţei era singura veriga dintr-un lung lanţ de întrebări ce rămâneau mereu fără un răspuns potrivit. Deşi, foarte curând, directorul Brannagh va trebui să-i răspundă la ele.

Un grup de agenţi speciali FBI, purtând uniforme negre şi veste antiglonţ, înarmaţi cu puşti mitraliere MAC-11, a intrat în Centrul Grosling dispus să-l ia cu asalt, cu toate că în holul spaţios de la parter nu erau decât doi paznici care controlau diferitele intrări în clădire cu ajutorul camerelor de supraveghere exterioară. Văzând că intră nişte agenţi înarmaţi, cei doi paznici au ridicat mâinile în spatele cabinei de control, speriaţi şi cu gurile căscate de uimire: nu înţelegeau ce se petrecea.

– Agenţi speciali FBI! a spus domnişoara locotenent Taylor, arătându-le plăcuţa ei de identificare, chiar când Aldous Fowler şi Corina Frediani coborau scara de la etajul întâi.

– Rămâneţi pe loc şi nu mişcaţi! a strigat unul dintre agenţii speciali, îndreptând arma spre ei.

Domnişoara locotenent Taylor s-a întors să vadă ce se petrecea în celălalt capăt al holului.

– Lăsaţi-i să treacă, sunt de-ai noştri! a ordonat, bucuroasă să-i revadă în viaţă pe Aldous Fowler şi pe Corina Frediani. Apoi, adresându-se paznicilor, a întrebat: Directorul Brannagh e în centru?

– Trebuie să fie tot în biroul lui, încă n-a plecat, a răspuns unul din ei.

– Rămâneţi la posturi şi nu faceţi nimic înainte de a mă anunţa, de acord? Nimeni nu trebuie să iasă din clădire, a adăugat.

În spatele ei stăteau Aldous Fowler şi Corina Frediani.

– Bună treabă, Corina. Ne-ai fost de mare ajutor. Dar acum ar fi mai bine să aşteptaţi în maşina mea, ne vedem mai târziu.

– Dar...

– Asta nu-i o sugestie, Corina, ci un ordin, a spus cu prefăcută severitate domnişoara locotenent Taylor, înainte ca martora lor, Corina Frediani, să mai poată spune ceva.

A chemat un agent şi l-a rugat s-o însoţească la maşina principală. Corina a plecat fără nici un chef. În noaptea aceea fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa, iar domnişoara locotenent Taylor se mărginea să scape de ea cu un compliment, acum când nu mai avea nevoie de ea.

– A fost greu pentru ea să treacă prin tot ce-a trecut, a spus Aldous Fowler.

– Ştiu, Aldous, dar ea-i neurolog, nu poliţist. Pentru moment, munca ei s-a terminat. Nu vreau să mai rişte nimic. După ce ne ocupăm de directorul Brannagh, vom coborî în criptă.

Ajunşi la uşa biroului unde lucra directorul Brannagh, au descoperit-o încuiată cu codul. Doi agenţi speciali stăteau de pază de-o parte şi de alta, cu armele îndreptate spre uşă.

– Domnule Brannagh, sunt detectivul Fowler! Sunteţi acolo? a strigat Aldous, apropiindu-se şi bătând în uşă cu degetele.

Dar nu i s-a răspuns.

Domnişoara locotenent Taylor şi-a scos revolverul din toc şi a făcut un gest către agenţi, cerându-le să dărâme uşa. Poliţiştii s-au tras înapoi cât să poată lovi uşa cu picioarele şi au dat în ea până a cedat, cu un zgomot surd. Directorul Brannagh era aşezat la masă, nemişcat, cu orbitele ochilor goale, limba arsă şi urechile tăiate.

Legenda ascunsă

16

Urmărind agitaţia de pe străzile din Manhattan de la fereastra autobuzului, Beth simţea că-şi trăda prietenii, pe Nicholas şi pe Carol. Se temea că ei n-aveau s-o ierte niciodată, dar n-avea altă alegere. Nicholas era atât de încăpăţânat, că refuzase să mai vorbească o dată cu cei de la FBI despre jocul enigmelor fără sfârşit, iar Carol nu credea că o discuţie cu poliţia i-ar putea ajuta să afle vreo pistă care să ducă la asasinul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell. Dar Beth se gândise mult mai mult decât ei şi ajunsese la concluzia că ea, cel puţin, nu putea continua să ascundă celor de la FBI tot ce ştiau despre legenda ascunsă a New Yorkului şi legătura ei evidentă cu întâmplările

din realitate. Ucigaşii savanţilor erau membri ai aceleaşi societăţi secrete despre care Carol le vorbise în Catedrala Saint Patrick şi de aceea însemnau cu fierul roşu în palmele victimelor cuvântul „Kot", pe care ea îl văzuse în jocul virtual, ca şi aceiaşi şerpi pe care, dacă îi întorceai cu capul în jos, deveneau un semn diabolic. De aceea, când se opriseră din joc cu o noapte mai înainte, Beth căutase pe Google unele informaţii în legătură cu crimele şi găsise cuvântul „Kot", aşa cum apărea ea în ziare.

Apoi, după ce se culcase, continuase să vizualizeze cuvântul „Kot" cu ochii închişi, ca şi cum o avea întipărită în minte. Avusese chiar şi un vis în care i se păruse că vedea cum nişte Umbre sinistre aveau să însemneze chiar şi mâna ei cu fierul roşu. Când se trezise, ţipase atât de tare, că maică-sa venise în goana mare la ea în odaie, înspăimântată să nu fi păţit ceva.

Maică-sa se aşezase pe marginea patului, mângâind-o pe păr şi pe faţă.

– Ai transpirat! Ai febră?

– Nu, mami, a fost doar un coşmar. A fost oribil, dar acum a trecut.

– Ar trebui să dormi mai mult, Beth. Sigur te simţi bine?

Beth zâmbise şi se ghemuise între cearşafuri.

– Am visat că nişte monştri voiau să mă înghită, minţise fetiţa.

– Strigă-mă, dacă revine coşmarul, de acord?

Mama o sărutase pe Beth pe frunte, se ridicase de pe pat şi se întorsese la ea în dormitor, lăsând uşa deschisă.

Coşmarul nu revenise, dar Beth stătuse trează toată noaptea, citind şi recitind cuvântul „Kot", ce i se întipărise în minte. Ar fi putut să se gândească la noua enigmă pe care le-o dăduse Carol după ce le povestise legenda ascunsă a celebrului Rockefeller Center. Pseudonimul pe care îl conţinea era „artă", şi enigma spunea:

Are comori şi palate,
mizerii omeneşti şi regeşti,
nesfârşite îi sunt coridoarele
şi artă curată i-s zidurile.

Ea credea că ştia deja care era noul loc de pe harta Manhattanului spre care trebuia sa se îndrepte. Dar îşi revenise din coşmar, convinsă că şi cuvântul „Kot" avea propria-i enigmă, şi era obsedată s-o dezlege. Astfel şi-a dat şi seama: Kot nu era chiar ceea ce părea, ci ascundea un înţeles foarte diferit. Iar ea trebuia să le spună celor de la FBI tot ce ştia, înainte ca Nicholas şi Carol s-o convingă iar de contrariu.

Ca să ajungă din staţia autobuzului până la birourile FBI, Beth a trebuit să traverseze câteva bulevarde şi două străzi, către vest. Din când în când, privea înapoi, ca să vadă dacă bărbatul cu pardesiu o urmărea. N-a văzut pe nimeni care să poarte o asemenea haină, dar nici nu s-a mirat: era o după-amiază splendidă. În orice caz, tot nu l-ar fi putut identifica, şi-a spus în sinea ei, fiindcă nici măcar nu-l văzuse la faţă.

Când a văzut-o pe Beth apropiindu-se, agenta FBI de la recepţie s-a oprit din ceea ce lucra pe calculator.

– Îl caut pe detectivul Fowler, sunteţi atât de amabilă să-l anunţaţi?

– De cine ai întrebat?

– De detectivul Fowler, Aldous Fowler, de la Omucideri.

– Aici nu lucrează nici un detectiv Fowler. Eşti sigură că n-ai greşit locul?

– Am vorbit aici cu el şi cu domnişoara locotenent Taylor acum câteva zile.

– A, da, domnişoara locotenent Taylor! Aşteaptă un moment, să văd dacă e la ea în birou.

A format un număr în centrală şi a aşteptat să-i răspundă cineva. Apoi a format altul şi curând i-a răspuns un glas de bărbat.

– O tânără întreabă de detectivul Fowler ori de domnişoara locotenent Taylor.

– Aha.

– Da, înţeleg.

– Firește, am să-i spun. A închis telefonul şi a privit-o pe fetiţa ce aştepta în faţa ei. Nici unul din ei doi nu-i acum aici. E ceva urgent?

– Nu, nu, voiam doar să vorbesc un moment cu detectivul Fowler, dar nu-i nimic important.

– Dacă vrei, îi pot lăsa un mesaj pentru când are să se întoarcă.

– Spuneți-i, vă rog, că Beth Hampton a venit să-l vadă.

– Nimic altceva?

– Ba da, că am să revin.

– Va fi mai bine să suni înainte la telefon și să aranjezi o întâlnire. Am înțeles că atât el, cât și domnișoara locotenent Taylor sunt foarte ocupați și nu-s mereu aici. Vrei să-ți notez numărul de telefon?

– Nu, mulțumesc, îl am acasă. Am să-l sun eu.

Agenta a strâmbat din buze, încercând să-i arate că-i părea rău că n-o putuse ajuta în nici fel, iar Beth s-a simțit cuprinsă de o senzație necunoscută de profundă singurătate.

Provocarea șerpilor

16

– Și acum, că au izbutit să iasă vii din criptă, ce aveți de gând cu Aldous Fowler și bursiera aia de la Centrul Grosling? a întrebat Benson.

Walter Stuck a savurat aroma havanei pe care o fuma și nu s-a grăbit să răspundă la întrebare. Probabil pentru că Benson îi vorbea despre ceva ce nu hotărâse încă. Ar fi preferat ca fratele lui Susan și însoțitoarea lui, acea Corina Frediani, să fi murit asfixiați în cripta de la Centrul Grosling, dar acum, când experimentele secrete ale doctoriței Hart aveau să iasă la iveală, poate că le erau mai folositori vii decât morți. Versiunea pe care Benson tocmai i-o oferise despre legătura dintre asasinarea oamenilor de știință de la Universitatea Cornell și crimele comise în numele științei era atât de verosimilă, că el nu mai trebuia decât s-o mai completeze cu câteva date despre mitul medieval al pietrei filosofale, pentru ca toți să se ducă cu gândul la

răzbunarea legitimă, de către un erou încă necunoscut, a unor fiinţe lipsite de apărare. Pierderea prestigiului Fundaţiei Univers va fi asociată astfel cu moartea tuturor membrilor ei, iar lumea întreagă îi va urî pe savanţi, amintindu-şi de macabrele esxperimente pe care le făcuseră în numele progresului ştiinţific. El avea să asiste la spectacol din primul rând, ca să audă vocile ce aveau să se ridice din toate colţurile Americii, cerând în gura mare să le fie arătat îngerul răzbunător care ar putea ocroti lumea de barbaria ştiinţei. Şi atunci, el, Walter Stuck, avea să devină zeul aclamat al unei noi ere.

– Nu vreau ca Susan să sufere, dacă nu-i necesar, a spus în cele din urmă. O să-i lăsăm în viaţă, pentru moment. Am un plan pentru Aldous Fowler, care ne poate ajuta să ne atingem foarte repede obiectivele.

– Pot cunoaşte detaliile acestui plan, domnule Stuck?

– Vom face din el purtătorul de cuvânt al teoriei tale înşelătoare, Benson. El va explica lumii ceea ce lumea încă nu înţelege, faptul că ştiinţa şi apărătorii ei trebuie să ardă, ca în Evul Mediu, în iad.

– Şi cum aveţi de gând să procedaţi? Aldous Fowler e mai viclean decât îl credeam noi.

– O să-i oferim datele care îi lipsesc, pentru a-şi completa în chip coerent investigaţia.

– Dar, orice s-ar întâmpla, el va continua să-l caute pe ucigaşul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell.

– Da, cu siguranţă că o va face. Dar nu va şti niciodată că îl are alături de el, nici că acesta se va căsători cu propria lui soră.

„Monştrii minţii"

17

Departe de a fi tot mai mic, numărul necunoscutelor din cazul Iluzionistului creştea pe zi ce trece. Şi, dacă abia cu câteva ore în urmă

domnişoara locotenent Taylor şi Aldous Fowler credeau ca arestarea directorului Brannagh avea să risipească în cele din urmă îndoielile pe care încă le mai aveau, după ce îi văzuseră cadavrul mutilat, ajunseseră să creadă că asasinul era diavolul în persoană. Un ucigaş care ţesea în jurul lui o pânză groasă de păianjen, cu fire tot mai invizibile şi mai de nepătruns. Un ucigaş care lăsa în urma lui o dâră de putreziciune, cruzime şi moarte, pe care nici un dulău n-o putea adulmeca, în ciuda duhorii ei insuportabile. Un ucigaş care îi îmbrobodea necontenit cu scamatoriile lui neobişnuite, ca să scoată din joben orice i se năzărea.

Dar Aldous Fowler nu era dispus să privească în direcţia în care Iluzionistul îşi ridica mâinile, oricât de sugestive i-ar fi fost mişcările. De aceea, îşi spunea că moartea directorului Brannagh era ca batista cu care magul vrea să-şi acopere înşelătoria subtilă a trucurilor. Brannagh ştia totul şi de aceea îl şi asasinaseră. Era posibil chiar ca el să fi participat activ la experimentele secrete ale doctoriţei Hart, iar asasinul să se teamă că pe director îl luase gura pe dinainte. În criptă găsiseră documente care arătau foarte limpede care era obiectivul ştiinţific al cercetărilor pe care le efectua Katie Hart. Doctoriţa voia să transplanteze creierul unui om viu pe trupul unui om mort. Voia să-i ofere o viaţă nouă lui Adam Grosling, să-i dea un trup sănătos în care să-şi perpetueze existenţa, transformându-l într-o fiinţă nemuritoare, ca zeii. De aceea, toate cadavrele şi scheletele găsite în criptă aveau craniul deschis şi gol, şi aparţineau unor bărbaţi între 25 şi 30 de ani, după cum descoperiseră medicii legişti chiar în acea noapte. Ea urma să fie primul om de ştiinţă care avea să învingă boala şi moartea, chiar dacă n-avea să-şi poată împărtăşi succesul decât cu propriii ei complici. Dar, în ciuda strădaniilor şi experimentelor pe care le făcea fără răgaz pe oameni, doctoriţa Hart dăduse greş. Transplantarea masei encefalice a unei fiinţe vii pe o alta şi conectarea tuturor reţelelor nervoase care pleacă din creier la trunchiul receptorului era o sarcină prea complexă şi minuţioasă pentru a putea fi îndeplinită cu succes. Din acest motiv, în urmă cu câţiva ani, doctoriţa Hart îşi modificase obiectivul cercetărilor. Totul era notat cu amănunte de manual ştiinţific

în dosarul pe care Aldous Fowler şi Corina Frediani îl găsiseră în criptă, şi pe care doctoriţa Hart îl intitulase „Experimentul Dr. Jekyll & Mr. Hyde".

Legenda ascunsă

17

– Nava Interplanetară BH cheamă Staţia Modulară NK, a spus Beth, din faţa calculatorului din camera ei.

Camera video i-a încadrat faţa, care a apărut instantaneu pe ecranul calculatorului lui Nicholas.

– Salut, BH! Staţia Modulară NK e conectată. Unde te-ai ascuns? Încerc de mai bine de-un ceas să comunic cu tine, dar nu reuşesc.

Beth s-a gândit să-l mintă, să-i spună că trebuise să-şi însoţească mama undeva, că-şi dusese nitel sora, pe Bo, în parc, că-şi scrântise o gleznă când intrase în casă, iar maică-sa o dusese la spital. La urma urmelor, chiar aşa ceva îi spusese şi Nicholas tatălui său, ca să nu joace tenis în după-amiaza aceea. O minciună, o invenţie, o şmecherie, o cursă, o trădare faţă de cineva care are încredere în tine şi crede vorbă cu vorbă tot ce-i spui, oricât de fals ar fi. Dacă ea ar face aşa ceva acum, n-ar fi nici o deosebire între minciuna ei şi a lui Nicholas. Ori poate că da? Nicholas era prietenul ei. Dacă îl mintea, dacă îl trăda, totul se reducea la o farsă, la o pantomimă pe care nici măcar ea n-ar fi ajuns s-o creadă. Putea să-şi mintă mama, profesorii, colegii de clasă. Putea chiar să-i mintă şi pe cei de la FBI. Dar, dacă îşi mintea cel mai bun prieten, dacă îl trăda, făcându-l să creadă ceva neadevărat, atunci nimic n-avea să mai fie ca înainte. Avea să rămână doar cu un mare gol, o insuportabilă singurătate, aidoma celei pe care o simţise în cursul după-amiezii.

– Am fost să-l văd pe detectivul Fowler la birourile FBI, a spus fără ocolişuri.

– Ce?! a exclamat Nicholas, nevenindu-i să creadă.

– Ai auzit foarte bine, NK.

– Da, firește că am auzit, dar nu-mi vine să cred că vorbești serios.

– Nu voiam să vă spun ție și lui Carol, dar nu pot să tac.

– Te-ai dus singură la FBI? Beth n-a răspuns. Întrebarea n-avea nevoie de nici un răspuns. Și nici Nicholas n-o întreba cu adevărat despre ceva ce știa deja. Era doar un mod de a se convinge pe sine că Beth nu glumea. Și de ce nu mi-ai spus?

– Știam că nici tu, nici Carol n-ați fi fost de acord.

– O, BH, ne-ai trădat! Ăsta era secretul nostru, numai al nostru și al lui Carol. Nimeni altcineva nu trebuia să știe nimic nici despre joc, nici despre Esența marelui Mister. După cum ne-a spus Carol, nimeni nu ne-ar crede.

– Ai uitat de hackeri, NK. Și ei știu, și e posibil s-o știe chiar și ucigașul oamenilor de știință de la Universitatea Cornell. Nu putem continua să le ascundem celor de la FBI ce se petrece.

– Și ce se petrece, BH?

– Nu face pe prostul. Știi la fel de bine ca și mine, NK. Jocul virtual și realitatea au multe în comun, se împletesc, se confundă, ca și cum ar fi unul și același lucru. Dispariția profesorului Kenneth Kogan, Fundația Univers, Misiunea Ouroburos, societatea secretă care îi ucide pe savanții de la Universitatea Cornell și le aplică stigmatul „Kot" și simbolul diabolic pe care l-au scos în urmă cu ani din Catedrala Saint Patrick, legenda ascunsă a New Yorkului, Esența marelui Mister. Totul e real, NK! Chiar și Carol e la fel de reală ca tine și ca mine, cu toate că în joc pare un personaj virtual. Ce, nu-ți dai seama?

– Singurul lucru de care îmi dau seama e că te-ai speriat.

– Nu, nu m-am speriat și mă doare că gândești așa după toate câte le-am trăit împreună în aceste zile. Fiindcă le-am trăit, NK! Nu ca pe un joc, ci ca pe ceva atât de real, încât am uitat de toate celelalte.

Nicholas se simțea copleșit de argumentele lui Beth, dar nu era dispus să cedeze în dispută.

– Dar vorbitul cu cei de la FBI n-are să schimbe nimic. Nu le putem spune nimic din ceea ce ei nu ştiu, doar am mai vorbit despre asta.

– Şi ce zici de legenda ascunsă, de societatea secretă medievală care fură creierele savanţilor, de Esenţa marelui Mister, pe care o caută şi asasinul? Crezi că FBI-ul ştie ceva despre toate astea, NK?

– Nici noi nu ştim încă nimic. Iar legenda ascunsă a New Yorkului e doar o legendă. Cei de la FBI ar râde de noi dacă le-am spune o asemenea poveste. Nimeni n-ar crede că locuri atât de diferite din Manhattan pot fi legate între ele prin această legendă ascunsă.

– Tocmai de aceea a şi stat ascunsă până acum. Tocmai în acest moment legenda noastră îşi recapătă întreaga semnificaţie. Asasinul îi ucide pe savanţi, pentru că ei au Esenţa marelui Mister. Ea e aici, în New York City, şi noi o căutăm urmând paşii legendei ascunse. Nu vezi?

– Nu, BH, nu văd. Mi se pare că, vorbind cu detectivul Fowler, n-ai izbutit decât să faci în aşa fel încât noi să nu ne mai putem continua jocul. El o să le spună părinţilor noştri, iar aceştia au să ne interzică să mai intrăm pe internet ori să ne conectăm calculatoarele. Totul s-a încheiat, BH. Chiar tu ai pus capăt jocului cu enigmele fără sfârşit, înainte ca noi să putem ajunge tocmai la final. Uită de Esenţa marelui Mister şi de Misiunea Ouroburos! Am dat greş. I-am lăsat baltă pe profesorul Kenneth Kogan şi pe Carol, şi chiar pe noi înşine.

– O iei prea în tragic, NK. Eu nu ţi-am spus că am vorbit cu detectivul Fowler, ci că m-am dus să-l văd.

– Şi nu-i tot aia?

– Detectivul Fowler nu era la FBI.

– Şi de ce n-ai început cu asta? Am vorbit degeaba.

– Degeaba nu, NK. Îţi înţeleg motivele, dar argumentele tale nu mă conving. Tot am de gând să stau de vorbă cu el.

– Şi ai de gând să-i povesteşti totul?

– Nu, n-am să-i vorbesc despre jocul enigmelor fără sfârşit, dacă asta te îngrijorează. Dar am să-i povestesc legenda ascunsă a New

Yorkului şi am să-i spun ce înseamna cu adevărat cuvântul „Kot". Poate că asta are să-i folosească la ceva.

Nicholas n-a înţeles întocmai ce voia să spună Beth.

– Cuvântul „Kot"? Ce înseamnă cuvântul „Kot"? Carol nu ne-a zis că ar fi o altă enigmă.

– Dar este, NK. Cuvântul „Kot" ascunde, ca şi semnul şerpilor, un înţeles.

– Vrei să zici că trebuie răsturnat ca să-l descoperi?

– Nu, e ceva mai complicat decât atât. Nici eu nu înţeleg cum am ajuns să-l descopăr. Azi-noapte am avut un coşmar oribil, am visat că un necunoscut încerca să-mi ardă mâna cu fierul roşu.

– Vezi? Ţi-am spus eu că eşti prea obsedată de asasinarea membrilor Fundaţiei Univers.

– E posibil, dar când m-am deşteptat, nu mai izbuteam să ţipesc la loc. M-am dat jos din pat şi am deschis calculatorul. Am căutat pe Google informaţii despre asasinarea oamenilor de ştiinţă şi am găsit reproducerea cuvântului din palmele lor. Am printat-o şi m-am culcat la loc. Cu ochii închişi, vedeam la nesfârşit în minte cuvântul „Kot", până ce mi-am dat seama că în el era ceva invizibil, ceva ce trebuia ştiut. Imediat, am văzut cuvântul în minte, cum te văd şi cum mă vezi, pe ecran. A fost incredibil.

– Şi ce înseamnă „Kot"? N-am chef să mai dezleg nici o ghicitoare.

– Nu trebuie decât să priveşti dincolo de ceea ce îţi văd ochii, NK. Atunci invizibilul poate deveni vizibil.

– Când vorbeşti aşa, semeni cu Carol.

– Am învăţat multe de la ea.

– Carol ne-o fi aşteptând, ai ghicit şi locul unde trebuie să ne ducem de la Rockefeller Center?

– Cred că da, NK.

– „Are comori şi palate, mizerii omeneşti şi regeşti, nesfârşite îi sunt coridoarele şi artă curată i-s zidurile". Nu poate fi decât Metropolitan Museum.

– Şi eu m-am gândit imediat la el. În plus, e singurul muzeu de artă din New York City, care apare pe harta legendei ascunse.

– Despre ce crezi că va fi vorba de data asta, BH?

– Nu știu, dar dacă legenda ascunsă a New Yorkului a continuat în Metropolitan Museum, trebuie să fie ceva fascinant. Ultima oară când am fost la muzeul acesta cu mama, am privit întreaga zi opere de artă din toate colțurile lumii.

– Ar trebui să reintrăm în joc. Am pierdut și-așa prea multă vreme în această după-amiază.

Rockefeller Center se afla pe 5th Avenue, între 49th Street și 50th Street, pe când monumentalul ansamblu al Metropolitan Museum of Art din New York City se afunda în inima lui Central Park, vizavi de 82nd Street. Între ele erau 32 de străzi.

– Distanța e prea mare, ca s-o parcurgem pe jos, a spus Nicholas, în timp ce-și întorceau personajele virtuale din Lower Plaza către 5th Avenue.

– Ei bine, dacă vreți, putem să luăm iar metroul, a sugerat Carol.

– Nici vorbă! N-am de gând să mă mai vâr încă o dată în cuibul ăla de Umbre spectrale.

Ajungând pe 5th Avenue, Nicholas a fluierat lung.

– Ei, priviți acolo! a exclamat, la vederea unei mașini sport roșie, ce fusese parcata pe trotuar.

– Doar n-ai de gând să furi mașina aia, NK?! s-a scandalizat Beth.

– Am să verific doar dacă-i deschisă.

Personajul virtual al lui Nicholas s-a apropiat de vehicul și s-a așezat lângă portieră. A apăsat pe mai multe dintre butoanele joystickului, până ce ușa mașinii sport s-a deschis. Dar atunci a văzut că nițel mai încolo, în fața sculpturii lui Atlas, parcase chiar atunci și o motocicletă spectaculoasă.

– Puteți urca în mașină, a spus Carol.

– Și cine are s-o conducă? a întrebat Beth.

– Chiar tu, BH. Crezi că știi?

– Mă descurc eu.

– Nu-ți face griji, n-are să fie greu. Trebuie doar să coordonezi mișcările cu joystickul tău, a lămurit-o Carol.

– Ştiai că putem să folosim maşini în acest joc ca să mergem dintr-un loc într-altul prin Manhattan?

– Da, dar trebuia să descoperiţi voi singuri lucrul acesta.

– Ma rog, cel puţin de data asta are să fie amuzant să ne mişcăm prin Big Apple.

– Eu am să vă deschid drumul cu motocicleta, ca şi cum v-aş escorta.

– Daca ai un accident cu ea, îţi poţi pierde viaţa în joc, l-a avertizat Carol.

– Ştiu că nu-i o prea mare diferenţă între joc şi realitate. Beth tocmai mi-a ţinut o predică pe această temă. Dar nu vă faceţi griji, am să fiu prudent.

Nicholas s-a apropiat de motocicletă şi a apăsat pe unul dintre butoanele joystickului. Personajul său virtual a încălecat pe motocicletă, iar acesteia i s-au aprins farul şi lumina din spate. Motorul suna răguşit şi melodios, ca al unui vehicul cu motor de mare capacitate.

– O să mergem încet până vom putea controla comenzile joystickului, mai ales direcţia şi frâna. Restul e uşor.

– Ştii să ajungi la Metropolitan Museum, NK? Cred că mergem în direcţie greşită. 5th Avenue coboară spre sud, şi noi trebuie să mergem spre nord.

– Încearcă să nu mă pierzi din ochi şi ajungem acolo în câteva minute.

Se lăsa seara. Luminile aprinse de pe 5th Avenue semănau cu un şir lung de licurici încremeniţi sub cerul de plumb din Manhattan. O mulţime de vehicule virtuale circulau dinspre Midtown spre districtele din sud. Iar pe trotuare oameni mergeau grăbiţi, de parcă erau vii cu adevărat.

Nicholas a ambalat motorul motocicletei, şi deasupra capului i-a apărut o cască. Apoi a luat-o domol pe 5th Avenue, urmat de maşina sport pe care o conducea Beth, şi s-au lăsat cu toţii în voia torentului de lumini roşii, care avansa şi stătea locului în ritmul impus de semafoare.

– O s-o luăm la dreapta pe 49th Street, BH.

– Te urmez, NK, dar nu goni prea tare, încă nu stăpânesc bine direcţia rampei mele de lansare, a spus Beth, încercând să meargă înainte, dar nu în zigzag.

49th Street era mult mai puţin aglomerată decât 5th Avenue. Nicholas a mărit viteza, fără să piardă din ochi maşina lui Beth, care a învăţat imediat sa folosească butoanele de control ale joystickului. Au mers aşa până la America's Avenue şi au cotit iar la dreapta, spre nord. Edificiile zburau pe lângă ei ca şi cum ar fi înaintat printr-un pasaj lung, plin cu lumini de neon. La capătul bulevardului şi-au făcut apariţia pădurile umbrite din Central Park. Au cotit iar la dreapta, pe 59th Street, au traversat Gran Army Place spre vest şi curând au ajuns la Madison Avenue.

– Vom merge în continuare pe Madison Avenue până la intersecţia cu 82nd Street, BH. Apoi o să cotim la stânga şi o să parcăm vizavi de Metropolitan Museum.

De faţada muzeului, printre coloanele groase cu capiteluri dorice, ce flancau fiece arc al intrării, atârnau, ca nişte stindarde, pânze mari pe care erau anunţate expoziţiile cele mai importante ale sezonului.

Au urcat scarile şi au trecut de controlul de la intrare, arătând carnetele de elevi de la ŞETA. Nicholas şi Beth au ajuns chiar în Grand Hall al Metropolitan Museum, în mijlocul căruia, înconjuraţi de personaje virtuale care se duceau şi veneau dintr-un loc în celălalt al galeriilor de la parter, nu s-au mai temut că Umbrele aveau să-i atace din nou.

– De ce am venit aici, Carol? a întrebat Beth.

– Pentru că vreau să vă arăt un tablou despre care vorbeşte legenda ascunsă a New Yorkului.

– Şi unde se află tabloul? a vrut să ştie Nicholas.

– În galeria vechilor maeştri ai picturii europene. E o pânză foarte enigmatică, pe care voi trebuie s-o găsiţi.

– Dar în acea galerie trebuie să fie sute de tablouri! Cum să ştim pe care îl căutăm? a stăruit Nicholas.

Carol dădea să-i răspundă, dar Beth i-a luat-o înainte, folosind chiar cuvintele pe care şi ea se pregătea să le spună:

– Privind dincolo de ceea ce vedem, NK.

Provocarea şerpilor

17

Uşa era deschisa. Benson şi Otto s-au asigurat că nimeni nu-i vedea şi au intrat în gangul care gemea de atâtea gunoaie. Printre resturile unor cutii din carton, se ţea o mogâldeaţă fără formă, acoperită cu o pătură. Abia dacă ajungea până acolo puţină lumină, iar mirosul de mâncare stricată era de nesuportat. De sub pătură, se auzea şuieratul unei respiraţii sufocate. Benson s-a apropiat fără zgomot şi a atins trupul vagabondului, trezindu-l. Vagabondul s-a răsucit şi a scos capul de sub pătură ca o broască ţestoasă care se trezea dintr-un somn profund. Pletele încâlcite şi barba deasă îi ascundeau chipul, pe care nu se vedeau decât ochii mijiţi şi nasul mare şi roşu. Vagabondul s-a uitat la bărbatul care îl trezise, fără nici o expresie de neplăcere ori surpriză. N-a simţit nici măcar teamă, ci poate curiozitatea indiferentă de a şti ce-ar fi putut să vrea de la el individul ăla îmbrăcat în negru. Dar bărbatul n-a zis nimic. S-a mărginit să-i arate două sticle de whisky de bună calitate şi să-i facă cu ochiul. În spatele lui era alt bărbat, mai corpolent, pe care vagabondul de-abia îl putea distinge în penumbra din gangul care de săptămâni de zile îi servea de adăpost. Mâinile bărbatului, îndesate în mănuşi din piele neagră, au deschis una din sticle şi i-au făcut semn să bea. Poate că erau doi ucigaşi plătiţi, trimişi de tinerii de la ultimul etaj să-l îmbete şi să-l arunce apoi cu lovituri de picior din casa aia părăsită. Dacă era aşa, n-avea să le servească la nimic, cel puţin dacă nu-l omorau. El era dispus să se întoarcă. Trecuseră peste 80 de ani de când se născuse în căsuţa

portarului angajat la acea clădire la începutul secolului XX şi revenise aici, aşteptând ca moartea să se îndure de el într-o noapte geroasă din iarna viitoare, deşi poate că moartea avea să sosească mai repede decât credea el. Putea s-o vadă reflectată în pupilele şi surâsul diabolic al bărbatului. O figură neagră, sinistră, care dansa frenetic printre schelete şi cranii sparte, pe care el le vedea tot mai limpede după fiecare duşcă de whisky pe care o trăgea.

– Sunt sus? a întrebat Benson, oferindu-i a doua sticlă.

Vagabondul a făcut semn că da fără să-şi schimbe expresia şi atunci a înţeles că, în noaptea aceea, nu pe el îl căuta moartea.

„Monştrii minţii"

18

Abia a doua zi de dimineaţă a putut vorbi Aldous Fowler cu domnişoara locotenent Taylor despre dosarul pe care el şi Corina Frediani îl găsiseră în laboratorul secret al Centrului Grosling. Pentru domnişoara locotenent Taylor, noaptea precedentă fusese cea mai grea şi cea mai dramatică din câte îşi putea aminti: câteva echipe de experţi ai FBI-ului răscoliseră până în zori toată clădirea, căutând dovezi materiale ale crimelor comise de doctoriţa Hart şi directorul Brannagh, ce tocmai fusese ucis şi el; un grup de medici legişti, sub conducerea doctorului Scrinna, transportaseră zeci de cadavre din criptă la Institutul Legal din New York City şi zeci de agenţi speciali controlaseră toate fişierele existente în fiecare dintre departamentele centrului. Domnişoara locotenent Taylor coordonase toată activitatea operativă poliţienească şi luase deciziile necesare pentru ca fiecare cercetător şi salariat care se mai găsea încă în clădire să poată pleca, după un interogatoriu amănunţit, ce avea să continue cu restul personalului luni la rând, până ce o comisie guvernamentală avea să-şi

asume conducerea centrului. Haosul era inevitabil, fiindcă închiderea tuturor laboratoarelor până la noi ordine ale justiției însemna întreruperea totală și pe termen nedefinit a nenumăratelor programe de cercetare aflate în desfășurare, multe dintre acestea neputând fi luate de la început, după cum îi explicaseră cu gesturi acre directorii unora dintre departamentele științifice, care lucrau în centru până noaptea târziu. În plus, o mulțime de jurnaliști și camere de televiziune se îngrămădiseră încă din prima clipă la porțile complexului, așteptând să obțină informații de prima mână, cu care să-i liniștească pe miile de cetățeni din Statele Unite și familiile celor dispăruți din întreaga țară care înroșeau circuitele telefonice ale FBI-ului și Departamentului de Omucideri din New York, dorind să știe cine erau victimele celor pe care unii jurnaliști îi numeau deja „savanții ucigași". Dar, din fericire pentru ea, domnișoara locotenent Taylor nu era agenta specială FBI însărcinată cu investigarea genocidului de la Centrul Grosling. Biroul central al FBI-ului din Washington îl desemnase pentru aceasta pe căpitanul McCloskey, care își luase misiunea în primire încă de la primele ore ale dimineții.

– Îmi pare rău pentru Andrew. Prea multă muncă pentru un caz rezolvat, a spus domnișoara locotenent Taylor, după ce și-a turnat cafea într-o ceașcă și s-a așezat pe sofaua din biroul ei, biruită de oboseală.

– Chiar nu ți-ar fi plăcut să fii pusă în fruntea investigațiilor unui genocid ca acela comis de doctorița Hart? a întrebat Aldous Fowler, așezându-se în fața ei.

– Nu, și chiar mă poți crede. N-am ambiții profesionale și-s sigură că Andrew McCloskey va ști să conducă investigația mai bine decât aș putea-o face eu vreodată. Căpitanul e expert în dispariții și cel mai important în investigația noastră va fi să identificăm zecile de cadavre găsite în criptă. Nu cred că mai sunt și alte persoane implicate în aceste crime, în afară de doctorița Hart, Adam Grosling și directorul Brannagh. Toți trei sunt morți și nu mai prezintă nici o importanță. Pentru mine, Aldous, cazul important e

Iluzionistul, să n-ai nici o îndoială. El stă cu adevărat la originea tuturor acestor fapte.

– Şi dacă Adam Grosling n-a murit?

Ceaşca cu cafea a rămas suspendată în faţa buzelor domnişoarei locotenent Taylor.

– Eşti imprevizibil, Aldous. De ce-mi pui o asemenea întrebare?

– Fiindcă situaţia aceasta ar explica totul.

– Dacă învii morţii totul e uşor, nu crezi?

– Dimpotrivă. Încă de aseară vreau să-ţi vorbesc despre o asemenea posibilitate.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Mă rog, n-am găsit momentul potrivit. Erai foarte ocupată. Şi nici nu voiam să crezi că am înnebunit.

Domnişoara locotenent Taylor a zâmbit. Apoi a sorbit iar din cafea.

– Îţi mărturisesc că uneori chiar am crezut asta, dar te apreciez prea mult ca să te cred un nesăbuit.

Aldous Fowler s-a simţit încurajat să-şi expună teoria despre Iluzionist, oricât de aiurită ar fi părut.

– Îţi aminteşti de schema pe care ţi-am arătat-o împreună cu ştirile din *The New York Times* despre sinuciderea lui Richard Grosling şi moartea fiului său, Adam?

– Da, bineînţeles că-mi amintesc. Toate argumentele duceau de la cuvântul „Kot" la Adam Grosling şi la simbolul şerpilor întârâtaţi. Problema era că Adam Grosling murise.

– Aşa şi era. Trupul îi murise cu o zi înainte de a i se publica necrologul în *The New York Times*. Dar mintea lui continua să trăiască.

– Haida-de, Aldous, nu mă face să-mi schimb părerea despre tine. Teoriile despre reîncarnare nu rezistă nici la cea mai simplă analiză critică.

– Nu-ţi vorbesc despre reîncarnare, ci despre „translaţie neuronală". Chiar doctoriţa Hart o numea astfel în dosarul pe care Corina Frediani şi cu mine l-am găsit ieri în criptă.

– Şi de-abia acum îmi spui, Aldous?

– Aseară încă nu-i cunoşteam conţinutul precis. După ce a frunzărit dosarul, Corina a fost sigură că doctoriţa Hart încercase să transplanteze creierul viu al lui Adam Grosling pe un trup mort şi de aceea şi făcea experimente pe oameni, în loc de primate ori alte animale de laborator, aşa cum făcuseră alţi oameni de ştiinţă înaintea ei. Zecile de cranii deschise, lăsate claie peste grămadă în criptă, sunt rodul acestei nebunii. Dar, în ciuda experimentelor ei macabre cu persoanele răpite, doctoriţa Hart a dat greş de nenumărate ori, din pricina dificultăţilor chirurgicale de nedepăşit, care apar când trebuie să conectezi creierul transplantat cu sistemul nervos central al noului trup.

– Oricine poate bănui aşa ceva, chiar şi fără să studieze neurologia.

– Să nu crezi asta, domnişoară locotenent. Doctoriţa Hart ar fi putut-o face, dacă ar mai fi dispus de timp pentru a perfecţiona tehnica transplantului cerebral, dar trupul şi cordul lui Adam Grosling erau tot mai slăbite şi doctoriţa se temea că el putea muri înainte de a izbuti ea să-i scoată creierul genial din trupul paralizat.

– Cât timp e de atunci?

– Vreo cinci ani. Începând din acel moment, însuşi Adam Grosling, care continua să conducă de acasă cercetările ştiinţifice ale doctoriţei Hart, i-a sugerat să-şi schimbe strategia şi, în loc să transplanteze creierul lui pe alt trup, să-i transplanteze mintea pe creierul altei fiinţe umane, fără o intervenţie chirurgicală.

– Fără să-i deschidă craniul?

– Da, ca prin magie.

– Aşa cum ar face-o Iluzionistul.

– Exact, cu o tehnică neuroştiinţifică cu adevărat revoluţionară şi futuristă, greu de înţeles chiar şi pentru oamenii de ştiinţă din prezent. Dar Corina Frediani mi-a explicat-o cu un exemplu destul de simplu, deşi foarte limpede. După cinci ani de experimente neîntrerupte pe cobai umani, Adam Grosling şi doctoriţa Hart au putut proiecta un mic robot informatizat, în stare să citească, să copieze şi să reimplanteze

conținutul precis al fiecăruia dintre milioanele de neuroni din creierul omenesc, de care depind memoria, gândirea, inteligența și propria noastră personalitate.

– Lectorul mental despre care vorbea directorul Brannagh, a subliniat domnișoara locotenent Taylor, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Directorul Brannagh ne-a vorbit despre un lector mental pentru a ne pune în față momeala cercetărilor în vederea vindecării multor boli cerebrale, dar n-a spus nimic despre faptul că, în realitate, prin aceste experimente urmărea mult mai mult decât așa ceva: să mute mintea lui Adam Grosling în creierul unei alte ființe vii.

– Dar cum putea face ceva atât de inimaginabil?

– La fel cum se copiază fișierele de pe un calculator pe altul, deși cu o tehnologie mult mai sofisticată. Dar acesta e exemplul pe care mi l-a dat Corina Frediani, ca să înțeleg.

– Atunci, dacă tot ce spui e adevărat, Adam Grosling este acum viu în trupul unui necunoscut, a spus domnișoara locotenent Taylor, neputând să accepte că Aldous Fowler putuse descoperi, în fine, marele secret al Iluzionistului.

– Deși pare o nebunie să vorbim despre așa ceva, asta-i cel mai probabil. După Corina, mintea lui Adam Grosling e suprapusă pe aceea a individului căruia i s-a făcut „translația neuronală", astfel încât ambii coabitează sub conducerea lui Adam.

– Două minți într-un singur creier?

– Da, ca în vestitul roman al lui Stevenson. De aceea, doctorița Hart și-a intitulat programul de cercetare „Experimentul Dr. Jekyll & Mr. Hyde": două suflete într-unul singur, binele și răul, genialitatea și diabolicul, știința și fanatismul.

– Toate acestea ne duc din nou la simbolul celor doi șerpi întărâtați.

– Și la imaginea diavolului, când îi pui pe aceștia cu capul în jos.

– Dar dacă Adam Grosling e Iluzionistul, de ce s-o fi omorât pe doctorița Hart? Erau îndrăgostiți, și ea i-a redat viața.

– Poate că pentru ca şi el să încerce, la rândul său, să o facă nemuritoare.

– Mutând mintea doctoriţei Hart în alt trup?

– Şi de ce nu?!

Legenda ascunsă

18

Culoarele nesfârşite care existau în Metropolitan Museum din New York City alcătuiau un labirint complicat, ce străbătea întreaga istorie a artei universale. Plimbarea prin acel labirint imens, fără să ai o idee limpede despre ce epoci ori colecţii voiai să vezi, presupunea ceasuri de căutări intense care, la sfârşit, se puteau dovedi zadarnice. Ca să vizitezi toate sălile din Metropolitan Museum ai nevoie de peste trei zile şi, chiar şi aşa, tot îţi mai rămân locuri neexplorate. Beth ştia lucrul acesta şi de aceea i-a sugerat lui Nicholas să caute mai întâi un plan al muzeului, pe care să poată localiza exact sala vechilor maeştri ai picturii europene şi drumul cel mai scurt până acolo.

Planul muzeului l-au găsit pe o masă de informare din vestibulul principal.

– Uite-o! a spus Beth, văzând pe plan sala de pictură europeană, situată în aripa dreaptă a etajului al doilea.

– Dacă traversăm galeriile de artă egipteană, ajungem în aripa nord-americană şi de acolo putem urca pe scară până la etajul al doilea, aşa cum indică planul.

Nicholas şi Beth au pătruns în sala de arta egipteană ca printr-un tunel al timpului săpat într-un mare monument din piatră. Pereţii galeriei erau acoperiţi de hieroglife şi fresce care prezentau viaţa pe Nil, şi peste tot erau înconjuraţi de sculpturi reprezentând trupuri omeneşti cu capete de leu, care stăteau jos, cu mâinile pe picioare. Sarcofage, mumii, zei şi basoreliefuri cu figuri văzute din profil

completau o rețea întinsă de galerii care i-au dus până în curtea interioară a templului din Dendur. Intrarea în templu era dominată de două efigii mari, sculptate în marmură neagră. Beth s-a temut că toate acele imagini aveau să prindă viață și să-i atace aidoma unor mumii pe care le văzuse într-un film. Au traversat acel *patio* fără să se mai oprească și au ajuns în alt culoar al muzeului.

– Stați o clipă, a spus Beth, văzând că în stânga ei se deschideau un *patio* ecvestru și ample galerii cu arme și armuri.

– Nu ne putem opri, BH.

– Vreau doar să văd acel șir de cavaleri cu armuri și lănci, au fost întotdeauna preferații mei din muzeu.

– Bine, dar numai o clipă. Zona asta a muzeului e mai solitară și nu mi-ar plăcea să ne atace iar Umbrele ori cavalerii negri.

Din tavanul curții interioare atârnau stindarde în culori vii, iar sub ele, patru călăreți cu strălucitoare armuri de gală și lănci lungi păreau să gonească pe cai spre un loc imposibil. În jurul lor, închiși în vitrine de cristal, alți cavaleri cu armuri și spade îi priveau ca și cum erau închiși. Dar nici unul dintre acei cavaleri nu s-a clintit.

Aripa nord-americană începea chiar la capătul coridorului unde au găsit scara ce urca la etajul al doilea al muzeului. Pe primele trepte era o tăbliță de lemn cu un nou semn.

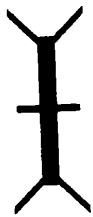

Au privit-o un moment, apoi Nicholas a băgat-o în rucsacul lui, fără să-i dea prea mare însemnătate. Se obișnuiseră să dea de câte un asemenea semn ciudat în fiecare loc din Manhattan pe unde îi purta jocul enigmelor fără sfârșit. Carol avea să le spună când trebuiau să le descifreze.

Picturi ale unor mari artişti universali ca, de pildă, Rembrandt, Tizian, Van Dyck, El Greco, Vermeer, Rubens ori Velázquez făceau din pereţii galeriei de pictură europeană o comoară imensă, de valoare incalculabilă. Urmaţi de Carol, Nicholas şi Beth s-au uitat rând pe rând la tablourile din sală, încercând să descopere în ele ceva care să le trezească interesul mai presus de opera de artă din faţa ochilor. Fiecare pictură era diferită de celelalte ca stil, tehnică şi temă, şi oricare putea conţine ceva imperceptibil pentru privitor: secretul, enigma ascunsă, misterul indescifrabil care îl stimulase pe creatorul său să-i dea o viaţă proprie dincolo de ceea ce era vizibil pe pânză. Şi ei trebuiau să descopere acest lucru chiar acolo, în acel labirint de o frumuseţe nesfârşită.

După ce au străbătut felurite săli din galeria vechilor maeştri ai picturii europene, Nicholas s-a oprit în faţa unui tablou care i-a atras în mod deosebit atenţia.

– BH, eu cred ca acesta e un tablou enigmatic! a strigat.

Beth a trecut de cealaltă parte a sălii, şi-a apropiat personajul virtual de Nicholas şi amândoi au privit pe ecranele calculatoarelor potretul unui barbat tânar, care parea să scrie ceva cu pana pe craniul unui om, sprijinindu-se pe o carte închisă.

– Ce crezi că scrie bărbatul acesta pe craniu, NK?

– Mă tem că suntem în faţa unei noi enigme.

Carol era în spatele lor.

– Aşa-i. Dar această enigmă face parte din legenda ascunsă a New Yorkului şi nu trebuie s-o dezlegaţi voi.

– O vei face tu, Carol? a întrebat Nicholas, dornic să afle ce putea ascunde pictura aceea atât de misterioasă.

– Pentru istorie, acest tablou e doar autoportretul pictorului napolitan Salvatore Rosa, născut în anul 1615 şi mort în anul 1673. Salvatore Rosa a fost un personaj multilateral: pictor, gravor, poet, dramaturg, muzician, inventator. Un geniu al epocii lui, destul de necunoscut. A locuit multă vreme la Florenţa, lucrând pentru familia Medici. Acolo s-a împrietenit la cataramă cu un profesor de filosofie de la Universitatea din Pisa, al cărui nume este Giovanni Battista Ricciardi; conform legendei ascunse, Ricciardi era membru al societăţii de înţelepţi Ouroburos şi la el s-a aflat o vreme Esenţa marelui Mister; de aceea, sub craniu stă vechiul *Manuscris al minunilor cosmice,* scris de Grimpow înainte de a muri.

– *Manuscrisul minunilor din cosmos* pe care l-am găsit în biblioteca unde se află călugărul aşezat în *scriptorium?*

– Da, NK, chiar el. Datorită Esenţei marelui Mister şi acestui manuscris, Salvatore Rosa, ca atâtea alte genii ale omenirii, şi-a depăşit vremea şi a ştiut că va veni o zi când oamenii vor putea să intre în propriile lor creiere, să înscrie pe ele idei, gânduri, emoţii, amintiri ori să-şi modeleze personalitatea după bunul plac. Acest viitor l-a îngrozit şi a pictat acest tablou, al cărui înţeles adevărat doar puţini îl pot pricepe.

– Pana lui seamănă cu un bisturiu care deschide craniul, a spus Beth.

– Dar dacă priviţi atent, veţi vedea că în tablou nu apare un bisturiu, ci o pană, alături de care sunt câteva cuvinte scrise în greacă.

Nicholas era tulburat de succesiunea neîntreruptă a enigmelor, ce se iveau una după alta, înlănţuite la nesfârşit.

– Şi ce cuvinte sunt acelea, Carol? Noi nu ştim greaca, a spus, fără ca nici el, nici Beth să-şi ia ochii de pe acea parte a tabloului unde apăreau craniul şi manuscrisul.

– „Priveşte, unde, când."

Nicholas a simţit un fior neplacut străbătându-i şira spinării. Dacă privea dincolo de vorbele acelea, le putea înţelege sensul.

– Tuturor oamenilor de ştiinţă din societatea Ouroburos asasinaţi li s-au furat creierele fară sa li se deschida craniile, a spus, urmându-şi gândurile.

– Aşa-i, NK, iar cei care au facut-o le-ar putea şi manipula, ca şi cum ar scrie pe ele. Pictorul acestui tablou ştia ce-avea sa se întâmple, dar nu unde şi nici când. Şi a lasat scrise aceste cuvinte tocmai pentru cei care, odată sosit momentul, trebuie să privească tabloul şi tot ce se întâmpla în jurul lor.

– Momentul e acum, NK! Dezlegarea acestei enigme e limpede. Dacă privim ce se întâmplă cu savanţii asasinaţi, cum spuneai tu, „unde" înseamnă la New York City şi „când" e chiar în zilele noastre, în vremea noastra.

– Dar ce putem să facem noi?! s-a mirat Nicholas, dezorientat.

– Să nu-i lăsăm pe asasini să pună mâna pe Esenţa marelui Mister, a răspuns Carol.

Provocarea şerpilor

18

Când vagabondul s-a trezit, ţinea în mână un cuţit însângerat. Tremurând, a privit tăişul ascuţit şi s-a întrebat ce făcuse. Nu-şi putea

aminti nimic din noaptea anterioară. Nici măcar că-l vizitaseră doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care îl îmbătaseră până la leşin cu două sticle de whisky. A aruncat cuţitul de parca îi ardea mâinile şi s-a ridicat de pe patul improvizat, înconjurat de cartoane. A început să urce pe îndelete scara, ca şi cum o voce îl chema de la un etaj superior. Respira înăbuşit şi la fiecare pas, se sprijinea de balustrada scării, adunându-şi puterile pentru a păşi pe treapta următoare. Uşa de la apartamentul celor doi tineri informaticieni părea închisă. Dar nu, era întredeschisă. Vagabondul a împins-o cu teamă. Ce căuta acolo? s-a întrebat. De ce nu pleca din casa aia părăsită în loc să intre în apartament, atras de un impuls irezistibil? Poate că ştia ce-avea să găsească acolo. Poate că, dacă privea, îşi amintea de crima pe care o comisese. Se gândise la ea de multe ori, dar niciodată n-avusese curajul s-o şi facă. Tinerii fuseseră amabili cu el, cu toate că voiau să-l vadă plecat de acolo; el nu-i putea urî pentru atâta lucru. În apartament, totul era în ordine. Nici un zgomot nu tulbura liniştea. S-a dus în salon şi acolo i-a văzut pe cei doi tineri, căzuţi pe podea între bălţi mari de sânge, înjunghiaţi cu brutalitate. Vagabondul şi-a privit propriile haine şi a văzut pe ele pete mari, roşii şi negre. Dar nu-şi dădea seama dacă erau pete de sânge uscat ori de vin. Mai avea în nări mirosul de whisky. Atunci i-a apărut în minte imaginea unui bărbat îmbrăcat în negru. Un om amabil, în ochii căruia se reflecta moartea. Chiar dacă el nu putea şti dacă, într-adevăr, îl văzuse pe acel bărbat ori era doar un vis. S-a uitat iar la trupurile neînsufleţite, fără să simtă nici cea mai mică milă pentru acei nefericiţi. Văzuse multe cadavre ciopârţite, hăcuite de bombele şi gloanţele unui război deja uitat. A scuipat pe podea, ca să gonească spiritele rele ce dădeau târcoale prin odaia plină cu calculatoare şi s-a întors la vizuina lui din gang. Şi-a luat bocceluţa şi s-a dus să-şi aştepte moartea în altă parte.

Benson îşi îndeplinise scrupulos misiunea încredinţată de Walter Stuck.

– Fă să pară că vagabondul ăla i-a omorât, îi spusese.

Hackerii greşiseră şi nu mai puteau rămâne în viaţă, ştiind ceea ce ştiau despre ei doi şi despre puştii de la ŞETA, mai ales după ce FBI-ul

descoperise cripta secretă din Centrul Grosling. Trebuiau să-i lichideze fără să lase nici o urmă şi să schimbe tactica pentru a găsi Esenţa marelui Mister. Walter Stuck hotărâse deja ce avea de făcut. Trebuia doar să aştepte momentul oportun.

„Monştrii minţii"

19

Posibilitatea vagă ca şi doctoriţa Hart să fie în viaţă, perpetuându-şi mintea în creierul altei femei, precum crabii pustnici ce se refugiază în cochiliile goale ale unor moluşte, l-a făcut pe detectivul Aldous Fowler să-şi spună că poate ea şi Adam Grosling îşi continuau munca ştiinţifică la Centrul Grosling de Cercetări Neurologice, ascunşi în spatele unor chipuri şi trupuri în care nimeni nu-i putea recunoaşte. Cum spusese şi domnişoara locotenent Taylor, dacă Adam Grosling era cu adevărat Iluzionistul, nu exista nici un motiv să se creadă că el o omorâse şi pe femeia care îi redase viaţa şi de care era îndrăgostit de peste douăzeci de ani. Dar domnişoara locotenent Taylor era în continuare prea ocupată să-i pună în temă pe căpitanul Andrew McCloskey şi pe şefii de la FBI, care veniseră de la Washington la New York City.

Aldous Fowler a citit întreaga după-amiază fişele fiecărui angajat al Centrului Grosling, sperând să găsească în contractele făcute noilor cercetători în ultimele luni vreo pistă care să-i poată confirma absurda teză că doctoriţa Hart mai era încă în viaţă, cu toate că el însuşi îi văzuse cadavrul şi cuvântul „Kot" însemnat cu fierul roşu în palma ei. Poate că noua linie de investigaţie avea să-l ducă undeva, deşi direcţia i s-a părut tot atât de improbabilă şi greu de urmărit ca şi căutarea unor asasini într-un grup pestriţ de măşti în timpul carnavalului.

Mintea omenească e la fel de invizibilă ca şi sufletul, şi-a spus Aldous Fowler într-un birou din departamentul administrativ al

Centrului Grosling, când i-a sunat telefonul mobil. Era prietena lui, Ann Hardwey.

Preț de o clipă, Aldous s-a temut că i se întâmplase ceva Corinei Frediani, de când, în zorii zilei anterioare, o lăsase iar în apartamentul lui Ann din Brooklyn, păzită de doi agenți de poliție postați în coridorul casei. Dar Corina Frediani era bine, după ce dormise toată dimineața, și la acele ore ale după-amiezii studia toate detaliile dosarului pe care îl găsiseră împreună în criptă.

– S-a întâmplat ceva, Ann? a întrebat.

Vocea lui Ann Hardwey se auzea de foarte departe, de parcă îi vorbea de la celălalt capăt al lumii.

– Nu, Corina e bine, te-am chemat pentru altă problemă. Îți mai amintești ce m-ai rugat?

– Te-am rugat eu ceva? s-a mirat Aldous, cu ochii tot pe contractele personalului din cercetare, pe care le examina.

– Mi-ai cerut niște informații despe mama lui Walter Stuck.

– A, da, exact! Îmi pare rău, Ann, dar sunt epuizat, am uitat complet de chestia asta. Ai găsit ceva?

– Nu prea mult. Toate arhivele și documentele de la orfelinatul din Newport, în Rhode Island, au dispărut după închiderea lui, în 1978. Dar numele lui Walter Stuck apare în altă casă de copii, una din Connecticut, unde a intrat cu doi ani înaintea acestei date, în 1976. Acolo nu există despre el decât istoricul purtărilor lui cam rebele de la Newport. Trei ani mai târziu, în 1979, a fost înscris la un colegiu pentru orfani din statul New York, în Queens.

– Asta-i tot?

– Mă rog, mai e ceva. Imediat după ce a ajuns în Queens a devenit bursier, datorită operei de caritate a unei persoane cu mulți bani, un oarecare Benson Stuart Cross, care și-a asumat întreținerea și plata studiilor lui într-un *college* din Oxford, Anglia. Se pare că Walter Stuck a fost un student bun, căci și-a luat licența în istorie cu toate onorurile, la 22 de ani. Începând de atunci, colegiul pentru orfani din Queens i-a pierdut urma. Asta-i ceva normal, când copiii care au depins de ei în copilărie devin complet independenți.

– N-ai găsit nici o informaţie despre mama lui?

– Nimic. Mama l-a abandonat, probabil de cum s-a născut, la uşa orfelinatului, pentru ca nimeni să nu-i afle identitatea. Sunt multe asemenea cazuri.

– Cum ai spus că-l chema pe cel care i-a plătit studiile?

– Benson... Benson Stuart Cross.

Legenda ascunsă

19

În păduri se ascund Umbrele,
şi, pe lacuri, luna se alătură peisajului;
misterioasă prezenţă în noapte,
aşa cum misterios i-a fost şi limbajul.

Singurele păduri şi lacuri din Manhattan erau cele din Central Park, cum apăreau şi pe harta legendei ascunse. Nicholas şi Beth au descoperit fără nici o greutate locul spre care trebuiau să se îndrepte personajele lor virtuale, după ce Carol le comunicase a opta ghicitoare a jocului cu enigme fără sfârşit, care conţinea cuvântul „lună", pseudonimul unuia dintre savanţii membri ai Fundaţiei Univers. Dar, auzind că acolo se ascundeau Umbre şi că o prezenţă misterioasă se făcea vizibilă în noapte, au bănuit că noua etapă a hoinărelii lor virtuale prin New York City le putea oferi chiar mai multe surprize neplăcute.

– Pe harta legendei ascunse e o statuie la sud-est de Central Park, a observat Nicholas, oprindu-şi personajul pe scara mare de la intrarea în Metropolitan Museum. Chiar pe trotuarul din faţa lui, pe 5th Avenue, îi aşteptau parcate motocicleta şi maşina sport cu care veniseră la muzeu.

– E posibil ca aceasta să fie prezența misterioasă din noapte, despre care pomenește enigma, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cine poate fi vorba.

– Nici eu, așa că va trebui să ne ducem acolo, ca să aflăm.

Se înnoptase când Nicholas, Beth și Carol au intrat în pădurea din Central Park. Luna în descreștere, din ultimul pătrar, apărea și dispărea în spatele coroanei fiecărui copac, pe măsură ce înaintau pe una dintre multele poteci ce traversau parcul de la nord la sud și de la est la vest. La început, tăcerea domnea peste tot, dar foarte curând au început să audă un vuiet îndepărtat, niște glasuri lugubre aduse de vânt. Erau ca niște cânturi fantomatice care au băgat spaima în ei, cu toate că Nicholas și Beth știau că acele voci nu erau decât un efect sonor al jocului.

– Mi-e frică, NK, s-a plâns Beth, văzând ceva sinistru și fără formă, care foșgăia în bezna pădurii.

Dar Nicholas n-a răspuns. Personajul lui virtual și cel al lui Carol dispăruseră de pe ecranul calculatorului lui Beth, fără ca ea să-și fi dat seama când și cum.

– Nicholas? a întrebat Beth, șovăielnică.

S-a simțit singură în nemărginirea neantului și s-a întrebat ce se petrecea în jurul ei. Putea fi o glumă proastă a lui Nicholas, dar nu credea că prietena ei Carol s-ar fi înțeles cu el s-o sperie. Carol n-ar fi părăsit-o niciodată în asemenea împrejurări. Și dacă pățiseră ceva? Dacă Umbrele ascunse în tenebre puseseră capăt vieților lor virtuale, făcându-i să dispară pe vecie din jocul enigmelor fără sfârșit? Dar ceea ce nu știa Beth în clipa aceea era că și Nicholas se afla în aceeași situație și-și punea aceleași întrebări în singurătatea din Central Park. S-a gândit să-l sune pe mobil, ca să-l întrebe ce se întâmpla, dar era aproape miezul nopții și nu voia ca părinții lui Nicholas să audă soneria telefonului. Era posibil și ca fiecare din ei să trebuiască să parcurgă acea fază a jocului de unul singur, să treacă de ea fără ajutorul nimănui, și-a spus Beth, urmând lumina slabă a lunii, care se filtra ca o nouă fantomă printre crengile copacilor, bătute de un vânticel.

Când a ajuns la o răscruce de poteci, n-a fost sigură pe care din ele trebuia să-şi continue drumul. A activat busola de pe panoul de control al ecranului şi a luat-o pe cărarea ce ducea spre sud-est. Aceea era poziţia statuii de pe harta legendei ascunse. Poate că acolo avea să-i reîntâlnească pe Nicholas şi pe Carol.

Dar vuietul glasurilor fantomatice a mai crescut. Cu fiecare pas, Beth era tot mai înspăimântată şi nu se mai simţea în stare să meargă mai departe. Prin bezna pădurii, foşgăiau Umbre sinistre, ce pareau să fie tot mai aproape, iar Beth avea impresia că o puteau devora la cea mai mică neatenţie a ei. Mergea de ceva vreme, cu arma pe care Carol le-o dăduse la baza ŞETA îndreptată spre Umbrele invizibile, când, brusc, a început să vadă că acestea ieşeau cu zecile de după trunchiuri. Nu erau Umbrele fără chip care îi atacaseră în fazele anterioare ale jocului, ci Umbrele morţii, care se apropiau de ea acoperite cu valuri lungi şi negre, în spatele cărora ascundeau chipuri monstruoase şi cadaverice, chipuri hăcuite şi fără formă, în ale căror expresii se putea citi toată oroarea pe care omul e în stare s-o provoace. Beth a încremenit. Groaza o împiedica să meargă mai departe, să facă măcar un pas spre locul care i se părea de-acum de neatins. S-a gândit chiar să abandoneze jocul enigmelor fără sfârşit şi să nu mai intre niciodată în el. Dar ceva din inima ei nu voia nici să renunţe, nici să accepte biruinţa Umbrelor. Dacă abandona, totul era pierdut. Umbrele aveau să pună iar stăpânire pe lume, iar viitorul ei, viitorul omenirii, avea să fie la fel de sinistru şi tenebros cum îi avertizase Carol. A activat arma din mână şi, într-o pornire de curaj, a început să tragă cu disperare în Umbrele ce o înconjurau, continuând să cânte tot mai înspăimântator. Detunăturile armei licăreau printre tenebre, urmate de zgomote apocaliptice. Atunci şi-a dat seama că, împotriva fantomelor care erau gata s-o lichideze, nu trebuia să lupte cu gloanţe.

A reactivat panoul de control de pe ecranul ei şi a dat click pe iconiţa flăcării pe care o găsiseră la Statuia Libertăţii. Arma i-a dispărut din mâini, iar în locul ei a apărut o vâlvătaie de foc auriu şi puternic, de parcă în mâini i s-ar fi aprins soarele. Imediat, cânturile Umbrelor s-au transformat în urlete şi în faţa lui Beth s-a luminat

intens o potecă croită în beznă ca o rază de lumină ce traversa pădurea. A luat-o la fugă pe acolo şi, după ce a mers îndelung, l-a găsit pe Nicholas, care părea să fi urmat acelaşi drum.

Provocarea şerpilor

19

La întrunirea Consiliului Suprem al Clubului Gotic, un scaun rămăsese gol.

– Trădătorul a fost pedepsit conform ritului practicat de ordinul nostru, a spus Walter Stuck.

Otto s-a apropiat de jilţul ocupat până în ziua aceea de directorul Centrului Grosling şi l-a luat de acolo. L-a scos afară din sală şi l-a făcut surcele cu un baros mare din fier.

– Şi cum vom şti ce le-a povestit trădătorul celor de la FBI? E posibil să le fi vorbit şi despre noi.

– De-ar fi făcut-o, la ora asta FBI-ul ar fi descoperit şi secretele ordinului nostru. Dar trădătorul Brannagh le-a vorbit, probabil, doar despre cripta de la Centrul Grosling, ca să scape de hărţuiala poliţienească la care se simţea supus.

– Păi, atunci Brannagh ne-a păstrat secretul. Nu trebuia să fie ucis. Noi n-avem nici în clin, nici în mânecă cu experimentele doctoriţei Hart, despre care vorbesc pe primele pagini toate jurnalele din Statele Unite, frate Walter. Chestiunea asta nu te priveşte decât pe tine.

– De aceea am şi rezolvat-o fără să mai consult Consiliul Suprem.

– Dar te-ai folosit de ritualul nostru ca să-l pedepseşti fără autorizaţia noastră.

– Trădătorul Brannagh nu mai era de încredere. Dacă a vorbit o dată, putea s-o mai facă încă o dată, numai ca să iasă basma curată.

– Tu eşti cel ce ne pune în pericol secretul, în loc să ne aduci Esenţa marelui Mister, aşa cum ai promis.

– Vă înşelaţi. Fratele Benson vă va lămuri că încă mai putem trage multe foloase din trădarea lui Brannagh. Clubul Gotic va apărea drept îngerul răzbunării pe care îl aşteaptă cu toţii, după ce s-a descoperit asasinarea doctoriţei Hart şi a oamenilor de ştiinţă de la Fundaţia Univers.

– Savanţii de la Fundaţia Univers n-au nici în clin, nici în mânecă cu crimele de la Centrul Grosling.

– Dar acest adevăr nu-l ştim decât noi, a intervenit Benson, continuând să explice Consiliului amănuntele strategiei sale.

– Vreţi să faceţi public faptul că Clubul Gotic e răspunzător de moartea acestor savanţi?

– Vom face public faptul că Clubul Gotic e răzbunătorul zecilor de fiinţe nevinovate asasinate de Fundaţia Univers. La urma urmelor, asta şi aşteptam să se întâmple, ca să transformăm societatea noastră secretă într-un adevărat mit. Mulţi cetăţeni din Statele Unite voiau să cunoască Clubul Gotic şi să facă parte din el, aşa că vor cere în gura mare să se pună capăt barbariei practicate de ştiinţă. Atunci vom domni asupra lumii, a conchis Walter Stuck.

– Dar, înainte de asta, va trebui să pui mâna pe Esenţa marelui Mister. Ce veşti mai aveţi despre puştii pe care i-ai pomenit la ultima întrunire?

– Sunt păziţi zi şi noapte, chiar dacă am avut o problemă cu hackerii care le urmăreau paşii în jocul virtual de pe internet.

– Ce vrei să zici? Vorbeşte mai limpede, frate Walter! Încerci mereu să ne oferi un motiv convingător, care să-ţi justifice greşelile constante. Despre ce mai e vorba de data asta?

– Carol Ramsey, colaboratoarea lui Kenneth Kogan, a schimbat din nou dispozitivele de securitate ale sistemului informatic, iar hackerii n-au reuşit să treacă de codurile ei.

– Te-am avertizat că-i primejdios ca puştii să rămână în viaţă şi n-ai ţinut seama de recomandare. Răbdarea noastră e pe sfârşite.

– Vă asigur că foarte curând veţi avea în mâini Esenţa marelui Mister şi creierele acestor copii în cutii de cristal, aşa cum

v-am adus şi creierele oamenilor de ştiinţă ce făceau parte din Fundaţia Univers.

„Monştrii minţii"

20

Pe când Walter Stuck participa la întrunirea Consiliului Suprem al Clubului Gotic, Susan Gallagher lua o cină uşoară cu fratele ei, Aldous, într-un cochet restaurant franţuzesc de le 2nd Avenue, în Murray Hill. O veioză aprinsă în mijlocul mesei lumina chipul fericit al lui Susan. Avea veşti pentru fratele ei şi n-a întârziat să i le dea de cum au schimbat primele vorbe de rutină, chiar dacă ştia că n-avea să le asculte cu plăcere.

– Am să mă căsătoresc cu Walter, Aldous.

Detectivul a simţit că berea din care sorbise i se oprea în gât. Nu ştia ce să spună, dar expresia de pe chip spunea totul în locul lui. După câteva secunde, a întrebat:

– Nu ţi-e teamă că te înşeli din nou?

– Ştiam că n-are să-ţi placă. Dar sunt hotărâtă, voiam doar să fii primul care află, chiar înaintea mamei.

– Nu că nu mi-ar plăcea ideea, însă cred doar că te grăbeşti iar să iei o decizie atât de importantă pentru tine şi pentru viaţa ta. Data trecută n-a mers.

– N-ar trebui să-mi vorbeşti aşa, Aldous. Povestea aia s-a terminat, a trecut, iar eu nu mai sunt o fetiţă. Walter e un domn, şi sunt sigură că mă iubeşte la fel de mult pe cât îl iubesc eu pe el. M-a cerut de soţie în noaptea când am fost la operă, şi nu l-am putut refuza.

– Dar nu-l cunoşti suficient, Pemby. Cum ştii tu că-i cu adevărat aşa cum îl crezi?

– Îl cunosc mai bine decât am cunoscut vreodată pe cineva.

– La fel credeai și când te-ai încăpățânat să te duci să trăiești cu Leo Brake, de cum l-ai cunoscut în California.

– Leo era un ipocrit și un ratat, de care m-am îndrăgostit ca o proastă, recunosc. Dar mi-am plătit greșeala ani la rând. Nu vreau să-mi mai refuz fericirea alături de alt bărbat, numai fiindcă prima mea căsnicie a fost o greșeală.

– Atunci, îți urez să fii foarte fericită, Pemby! Știi că ți-am dorit întotdeauna tot binele de pe lume, a spus Aldous, luând mâna surorii sale într-a lui.

– Știu, și o știe și Walter. El te apreciază mai mult decât îți închipui. Veți fi buni prieteni, sunt sigură de asta.

– Am făcut ce m-ai rugat în legătură cu mama lui, dar n-am aflat nimic. Arhiva orfelinatului din Newport a dispărut după ce a fost închis. La școala pentru orfani din Queens apare, totuși, numele celui care i-a plătit studiile la Oxford. Îl cheamă Benson Stuart Cross.

– Benson Stuart Cross? s-a mirat Susan, ascunzându-și surprinderea.

– Da, îl cunoști?

– Nu, nu...

– Dacă vrei, pot încerca să aflu ceva despre el și domiciliul lui.

– Las-o baltă; acum, că mă mărit cu Walter, prefer să uit de chestia asta, a răspuns Pemby, gânditoare.

Legenda ascunsă

20

– Tu ești, NK?

Beth nu era sigură că-l vedea cu adevărat pe Nicholas pe ecranul calculatorului ei până nu vorbea cu el.

– Sigur că-s eu, BH! De cine așteptai să dai aici?

Beth i-a recunoscut imediat glasul. Era Nicholas, fără îndoială.

– Mi-a fost atât de teamă când am traversat Central Park, încât am ajuns să cred că intruşii controlează iar jocul.

– Păi, n-a fost decât o spaimă. Şi eu m-am temut că era vreo cursă întinsă de hackeri.

Beth a observat că prietena lor nu apăruse.

– Unde-i Carol? a întrebat.

– Credeam că era cu tine.

– De când am rămas singură în mijlocul parcului, n-am mai văzut-o.

– Nici eu, dar presupun că vine ea. Ar trebui să continuăm căutarea prezenţei misterioase în noapte, despre care vorbeşte cea de-a opta enigmă.

– Sper să fie mai puţin oribilă decât Umbrele pe care le-am văzut acolo, în spate.

– În orice caz, trebuie să ne pregătim armele, s-a lăsat întunericul peste tot, a spus Nicholas, strângând-o cu putere pe a lui.

Au înaintat pe potecă spre sud, fără să mai audă cântările Umbrelor.

Nicholas mergea în faţă, iar Beth în urma lui. Tăceau, singuri cu propriile lor gânduri. Copacii alcătuiau în jurul lor un cerc de siluete neliniştitoare, deşi totul părea calm. Nu bătea nici un vânticel, nici o rafală de aer nu clintea crengile şi frunzele ce formau o boltă deasupra capetelor lor. Poteca urca în zigzag pante uşoare, acoperite cu gazon, apoi cobora până pe malul unui lac, în care se reflecta luna.

– „Şi, pe lacuri, luna se alătură peisajului", a spus Beth, amintindu-şi enigma.

– Poate că nu suntem prea departe.

Au plecat de pe malul lacului şi s-au afundat iar în pădure. La lumina lunii, au putut distinge câteva veverite ce se fugăreau în faţa lor, speriate de sunetul paşilor făcuţi de ei. Pe Beth o amuza să le vadă ascunzându-se cu iuţeala unei scântei. Până ce, mai încolo, au văzut o siluetă neagră, care se profila, uriaşă, pe întunericul nopţii.

– În fața noastră ar putea fi ceea ce căutăm, BH, a spus Nicholas, cu pușca îndreptată tot înainte.

– Să ne apropiem ușor, nu-mi place tăcerea asta.

Au înaintat domol, aproape ghemuiți, până au distins o statuie din bronz, cu spatele la ei. Dar dinapoia ei a țâșnit ceva care a făcut-o pe Beth să strige și pe Nicholas să fie gata apese pe trăgaciul armei.

– Nu trageți, sunt eu, Carol!

Nicholas a scos un oftat de ușurare, iar Beth a privit drept pe ecran. Și dacă nu era ea? Și dacă nu era Carol? Și dacă erau hackerii care îi controlau personajul?

– Stai unde ești, Carol!

– Ce spui tu acolo, BH?! E Carol, n-o vezi?

– Las-o, NK. Eu îi înțeleg neîncrederea.

– De ce ne-ai lăsat baltă în inima pădurii? a întrebat Beth.

– Nu-nțeleg ce-i cu tine, BH, a spus Nicholas.

– Mi-a fost frică, știi? Foarte frică.

– Dar a fost o frică ireală, nu-ți dai seama? a insistat Nicholas.

– Făcea parte din joc, BH. Trebuia să vă înfruntați propriile temeri, Umbrele care vă populează mințile, înainte de a va apropia de Esența marelui Mister. Pădurea era locul potrivit pentru o asemenea întâmplare.

– Da, toate poveștile pentru copii mustesc de personaje misterioase, care viețuiesc în pădure. Multe-s rele, ca Umbrele, dar altele-s bune, a observat Nicholas, ca s-o sprijine pe Carol.

– Noi nu mai suntem copii, NK. Ceea ce am văzut eu aici, în pădure, era mult mai monstruos decât orice fantezie. Am văzut ce orori sunt în stare să provoace oamenii.

– Dar n-are importanță decât că ai biruit Umbrele, altfel n-ai fi putut să ajungi până aici, a zis Carol.

– Să nu mai vorbim atât și să ne continuăm drumul, ne apropiem de Esența marelui Mister și e destul de târziu.

Nicholas și-a împins personajul virtual până în fața statuii care înainte era cu spatele la el. Pe piedestalul deasupra căruia se ridica

sculptura în bronz a unui bărbat bărbos, îmbrăcat elegant, era un singur cuvânt, tăiat în piatră cu litere mari:

MORSE

– Morse! a exclamat Nicholas, când l-a citit.

– „Misterioasă prezență în noapte, după cum misterios i-a fost și limbajul", a zis Carol.

– Codul Morse? Dar ce legătură are Esența marelui Mister cu Samuel Morse, inventatorul telegrafului?! s-a mirat Nicholas.

Beth a tăcut, deși vorbele lui Nicholas i-au deșteptat curiozitatea.

– Orice carte de istorie vă va spune că Samuel Finley Breesse Morse a fost un artist american născut în anul 1791 în Charlestown, Massachussets, care a construit primul telegraf electromagnetic, în stare să trimită mesaje cifrate într-un alfabet alcătuit din puncte și liniuțe, conceput chiar de el. Dar legenda ascunsă vă va spune că Samuel Morse era un profesor înțelept de la Facultatea de Arte Frumoase a Universității din statul New York, care a călătorit în anul 1831 în Europa, unde a intrat în contact cu societatea Ouroburos, aderând la aceasta, deși avea să se întoarcă în Statele Unite, și că a învățat limbajul de semne secrete al acesteia.

– Semnele care apar pe tăblițele de lemn găsite de noi? a întrebat Beth, care uitase că era supărată.

– Da, acele semne fac parte dintr-un limbaj misterios, vechi de când lumea, folosit de înțelepții din societatea Ouroburos, ca să-și țină ascunse mesajele.

– Dar alfabetul Morse era alcătuit doar din puncte și linii, a argumentat Nicholas.

– Într-adevăr, NK. După ce s-a întors de la Paris, Samuel Morse a corespondat intens cu societatea Ouroburos din Franța și s-a gândit cum să substituie complexitatea grafică a semnelor de pe tăblițele de lemn cu ceva mai simplu și mai ușor de descifrat și înțeles. Așa a conceput propriul său alfabet, care curând avea să ajute întreaga omenire să comunice la distanțe mari prin telegraful pe care îl

inventase. După mulți ani, societatea Ouroburos a hotarât sa mute Esența marelui Mister de la Paris la New York City, iar Samuel Morse a fost însarcinat să se ocupe de acest lucru și să organizeze totodată noua viața a societații Ouroburos în Statele Unite. Cu toate acestea, primul proiect de mutare a Esenței marelui Mister în America nu a putut fi dus la bun sfârșit, fiindca Samuel Morse a murit pe 2 aprilie 1872 la New York City; au mai trecut încă paisprezece ani până ce, în 1886, Esența marelui Mister a ajuns în acest oraș.

– De aceea au ridicat o statuie în onoarea lui? a vrut să știe Beth.

– Legenda susține că, nu cu mult înaintea morții lui, noii membri ai societații Ouroburos din New York City i-au adus un mare omagiu, dezvelind această sculptura în Central Park, în amintirea marii lui înțelepciuni.

Nicholas s-a uitat la statuia din bronz și a observat că Samuel Morse ținea în mâna dreapta un fragment dintr-un mesaj telegrafic. Tocmai atunci, o rafală de vânt s-a rătăcit în jurul lui. Fragmentul de mesaj s-a desprins din mâna inventatorului și a zburat delicat, ca o fâșiuța de hârtie. Nicholas l-a prins în văzduh și a privit cu uimire semnele unui limbaj misterios:

Provocarea șerpilor

20

După ce Consiliul Suprem și-a încheiat întrunirea, Benson și Walter Stuck au mai ramas o vreme în sala Clubului Gotic.

Walter Stuck era furios şi nervos. Argumentele lui nu-i convinseseră pe membrii Consiliului, şi se temea de o răzmeriţă a aceluia, sub conducerea fratelui Robert. Trebuiau să găsească Esenţa marelui Mister cât mai repede, iar Walter Stuck credea că ştia ce trebuia să facă. Prioritatea absolută a lui Benson era să se ocupe de puştanii ăia. Dar lui îi rămânea de rezolvat şi altă chestiune, despre care Benson, cu faţa acoperită de gluga neagră a rasei monahale, l-a întrebat:

– Când aveţi de gând să realizaţi translaţia neuronală a doctoriţei Hart pe un nou creier? Aţi promis că n-o să treacă mult după moartea ei, până să-i daruiţi o nouă viaţă.

– Ţi-e dor de ea, nu-i aşa, Benson?

– Au trecut săptămâni de când nu mai e alături de noi şi nu mă pot obişnui să vă văd fără ea.

– Nici eu, Benson, crede-mă. Char dacă, în ultima vreme, Katie devenise iritabilă şi destul de neîncrezătoare.

– Asta-i logic, dacă-mi permiteţi s-o spun, domnule Stuck. Dumneavoastră aţi redevenit un bărbat tânăr şi chipeş, iar pe ea începuseră s-o părăsească frumuseţea şi tinereţea. Când a acceptat să fie supusă translaţiei neuronale, pentru a continua să vă stea alături, se temea că o veţi părăsi şi nu vă veţi ţine de promisiune.

– De ce spui asta?

– Chiar ea mi-a spus. Am avut o convorbire oarecum frivolă. Probabil că nici măcar nu vorbea serios. Ştiţi doar cum sunt femeile. Deşi eu cred că în ziua aceea mi-a mărturisit chiar nişte îndoieli pe care ea însăşi refuza să le accepte.

Expresia lui Walter Stuck a devenit mai dură.

– Ideea de a i se găsi cadavrul cu stigmatul „Kot" în palmă şi fără creier, ca în cazul celorlalţi savanţi de la Universitatea Cornell, a fost a ei, nu a mea. Spunea că aşa avea să moară ca un om de ştiinţă martir, şi nu ca un om de ştiinţă asasin. Mai credea şi că astfel poliţiei îi va fi greu să găsească un motiv cu care să-i explice moartea. Dar, după descoperirea criptei de la Centrul Grosling, lucrurile s-au complicat

mai mult decât credeam şi poate că nu-i potrivit să efectuăm acum o nouă translaţie neuronală.

– Dar ea a făcut-o pentru dumneavoastră, domnule Stuck.

– Tu crezi că am uitat de dezvăluirile ei? În plus, încă mai trebuie să căutăm un creier receptor potrivit şi asta are să ne ia ceva timp.

– Mă gândeam că aţi ales deja creierul receptor.

– Susan Gallagher?

– Da.

– M-am gândit şi eu la o asemenea posibilitate. Susan întruneşte toate cerinţele necesare unui receptor potrivit: e frumoasă, tânără, inteligentă, cultă, atrăgătoare, rebelă.

– Sunt sigur că pe doctoriţa Hart n-ar deranja-o să revină la viaţă în acest nou trup.

– Nu-s foarte sigur că ar accepta. Katie detesta femeile ca Susan. Ea a fost întotdeauna destul de timidă şi discretă.

– Atunci, ce aveţi de gând cu Susan Gallagher?

– Am să mă însor cu ea.

„Monştrii minţii"

21

La mică distanţă de intrarea în cimitirul Greenwood din Brooklyn, Aldous Fowler şi domnişoara locotenent Taylor asistau la înhumarea cadavrului lui Adam Grosling, însoţiţi de medicul legist Scrinna. Cimitirul, mare şi îngrijit, era alcătuit din pajişti mari presărate cu morminte, păduri dese şi un lac înconjurat de mari panteoane din calcar. Mausoleul familiei Grosling era o construcţie cilindrică amplă, susţinută de numeroase coloane, pe ale căror capiteluri se sprijinea o cupolă circulară pretenţioasă. Luxosul cavou fusese construit de Richard Grosling cu mulţi ani înainte de a muri şi acolo fuseseră îngropaţi el şi soţia, decedată în urma unei boli grave la puţină vreme

după aceea. Amândoi ocupau două sarcofage din marmură albă, aşezate la cele două capete ale panteonului, fără alte inscripţii decât numele lor, însoţite de anii naşterii şi morţii, sculptate pe capacele coşciugelor din piatră. În centrul panteonului, se remarca un sarcofag extraordinar, în acelaşi stil cu celelalte două, dar de dimensiuni mai mari, pe care, sub numele lui Adam Grosling, era cioplit în piatră următorul epitaf:

MINTE ŞI SPIRIT

– Pe mormântul lui Adam Grosling nu-i scrisă nici o dată, nici a naşterii, nici a morţii. Pare să zică, într-un fel, că el a ajuns nemuritor şi că nu-i mai pasă de trecerea timpului, a lămurit domnişoara locotenent Taylor, în timp ce doi lucrători din cimitir începeau să dea la o parte lespedea grea de pe sarcofag.

– Nu m-am îndoit niciodată că, într-o zi, omul are să ajungă nemuritor, dar am greşit cu privire la modul în care are s-o facă şi la cât are să mai dureze până atunci, a spus medicul legist Scrinna.

– Ştiinţa ne poate duce nu numai la cer, ci şi în iad. Adam Grosling şi doctoriţa Hart ştiau asta şi au ales să meargă pe acest drum.

– Ca medic, încă nu-mi vine să cred că dosarul „Experimentul Dr. Jekyll & Mr. Hyde" e adevărat.

– Minte şi Spirit, deşi în acest caz e vorba despre o minte şi un spirit perverse, doctore Scrinna. Inscripţia mortuară ne anunţă ce vom găsi aici, a spus domnişoara locotenent Taylor, când lespedea de piatră a fost dată la o parte cu zgomot.

Străin de dialogul dintre colegii lui, Aldous Fowler cerceta fiecare cotlon din mausoleu, căutând vreun semn asemănător cu şerpii întârâtaţi. Dar n-a dat de nici unul care să facă legătura între acele morminte şi asasinul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell.

În mausoleul de piatră era un sicriu din lemn splendid ornamentat. Lucrătorii din cimitir l-au deschis, dar era gol ca şi craniile celor ce căzuseră victimă Iluzionistului.

– Acum începi să crezi în nemurirea lui Adam Grosling, doctore Scrinna? a întrebat domnișoara locotenent Taylor, fără nici o urmă de uimire.

Legenda ascunsă

21

Sâmbătă de dimineață, Beth și Nicholas au reluat jocul enigmelor fără sfârșit. Foarte aproape de statuia lui Samuel Morse, în Central Park, găsiseră o nouă tăbliță de lemn, cu alt semn din misteriosul limbaj al societății Ouroburos.

– Acesta e al optulea, a spus Nicholas, zărindu-l.

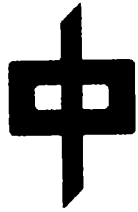

Beth a privit fâșia de hârtie care zburase din mâna lui Morse și a observat că și acel semn apărea scris pe ea. Dar nici Beth, nici Nicholas n-au încercat să-i dezlege semnificația. Carol le vorbise despre a noua enigmă, care conținea cuvântul „stea" și nu se gândeau decât la locul de pe harta legendei ascunse spre care trebuiau să-și îndrepte personajele virtuale. Enigma suna astfel:

Precum Arca lui Noe,
adăpostește toate speciile,

dar va fi o stea
cea care îţi va atrage privirea.

La început, s-au gândit că singurul loc unde erau adăpostite animale de toate speciile la New York City era Grădina Zoologică din Central Park. Dar acolo nu se afla nimic care să poata avea vreo legătură cu o stea. Aşa că au renunţat imediat la acea soluţie, fiindcă nici grădina zoologică nu apărea pe harta legendei ascunse şi, până în clipa aceea, fiecare loc din Manhattan unde ajunseseră era marcat pe ea. De aceea, Nicholas şi-a dat fără întârziere seama că în spatele enigmei era alt loc:

– Muzeul de Istorie Naturală! a exclamat.

– Da, NK, acolo sunt exemplare disecate din toate speciile, ca pe Arca lui Noe.

– Şi mai sunt şi dinozauri, şi stele...

– Planetariul! a zis Beth, nevenindu-i să creadă că jocul enigmelor fără sfârşit avea să-i facă să călătorească iar prin istorie.

Cunoşteau foarte bine Planetarium Hayden. Şi spre el s-au şi îndreptat.

Drumul cel mai scurt pentru a ajunge acolo, plecând de la statuia lui Samuel Morse, traversa parcul pe 2nd Transversal de la est la vest, până la Central Park West Avenue. Dar de data asta n-a fost nevoie ca Nicholas şi Beth să hotărască drumul pe care să meargă.

– Veniţi lângă mine şi daţi-mi mâinile, vom forma un triunghi magic.

Nicholas şi Beth au făcut ce le-a cerut Carol. Personajele lor virtuale s-au aşezat la dreapta şi la stânga ei şi luându-se de mâini cu braţele întinse, până au alcătuit un triunghi care s-a luminat imediat în albastru.

– Acum ţineţi ochii închişi până vă spun eu că-i puteţi deschide iar.

Cu ochii închişi, Beth şi Nicholas se întrebau ce-avea să li se întâmple. Era posibil să fi ajuns la sfârşitul jocului şi chiar din acel moment să facă o călătorie siderală, mergând de mână cu Carol, o călătorie care să-i ducă foarte departe, spre cine ştie ce loc pierdut în

univers, unde să dea, în sfârşit, de Esenţa marelui Mister. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate acestea. Când Carol le-a spus că puteau să deschidă ochii, personajele lor virtuale erau într-un loc intens luminat, foarte diferit de întunericul care îi învăluise în tenebrele din Central Park.

Pe Beth a fascinat-o să-şi vadă personajul virtual în interiorul formidabilei structuri din sticlă şi oţel în formă de cub a lui Rose Center for Earth and Space, din acea parte a lui Muzeului de Istorie Naturală dedicată originilor vieţii şi universului. Aveau în faţa lor marea sferă a lui Hayden Planetarium. Şi Nicholas, şi ea treceau pe acolo din când în când, ca să vadă filme despre spaţiul cosmic. Dar fascinaţia lui Beth a fost întreruptă de vocea mamei sale, care deschisese uşa dormitorului.

– A venit să te vadă domnul detectiv Fowler, spune că vrea să stea câteva clipe de vorbă cu tine.

– Vin imediat, mami, a spus Beth, simţind că i se strânge stomacul.

Ea nici măcar nu auzise soneria de la uşa apartamentului.

Mama a ieşit, iar Beth a zis:

– Îmi pare rău, NK, trebuie să întrerup temporar misiunea noastră la Planetariu. Am să mă conectez cu tine mai târziu.

Nicholas a întrebat-o dacă păţise ceva, dar Beth nu i-a mai putut auzi glasul.

Detectivul Fowler stătea în faţa mamei lui Beth în salon şi bea o ceaşcă de cafea. Când a intrat Beth, s-a ridicat în picioare ca s-o salute.

– Bună ziua, domnule Fowler.

– Ce mai faci, Beth? Îmi pare rău că te-am întrerupt...

– Citeam doar nişte articole de pe pagina web a NASA, a minţit Beth cu neruşinare.

Aldous Fowler s-a aşezat la loc şi a abordat direct motivul vizitei.

– La FBI mi-au spus că ieri după-amiază ai venit să mă vezi.

Surprinsă, mama lui Beth şi-a întors privirea spre ea, ca să vadă cum reacţiona. Beth şi-a dorit s-o înghită pământul chiar în clipa aceea.

– Te-ai dus ieri la birourile FBI şi nu mi-ai zis nimic? a întrebat-o, calmă.

– Te-am sunat la spital, dar mi-au spus că erai foarte ocupată şi să te sun mai târziu.

– Lăsaţi-o, doamnă Hampton, probabil că a uitat să vă povestească. Ştiţi doar ce distraţi sunt copiii. Se gândesc să facă un lucru şi uită pe moment de el, a consolat-o Aldous Fowler, încercând s-o facă pe doamna Hampton să nu se supere. Şi imediat a întrebat: De ce-ai venit să mă vezi, Beth?

Fetiţa s-a aşezat pe sofa şi a început să vorbească în şoaptă, de parcă se spovedea.

– Acum două nopţi am avut un coşmar, care m-a ţinut trează până în zori...

Mama a întrerupt-o. Fusese martoră la ceea ce povestea fiica ei.

– Eu am auzit un strigăt oribil şi m-am dus să văd ce se petrecea. Transpirase, dar mi-a spus că îi trecuse.

– Şi era adevărat, mami, numai că n-am mai putut adormi din nou. Nu ştiu de ce mă obseda cuvântul pe care ucigaşul îl însemna pe palmele savanţilor cu fierul roşu.

– „Kot"? a întrebat Aldous Fowler.

– Da, toată noaptea am avut cuvântul ăsta în minte, ca şi cum ştiam că avea un înţeles. M-am ridicat din pat, am căutat pe internet câteva pagini de presă unde apăreau ştiri despre crime şi le-am printat. Am stat şi am privit fix o vreme cuvântul „Kot", pe urmă mi-am dat seama că era o criptogramă, care ascundea un alt cuvânt...

– Un alt cuvânt? a întrebat Aldous Fowler, uimit.

Copiii ăştia nu încetau să-l uimească.

– Mă duc în camera mea să iau nişte foi de hârtie pe care le-am scris în timpul descifrării, e ceva mai complicat.

Beth a ieşit din salon şi s-a întors după câteva secunde. S-a aşezat iar şi a pus în faţa lui Aldous Fowler prima foaie printată.

– Am folosit programul Paint de pe Windows în acest scop, a povestit, arătându-i poliţistului cuvântul „Kot" care îi produsese şi lui atâtea bătăi de cap.

– Nu știu cum de mi-am dat seama de asta, dar am observat, într-adevăr, că literele cuvântului „Kot" se pot descompune pentru a forma alte litere. Şi am început cu litera „k".

Beth a dat pagina și i-a arătat-o detectivului Fowler pe următoarea, în timp ce maică-sa o privea uluită.

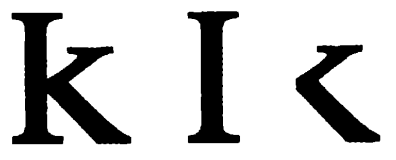

– Am descompus litera „k" și am obținut un „i" și un „c", așa că mi-a ieșit alt cuvânt: „Icot", a spus Beth, trecând la o nouă pagină.

– „Icot"? Şi ce înseamnă „Icot", Beth? a vrut să știe Aldous Fowler.

– Nimic, e doar o parte din procesul de formare a unui nou cuvânt, ascuns în „Kot", a spus Beth și a trecut la altă pagină de hârtie.

– Dar cea mai mare greutate mi-a creat-o litera „t", cu forma ei de cruce și spadă, a continuat Beth, trecând iar la o altă foaie de hârtie.

– M-am gândit că, dacă descompuneam litera „t“ şi retrăgeam braţele crucii, obţineam un soi de „l“ care, dacă îl întorceam invers, pe verticală, devenea „j“. Atunci, mi-am dat seama că, dacă le uneam pe „j“ şi „o“, ele formau o literă „g“ perfectă. Cuvântul care rezulta era: „Icogt“, a conchis Beth, arătându-i detectivului Fowler altă pagină.

– Trei litere transformate în cinci, fără să adăugăm nimic la cuvântul „Kot“. E cu adevărat incredibil, Beth! a exclamat, uimit, Aldous Fowler.

– Acum, domnule Fowler, trebuie doar să punem în ordine aceste cinci litere, ca să formăm adevăratul cuvânt ascuns în cuvântul originar „Kot“, a spus Beth, cu mândrie.

– Şi care-i acest cuvânt, Beth?

Fetiţa a dat ultima pagină, lăsând sub privirile detectivului un cuvânt care pentru el avea un înţeles deosebit.

– „Gotic" e pseudonimul cu care Adam Grosling a semnat actul constitutiv al Fundației Univers! a exclamat.

Provocarea șerpilor

21

Lui Walter Stuck i-ar fi plăcut să-i dezvăluie chiar el lui Aldous Fowler sensul cuvântului „Kot", dar când l-a sunat la telefon ca să-i spună că dezlegase criptograma, a aflat că fratele lui Susan cunoștea rezultatul.

– Ai descifrat-o și tu? a întrebat, neîncrezător. El era convins că nimeni n-ar fi fost în stare să descompună literele cuvântului „Kot" și să le dea până la urmă forma unui cuvânt foarte diferit de el. Nici măcar experții în criptologie de la FBI nu putuseră să descifreze criptograma aceea, deși dispuneau de cele mai avansate sisteme de decriptare a codurilor secrete.

Aldous Fowler a zâmbit la celălalt capăt al firului.

– Nu, eu n-aș fi fost în stare. A descifrat-o o minte mult mai tânără și mai deșteaptă decât a mea, a recunoscut din salonul în dezordine al apartamentului său.

Imaginea copiilor de la ȘETA s-a ivit în mintea lui Walter Stuck. Erau, fără nici o îndoială, mult mai isteți decât presupusese el, iar dacă izbutiseră să dezlege enigma, aveau să ducă la bun sfârșit și jocul de pe internet, care ducea la Esența marelui Mister.

– Mă rog, îmi pare rău că-ți dau această informație cu întârziere, dar am crezut că te-ar interesa să știi că una dintre cele mai vechi societăți secrete de origine medievală din Europa care s-a stabilit în Statele Unite și despre care ți-am vorbit în noaptea în care am cinat cu Susan acasă la mine, se numea tocmai Clubul Gotic.

– Clubul Gotic?

– Chiar aşa, Aldous. Am studiat câte ceva despre această societate la Oxford. Probabil îşi aminteşti, ţi-am istorisit că la începutul secolului al XIV-lea, a apărut în Franţa o legendă necunoscută, care îi atribuia călugărului dominican Boulvar de Goztell fondarea unei societăţi secrete de călugări inchizitori, al cărui ţel principal era căutarea pietrei filosofale.

– Acum nu-mi pot aminti exact acea legendă, dar cred că ştiu despre ce-mi vorbeşti.

– Ei bine, pun pariu pe toată averea mea că-i aceeaşi societate secretă care se întrunea în casa mea pe când îi aparţinea încă lui Richard Grosling, şi că această societate secretă e chiar Clubul Gotic. Cu siguranţă, un club de bărbaţi foarte puternici din Statele Unite, care căutau să pună mâna pe Esenţa marelui Mister, ca să poată domina lumea. Se fac referiri istorice la acest club în multe studii despre societăţile secrete din secolul al XIX-lea, pe care am avut posibilitatea să le citesc la Oxford.

– Mulţumesc, Walter, îţi mulţumesc mult pentru ajutor.

– N-are importanţă, aceasta e o chestiune care, ca istoric, mă intrigă la fel de mult ca şi pe tine. Am să caut în biblioteca privată a lui Richard Grosling, poate dau acolo de ceva ce mi-a scăpat, când i-am inventariat cărţile, după ce am cumpărat casa.

– Atunci, păstrăm legătura. Ce face Susan?

– E cam neliniştită în legătură cu interviul nostru pentru NBC. O ştii doar. Va avea loc astă-seară şi ea studiază scenariul. Vrea să fie cea mai bună emisiune din cariera ei în televiziune.

– Ieri mi-a spus că vă veţi căsători în curând.

– O iubesc pe sora ta, Aldous, o iubesc din tot sufletul.

– Ai grijă de ea, Susan e foarte fragilă, în ciuda durităţii ei aparente.

– Ştiu, nu-ţi face griji pentru ea, o voi face foarte fericită.

– Salut-o din partea mea.

– De ce nu vii să mănânci mâine cu noi? E duminică şi putem să sărbătorim împreună logodna noastră. Susan are să se bucure.

– Nu-i rea ideea, dar sunt destul de ocupat. Poate în altă zi.

– Te înţeleg, sună-ne când vrei.

– Pe curând, Walter!

Aldous Fowler a închis telefonul şi a căzut pe gânduri. Totul se potrivea cu schema pe care o elaborase mai demult, cu excepţia faptului că termenul „Kot" devenea „Gotic", iar şerpii întârâtaţi, chipul diavolului. Acel puzzle complicat cu care se confruntaseră el şi domnişoara locotenent Taylor era pe punctul de a se închide. Completaseră piesele care le mai lipseau şi care confirmau întru totul faptul că mintea perversă a lui Adam Grosling, oricare ar fi fost creierul unde continua să-şi ducă viaţa, era asasinul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell. Acum nu-i mai rămânea decât să-l găsească, printre milioanele de locuitori din New York City, pe bărbatul în care se ascundea adevăratul chip al diavolului. Dar asta i s-a părut cu neputinţă, ca şi cum ar fi încercat să atingă o stea cu mâna.

Şi-a luat blocnotesul de pe masă şi a dat câteva pagini. Era sigur că îşi notase pe undeva numerele de telefon ale profesorului Jacob Bloom – pe cele de la domiciliu şi de la Universitatea Columbia. Nu ştia dacă îl putea găsi acasă într-o sâmbătă la amiază, dar numai el îl putea ajuta.

– Alo, da?

Aldous Fowler i-a recunoscut glasul pe loc.

– Bună ziua, domnule profesor, sunt Aldous Fowler. Vă mai amintiţi de mine?

– Încă nu m-a lăsat memoria, domnule detectiv, şi ştiu că ultima dată când am stat de vorbă, nu m-am purtat prea cuviincios.

– Nu vă faceţi griji, domnule Bloom, v-am înţeles motivele.

– Un bătrân ca mine n-ar trebui să se teamă de nimeni, nici măcar de moarte, dar m-am speriat. I-am cunoscut pe toţi. Sper să-mi poţi ierta laşitatea.

– Haideţi, domnule profesor, sunteţi prea dur cu dumneavoastră. Doar nu v-am sunat ca să-mi cereţi scuze. Voiam numai să vă pun câteva întrebări.

– Vă mulţumesc că v-aţi adus aminte de mine. Ce doriţi să ştiţi?

– Dacă aţi auzit vreodată vorbindu-se de o societate secretă care se numea Clubul Gotic.

– Credeam că societatea secretă despre care voiai să afli cât mai multe se numea Kot.

– Da, dar ar putea purta şi acest nume.

– „Gotic" era un cuvânt pe care îl foloseau foarte frecvent în secolul al XIX-lea mulţi ezoterişti care se îmbătau cu tot ce credeau că era diabolic şi magic. Orice societate secretă care îl adora pe diavol s-ar fi putut numi astfel.

– Trebuie să aflu cine ar putea face parte din ea acum.

– Adevăratele societăţi secrete sunt la fel de invizibile ca vântul, domnule detectiv. V-aţi putea atinge scopul doar dacă unul dintre membri se hotărăşte să intre în contact cu dumneavoastră. Ei sunt cei care aleg.

– Ştiţi cel puţin unde aş putea găsi informaţii cu privire la societăţile secrete despre care îmi vorbiţi, domnule profesor? a întrebat Aldous.

Jacob Bloom n-a trebuit să-şi gândească răspunsul.

– În biblioteca privată a lui John Pierpont Morgan, pe Madison Avenue, sunt cărţi vechi şi foarte interesante despre societăţile secrete. Morgan era un pasionat colecţionar de manuscrise şi cărţi rare din toate epocile, aşa că aţi putea găsi acolo câte ceva.

– Şi de ce nu mi-aţi vorbit despre această bibliotecă în cursul ultimei noastre întrevederi, când v-am vizitat la Universitatea Columbia?

– Fiindcă nu m-aţi întrebat, domnule detectiv.

Aldous Fowler a avut certitudinea că profesorul Jacob Bloom continua să-i ascundă tot ce ştia despre Clubul Gotic, ca să nu-şi pună în primejdie viaţa şi i s-a făcut milă de el. Nu era decât un laş bătrân şi nefericit.

„Monştrii minţii"

22

Corina Frediani nu mai ieşise pe stradă de câteva zile. De aceea a zis „da" fără nici o şovăială când, sosind acasă la Ann Hardwey,

Aldous Fowler i-a propus să-l însoţească la Biblioteca Pierpont Morgan de pe Madison Avenue.

– Sunt gata într-un minut, a exclamat, fericită. A intrat în dormitor, lăsând uşa deschisă. Şi când ia sfârşit captivitatea mea? a întrebat, schimbându-se de haine.

Aldous îi auzea vocea cam din depărtare.

– Când vom fi siguri că nu mai eşti în pericol.

– Dar de ce-ar fi vrut Adam Grosling să-mi facă rău? Despre criptă, eu ştiu doar ceea ce ştie toată lumea.

– Ai fost omul nostru, aşa că-i posibil ca el s-o ştie şi să vrea să se răzbune. Nu ştim cum arată acum. Fără ştirea noastră, s-ar putea afla chiar foarte aproape de Centrul Grosling, a adăugat Aldous, continuând să răsfoiască o revistă de artă, aflată pe măsuţa din salon.

– Ai găsit ceva în fişierele echipei de cercetare ştiinţifică?

– Nu, toţi cercetatorii specializaţi au fost angajaţi în urmă cu mai bine de un an.

Corina s-a îmbrăcat cât ai zice peşte, s-a machiat, şi-a netezit părul în faţa oglinzii şi a ieşit din dormitor cu un zâmbet vesel pe buze.

– Dacă Adam Grosling e cu adevărat asasinul savanţilor membri în Fundaţia Univers, ar fi absurd să stea pe lângă centrul de cercetări, nu crezi?

– E doar o posibilitate, dar nimic nu-i absurd la un ucigaş în serie. Ai idee de alt loc unde l-am putea căuta?

– Nu, n-am nici cea mai vagă idee, dar eu nu-s poliţist, a replicat Corina, luându-şi haina de piele şi poşeta.

– Ei bine, oricât de greu ţi-ar veni să mă crezi, nici eu n-am nici una.

– Atunci, de ce ne ducem la biblioteca Pierpont Morgan?

Aldous Fowler a deschis uşa apartamentului şi i-a făcut loc să iasă.

– Am să-ţi spun pe drum.

În sâmbăta aceea la amiază, pe podurile din Brooklyn şi Manhattan nu erau nici şiruri de maşini, nici ambuteiaje. La rândul lor, şi străzile din împrejurimile lui City Hall erau pe jumătate goale, fără traficul intens din zilele de lucru. Aldous i-a explicat

tinerei bursiere adevăratul sens al cuvântului „Kot" și al Clubului Gotic, pe când mergeau pe Bowery Avenue, îndreptându-se spre nord; au traversat Madison Square, lăsând în dreapta zgârie-norii Life Tower și Metropoli Tan, mergând în continuare pe Madison Avenue spre 36th Street.

Biblioteca John Pierpont Morgan era deschisă publicului încă din anul 1924, din voința expresă a fondatorului ei, și era alcătuită dintr-un ansamblu de trei edificii cu fațade elegante de culoarea ciocolatei, o bibliotecă, un muzeu, o sală de conferințe și expoziții temporare de artă.

Aldous Fowler s-a legitimat la intrare ca detectiv criminalist la Departamentul de Omucideri al poliției, spunând că dorea să consulte câteva cărți din colecțiile bibliotecii. Portarul, un bărbat rotofei cu ten roz și chip strălucitor, l-a rugat să-l scuze o clipă și a chemat pe cineva prin interfon. În câteva secunde, și-a făcut apariția în hol un bărbat în vârstă. S-a apropiat de vizitatori și s-a prezentat cordial.

– Sunt Gilbert O'Connor. Regret că domnul director al bibliotecii nu vă poate primi. Azi e sâmbătă și, cum puteți înțelege, nu-i aici. Dar am să vă ajut eu cu tot ce aveți nevoie. Sunt responsabilul arhivelor istorice.

– Atunci, probabil că sunteți chiar persoana pe care o căutăm, s-a arătat încântat Aldous Fowler. Am vrea să aflăm dacă în colecțiile private ale domnului Morgan există vreun text care face referire la o veche societate secretă de inspirație medievală, numită Clubul Gotic.

– Dar această societate a dispărut după ce Richard Grosling, ultimul ei mare maestru, s-a sinucis prin decapitare.

– Cunoașteți povestea lui? l-a iscodit Aldous Fowler, surprins.

– Am citit cândva câte ceva despre ea, deși astăzi e uitată. În orice caz, îmi închipui că toate acele crime de la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling au s-o readucă nu peste multă vreme la modă. Acestui fapt îi datorăm vizita dumneavoastră, sau mă înșel?

– Îmi pare rău că nu vă pot oferi mai multe detalii, domnule O'Connor!

– Ceva îngrozitor, istoria asta cu savanții ucigași, despre care am citit în presă. Dar dacă vă interesează originile istorice ale acestei societăți secrete în Statele Unite, ați nimerit la locul potrivit. În colecția de manuscrise a defunctului domn Morgan există unul de la sfârșitul secolului al XIX-lea, care abordează fondarea Clubului Gotic din New York City, cu toate normele ordinului, dar e scris în latină clasică.

– Am putea vedea manuscrisul? a întrebat Corina, curioasă.

– Firește. Urmați-mă, vă rog.

Gilbert O'Connor i-a condus prin muzeu până într-o sală de mari proporții, cu tavanul înalt, împodobit cu muluri și stucaturi. Era biblioteca privată a lui John Pierpont Morgan, un mecena al artelor și literelor, care murise în anul 1913 și a cărui valoroasă moștenire era admirată de Aldous Fowler și Corina Frediani, care până în acel moment nu-i cunoscuseră existența. Un covor mare și un șemineu gigantic, din marmură sculptată, dominau sala, ai cărei pereți erau acoperiți cu biblioteci din esențe nobile, de înălțimea a trei etaje, la care se ajungea printr-un coridor ce survola bibliotecile inferioare. Pe câteva pupitre, erau expuse manuscrise cu anluminuri, iar în câteva vitrine se aflau exemplare unice ale unor vechi pergamente de o valoare istorică incalculabilă.

– Cât priviți colecțiile, mă duc să caut fișa manuscrisului care vă interesează.

Auzindu-l, lui Aldous Fowler i-a venit o idee:

– Există vreo cale să aflăm dacă acest manuscris a mai fost consultat în ultimii ani?

– Dacă nu mă înșel, lucrul ăsta trebuie să figureze chiar pe fișă. Există un spațiu pe marginea fișei, destinat numelui purtat de persoana ce consultă cartea, chiar dacă trebuie să vă avertizez că biblioteca e foarte severă când trebuie să accepte ca asemenea relicve să fie folosite de cercetători.

Domnul O'Connor s-a apropiat de un fișier, l-a descuiat cu propria-i cheie, a răsfoit câteva fișe și a scos una dintre ele.

– Priviți.

– Îmi permiteți o clipă? a întrebat Aldous Fowler, luând-o în mână înainte ca domnul O'Connor să i-o ofere.

A răsucit fișa și a văzut că pe ea erau scrise un singur nume și o singură dată:

Adam Grosling – 20 decembrie 1949

– Adam Grosling a fost singurul care a consultat acest manuscris? a vrut să știe Corina, care privea fișa peste umărului lui Aldous.

– După fișă, așa se pare, a constatat domnul O'Connor.

– Și a făcut-o la doar două săptămâni după ce s-a sinucis tatăl său, în ziua de Crăciun a anului 1949, a adăugat Aldous Fowler, înapoindu-i fișa domnului O'Connor.

– Ce înseamnă asta, Aldous? Vorbești despre ceva petrecut acum mai bine de cincizeci de ani.

– Ajung pur și simplu la faptul de care mă temeam: Adam Grosling și-a înlocuit tatăl în funcția de mare maestru al Clubului Gotic, când încă mai era membru al Fundației Univers.

– Asta nu-ți servește la prea multe, dacă nu afli și cine-i acum marele maestru al acestei societăți secrete, a spus Corina.

Domnul O'Connor și-a dres glasul:

– Poate că vă pot ajuta.

– Dumneavoastră? Și cum?

Legenda ascunsă

22

La baza sferei pe care o forma Planetariul, Nicholas găsise o tăbliță cu un nou semn din misteriosul limbaj al societății Ouroburos.

Era aidoma unui semn anterior, pe care îl găsiseră mai demult, în Catedrala Saint Patrick. Nicholas a presupus că semnul corespundea literei ce se repeta în mesajul pe care îl aveau de descifrat şi a hotarât să aştepte ca Beth să se întoarcă la jocul enigmelor fără sfârşit, ca s-o informeze despre noua lui descoperire. Nu voia să continue fără ea. Dar, tot aşteptând, Nicholas a desenat semnele de pe fâşia de hârtie, care se desprinsese din mâna statuii lui Samuel Morse din Central Park, şi a pus unul lângă altul semnele pe care le gasisera în drumurile făcute la locurile legendei ascunse a New Yorkului. Dacă fiecare semn corespundea unei enigme, iar fiecare enigma conţinea un pseudonim al celor nouă membri ai Fundaţiei Univers, şi-a spus că ajunseseră la numărul total al semnelor, după ce îl găsiseră şi pe ultimul.

A pus jos fâşia de hârtie şi sub ea a aliniat semnele limbajului misterios, astfel încât putea să-l identifice pe fiecare dintre ele în

alfabetul cifrat al societății Ouroburos. A presupus că astfel putea determina cu ușurință numărul de ordine ce corespundea fiecărui semn, ca să-l poată trece apoi în alfabetul limbii sale. A procedat întocmai și a obținut următoarea combinație numerică: 3-12-15-9-19-20-5-18-19. Apoi a scris alfabetul, așezând deasupra fiecărei litere numerele ce corespundeau fiecărui semn.

3 5 9 12 15 18 19 20
A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Apoi a repetat aceeași combinație numerică 3-12-15-9-19-20-5-18-19, înlocuind numerele cu literele alfabetului, și a văzut că obținea un cuvânt echivalent în limba engleză:

3 12 16 9 20 21 5 19 20
C L O I S T E R S

– Claustre! Și ce enigma naibii mai e și asta? s-a întrebat Nicholas cu glas tare, chiar când Beth se reconecta cu el.

– Ce șopocăiai acolo, NK? Ar trebui să-ți închizi microfonul când ești singur.

– Și tu unde te-ai ascuns? Ai ieșit din joc fără să-ți iei măcar la revedere.

– Trebuia să vorbesc cu detectivul Fowler.

– Iar te-ai dus să-l vezi, BH?

– N-a fost nevoie, a venit el la noi acasă.

– Fir-ar să fie! Îți dai seama ce are să se întâmple acum?

– Nu mai exagera, NK, n-are să se întâmple nimic. Cred că ești prea nervos, ar trebui să te mai liniștești puțin.

– Uneori nu te înțeleg, BH. Tu te-ai enervat, nu eu. Eu n-am zis niciodată că ar trebui să le povestim celor de la FBI tot ceea ce știam despre legenda ascunsă.

– Și ce te face să crezi că eu le-am povestit?

– Tu singură ai spus că o să-i povestești totul detectivului Fowler.

– Păi, n-a fost aşa.

– De ce laşi întotdeauna la sfârşit ce-i mai important?

– Tu te grăbeşti să tragi concluzii. Nu i-am povestit nimic despre legenda ascunsă. I-am vorbit doar despre sensul cuvântului „Kot". Eram convinsă că asta era ceva ce trebuiau să ştie cei de la FBI. În plus, în jocul enigmelor fără sfârşit n-am găsit nimic despre chestia asta.

– Atunci, cum ai putut să dezlegi misterul?

– Nu ştiu, priveam cuvântul „Kot" şi deodată am văzut că puteam forma din el alt cuvânt. A fost ceva inexplicabil, nici eu nu pricep.

– Şi ce înseamna cuvântul „Kot"?

– Îţi spun altă dată, nu-i uşor de explicat.

– Şi eu am rezolvat enigma semnelor din limbajul misterios.

– Chiar aşa?

– Da, n-aveam nimic mai bun de făcut în timp ce te aşteptam.

– De acord, NK, ai câştigat. Îţi aduci aminte de semnul celor doi şerpi care se transformă în chipul diavolului?

– Desigur, n-am să-l pot uita niciodată.

– Ei bine, cuvântul „Kot" se transformă în cuvântul „Gotic".

– Şi asta unde ne duce?

– Habar n-am. Gotic e stilul arhitectonic al Catedralei Saint Patrick, şi îşi are originea în catedrala din Franţa medievală.

– Ca şi *Manuscrisul minunilor din cosmos,* scris de Grimpow.

– Se pare că totul îşi are originea în epoca aceea. Carol ne-a vorbit despre asta când ne-a povestit legenda ascunsă a Catedralei Saint Patrick.

– Ştii ce, BH? E ceva incredibil în toate astea.

– Abia acum îţi dai seama?

– Nu, nu asta vreau să zic. Cuvântul cifrat pe care l-am descoperit în semnele din misteriosul limbaj al societăţii Ouroburos este şi el din Evul mediu: „Cloisters".

– Claustre?

– Da, claustre. Presupun că se referă la curţile interioare înconjurate cu coloane ale mănăstirilor medievale. Dar nu înţeleg ce sens poate avea acest cuvânt în jocul enigmelor fără sfârşit.

– Eu da, a spus Beth, sigură pe sine. Acum doi ani am fost acolo cu mama.

– E un loc nou din legenda ascunsă?

– Ar trebui să-ţi cunoşti mai bine propriul oraş, NK!

– Mă gândesc, dar nu izbutesc să-mi aduc aminte ce loc din New York City e acesta. Nu cred să-l fi vizitat vreodată.

– „Cloisters" e numele unei secţiuni din Metropolitan Museum, dedicată artei din Evul Mediu. Dar claustrele nu sunt pe 5th Avenue, ca muzeul, ci în Harlem. E un soi de abaţie ori mănăstire. Îmi aduc aminte că a fost o încântare s-o vizitez, era atât de misterioasă...

– Dar acum două ore, jocul virtual ne dusese în sfera Planetariului, la Rose Center for Earth and Space, de la Muzeul de Istorie Naturală, iar acest loc are mai mari legături cu viitorul decât cu trecutul. Nu izbutesc să pricep ce legătură poate exista între un loc şi altul.

– Să intrăm iar în joc. E foarte posibil ca răspunsurile la aceste nelămuriri să fie în steaua ce ne va capta privirea, după cum spunea enigma care ne-a dus la Planetariu. Carol se va bucura să ne vadă din nou.

– Am şi introdus codul de acces.

Provocarea şerpilor

22

Susan Gallagher stătea în birou, revăzând scenariul emisiunii din seara aceea, când avea să-i ia un interviu lui Walter Stuck, în calitate de promotor al noului Parc Medieval din New York City şi istoric specializat în Evul Mediu. Walter îi promisese că avea să dezvăluie unele dintre descoperirile pe care le făcuse despre societatea secretă

aflată în spatele asasinării oamenilor de știință de la Universitatea Cornell, iar Susan nu-și putea stăpâni nervozitatea trezită de acest fapt. NBC prevedea că emisiunea avea să atingă ratingul maxim în toată țara, ceea ce presupunea o mare răspundere pentru ea și întreaga echipă. Niciodată până atunci nu mai treziseră niște crime în serie interesul întregii țări. Era logic, dacă lua în considerație statutul de oameni de știință al victimelor și descoperirea oribilelor experimente făcute pe oameni vii de către doctorița Katie Hart la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling. Orice nouă informație, care ar fi putut arunca și mai multă lumină asupra nenumăratelor crime comise, avea să fie primită de publicul din Statele Unite cu mare interes, iar Susan era conștientă de acest fapt.

Și-a dat seama că Walter venise în spatele ei doar când a simțit că mâinile lui îi mângâiau umerii.

– Tocmai am vorbit cu fratele tău la telefon, i-a șoptit la ureche.

– Ai vorbit cu Aldous?

– Voiam să afle unele detalii importante cu privire la societatea secretă despre care voi vorbi astă-seară în emisiunea ta, înainte de a le putea auzi la televiziune. Nu vreau să creadă că încerc să încalc un teritoriu care îi aparține.

– Ești foarte atent, Walter.

– Fiind vorba despre fratele tău, aș dori să nu existe secrete între noi.

Spusele lui Walter Stuck au răscolit gândurile lui Susan. Ea și fratele ei, Aldous, aveau într-adevăr un secret pe care nu i-l împărtășiseră. Amândoi încercaseră să afle pe la spatele lui cine fusese femeia care își părăsise fiul la naștere într-un orfelinat din Newport, în Rhode Island. Desigur, ea voia doar să-i facă o surpriză, dacă obținea vreo informație cu ajutorul căreia s-o poată identifica. Chiar Walter îi împărtășise dorința lui de a-și cunoaște mama biologică, iar ea încerca doar să-l ajute. Dar, după ce Aldous îi spusese că bărbatul care plătise studiile lui Walter la Oxford se numea Benson Stuart Cross, înțelesese că făcuse o greșeală. Benson era și numele secretarului lui Walter, și chiar era posibil ca numele lui întreg să fie Benson Stuart Cross. Dar

în clipa aceea îşi jurase în sinea ei că n-avea să-şi mai vâre niciodată nasul prin chestiunile celui ce avea să-i devină soţ. Ea n-avea nici un drept să se amestece atât în viaţa privată, cât şi în trecutul lui Walter. Poate că el nu-i istorisise tot adevărul nici despre studiile lui de la Oxford, nici despre cel care îl făcuse moştenitorul unei mari averi, dar ei nu-i păsa de toate astea. Nici ea nu-i vorbise lui Walter despre eşecul matrimonial cu Leo Brake şi despre trecuta dependenţă de droguri. Nimeni nu trebuia să scotocească în trecutul altuia, dacă el n-o dorea, şi-a zis Susan în sinea ei. Era groaznic, ca şi cum ai intra în memoria cuiva, ca să pui stăpânire pe ea.

„Monştrii minţii"

23

– Sunt sigur că fişa asta a fost falsificată, a spus domnul O'Connor, indignat, răspunzând la întrebarea detectivului de la Omucideri.

Aldous Fowler a luat din nou fişa manuscrisului despre Clubul Gotic şi a privit-o cu atenţie.

– De ce credeţi că a fost falsificată? a întrebat.

El era incapabil să vadă pe ea ceva care să-l ducă la o asemenea concluzie.

– Caligrafierea numelui de Adam Grosling nu corespunde cu cea folosită cu peste 70 de ani în urmă. Cunosc bine alte fişe din aceeaşi epocă, şi asta imită prost virtuozitatea cu care scriau pe atunci bibliotecarii.

S-a apropiat iar de cartotecă şi a căutat fişele altor manuscrise din colecţia Morgan, ce fuseseră consultate în anii '40.

– Priviţi şi singuri, deosebirile sunt evidente de la prima vedere.

– Şi de ce s-ar falsifica o fişă de bibliotecă? a întrebat Corina Frediani, luând-o înaintea lui Aldous Fowler.

– E ceva neobişnuit, firește, şi singurul motiv pe care mi-l pot închipui e că acela care a înlocuit fişa autentică dorea să facă dispărut istoricul consultării acestui manuscris, a spus domnul O'Connor, cu convingere academică.

– Să ştergi numele persoanelor care l-au consultat în decursul anilor?! s-a mirat Aldous Fowler.

– Exact.

– Nu există şi un control informatizat al persoanelor care consultă colecţia Morgan?

– Fără îndoială că da, chiar trebuie completată o cerere tip de consultare bibliografică, care are nevoie de aprobarea expresă a directorului. V-am mai spus că urmărim cu mare grijă manuscrisele, deşi majoritatea au fost consultate doar de personalul bibliotecii. De ani de zile, cărţile rare nu trezesc decât interesul câtorva colecţionari.

– Fiţi amabil şi arătaţi-ne manuscrisul, domnule O'Connor.

Manuscrisul despre Clubul Gotic era un text scurt, scris îngrijit în latină clasică, fără nici o anluminură pe foile de pergament care-l alcătuiau.

– Nu-s decât normele Clubului Gotic şi numele membrilor fondatori. Dar se poate vedea locul şi data.

Ochii Corinei Frediani şi ai lui Aldous Fowler s-au oprit fără prea mare interes pe o notă de subsol de pe prima pagină: „New York, 1890".

– Ştiţi cumva dacă domnul John Pierpont Morgan a făcut parte din societatea secretă Clubul Gotic în acei ani?

– Nu ştiu să vă răspund la întrebare, domnule detectiv. Conform fişei, domnul Morgan a cumpărat manuscrisul pentru colecţia sa privată în anul 1912, după mai bine de douăzeci de ani de la fondarea Clubului Gotic. Mă îndoiesc serios că a fost membru al acestei societăţi secrete, dacă a trebuit să dea bani pe acest manuscris constitutiv. Şi, ca să fiu cinstit, nici măcar nu v-aş putea asigura ca acest manuscris e autentic.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule O'Connor? a întrebat Corina.

– Să vedeţi, la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, s-a înregistrat un adevărat val de ezoterism în New York City, iar societăţile secrete apăreau ca ciupercile la fiecare colţ din Big Apple. Toţi voiau să facă parte din ele şi nimeni nu ştia cine erau cu adevărat membrii lor. Mulţi şarlatani fără nici un scrupul au profitat de credulitatea oamenilor, ca să-şi facă propriile afaceri, oferindu-le simboluri, obiecte sfinte, parole, manuscrise şi relicve de tot soiul, care aparţinuseră unor ordine medievale. În biblioteca noastră sunt multe manuscrise ca acesta, atribuite masonilor, rozacrucienilor, profeţilor, templierilor...

– Dar multe dintre aceste societăţi secrete au existat cu adevărat şi unele dintre ele încă mai dăinuie, a subliniat Aldous Fowler.

– Desigur, problema e să ştim care dintre ele fac parte din istorie şi care din legendă.

– Şi cine le conduce acum? a vrut să ştie Corina Frediani.

– Acesta este, fără nici o îndoială, cel mai mare secret, deşi presupun că-s oameni foarte puternici, care acţionează din umbră.

– Vă deranjează dacă verificăm în arhivele calculatorizate cine a consultat acest manuscris, domnule O'Connor? a întrebat detectivul.

S-au întors la intrare şi de acolo s-au dus în zona administrativă, unde se aflau arhivele informatizate ale bibliotecii. Toate drumurile pe care Aldous Fowler se încăpăţânase să le parcurgă duceau la aceeaşi persoană: nemuritorul Adam Grosling. Deşi de data asta avea să-i taie calea cu totul un alt nume.

Legenda ascunsă

23

Pe Carol a uimit-o că Nicholas dezlegase enigma semnelor din limbajul misterios chiar înainte de a şti că ele folosiseră pentru a încifra numele locului din New York City unde Fundaţia Univers

ascunsese Esența marelui Mister. Dar și mai mult a uimit-o că Beth dezlegase enigma cuvântului „Kot", despre care ea nici măcar nu le vorbise.

– Atunci, a sosit clipa să deschideți *Manuscrisul minunilor din cosmos*, pe care l-ați găsit la Biblioteca Publică, a spus.

Personajul ei virtual era tot în sfera Planetariului, iar Beth și Nicholas i s-au alăturat imediat ce au intrat iarăși în jocul enigmelor fără sfârșit.

Amândoi au activat panoul de control de pe ecranele calculatoarelor și au dat click pe iconița manuscrisului. Cartea s-a deschis, foșnind ca foile mari de pergament care lunecă una peste alta, iar în fața lui Nicholas și Beth au apărut cele mai frumoase imagini din univers pe care le văzuseră vreodată. Constelații, galaxii, stele, planete și sateliți fuseseră desenați cu precizie matematică și fiecare pagină pe care o priveau le arăta alt loc din univers, de parcă autorul cunoștea fiecare amănunt de pe firmamentul nemărginit. Au privit apoi imagini ale Căii Lactee și Sistemului Solar, într-o succesiune minunată, ce părea să unească Soarele îndepărtat cu Pământul, trecând pe lângă Mercur și Venus. O frumoasă planetă albastră apărea pictată pe fondul negru al unui cer înstelat; ceva nedefinit, ca un meteorit urmat de o coadă lungă de foc, se îndrepta spre ea, iar impactul era inevitabil. Apoi ilustrațiile reproduceau felurite peisaje de pe Pământ și animale din toate rasele, care viețuiau pe el. Mai încolo au văzut oameni preistorici, acoperiți cu piei și așezați în jurul focului. Urmau după aceea scene de viață din Antichitate și Evul Mediu. Dar paginile manuscrisului nu se sfârșeau acolo, iar ilustrațiile reproduceau o infinitate de mașinării inventate de oameni în decursul istoriei. Se puteau vedea chiar și schițele unor mașini neobișnuite, în stare să zboare și să traverseze spațiul aerian. Pe ultima pagină, una dintre aceste mașini semăna foarte mult cu transbordoarele spațiale, pe care Nicholas și Beth le cunoșteau, și părea să se îndrepte spre o stea din depărtări, înconjurată de planete, alături de care apărea formula teoriei relativității a lui Einstein. Era singurul lucru scris în carte.

– Aceasta e steaua care ne va capta privirea? a întrebat Beth.

– Nu chiar, deşi cea din ilustraţia reprodusă în *Manuscrisul minunilor din cosmos* are multe asemănări cu ea.

– E ca fragmentul de hartă de pe emblema ŞETA! a observat Nicholas.

– Dar cum a putut cineva să-şi închipuie asemenea lucruri în Evul Mediu?! s-a mirat Beth, cu ochii pe acel logo care strălucea şi pe şapca ei de astronaut aspirant.

– Legenda ascunsă spune că, atunci când a descoperit ce putere avea Esenţa marelui Mister, tânărul Grimpow a întrezărit toate minunile pe care omul urma să le creeze în viitor. Printre ele, şi o stea îndepărtată, pe una dintre planetele pe care exista o viaţă la fel de inteligentă ca şi pe Pământ. Membrii Fundaţiei Univers cunoşteau acest manuscris şi încercau de mulţi ani să afle coordonatele precise ale acelei stele.

– Şi au reuşit să le afle?

– Veniţi cu mine în Planetariu. Veţi înţelege mai bine legenda, dacă veţi cunoaşte mai întâi istoria.

Au urcat pe rampa ce înconjura sfera lui Rose Center for Earth and Space, au lăsat în urmă machetele lui Jupiter şi Saturn, care le pluteau deasupra capetelor, şi au intrat în Planetariu pe una dintre uşile de acces pentru public. Marea sală era luminată şi complet goală. Carol a înaintat până în centrul ei şi a aşteptat ca Nicholas şi Beth să se apropie de ea. De cum au venit, luminile s-au stins şi pe ecranele monitoarelor lor a apărut imaginea virtuală a profesorului Kenneth Kogan, alături de o rampă de lansare de la Cape Canaveral, în Centrul Spaţial Kennedy al NASA, din Florida. Nicholas şi Beth au amuţit din nou, ca şi prima oară când îl văzuseră chipul. Amândoi s-au gândit că profesorul Kenneth Kogan era în viaţă, dar şi-au dat seama pe loc că era doar un personaj din joc, precum Carol şi ei doi.

– Bună, Beth! Bună, Nicholas! Mă bucur să vă revăd teferi şi sănătoşi. Dacă aţi ajuns până aici, puteţi să fiţi mândri de aventura voastră. Nu e uşor de găsit Esenţa marelui Mister în jocul enigmelor fără sfârşit, iar voi sunteţi pe cale s-o faceţi. În acest răstimp, probabil că v-aţi întrebat de multe ori care-i motivul aventurii voastre. Presupun

că descoperirea legendei ascunse a New Yorkului ar putea fi un motiv suficient. Dar când ne-am văzut întâia oară la ŞETA, v-am prevenit că aţi fost aleşi pentru îndeplinirea unei îndatoriri transcendentale: Misiunea Ouroburos. Acum, când aţi ajuns în faza finală a jocului, credeţi, probabil, că misiunea vi s-a încheiat, dar nu-i aşa. Misiunea Ouroburos abia a început. În urmă cu câteva veacuri, un tânăr ca voi a găsit Esenţa marelui Mister şi a văzut în ea tot ceea ce aţi descoperit şi voi în *Manuscrisul minunilor din cosmos*. Tânărul acela, ca şi mulţi alţii care au urmat după el, a aflat că în Esenţa marelui Mister se aflau rădăcinile geniului omenesc. Şi a descoperit că, într-o zi îndepărtată, unii oameni aveau să călătorească prin univers pentru a căuta steaua căreia el i-a spus Ouro şi care avea o planetă cu o viaţă inteligentă similară cu cea de pe planeta noastră. În anul 1972 bunul meu prieten, Carl Sagan, căruia eu îi vorbisem despre acea legendă, a avut ideea trimiterii unui mesaj simbolic în spaţiu, pe care voi îl cunoaşteţi foarte bine.

– Mesajul trimis de NASA cu sondele *Pioneer X* şi *Pioneer XI!* a exclamat Nicholas.

Dar profesorul Kenneth Kogan n-a părut să-i audă cuvintele şi a continuat:

– După cum ştiţi, acest mesaj a fost urmat de un altul, în anul 1977, imprimat pe un disc din aur, care a fost trimis de NASA în spaţiu împreună cu sondele *Voyager I* şi *Voyager II*. Multă vreme, nu s-a primit nici un răspuns la acele mesaje, dar în urmă cu un an, unele radiotelescoape ale SETI au detectat un răspuns venit dintr-un loc necunoscut al universului. NASA a început să desfăşoare atunci, sub conducerea mea, un mare proiect spaţial, în vederea unei călătorii până la acea planetă a stelei Ouro, de unde păreau să provină semnalele detectate. Acest proiect al NASA e chiar Misiunea Ouroburos, la care voi veţi lua parte, fiind primii tineri astronauţi din istorie implicaţi în proiect. În acest scop, mai trebuie să găsiţi Esenţa marelui Mister, unde se află codurile necesare pentru a localiza această stea îndepărtată din imensitatea universului. Dacă reuşiţi, veţi avea foarte

curând veşti de la mine şi de la NASA. Şi acum, fie ca steaua să vă capteze privirea. Pe curând!

Imaginea virtuală a profesorului Kenneth Kogan s-a topit pe cupola Planetariului, urmată de zgomotul punerii în mişcare a motoarelor unei nave spaţiale neobişnuite, gata de plecare. În câteva clipe, vuietul a fost tot mai intens, iar Nicholas şi Beth au văzut cu uimire cum nava ciudată se desprindea de rampa de lansare de la Cape Canaveral, în Florida, şi zbura cu viteză vertiginoasă spre o stea din depărtare, pe numele ei Ouro.

Provocarea şerpilor

23

În studiourile de televiziune NBC, totul era pregătit pentru începerea emisiunii lui Susan Gallagher. Reflectoare puternice luminau platoul unde două fotolii elegante, aşezate unul lângă altul, stăteau în faţa unor gradene pline cu lume. Walter Stuck trecuse pe la machiaj şi aştepta aşezat în fotoliul invitatului, fără să arate nici cea mai vagă nelinişte, în vreme ce un sunetist îi potrivea un microfon fără fir pe reverul sacoului. Era liniştit şi sigur că dezvăluirile surprinzătoare pe care urma să le facă în legătură cu crimele de la Centrul Grosling şi asasinarea oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell urmau să aibă un efect puternic asupra milioanelor de telespectatori din toată ţara, dornici să afle misterele ce învăluiau ambele cazuri. Dar el nu era acolo în calitate de poliţist, ci de promotor al Parcului Medieval din New York City şi de istoric expert în Evul Mediu. Intervenţia lui trebuia să se limiteze, ca atare, la analiza faptelor, legând moartea oamenilor de ştiinţă de vechea societate secretă Clubul Gotic, al cărei unic ţel fusese să răzbune moartea zecilor de victime inocente ale ştiinţei,

descoperite în cripta din Centrul Grosling. Ştiinţa punea cu adevărat în pericol viitorul omenirii.

„Monştrii minţii"

24

Numele de Benson Stuart Cross nu-i era necunoscut lui Aldous Fowler. În urmă cu doar două zile, Ann Hardwey îi spusese că aşa îl chema pe binefăcătorul de la Oxford al lui Walter Stuck. Auzindu-l iar din gura domnului O'Connor, i s-a părut că aceea era ironia rocambolescă a sorţii şi i-au tremurat picioarele. Nu-i venea să creadă că putea exista vreo legătură între binefăcătorul viitorului soţ al surorii lui şi Clubul Gotic. Dar lista de consultări pe care domnul O'Connor tocmai i-o arătase demonstra categoric că nu Adam Grosling, ci Benson Stuart Cross falsificase fişa cu mai puţin de un an în urmă. În baza de date a administraţiei de la biblioteca Pierpont Morgan, continua să apară numele lui Adam Grosling, dar domnul O'Connor n-a avut nici o îndoială că şi acea informaţie fusese deformată. El şi-a adus aminte că, în urmă cu câteva luni, se făcuseră liste de consultare a colecţiilor de cărţi vechi în vederea unui studiu statistic comandat de conducerea bibliotecii şi le-a căutat la el în birou.

– Trebuie să fie pe aici, a spus, scotocind într-unul dintre sertarele mesei de scris.

Când domnul O'Connor a găsit listele, inima lui Aldous Fowler bătea atât de tare, că era gata să-i iasă din piept. Manuscrisul cu normele ordinului secret al Clubului Gotic fusese consultat de două ori: o dată de Adam Grosling, în anul 1949, şi a doua oară de Benson Stuart Cross, în ianuarie 2007.

Deşi îi stătuse inima în loc de uimire, Aldous Fowler a fotocopiat fişa aceea şi fişa de consultare a manuscrisului referitor la Clubul Gotic, i-a mulţumit domnului O'Connor pentru ajutor, şi-a luat

rămas-bun și a luat-o la goană spre mașină, urmat cu pași mari de Corina Frediani.

Legenda ascunsă

24

Nici Beth, nici Nicholas nu-și puteau aminti ce li se întâmplase. Ultimul lucru de care își aduceau aminte amândoi era că văzuseră o stea îndepărtată care le captase privirea în jocul enigmelor fără sfârșit. Uitaseră că era duminică și că în seara precedentă se înțeleseseră să se vadă de dimineață, ca să viziteze Rose Center for Earth and Space de la Muzeul de Istorie Naturală. Înainte de a se duce la culcare, Nicholas consultase pe internet programul de activități al muzeului și aflase că noul film care se proiecta la Planetariu se intitula *Ouro: ultima stea*. Voiau să verifice dacă era același film pe care îl văzuseră ei în jocul virtual, după ce profesorul Kenneth Kogan le vorbise despre Misiunea Ouroburos a NASA. După aceea, pe seară, aveau să reintre în joc, ca să ajungă la Cloisters, în Harlem. Era fascinați la gândul că vor găsi Esența marelui Mister și că vor afla ce avea să li se întâmple mai departe. Dar n-au putut să-și pună planurile în aplicare.

Dimineața a fost ploioasă și neplăcută. Vântul bătea puternic dinspre nord, și un întuneric gros acoperea cerul Manhattanului. Dar, în ciuda ploii, Nicholas și Beth au hotărât să meargă pe jos până la Muzeul de Istorie Naturală. Din zona rezidențială a Jefferson Park, n-aveau cum să ajungă la metrou, în schimb, dacă traversau pe jos 4th Transversal din Central Park, Rose Center fost Earth and Space nu era prea departe. În plus, pe Beth o încânta să se plimbe și să vorbească în ploaie. Era fericită când îi curgea apa pe față.

Înfofoliți în hainele de ploaie, Nicholas și Beth au coborât pe Lexington Avenue până pe 96th Street.

– Aseară m-am gândit tot timpul la profesorul Kenneth Kogan, a spus Beth.

– Și pe mine m-a surprins să-l văd din nou. Părea atât de real...

– Crezi că mai e în viață?

– Nu știu, Beth. Și el era membru al Fundației Univers, ca toți ceilalți savanți uciși.

– De multe ori m-am întrebat de ce a dispărut.

– La el era Esența marelui Mister, pe care o caută ucigașul. Pentru mine, motivul e limpede.

– De ce nu-mi spui ce gândești cu adevărat, Nicholas? Crezi că l-au ucis și pe el, nu-i așa?

– Cred că imaginea pe care am văzut-o ieri era virtuală. Înregistrată înainte de dispariția profesorului.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nicholas s-a oprit și a privit-o drept în ochi. Câțiva stropi de ploaie îi curgeau fetiței pe obrajii care îi străluceau ca unei zâne.

– Îți e de folos la ceva dacă îți spun că da, că eu cred că l-au ucis și pe el?

– Dar asta înseamnă că asasinul are să ne omoare și pe noi, dacă află că am găsit Esența marelui Mister, pe care el o caută.

– Asasinul n-are să afle niciodată. N-o să știm decât tu și cu mine.

– Dar are să știe și Carol.

– Pentru moment, Carol e doar un personaj virtual.

– Dar tu știi că nu-i așa.

– Chiar dacă ar fi din carne și oase, așa cum credem, Carol e de partea noastră și nu ne va trăda. Astă-seară vom intra din nou în jocul enigmelor fără sfârșit și vom vedea ce se întâmplă.

– Dacă Esența marelui Mister e la Cloisters, poate că va trebui să mergem cu adevărat până în Harlem. În joc n-o putem lua, acolo totul e virtual.

– Şi eu m-am gândit la asta, Beth. Dar dacă trebuie să ne ducem până în Harlem, va trebui să ne pierdem de poliţistul care ne urmăreşte. Merge iar după noi.

Beth a întors capul şi l-a văzut pe bărbatul cu pardesiu, pălărie şi Umbrelă neagră. Nepăsându-le de prezenţa agentului FBI care îi păzea, Nicholas şi Beth au traversat spre vest spre Madison şi au mers mai departe pe 5th Avenue. Central Park era pustiu, dar nu li s-a părut la fel de tenebros ca în noaptea când îl traversaseră, în jocul enigmelor fără sfârşit, ca să ajungă la Statuia lui Samuel Morse. În realitate, nu-i păndeau în jur nici un fel de Umbre sinistre. Ori, cel puţin, aşa credeau ei.

Provocarea şerpilor

24

Walter Stuck i-a felicitat pe Benson şi pe Otto pentru că-şi îndepliniseră însărcinarea cu promptitudinea pe care o pretinsese de la ei. În dimineaţa aceea, se dăduse jos din pat cu o migrenă teribilă, dar un mic dejun ales şi veştile bune ale lui Benson îl făcuseră să-şi uite curând starea proastă. Susan mai dormea încă. Întotdeauna dormea până după-amiază, când se culca târziu, iar în noaptea dinainte sărbătoriseră până în zori succesul interviului pe care i-l luase lui la televiziune, în compania întregii echipe a emisiunii şi a unor directori de la NBC. Puterea de convingere a lui Walter Stuck era mai presus de orice îndoială şi îi devenise cel mai bun aliat pentru a-şi ascunde adevărata personalitate. Acum, că problema asasinării oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell era sub control, nu mai exista nici un obstacol între el şi Esenţa marelui Mister, pe care şi-o dorea atât de tare. Nu fusese greu să-i răpească

pe copii şi să-i bage în temniţă, deşi faptul presupusese moartea unui agent al FBI-ului.

– Totul a fost foarte rapid. Otto i-a tăiat gâtul poliţistului lângă marele lac din Central Park şi l-a ascuns în tufişuri, îi povestise Benson.

Apoi, Benson şi Otto îi urmăriseră pe copii cu o maşină furată, se apropiaseră de ei, îi lăsaseră inconştienţi, obligându-i să inhaleze o substanţă turnată într-o batistă şi îi băgaseră în portbagaj.

– Eşti sigur că nu v-a văzut nimeni?

– Doar un stol de raţe speriate.

Lui Walter Stuck i-au fost de ajuns să stea câteva minute în temniţă ca să poată intra în memoria copiilor cu lectorul mental al doctoriţei Hart şi să afle locul din New York City unde era ascunsă Esenţa marelui Mister. Tot cu ochii închişi, Nicholas şi Beth stăteau întinşi pe o masă de marmură, sub lumina unor torţe aprinse, ca două cadavre gata să fie supuse disecţiei.

– Această Carol Ramsey e la fel de vicleană ca şi bătrânul ei maestru. A trimis Esenţa marelui Mister în Evul Mediu, deşi suntem în New Yorkul secolului XX, a comentat, observând că în mintea atât a lui Beth, cât şi a lui Nicholas apăreau Cloisters, din Harlem.

Dar bucuria iniţială i s-a transformat în mânie când lectorul mental al doctoriţei Hart l-a informat că nu exista nici o altă informaţie disponibilă în acea secvenţă a memoriei celor doi copii.

– Blestemata! Toate aceste Cloisters alcătuiesc un labirint uriaş! Esenţa marelui Mister poate sta ascunsă în orice cotlon din muzeul medieval! Jur pe diavolul în persoană că această Carol Ramsey are să mi-o plătească! a strigat.

– Nu trebuie să vă necăjiţi pentru asta, domnule Stuck; când copiii se vor trezi, Otto va încerca să scoată de la ei tot ce ştiu, folosind propriile-i metode de convingere, a promis Benson.

– N-ajută la nimic să-i torturăm pe copii. Dacă ar mai şti şi altceva, lectorul mental ar fi observat.

– Dar nici nu pierdem nimic dacă încercăm.

Walter Stuck a căzut pe gânduri.

– Am altă idee, care n-o să dea greș, a spus, fără să poată bănui că o întâmplare neașteptată avea să-i dea peste cap toate planurile.

„Monștrii minții"

25

Cu o ceașcă de cafea în mână, Aldous Fowler aștepta sosirea domnișoarei locotenent Taylor la birourile FBI din Federal Place. Îl asigurase că avea să fie la ea în birou înainte de 8.00 și era trecut de 9.00. A sunat-o la telefonul mobil, dar acesta nu funcționa. Și-a zis că, poate, zborurile de la Washington întârziaseră din pricina ploii. În noaptea precedentă, Aldous o informase amănunțit despre numele pe care îl găsise pe lista de consultări de la biblioteca Pierpont Morgan, în legătură cu manuscrisul despre Clubul Gotic, și de faptul că acesta era identic cu numele celui ce fusese binefăcătorul lui Walter Stuck în urmă cu peste douăzeci de ani, Benson Stuart Cross.

– Află astă-seară tot ce se poate despre acest suspect și așteaptă sosirea mea mâine, Aldous, dar nu mai face nici o mișcare până nu vin eu la New York City. Nu vreau să te precipiți. Dacă-i vorba, într-adevăr, de un membru actual al Clubului Gotic, ne-am putea, în sfârșit, afla pe drumul care să ne ducă drept la Iluzionist.

– Am să fac cum spui, domnișoară locotenent.

– A! Și încă ceva. Ai făcut o treabă bună, te felicit.

Sistemele informatice ale FBI-ului nu i-au oferit lui Aldous Fowler toate informațiile pe care ar fi dorit să le aibă pe masă. Benson Stuart Cross se născuse la Boston în anul 1945, era acum de 61 de ani, n-avea nici o profesiune concretă, chiar dacă de vreo trei decenii dispunea de o avere considerabilă, în acțiuni ale unor companii petroliere. Ultimul său domiciliu cunoscut era orașul Providence, foarte aproape de Newport, în Rhode Island, locul unde Walter Stuck fusese

abandonat de mama lui. Dintr-un motiv pe care Aldous Fowler nu ajungea să-l priceapă, Benson Stuart Cross hotărâse, probabil, să fie binefăcătorul unui copil de la orfelinatul din Newport şi, dintr-un capriciu al sorţii, alesul fusese Walter Stuck. Dar nici nu putea nega că Benson Stuart Cross putea fi adevăratul tată al lui Walter Stuck şi că tocmai de aceea se ocupase de educaţia şi studiile lui într-un *college* din Oxford.

Aldous Fowler privea fotografia lui Benson Stuart Cross cu o întrebare înfiptă în creier ca o săgeată otrăvită: oare Walter Stuck cunoştea legătura acestui bărbat cu trecutul său? Şi la această întrebare se adăugau altele, la care era şi mai greu de răspuns: de ce oare consultase Benson Stuart Cross manuscrisul actului constitutiv al Clubului Gotic, aflat în biblioteca Pierpont Morgan în urmă cu mai puţin de un an? Ce legături avea el cu acea societate secretă care îl adora pe diavol?

Soneria telefonului l-a trezit din meditaţie. Aldous a crezut că era domnişoara locotenent Taylor, care îl anunţa că sosea la New York City cu întârziere, dar numărul de pe ecranul mobilului său nu-i era cunoscut.

– Sunteţi detectivul Fowler?

Aldous a recunoscut imediat vocea celei care îl sunase la telefon. Avea un accent hispanic dulce, inconfundabil.

– Doamnă Hernando, mă bucur să vă aud! Ce mai faceţi?

– Bine, bine, domnule detectiv. Mi-am găsit de lucru şi nu mă plâng.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, nu, nu de aceea v-am sunat. Dar ieri l-am văzut pe bărbatul care o vizita pe doctoriţa Hart acasă, vă mai amintiţi?

– Cel care se plimba cu ea, ţinând-o de mână? a întrebat Aldous, surprins.

– Da, era printre cei care asistau la emisiunea de aseară de la NBC, unde au vorbit despre asasinarea oamenilor de ştiinţă şi experimentele îngrozitoare ale doctoriţei Hart. Totul e o minciună, domnule detectiv,

doctorița Hart n-ar fi fost în stare să facă rău nimănui, era o femeie bună...

Aldous a întrerupt-o, nu doctorița Hart îl interesa pe el:

– Unde sunteți acum?

– Într-o casă de pe Upper East Side, între 3rd Avenue și 72nd Street.

– Puteți nota o adresă? a întrebat Aldous Fowler, nerăbdător.

– Așteptați o clipă, să iau ceva de scris.

Timp de câteva secunde, gândurile s-au înghesuit în mintea lui Aldous Fowler, înghiontindu-se unele pe altele. Era năuc ca un somnambul.

– Spuneți-mi, domnule detectiv.

– Vă dau adresa apartamentului meu din Queens. Scrieți: Northern Boulevard, 118. Luați un taxi chiar acum și așteptați-mă acolo. Trecând dinspre Upper East Side podul Queensboro, veți ajunge înaintea mea.

– Chiar acum? Dar azi e duminică, domnule Fowler, și plouă cu găleata, a spus cu timiditate doamna Hernando.

– N-are să vă ia mult timp și trebuie să faceți ce vă spun, de acord? Vin și eu în câteva minute.

Se pregătea să-i lase un bilet domnișoarei locotenent Taylor, când a văzut-o deschizând ușa biroului.

– Bine că ai ajuns la vreme. Mă pregăteam să-ți las un bilet pe masă, a spus, prea agitat ca să-și mai ascundă nervii de la stomac.

– Îmi pare rău, din cauza ploilor puternice de la Washington avionul a decolat cu întârziere.

– Trebuie să plecăm, doamna Hernando ne așteaptă la mine în apartament ca să vedem o emisiune de televiziune, a lămurit-o, punând fotografia lui Benson Stuart Cross în buzunarul hainei de piele.

– Glumești?

Dar Aldous Fowler nu glumea. De obicei, el nu vedea sâmbăta în direct emisiunea lui Susan. O înregistra întotdeauna, ca s-o poată viziona altădată, când n-avea nimic mai bun de făcut. Și chiar dacă se gândise să-și petreacă noaptea de sâmbătă acasă, urmărind interviul pe care sora sa lui urma să-l ia lui Walter Stuck, în timp ce lua cina cu

Corina Frediani, adevărul e că, după ce vorbise la telefon cu profesorul Jacob Bloom, programase înregistrarea video, cum obișnuia să facă întotdeauna, și uitase de interviu. După ce ieșiseră din Biblioteca Pierpont Morgan, Aldous o condusese pe Corina acasă la Ann Hardwey și trecuse pe la birourile FBI ca s-o sune la telefon pe domnișoara locotenent Taylor și să caute în sistemul informatic al poliției informații despre Benson Stuart Cross.

– Sper ca videoplayerul să funcționeze și să nu se fi încurcat banda, a spus în drum spre casă, după ce o pusese pe domnișoara locotenent Taylor la curent cu bănuielile lui.

– Pentru binele tuturor, sper să ai dreptate și acest Benson Stuart Cross să ne ducă la Iluzionist.

Doamna Hernando aștepta în fața intrării de pe Northern Boulevard nr. 118, din Queens. Ploua cu găleata și, în depărtare, auzea sirena unei mașini a poliției care se apropia treptat, până a oprit pe trotuar. Era mașina FBI condusă de detectivul Fowler, însoțit de o femeie pe care ea n-o cunoștea.

– Domnișoară locotenent Taylor, v-o prezint pe doamna Hernando.

Aldous Fowler s-a bucurat că-și făcuse ordine cu o zi mai înainte în micul apartament de la etajul 35. Altfel, i-ar fi fost rușine de cele două femei care îl însoțeau. Salonul, o încăpere fără nici un ornament, era mobilat simplu și practic: o sofa, două fotolii lângă ușa-fereastră, o masă și patru scaune. Pe pereți erau gravuri abstracte înrămate, cumpărate de la magazinul de cadouri al Muzeului Gughenheim din New York City. În fața canapelei pe care s-au așezat doamna Hernando și domnișoara locotenent Taylor, erau o bibliotecă și un televizor vechi, cu video încorporat.

– Dacă doriți să beți ceva, vă puteți servi și singure la bucătărie, în vreme ce eu rebobinez banda.

– Mulțumesc, domnule detectiv, dar acum n-aș fi în stare să mai înghit și altceva decât un tranchilizant.

Domnișoara locotenent Taylor a zâmbit. Presupunea că situația era șocantă pentru cineva neobișnuit cu investigațiile polițienești.

– Bine, doamnă Hernando, o să dau banda cu emisiunea pe repede înainte, până la o imagine din public. Apoi am să opresc banda și o să ne arătați persoana care o vizita pe doctorița Hart acasă la ea.

Instalația video s-a pus în mișcare cu un zgomot de capete de înregistrare prăfuite, iar pe ecranul televizorului au apărut Susan Gallagher și Walter Stuck, pe repede înainte. Camerele alternau, trecând de la unul la altul, arătându-i în prim-plan și, din când în când, ofereau planuri generale asupra publicului, care nu durau decât câteva secunde. Doamna Hart nega în tăcere, dând din cap, ori de câte ori detectivul Fowler oprea imaginea, până ce una dintre camere a arătat fața tristă a unei tinere așezate printre invitați.

– Acolo, lângă tânăra aceea din public, la stânga! a strigat doamna Hart, ca și cum aștepta acest moment într-o tensiune insuportabilă.

Manevrat de Aldous Fowler, videoplayerul a rebobinat, s-a oprit, a pornit din nou și s-a oprit iar, oferind o imagine fixă pe ecran, care tremura ușor. Cu toate acestea, imaginea tinerei și a bărbatului așezat lângă ea erau ușor de recunoscut.

– Acesta este bărbatul! Sunt absolut sigură!

Aldous Fowler a scos din haina de piele fotografia lui Benson Stuart Cross din sistemul informatic al FBI-ului și a comparat-o cu chipul încremenit pe ecranul televizorului. Tăcerea lui era elocventă. Apoi i-a dat-o domnișoarei locotenent Taylor.

– Da, e aceeași persoană.

Atunci, un gând dureros l-a străfulgerat pe Aldous Fowler:

– Pemby!

Legenda ascunsă

25

Ghemuită în bezna dintr-un colț, Beth plângea în tăcere. Tremura de frig și era îngrozită. Se deșteptase în locul acela sinistru fără să știe

ce i se întâmplase, nici unde era. Avea încheieturile mâinilor şi picioarelor prinse în cătuşe legate cu un lanţ scurt din fier, care o împiedicau să se mişte liber în paţiul restrâns din temniţă. Nici măcar nu ştia de ce era acolo, deşi a presupus că Esenţa marelui Mister şi societatea secretă care o căuta aveau fără îndoială legătură cu situaţia ei deznădăjduită. Aşa cum se temuse dintotdeauna, asasinul oamenilor de ştiinţă de la Fundaţia Univers o răpise. Dar acesta nu era jocul virtual al enigmelor fără sfârşit. De cealaltă parte a gratiilor din celulă, o torţă lumina câteva trupuri despuiate şi însângerate, care atârnau din tavan. Beth n-avea curaj să le privească. Era ca şi cum ar fi privit moartea. N-a avut curaj nici când a văzut că un şobolan se apropia de ea, cu botul ridicat, ca să adulmece aerul, şi cu ochii strălucind, roşii, în întuneric. A urlat de spaimă când animalul s-a apropiat de picioarele ei, iar şobolanul a fugit şi s-a ascuns într-o gaură. Atunci Beth a auzit alt glas, uşor stins:

– Beth, Beth! Tu eşti?

– Nicholas? O, Nicholas! a exclamat, fără să-şi mai poată stăpâni plânsul.

– Haide, haide, nu mai plânge. Eu sunt aici, foarte aproape de tine, a consolat-o Nicholas, încercând să se târască până la gratiile din celula lui.

Dar vorbele lui Nicholas n-au liniştit-o. Beth a continuat să plângă.

– Credeam că-s singur şi mă bucuram că nu treci şi tu prin toate astea. Dar dacă te-au răpit şi pe tine, mă bucur că suntem împreună. N-aş suporta gândul că eşti singură într-o asemenea temniţă.

– Nu suntem împreună, Nicholas. Nu te pot vedea şi nici nu-ţi pot atinge mâna. Mi-e frică...

– Dar putem vorbi, cu ajutorul vocilor nu ne vom simţi singuri.

Beth a lăsat ultimele lacrimi să i se prelingă pe obraji.

– Ce-o să se aleagă de noi, Nicholas? Au să ne omoare ca pe profesorul Kenneth Kogan şi pe ceilalţi? Mă tem de moarte. E ceva groaznic.

– Dacă ne omoară, n-au să aibă niciodată Esența marelui Mister. Și numai asta vor de la noi. Habar n-ai unde-i ascunsă, a spus Nicholas, ca să-i dea curaj.

– Nici noi nu știm încă în ce loc din Cloisters se află.

– Și nici nu trebuie să știm, când au să ne întrebe. Esența marelui Mister e singura noastră șansă de-a ieși de aici. Înțelegi, Beth? E important să înțelegi bine asta. Orice s-ar întâmpla, ei nu trebuie să știe ce știm noi. Dacă află, suntem pierduți.

– Nu izbutesc să-mi aduc aminte nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte de a mă trezi în locul ăsta groaznic. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc sunt imaginile virtuale de la Planetariu, a lămurit Beth, al cărei chip era străbătut de urme fine de lacrimi.

– E doar efectul substanței cu care ne-au adormit, ea ne-a provocat o amnezie trecătoare; și eu am pățit la fel, dar am început să-mi amintesc.

– Nicholas, trebuie să știu ce s-a întâmplat și cum am ajuns în acest loc atât de întunecos. Nu mai suport să stau aici, simt că îmi pierd mințile.

– Liniștește-te, în curând ai să-ți aduci aminte totul, te asigur. Mergeam spre Rose Center for Earth and Space, ca să vedem noul film de la Planetariu și să ne dăm seama dacă era tot cel din jocul enigmelor fără sfârșit când, chiar lângă lacul din Central Park, s-au apropiat de noi doi bărbați în negru și ne-au forțat să respirăm printr-o batistă îmbibată cu un lichid. Apoi probabil că ne-au adus aici și ne-au închis.

– Și cum am trecut din viitor în trecut? Locul ăsta pare o temniță din Evul Mediu. Ai văzut trupurile alea care atârnă din tavan, lângă torță? Sunt morți, Nicholas, morți!

– Știu, e înspăimântător, dar prefer să nu mă uit și să nu mă gândesc la ele acum. Nici tu n-ar trebui s-o faci. Trebuie să ieșim din temnița asta cu orice preț.

Zgomotul unei uși i-a speriat.

– Ai auzit? a întrebat Nicholas, coborând glasul.

– Vine cineva, îi aud paşii, a răspuns Beth cu glas tremurat, îmbrăţişându-şi genunchii şi adoptând poziţia fetală a unei fiinţe speriate, lipsite de apărare.

Doi bărbaţi s-au ivit în capătul galeriei subterane, ca două Umbre sinistre. Amândoi purtau tunici lungi şi negre, legate cu un brâu, iar chipurile le erau ascunse sub glugi. Văzându-i atât de fioroşi şi înspăimântători, Nicholas şi Beth au încremenit.

Cei doi bărbaţi s-au apropiat în tăcere, iar unul din ei, un uriaş, a descuiat uşa din drugi de fier a celulei lui Nicholas. A intrat şi i-a scos cătuşele de la mâini şi picioare. Apoi l-a luat ca pe o păpuşă de cârpă şi l-a pus pe picioare.

– Ce faceţi? Unde mă duceţi? a bâiguit Nicholas.

Monahul corpolent l-a ridicat în zbor şi l-a aruncat pe un umăr, fără să dea atenţie loviturilor date de Nicholas cu mâinile şi picioarele.

– Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul! Nu pot s-o las pe Beth singură! Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul!

– Nicholas! Nicholas! a strigat Beth, fără să ştie ce i se întâmpla.

Dar siguranţa profundă a temniţei i-a înghiţit ţipetele sfâşietoare.

Provocarea şerpilor

25

După ce a văzut chipul lui Benson Stuart Cross în emisiunea de televiziune a NBC, Aldous Fowler nu s-a mai îndoit nici o clipă al cui era adevăratul chip al diavolului. A avut o senzaţie similară celei din urmă cu mulţi ani, când aflase că prietenul său, Tom, n-ajunsese acasă în noaptea morţii sale: o detunătură atroce, o explozie brutală a tuturor simţurilor, îl făcuse să vadă limpede adevărul, atâta vreme ascuns în nebuloasa unui mister pe care ajunsese să-l creadă indescifrabil. O clipă, a crezut că asasinul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell, Iluzionistul, în mintea căruia îşi găsise refugiu Adam Grosling, putea fi

Benson Stuart Cross şi că de aceea îi şterseseră numele la biblioteca Pierpont Morgan. Dar în acea dimineaţă ploioasă de duminică, văzându-l spectator al emisiunii realizate de Susan, mintea lui a stabilit cea mai surprinzătoare conexiune dintre toate. Ultimul truc al Iluzionistului era descoperit şi în jobenul lui macabru nu mai era nici un secret de dezvăluit. Aldous Fowler a reconstituit mental, în câteva secunde, misterioasa istorie ce începuse cu multă vreme în urmă, când un grup de studenţi supradotaţi de la Universitatea Cornell hotărâse să înfiinţeze Fundaţia Univers în anul 1945, ca să pună ştiinţa în slujba omenirii şi să păstreze piatra mitică ce avea să-l ducă în cele din urmă pe om într-un loc îndepărtat din univers. Unul dintre acei studenţi fusese Adam Grosling, introvertit şi morocănos, deşi genial, al cărui tată, Richard Grosling, aparţinea unei societăţi secrete de origine medievală, Clubul Gotic, fondat în anul 1890 în New York City, pentru a căuta aceeaşi piatră. Sinuciderea rituală a lui Richard Grosling, în 1949, i-a făcut un rău iremediabil fiului său, Adam, care cunoştea activităţile tatălui său şi ale societăţii secrete din care acesta făcea parte. De aceea, câţiva ani mai târziu, el a semnat actul constitutiv al Fundaţiei Univers cu pseudonimul Gotic, al cărui sens era încifrat în cuvântul „Kot", cunoscut doar de el. Marea avere al cărei moştenitor era şi dorinţa de a înţelege creierul omenesc l-au determinat să fondeze Centrul de Cercetări Neurologice Grosling, cu ajutorul unei tinere şi talentate cercetătoare, Katie Hart, de care se îndrăgostise pe când îi era studentă la Universitatea Cornell. Devenit un savant prestigios, a izbutit în scurtă vreme să obţină, împreună cu doctoriţa Hart, succese de neînchipuit în cunoaşterea creierului omenesc, cu ajutorul unor experimente nemaifăcute de nimeni înaintea lor. Dar, câţiva ani mai târziu, în 1983, paralizase total, în urma unei căzături de pe cal. Imobilizat la pat, Adam Grosling devenise un creier viu într-un trup mort. Orbit de frustrare şi de ura faţă de camarazii din Fundaţia Univers, pe care îi învinovăţea de toate nenorocirile lui, şi-a promis să se răzbune într-o zi pe ei şi să le smulgă Esenţa marelui Mister. Profitând de vastele sale cunoştinţe de neurologie, Adam Grosling i-a cerut doctoriţei Hart să-i redea viaţa pierdută în accidentul care îl paralizase total. Îndrăgostită de

el încă din tinereţe, doctoriţa Hart acceptase să caute o soluţie medicală pentru a transplanta creierul lui Adam Grosling pe un alt trup. Dar amândoi ştiau că găsirea acestui procedeu era un proces de lungă durată şi că trebuiau să mai treacă mulţi ani înainte ca experimentele lor criminale pe oameni vii să dea vreun rezultat stimulator. Aveau nevoie, de asemenea, să găsească un trup potrivit pentru existenţa viitoare a lui Adam Grosling. Nu unul oarecare, ci unul sănătos şi puternic, a cărui dezvoltare s-o poată controla fără probleme. Trebuiau, deci, să aleagă o viaţă tânără, care să întrunească toate calităţile necesare pentru a ajunge să fie perfectă. Băiatul ales, un orfan de care nimeni n-avea să-şi aducă aminte, avea să fie trimis departe de Statele Unite, ca să primească o solidă formaţie universitară de istoric, într-un *college* din Oxford, promiţându-i-se că va fi moştenitorul unei mari averi. Acolo avea să stea până la momentul oportun. Benson Stuart Cross, care era omul de încredere al lui Adam Grosling, membru, ca şi el, al Clubului Gotic, avea să organizeze totul, ca să nu apară nici o eroare. El avea să-l aleagă pe băiat dintre elevii liceului pentru orfani din Queens şi să-i plătească studiile la Oxford, ca să nu rămână nici o urmă a adevăratului binefăcător. Ajuns la vârsta adultă, băiatul ar fi revenit în Statele Unite numai când doctoriţa Hart ar fi fost sigură de succesul esxperimentelor ei pe oameni vii. Orfanul ales fusese Walter Stuck. De aceea sosirea lui Walter Stuck în Statele Unite coincidea cu date anterioare, foarte apropiate, morţii false a lui Adam Grosling, al cărui cadavru nu se afla în propriu-i mormânt, ci în cripta unde se efectuase „Experimentul Dr. Jekyll & Mr. Hyde". De aceea îi moştenise el averea. De aceea trăia Walter Stuck în conacul care îi aparţinuse lui Richard Grosling şi de aceea ştia el despre sinuciderea rituală, căci bătrânul îşi tăiase capul chiar cu ghilotina pe care i-o arătase Walter lui Aldous în temniţele din vechiul muzeu al figurilor de ceară. De aceea îi spusese Walter Stuck că găsise într-o nişă din casă documentele cu simbolul şerpilor întârâtaţi, deveniţi simbolul diavolului Baphomet. De aceea ştia că termenul „Kot" însemna „Gotic" şi de aceea cunoştea istoria societăţii secrete care comitea crimele. De aceea Walter Stuck ştia că Clubul Gotic căuta Esenţa marelui Mister şi de aceea dorea el să pună mâna pe ea. De

aceea îi asasinase Walter Stuck pe savanţii de la Universitatea Cornell şi tot de aceea era sigur că FBI-ul n-avea să-l descopere niciodată.

– Acest adorator al diavolului ne-a dus pe toţi de nas! a exclamat Aldous Fowler lângă televizor, în timp ce, cu mâini tremurânde, forma pe mobil numărul de telefon al surorii lui.

– Ce faci, Aldous?

– O sun pe Susan, ca să-i spun că Walter Stuck e asasinul.

– Ai înnebunit! Doar e cu el.

Cu ochii încă lipiţi de somn, Susan Gallagher şi-a căutat telefonul mobil, pipăind pe noptieră, fără să vadă nimic. Dacă nu suporta ceva pe lume, asta era să fie trezită de un sunet atât de nefiresc precum cel al soneriei electronice. Ura să-şi înceapă ziua cu spaima celui smuls din somn din pricina unui pericol iminent. Şi, cu toate că nu ştia, chiar acesta era motivul pentru care telefonul ei suna atât de insistent. De-ar fi ştiut, cu siguranţă că nu l-ar fi închis fără să ştie măcar cine îi telefona.

„Monştrii minţii"

26

FBI-ul i-a comunicat domnişoarei locotenent Taylor prin radioul din maşina ei că leşul cu capul tăiat al poliţistului care îi veghea pe Nicholas Kilby şi pe Beth Hampton fusese găsit lângă marele lac din Central Park.

– ... Copiii au dispărut, iar părinţii lor nu ştiu unde sunt. După câte se pare, urmau să-şi petreacă dimineaţa de duminică la Planetariul de la Rose Center for Earth and Space, dar nu erau acolo, a spus agentul care îi vorbea prin radio.

– O, Dumnezeule, ce se petrece?! a exclamat domnişoara locotenent Taylor după ce a întrerupt legătura cu centrala FBI.

Pe Aldous Fowler ştirea îl impresionase. Situaţia era mult mai alarmantă decât presupusese el şi nu se mai gândea doar la viaţa surorii sale, Pemby.

– *Monştrii minţii* lui Adam Grosling au ieşit iar din vizuină în creierul lui Walter Stuck, a spus.

– Ca să-i răpească pe copii?

– Ceva ne-a scăpat, domnişoară locotenent. Ceva ce copiii ăştia ştiau şi nu ne-au spus când ne-au vorbit despre istoria Fundaţiei Univers.

– Dar ce legătură au ei cu toate astea? Sunt doar nişte adolescenţi.

– Poate că puştii de la ŞETA ştiu ceva ce noi nu ştim despre Esenţa marelui Mister.

– Esenţa marelui Mister pe care o avea în păstrare Kenneth Kogan?

– Da, el a fondat Şcoala Experimentală a Tinerilor Astronauţi pe internet.

– Şi Kenneth Kogan tot dispărut este.

– Tare mă tem că şi viaţa copiilor e în mare pericol, domnişoară locotenent.

– E greu de crezut că Walter Stuck e atât de crud încât să facă rău unor copii. În interviul de la televiziune părea un bărbat încântător.

– Walter Stuck e posibil să nu le facă rău, dar sunt sigur că *Monştrii minţii* lui Adam Grosling, care i s-au adăpostit în creier, n-au să ezite.

– Trebuie să-l arestăm pe Walter Stuck înainte de a fi prea târziu.

Prin ploaia torenţială, domnişoara locotenent Taylor conducea maşina pe 2nd Avenue spre Greenwich Village. Dăduse un anunţ prin radio, cerând câtorva patrule de agenţi speciali ai FBI-ului să înconjoare discret conacul lui Walter Stuck şi s-o aştepte acolo. Ştia că în câteva minute va trebui să ia cea mai importantă decizie din cariera ei de poliţist şi că n-avea voie să greşească. Erau în joc vieţile lui Susan Gallagher, Beth Hampton şi Nicholas Kilby şi puteau să depindă de cum avea ea să-şi joace cărţile, ştiind că aşii jocului erau la Walter Stuck. Detectivul Aldous Fowler se oferise să intre în casă şi să-l aresteze pe Walter Stuck prin surprindere, după ce s-ar fi

asigurat că Susan nu era în primejdie. Walter Stuck nu putea bănui că ei îi cunoșteau deja crimele și n-avea să se mire că Aldous Fowler hotărâse să-și viziteze sora într-o duminică. Chiar Walter îl invitase cu o zi mai înainte să sărbătorească logodna împreună cu ei doi. Putea fi o operațiune polițienească ușoară și curată, cu care să pună capăt celei de-a doua vieți a lui Adam Grosling. Apoi aveau să-i caute pe copii prin conac și să-i elibereze din captivitate. Dar domnișoara locotenent Taylor nu voia să riște nimic. Nu știau nici unde puteau fi copiii, nici dacă mai era cineva în casă. Cel mai probabil era că Walter Stuck nu acționa de unul singur și că puștii erau păziți chiar în locul unde erau închiși. Era posibil chiar ca personalul de serviciu să lucreze în acea zi în casă, deși era duminică. Prea multe complicații pentru ca Aldous Fowler să poata ține situația sub control de unul singur.

– Vom aștepta să se însereze și apoi vom negocia cu Walter Stuck, Aldous. E singura cale de a rezolva această chestiune fără alte morți.

Dar domnișoara locotenent Taylor se înșela.

Susan Gallagher s-a trezit după orele 12.00. A luat telefonul mobil de pe măsuță, l-a deschis și a văzut că apelul nerecepționat era de la fratele ei, Aldous. O să-l sune mai târziu. Aseară băuse mai mult decât putea suporta și din pricina mahmurelii încă îi mai vâjâia capul. A tras draperiile de la fereastră și a văzut că turna cu găleata peste Manhattan. Avea nevoie de o cafea foarte tare și de o aspirină. I-a părut rău că personalul de serviciu din casă se odihnea duminica. A intrat în baie și s-a spălat pe dinți. A zâmbit în fața oglinzii, amintindu-și de succesul emisiunii. Toți o sărbătoriseră la NBC. Walter era genial, și-a zis în sinea ei, privindu-și cearcănele. Trebuia să mai fi dormit vreo două ceasuri, dar după ce sunase telefonul nu mai putuse atipi decât superficial. Și-a pus haine comode, de casă: pantaloni de vâscoză și o bluză de bumbac. Și-a spus că Walter se trezise devreme, luase micul dejun și era probabil în biroul lui, citind *The New York Times*.

În casă domnea tăcerea. Numai răpăitul monoton al ploii se auzea ca un zvon îndepărtat. Susan a coborât scara, cu gândul să se ducă la bucătărie. Ușa biroului era întredeschisă. Walter era în picioare, lângă

şemineu, cu spatele la uşă. Punea într-o pungă ceva ce Susan n-a putut vedea până n-a intrat în birou. Brusc, capul lui Walter s-a întors, ca şi cum intuise o prezenţă care îl pândea din spate.

– Credeam că ai să mai dormi ceva, a spus calm, văzând-o pe Susan în spatele lui.

– M-a deşteptat telefonul lui Aldous şi n-am mai putut adormi.

Susan a înaintat spre el şi l-a sărutat uşor pe buze.

– Ai vorbit cu fratele tău?

– Nu, am să-l sun mai târziu, întâi am să beau o cafea şi am să iau un calmant. Am o durere de cap oribilă.

– Nu trebuia să fi fumat atât.

– Ce-s astea? a întrebat Susan, arătând borcanele din cristal pe care Walter le avea în pungă.

Chestiunea dependenţei ei de tutun era ceva despre care nu-i făcea plăcere să vorbească.

– E o veche colecţie de moluşte din muzeu. Voiam să scap de ele, a spus, punând şi cutia de cristal din mână în pungă.

– Şi le ţineai în acest dulap secret? a întrebat Susan, ingenuă, văzând că dulapul secret din spatele şemineului era deschis.

– În vechile conace sunt multe locuri de păstrat fleacuri din astea. Erau aici când am cumpărat casa.

Susan a dat să se apropie de dulap.

– Aş prefera să nu-ţi bagi nasul în lucrurile mele, a spus Walter sever, în ciuda delicateţii cu care vorbea.

– Ai spus că nu vor fi secrete între noi.

Mâinile lui Susan au răsucit uşor dulapul şi au luat una dintre cutiile de cristal. Dar când a privit mai atent masa diformă care plutea într-un lichid vâscos, a tras un strigăt de spaimă şi a scăpat-o pe jos.

– Sunt creiere de om! a exclamat.

Îngrozită de ceea ce văzuse, a dus mâinile la gură, fără o vorbă.

Walter Stuck a rămas imperturbabil.

– Totul a fost inutil. Fratele tău, Aldous, şi FBI-ul sunt aici afară. Au înconjurat casa, a anunţat-o el.

Un uragan nemilos devasta toate gândurile din mintea lui Susan Gallagher. A dat să se sprijine, dar s-a prăbuşit în jilţul de lângă cămin.

– De ce, Walter? a întrebat atât de încet, că vocea ei abia s-a auzit ca un murmur.

– Tu n-ai să poţi înţelege.

– Vreau să ştiu, trebuie să ştiu de ce i-ai omorât pe toţi aceşti oameni, a bâiguit Susan printre suspine, fără să-şi ia mâinile de pe faţă.

Îşi legăna trupul ca o nebună ce nu se simte în stare să-şi privească medicul în ochi, temându-se ca nu cumva să vadă în ei ochii bestiei care îi spulberase în câteva secunde toate visurile.

– Trebuia s-o fac. Toţi erau nişte savanţi aroganţi şi vanitoşi. Ei erau de vină că lumea se prăbuşeşte în haos. Genialitatea i-a făcut nefericiţi pe toţi, ca şi cum blestemul cerului ar fi căzut asupra Pământului din pricina ereziilor lor. Sfidaseră puterea supremă a lui Dumnezeu şi Îl biruiseră, exilându-L pe vecie din propria-I Împărăţie. Ei uzurpaseră tronul Domnului, luând parte din marea Sa creaţie. Ei voiau să transforme omul în propriul său creator. Ei luau hotărâri de viaţă şi de moarte în numele ştiinţei. Ei aveau Esenţa marelui Mister, ca să cucerească universul. Eu n-am făcut decât să-i împiedic. Asta mi-e misiunea sfântă pe lume: să fac din diavol noul împărat al Pământului.

– Tu eşti diavolul! a strigat Susan.

Glasul lui Walter Stuck s-a ridicat şi el:

– Da, Susan, eu sunt diavolul! Şi ştii de ce? Fiindcă Dumnezeu a fost prea slab şi îngăduitor cu creaturile Lui şi le-a lăsat să dezvăluie tainele creaţiei. A fost prea bun şi S-a lăsat trădat de cei pe care chiar el i-a creat!

– Şi de ce eu? De ce mi-ai distrus viaţa? Eu credeam în tine, a spus Susan cu un firicel de voce.

Walter Stuck şi-a luat un aer abătut:

– Erai sora detectivului de la Omucideri care investiga crimele, ceea ce mi-a permis să-mi privesc roadele operei ca un spectator privilegiat. În plus, puteai fi utilă Clubului Gotic pentru instaurarea noii domnii a diavolului în Parcul Medieval din New York City. Dar

asta a fost doar la început, după aceea te-am cunoscut şi m-am îndrăgostit de tine.

– Taci din gură! Nu mai suport să-ţi ascult minciunile!

– Voiam să fac din tine o fiinţă puternică şi nemuritoare, care să-mi stea alături când aveam să devin stăpânul lumii. Împreună am fi fost invincibili. Viitorul ar fi fost al nostru. Numai al tău şi al meu.

– Eşti nebun, Walter! Nebun! a strigat Susan, ieşindu-şi din starea de bumăceală.

– Greşeşti, Susan! Eu eram aşa cum credeai tu până am ajuns la New York City! Ştiinţa a făcut din mine ceea ce sunt acum! Ştiinţa mi l-a înfipt pe diavol în creier! E aici, înăuntru, în capul meu, şi-mi vorbeşte zi de zi, ceas de ceas, minut de minut, clipă de clipă! a strigat, lovindu-şi fruntea cu palma.

– Ai devenit un monstru!

– Ei m-au făcut aşa! Adam Grosling şi doctorita Hart mi-au manipulat creierul! a strigat iar Walter, disperat. Vrei să ştii cum? Vrei să vezi adevărata faţă a diavolului? Vrei să vezi oroarea cu propriii tăi ochi? a continuat să strige.

Şi, pe măsură ce-i vorbea de *Monştrii minţii* lui Adam Grosling, care îi sălăşluiau în creier, vocea şi chipul lui Walter Stuck deveneau, în faţa privirii îngrozite a lui Susan, vocea şi chipul unui cadavru, a cărui vedere n-o putea suporta. Ochii i s-au înceţoşat şi a simţit că se prăbuşea într-un hău fără fund, cuprinsă de o tristeţe iremediabilă.

La căderea serii, numeroşi agenţi înarmaţi ai FBI-ului s-au postat în locuri strategice din împrejurimile conacului lui Walter Stuck, aţintindu-şi puştile cu lunetă spre uşi şi ferestre. Traficul stradal al maşinilor şi pietonilor a fost deviat pe 6th Avenue şi, în ciuda ploii, numeroşi curioşi au început să se înghesuie lângă Jefferson Market Courthouse, ca să vadă ce se petrecea în liniştitul cartier newyorkez Greenwich Village. În câteva minute, reporteri de la toate televiziunile din New York City au sosit în zona pe care poliţia o demarcase cu panglici, ca să transmită informaţii în direct. Vestea că pe puştii dispăruţi în cursul acelei dimineţi i-ar fi putut răpi

popularul Walter Stuck, despre care FBI-ul bănuia că ar fi asasinul oamenilor de știință de la Universitatea Cornell, se răspândise ca vântul și ca gândul, de la nord la sudul și de la est la vestul Manhattanului. Aldous Fowler își sunase insistent sora, pe Susan, la telefonul mobil, dar ea continua să nu răspundă. Căpitanul McCloskey se alăturase operațiunii polițienești și stătea lângă domnișoara locotenent Taylor, sub ploaia torențială.

Vocea ei a răsunat pe stradă, amplificată de un megafon:

– Domnule Stuck, vă vorbește locotenent Taylor, agent special FBI!

De cum a spus aceste vorbe, ușa conacului lui Walter Stuck s-a deschis domol. Un reflector puternic al poliției a luminat intrarea casei. Orbită de lumină, Susan Gallagher și-a acoperit ochii cu mâinile.

– E Susan, Susan Gallagher, nu trageți! a strigat domnișoara locotenent Taylor în megafon, văzând că sora lui Aldous Fowler apărea în pragul ușii, ca o stafie.

Aldous a fugit spre ea și a ocrotit-o cu trupul său.

– Unde-i Walter? Și copiii, știi ceva de ei? a întrebat-o.

Dar Susan avea privirea pierdută și părea să fi amuțit sub efectul unui șoc ireversibil. O echipă de urgență a adus o targă și au întins-o acolo.

– Aveți grijă de ea! l-a rugat Aldous pe unul dintre medici, pe când agenții înarmați ai FBI-ului se pregăteau să intre în casă.

În câteva secunde, a început să sune sirena ambulanței. Aldous s-a întors către domnișoara locotenent Taylor și căpitanul McCloskey. Walter Stuck era probabil înăuntru, cu copiii.

– Veniți cu mine, a spus Aldous, scoțându-și revolverul din toc.

– Lasă grupul de asalt al FBI-ului să-și facă treaba, Aldous.

– Conacul lui Walter Stuck e și un vechi muzeu al figurilor de ceară, domnișoară locotenent, doar știi lucrul acesta la fel de bine ca mine, iar agenții din grupul de asalt al FBI-ului n-au să poată ajunge singuri în temniță. Copiii ar putea fi închiși acolo.

Căpitanul McCloskey a consimțit.

– Mă duc eu cu el, a spus, privind-o pe domnișoara locotenent Taylor drept în ochi.

– Acum, tu eşti şeful, Andrew, trebuie să conduci de aici, de afară. Aldous şi cu mine vom intra în casă şi vom încerca să-l convingem pe Walter Stuck să se predea de bunăvoie, dacă într-adevăr s-a ascuns, luându-i ostatici pe copii, în vreun loc din muzeul figurilor de ceară. O să luăm cu noi doi agenţi din grupul de asalt. Ceilalţi pot percheziţiona restul casei.

– Înăuntru pare să nu fie lumină, a spus Aldous.

– O să folosim ochelari de văzut pe întuneric.

– În orice caz, am să iau o lanternă. Vreau să văd mutra diavolului de aproape, când am să-l arestez pe Walter Stuck, a spus Aldous, căutând pe pipăite în torpedoul maşinii.

Înainte de a intra în casă, Aldous şi domnişoara locotenent Taylor şi-au pus veste antiglonţ şi căşti prevăzute cu binocluri de noapte. Imaginea din faţa ochilor, gălbuie, cu forme abia definite, datorată contururilor negricioase, transforma bezna deasă din casă în viziuni spectrale. Aldous Fowler fusese în casa lui Walter Stuck doar o singură dată, dar credea că-şi putea aminti cum ajunsese la temniţa din muzeu. Din marele hol de la intrare, scările urcau la catul al doilea al locuinţei, iar la dreapta lor începea un culoar lung, ce ducea în bibliotecă şi în biroul lui Walter. Uşile erau deschise şi în interior totul părea în ordine. Mai încolo, în stânga coridorului, era o uşă mare, închisă. Era intrarea în Salonul Romantic, unde cinase Aldous în ziua când vizitase casa. Cu braţele întinse, Aldous şi domnişoara locotenent Taylor ţinteau cu armele în fiecare cotlon şi nu se auzea decât cum respiraţia lor sacadată. Îi însoţeau doi agenţi din grupul de asalt al FBI-ului, care le acopereau spatele. La capătul coridorului, li s-au deschis în faţă alte saloane, pline cu reprezentări din ceară ale unor personaje istorice, care păreau să-i privească pe intruşi cu calmul statuilor. Domnişoara locotenent Taylor şi-a spus că ochelarii de văzut noaptea transformau realitatea întunecată din jur într-un cimitir cu fantome lugubre.

– Pe aici putem ieşi în piaţa rugului. E zona medievală a muzeului cu figuri de ceară, a anunţat-o Aldous Fowler, arătând cu arma în fundul unui nou coridor din partea dreaptă.

Uşa de acces în piaţeta cu porticuri era încuiată. Aldous a încercat s-o deschidă pe dinăuntru, dar n-a izbutit. Probabil că era blocată din partea cealaltă. Cei doi agenţi din grupul de asalt au făcut câţiva paşi înainte.

– Daţi-vă înapoi şi adăpostiţi-vă în spatele acestui zid, o s-o deschidem cu o încărcătură de explozibil, a spus unul din ei.

Celălalt agent a lipit de uşă un fel de catran şi, în câteva secunde, uşa a sărit în aer, făcută surcele, iar un zgomot surd a cutremurat podeaua muzeului.

Au traversat piaţeta până la biserică şi au intrat acolo. Călugării de pe gradenele din nava centrală îşi ascundeau chipurile fără ochi sub glugile raselor negre.

– Ce loc înspăimântător, a murmurat domnişoara locotenent Taylor, trecând printre ei.

– Şi încă n-ai văzut nimic, a replicat Aldous Fowler.

Domnişoarei locotenent Taylor i s-a părut că scara îngustă, în spirală, ce cobora în temniţă, era intrarea în adâncurile iadului. Uşa din fier a galeriei subterane era deschisă, iar când a intrat în beci, domnişoara locotenent Taylor s-a simţit copleşită de o claustrofobie sufocantă şi de mirosul de umezeală.

– Nu te speria, sunt numai nişte manechine din ceară, a avertizat-o în şoaptă Aldous Fowler, trecând pe lângă trupurile celor doi bărbaţi despuiaţi şi însângeraţi ce atârnau din tavan.

Dar cele două trupuri care zăceau în temniţă, nemişcate şi ghemuite în faţa lor, nu erau din ceară. Aveau ochii deschişi în cea mai neagră beznă cu putinţă.

– Aici sunt copiii! a ţipat domnişoara locotenent Taylor.

Aldous Fowler şi-a aprins lanterna şi a văzut că Beth Hampton şi Nicholas Kilby erau în viaţă, dar îngroziţi.

Uşile cu gratii ale celulelor erau deschise.

– Scoateţi-i de aici şi duceţi-i afară! le-a ordonat domnişoara locotenent Taylor celor doi agenţi, continuând să ţintească cu revolverul în jur.

Se temea că Walter Stuck le întinsese o cursă.

Aldous Fowler a înaintat prin galeria subterană, urmat de domnişoara locotenent Taylor. La câţiva paşi de ei, era Walter Stuck. Aldous l-a luminat cu lanterna, şi a văzut că purta o rasă neagră de călugăr; stătea în genunchi în faţa unei ghilotine şi avea capul desprins de trup.

Legenda ascunsă

26

Două săptămâni mai târziu, Beth Hampton şi Nicholas Kilby s-au întors la şcoală. Nu se mai văzuseră de când îi scoseseră agenţii FBI din temniţa muzeului cu figuri de ceară din conacul lui Walter Stuck, dar vorbiseră de două ori la telefon. Amândoi erau impresionaţi de groaznica sinucidere a autorului moral al răpirii lor, care se dovedise a fi şi asasinul oamenilor de ştiinţă de la Universitatea Cornell, cum se temuse Beth de atâtea ori. Macabrul ritual despre care le vorbise Carol Ramsey în Catedrala Saint Patrick avusese loc din nou. Primiseră, în câteva rânduri, consiliere din partea unei psihologe de la FBI, specializate în traumele adolescenţilor, dar care nu descoperise nici o alterare a personalităţii lor, în ciuda zilelor de infern pe care le trăiseră: „Sunt doi copii foarte puternici emoţional", fusese concluzia raportului redactat de aceasta. La rândul lui, detectivul Fowler îi vizitase acasă, ca să stea de vorbă cu ei. Mai trebuiau lămurite unele aspecte ale răpirii lor, şi numai Beth şi Nicholas puteau să ofere datele necesare încheierii investigaţiei poliţieneşti. Benson Stuart Cross nu fusese găsit acasă la Walter Stuck, iar FBI-ul îl căuta în toată ţara, ca şi pe alţi complici ai celui care îi asasinase pe savanţii de la Universitatea Cornell, marele maestru al societăţii secrete Clubul Gotic, ai cărei membri rămâseseră necunoscuţi. Dar nici Beth, nici Nicholas nu ştiau cine îi răpise, căci nu văzuseră pe nimeni la faţă. Nu-şi aminteau decât că, atunci când îi luaseră din Central Park, răpitorii erau îmbrăcaţi în negru, iar când se treziseră în temniţa muzeului, purtau rase de călugăr

ale căror glugi le acopereau chipurile. Cât despre Esența marelui Mister, pe care o căutau Walter Stuck și Clubul Gotic, și care îi aparținuse dispărutului Kenneth Kogan, pe care toți îl credeau mort, detectivul Fowler le-a spus că vor vorbi despre ea mai târziu, când aveau să uite de cele petrecute. Dar nici Nicholas, nici Beth nu uitaseră nici de jocul virtual al enigmelor fără sfârșit, nici de legenda ascunsă a New Yorkului, nici de Misiunea Ouroburos a NASA. Odată, introduseseră codurile de acces la joc pe pagina web de pe internet, dar nu izbutiseră să se conecteze cu Carol Ramsey. Parcă n-ar fi existat niciodată și n-ar fi fost decât rodul închipuirii lor. Își pierduseră chiar toate speranțele de a mai găsi Esența marelui Mister. Poate că realitatea fusese prea brutală pentru ca ei să-și mai piardă vremea cu jocuri video de consolă pentru copii. Era chiar posibil ca prietena lor, Carol Ramsey, să nu mai vrea să fie amestecată în viețile lor, după toate cele întâmplate.

Dar într-o zi, când s-a întors de la școală, Beth a primit un mail nesemnat, cu următorul obiect: „Esența marelui Mister". În text apărea o nouă enigmă, care spunea:

În capelă și-au găsit odihna
eroii medievali,
printre claustre și tapiserii
cu unicorni celești.

Sub enigmă, apărea un mesaj scris cu aldine:

Lunea viitoare la patru.

De cum a citit mailul, Beth a avut o convorbire video cu Nicholas. Deși numele persoanei care îl trimisese nu figura nicăieri, mesajul nu putea fi decât de la Carol Ramsey.

– Nava Interplanetară BH către Stația Modulară NK.

În câteva secunde, chipul lui Nicholas a apărut în colțul din stânga sus al ecranului ei.

– Dă-i drumul, BH, te ascult.

– Am primit un mesaj cu o nouă enigmă în poşta mea electronică, NK! a spus Beth, emoţionată.

– Şi eu, dar l-am şters din calculator.

Vocea stinsă a lui Nicholas a deconcertat-o pe Beth.

– Ce-i cu tine, NK? Credeam că primirea acestui mail are să te bucure.

– Le-am promis părinţilor că n-o să mai am de-a face vreodată cu ŞETA.

– Şi unde-s visurile tale de astronaut, NK? Eram o echipă formidabilă, Echipa Galileo, care visa să zboare într-o zi în spaţiu, într-o misiune a NASA. Şi acum suntem foarte aproape să ne atingem ţinta.

– Îmi pare rău, BH. Totul e prea târziu.

– Dar mesajul e de la Carol! Nu-ţi dai seama?

– Şi tu cum ştii că-i cu adevărat de la ea?

– Fiindcă enigma din mail vorbeşte despre claustre şi numai Carol ştie că acolo e ascunsă Esenţa marelui Mister.

– Asta ştiau şi călugării cu glugă din temniţă.

– Le-ai spus tu?

– N-a fost nevoie. M-au asigurat că ne cunoşteau toate gândurile.

– Călugării cu glugă nu pot cunoaşte noua enigmă. Carol nu ne vorbise încă despre ea.

– Nici măcar nu eram sigur că prietena noastră, Carol, era o fiinţă reală, iar acum ne cere să ne întâlnim cu ea la Cloisters. Şi dacă nu-i ea? Enigma asta ar fi putut-o inventa oricine. Vieţile noastre încă mai sunt în primejdie.

– Ce vrei să spui? Walter Stuck a murit, şi-a tăiat capul cu ghilotina.

– Dar călugării din temniţă şi membrii Clubului Gotic sunt încă în viaţă.

– Detectivul Fowler şi domnişoara locotenent Tylor ne-au spus că nu mai suntem în nici un fel de primejdie.

– E ceva ce tu nu ştii, BH. Ceva îngrozitor, care s-a petrecut când cei doi călugări cu glugă m-au scos din temniţă. N-aveam de gând să vorbesc nimănui despre asta. Nici chiar ţie.

– După tot ceea ce-am trăit împreună, eu credeam că suntem mult mai mult decât buni prieteni. De ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum?

– Nu voiam să-ţi fie teamă din nou, ca atunci.

– Nu te recunosc, NK.

– Ai dreptate, nu mai sunt acelaşi. Ei au făcut ceva în mintea mea.

– Ei? În mintea ta?

– Da, Walter Stuck, călugării cu glugă şi încă cineva.

– Dar ce s-a întâmplat? Unde te-au dus?

– Nu ştiu, eram foarte speriat şi nu puteam vedea nimic. Înainte de a ieşi din temniţă, mi-au astupat gura şi m-au legat la ochi. Presupun că am urcat o scară şi că m-au dus undeva în casă, unde l-am auzit pe Walter Stuck vorbind cu o femeie. Mi-am dat seama că era el, fiindcă femeia îi spunea Walter.

– Sora detectivului Fowler?

– Cine, dacă nu ea?

– Walter Stuck o sechestrase şi pe ea. Mama mi-a spus că o cheamă Susan şi că mai e încă în spital. Era să-şi piardă minţile, când a descoperit că asasinul era viitorul ei soţ.

– Da, dar mie nu mi s-a părut atunci că era sechestrată.

– Mă rog, ea n-a ştiut asta până când nu l-a anunţat cineva pe asasin că FBI-ul înconjurase casa. De aceea s-a şi sinucis Walter Stuck, ca să nu se predea poliţiei.

– Nu-mi mai amintesc decât că apoi s-a instaurat tăcerea, până ce am auzit din nou glasul lui Walter Stuck, poruncindu-le călugărilor cu glugă să mă întindă pe un pat din fier şi să mă lege de mâini şi de picioare cu nişte curele.

– Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat? Poţi să-ţi aminteşti?

– Walter Stuck a zis ceva despre un experiment căruia îi spunea „Dr. Jekyll & Mr. Hyde". A zis că nu era sigur că putea face lucrul acela din nou pe un creier atât de tânăr ca al meu. Apoi au discutat ceva între ei despre formarea neuronilor, dar n-am putut să înţeleg. De aceea şi sunt sigur că mi-au făcut ceva în cap.

– Ceva asemănător cu ceea ce făceau cercetătorii ştiinţifici de la Centrul Grosling?

– Nu ştiu ce-a fost, BH, fiindcă nu-mi mai aduc nimic aminte. Dar cred că uneori văd în minte chipul diavolului.

– Eşti sigur de asta?

– Eu nu pot să fiu sigur de nimic, BH! Totul mi-e atât de confuz în minte, că n-aş îndrăzni să jur, dar asta-i tot ce ţin minte.

– E posibil să-ţi închipui toate astea.

– Nu ştiu, dar sunt foarte speriat.

– Haide, NK, n-ar trebui să dai importanţă tuturor acestor lucruri! De când ne-au închis în temniţele muzeului cu figuri de ceară din casa lui Walter Stuck, şi eu visez noapte de noapte diavoli, şerpi, şobolani şi fantome decapitate. A fost oribil şi ne-a traumatizat pe amândoi. Psihologa de la FBI doar ne-a avertizat că am putea avea coşmaruri, halucinaţii, idei şi gânduri obsesive luni în şir, până când vom începe să uităm cele petrecute. Ar trebui să mai stai de vorbă cu ea.

– Nu! Nu vreau să ştie nimeni ce ţi-am povestit. Jură-mi că n-ai să spui nimănui nimic despre toate astea, BH! E posibil să ai dreptate şi să fie numai închipuiri de-ale mele.

– Îţi jur că n-am să spun nimic. Dar mergem sau nu la întâlnirea cu Carol?

– Îmi pare rău, BH. Pentru mine, jocul enigmelor fără sfârşit s-a încheiat.

– Înainte nu gândeai aşa.

– Acum e altfel, s-au întâmplat multe de atunci.

– Dar le-am trăit împreună, NK.

Beth n-a mai insistat. Dacă Nicholas voia să renunţe la jocul enigmelor fără sfârşit, ea trebuia să-i respecte hotărârea, deşi nu i-o înţelegea. Aşa cum îi spusese Nicholas, se petrecuseră multe lucruri de atunci. Dar o întrista faptul că, în loc să-i unească şi mai mult, toate cele întâmplate de când începuseră să caute Esenţa marelui Mister în jocul enigmelor fără sfârşit îi despărţiseră. Echipa Galileo

de la ŞETA nu mai era decât o himeră. Nu numai că nu mai aveau aceeaşi dorinţă de a descoperi sfârşitul legendei ascunse a New Yorkului, dar abia dacă se mai salutau în staţia autobuzului şcolii şi nu schimbau nici o vorbă tot drumul, până ajungeau la şcoală, indiferenţi la colegii lor care comentau şi îi priveau admirativ pentru aventura dramatică pe care o trăiseră. Nicholas părea că se concentra din nou asupra învăţăturii, şi chiar era atent la explicaţiile profesorului Loster, aşa cum Beth nu-şi amintea să fi fost de multă vreme. Nu mai ridica privirea deasupra pupitrului ca s-o privească şi să-i zâmbească după ce-i făcea cu ochiul, iar serile Nava Interplanetară BH nu mai intra în contact cu Staţia Modulară NK, aşa că nu-i mai auzea glasul de astronaut plin de iluzii. Nu răspunsese nici la repetatele mesaje electronice pe care Beth i le trimisese tot weekendul, ca să-l informeze că luni la 15.30 avea să ia autobuzul de pe linia 4 din ultima staţie de pe Madison Avenue, ca s-o întâlnească pe Carol Ramsey la Cloisters, în Harlem. Aşa că Beth se convinsese că hotărârea lui Nicholas era pe cât de nestrămutată pe atât de irevocabilă.

Deşi întristată de tăcerea perseverentă a lui Nicholas, Beth era hotărâtă să continue. Chiar se şi documentase cu privire la Cloisters, citind felurite pagini web pe internet, ca să înţeleagă mai bine noua enigmă propusă de Carol Ramsey şi pe care avea s-o dezlege singură.

Deşi se află pe dealul Fort Tryon Park din Harlem, Cloisters fac parte din Metropolitan Museum. Clădirea, construită de John D. Rockefeller în anul 1938, seamănă cu o veche mănăstire medievală şi în ea sunt adunate toate colecţiile de artă a Evului Mediu din New York City. Beth a priceput imediat de ce enigma legendei ascunse spunea că în capelă şi-au găsit odihna eroii medievali, printre claustre şi tapiserii cu unicorni celeşti. Cinci claustre vechi din secolele al XII-lea, al XIII-lea şi al XIV-lea, aduse piatră cu piatră din Franţa şi Spania până la New York City, erau, alături de marea colecţie a celor şapte Tapiserii cu Unicorni, operele de artă cele mai celebre din muzeu.

Beth şi-a spus că într-una dintre capelele mănăstirii trebuiau să se afle şi cele câteva morminte în care îşi găsiseră odihna câţiva eroi medievali. Faptul că ştia toate acestea a ajutat-o să ajungă drept la locul unde trebuia s-o întâlnească pe Carol Ramsey.

Şi-a luat inima în dinţi şi, luni la orele 15.30 fix, după ce a ieşit de la şcoală şi a mâncat un sendviş şi o salată într-o braserie de lângă Madison Avenue, Beth a aşteptat în staţie autobuzul liniei 4, care avea s-o ducă la Cloisters, în Harlem. A sperat până în ultima clipă ca Nicholas să apară de undeva, strigând-o în gura mare, ca atunci când întârzia la autobuzul şcolii şi era gata-gata să-l piardă. Dar Nicholas nu s-a arătat. Beth a urcat în autobuz şi s-a aşezat pe locul liber de lângă şofer. Cel puţin putea vedea Harlemul ca într-un tur turistic prin nordul cel mai îndepărtat şi necunoscut al New York City. Iar când autobuzul şi-a închis uşile, ochii i-au strălucit cu tristeţea celui ce ştie că şi-a pierdut pe vecie cel mai bun prieten.

Curând, autobuzul a luat-o spre vest, pe 110th Street. Apoi a cotit la dreapta, spre nord, pe Broadway, iar prin faţa privirii ei triste au început să defileze, ca nişte cărţi poştale vechi dintr-o istorie uitată, scene din viaţa cotidiană, zgomotoase şi impregnate cu arome şi culori infinite, necunoscute pentru ea. Beth şi-a zis că, fără ştirea ei, tot Harlemul îi ura bun venit şi, pentru o clipă, s-a simţit liberă, ruptă de toate, dispusă să dezlege eterna enigmă ce dădea sens stelei numite Ouro, pierdută la capătul universului.

– Lunea, muzeul e închis, a spus şoferul, când autobuzul a ajuns la Cloisters. Beth rămăsese singura lui pasageră.

– N-are importanţă, am întâlnire aici cu cineva. Dar vă mulţumesc, oricum, a spus Beth şi a coborât.

– Locul ăsta e prea singuratic pentru ca la vârsta ta să umblu singură pe-aici, a murmurat şoferul, în zgomotul făcut de uşile ce se închideau.

Dar Beth nu l-a putut auzi ce-i spunea. Frumuseţea acelor Cloisters i-a atras privirile, ca şi cum zidurile lor vechi, din piatră, ar fi vrăjit-o.

Locul acela neobişnuit din New York City, înconjurat de păduri, i-a reamintit lui Beth de călugării cu glugă pe care îi văzuse în temniţa muzeului cu figuri de ceară din casa lui Walter Stuck. În Evul Mediu, călugării vieţuiau în mănăstiri ca aceea pe care o admira ea. S-a gândit că acele Cloisters aparţineau altei epoci şi şi-a spus în sinea ei că încă mai avea vreme s-o ia la goană de acolo şi să se întoarcă în lumea ei adevărată din Manhattan. O, cât îi era de dor de Nicholas! Cu el totul ar fi fost diferit. Nicholas i-ar fi insuflat curajul care îi lipsea acum. Nu voia să recunoască, dar era speriată. La fel de speriată ca în temniţă.

Uşa de acces în Cloisters era în faţa staţiei de autobuz. De unde stătea, Beth ar fi jurat că era închisă. Şi dacă nu era nimeni în muzeu, aşa cum spusese şoferul autobuzului? A privit de jur-împrejurul ei şi s-a simţit singură. În mesajul pe care i-l trimisese, Carol nu menţionase dacă aveau să se întâlnească la intrare ori înăuntru. Mai precis, şi-a spus Beth, nici măcar nu spusese că aveau să se întâlnească acolo. Asta era ceva ce ei i se păruse de la sine înţeles. Dar dacă nu era aşa, ce sens mai avea mesajul? Cel mai bine era să încerce să intre în Cloisters şi să verifice dacă prietena ei nu era în capela despre care pomenea enigma legendei ascunse. Ceasul ei arăta orele 16.00.

Beth s-a apropiat de uşă şi a văzut că era deschisă sau mai precis uşor crăpată. A împins-o cu mâna şi a privit înăuntru. O scară lungă urca în interiorul muzeului. A intrat hotărâtă şi a fugit pe scări în sus. Într-un mic vestibul se vindeau bilete de intrare şi suveniruri. Pe tejghea erau câteva planuri ale clădirii şi Beth a luat unul, fără ezitare.

În faţa ei era intrarea în primele săli de artă medievală ale muzeului, un vestibul în care se pătrundea printr-o arcadă de piatră cu sculpturi pe ambele laturi. În plan, apăreau trei capele diferite: cea a bisericii din Fuentidueña, Langon şi Capela Gotică. Prima era foarte aproape, în dreapta salonului de intrare, unde ajunsese ea. Dar Carol nu era acolo. A doua, capela Langon, era în capătul Sălii Romanice şi

Beth a ajuns neîntârziat acolo, lăsând în urma ei cele două claustre care se deschideau pe ambele părți. Carol nu era nici acolo. În plus, în nici una din capele nu se aflau morminte în care să poată odihni eroi medievali. Așa că a făcut cale întoarsă și a intrat în Claustrul Cuxa, a trecut pe lângă sala capitulară a Sfintei Fecioare din Pontaut și, prin Sala Goticului Primitiv, a ajuns în Capela Gotică. Ca să intre acolo, trebuia să coboare o scară, deși interiorul capelei era vizibil printr-un arc ogival mare, situat lângă intrare.

O tânără ceva mai mare decât Beth stătea în picioare lângă unul dintre sarcofagele sculptate în piatră.

– Carol? a întrebat Beth, emoționată, înainte de a coborî scara.

Tânăra era la fel de frumoasă ca și personajul virtual din jocul enigmelor fără sfârșit.

– Beth! Beth!

„E Carol, fără nici o îndoială", și-a spus Beth, coborând scara. A fugit spre Carol și a îmbrățișat-o, plângând de bucurie.

– O, Beth! Credeam ca n-ai să vii, a spus Carol, mângâindu-și prietena dragă pe păr.

– Sunt atât de fericită să te văd, în sfârșit, așa cum ești în realitate. Încă mă mai cred în jocul enigmelor fără sfârșit.

– Și chiar suntem, Beth, uneori diferența nu-i prea mare între realitate și închipuire. Dar... și Nicholas?

Beth s-a întristat din nou. Fără Nicholas nimic nu mai era ca înainte.

– Nicholas n-are să vină, a mărturisit. După toate cele întâmplate, preferă să uite de jocul enigmelor fără sfârșit.

– O, Beth, ce rău îmi pare! Îmi pare rău că ați trecut prin atâtea ca să ajungeți aici și că Nicholas a renunțat la Esența marelui Mister. Și el o merita la fel ca tine.

– Am încercat să-l conving, dar nici n-a vrut să mă asculte. Cred că l-am pierdut pentru totdeauna, Carol.

– Hai, nu spune asta. Totul are să se aranjeze, sunt sigură. O să căutăm împreună soluția.

– Ar fi fost încântat să te cunoască. Nicholas a crezut întotdeauna că erai la fel de adevărată ca noi.

– Asta era ceva ce nu vă puteam dezvălui până la sfârşitul jocului, Beth. Dar tu ai reuşit să ajungi până aici. Acum ai să ştii totul despre Esenţa marelui Mister: jocul enigmelor fără sfârşit se încheie aici.

– În ciuda tuturor celor întâmplate, îmi pare rău că jocul s-a sfârşit. Îmi plăcea să fiu personaj virtual, a spus Beth, abătută.

– Şi mie, dar viitorul care ne aşteaptă poate fi şi mai pasionant.

– Dar locul acesta aparţine trecutului?

– Chiar aşa, Beth, de aceea şi vreau să priveşti în jur şi să contempli locul unde odihnesc eroii medievali.

Beth a făcut ce-i cerea Carol şi a privit foarte atent detaliile micuţei Capele Gotice, tavanul ei înalt, absida înconjurată de vitralii şi sarcofagele de piatră din jur. Unul dintre sarcofagele de piatră, cel de lângă ele, ocupa inima capelei şi pe el era sculptată figura unui tânăr cavaler medieval, întins şi cu mâinile apropiate, cu scutul şi spada lipite de trup. Nu exista nici o inscripţie cu numele, nici pe acesta, nici pe celelalte sarcofage din capelă, unde odihneau figurile sculptate ale altor cavaleri cu spadă la cingătoare, cu armură şi coif, ca şi o frumoasă doamnă cu o rochie simplă, de in. Pe părţile laterale ale capelei erau mormintele altor bărbaţi, care purta tunici şi togi.

– Istoria spune că în aceste sarcofage odihnesc necunoscuţi care au trăit în Evul Mediu şi ale căror nume adevărate sunt necunoscute, dar legenda ascunsă susţine că, mulţi ani după ce a sosit Esenţa marelui Mister la New York City, învăţaţii din societatea Ouroburos au adus în Statele Unite *Manuscrisul minunilor din cosmos* şi sarcofagele eroilor medievali care ocrotiseră Esenţa marelui Mister. Şi au hotărât să le instaleze în această mănăstire, întru veşnica lor odihnă. Mănăstirea a fost construită de marele mecena al culturii din New York City, John D. Rockefeller, care s-a gândit să instaleze aici acest muzeu al artei medievale.

– Acesta e mormântul lui Grimpow? a întrebat Beth la fel de entuziasmată ca și atunci când străbătea împreună cu Nicholas locurile legendei ascunse a New Yorkului, în jocul enigmelor fără sfârșit.

– Simbolul lui Ouroburos e circular, are cicluri infinite care se leagă unele de altele în timp, astfel încât viitorul să devină prezent, iar prezentul trecut. Esența marelui Mister a început cu Grimpow un asemenea ciclu, care ia sfârșit acum. Cu el a început și cu el ia sfârșit legenda ascunsă.

– Și, conform legendei ascunse, cui aparțin celelalte morminte?

– Cel de aici, din spatele tău, îi aparține lui Weienell Labox, fiica lui Gurielf Labox, un învățat din societatea Ouroburos. Iar cel din față e al cavalerului Salietti di Staglia, protectorul lui Grimpow. Celelalte aparțin altor înțelepți medievali, pe care istoria i-a uitat. Dar aceasta-i altă legendă.

– Și atunci, unde-i Esența marelui Mister? a vrut să știe Beth.

Carol a deschis mâna asemenea zeiței științei din mozaicul de la Universitatea Cornell și i-a oferit un mic obiect, asemănător unei pietre. Când Beth a atins-o, Esența marelui Mister a început să prindă o culoare neobișnuită și să emane o lumină ciudată.

– Presupun că ai auzit vorbindu-se de mitica piatră filosofală.

– Aceasta e piatra filosofală? a întrebat Beh, nevenindu-i să creadă.

– Așa a numit-o întotdeauna istoria: piatra filosofală, *lapis philosophorum*, codul tuturor misterelor.

– Dar asta nu-i o piatră, e ca un cip dintr-un material ciudat! a exclamat Beth, privind uluită obiectul fermecat care îi îngăduia să vadă lucruri imposibile.

– Așa e, Beth. E un obiect fermecat, ce conține toate secretele vieții și universului pe care încă nu le-am putut pătrunde. Un obiect la fel de minunat și de greu de înțeles ca și esența minții omului. Nimeni nu l-a descifrat încă în totalitate și de aceea în Evul Mediu se credea că era o piatră, piatra înțelepciunii. Acum piatra e în mâinile tale, ale tale, iar viitorul ei va depinde de mulți tineri asemenea ție.

– Și tu, Carol? Tu ce-ai să faci?

– Eu am să rămân cu tine, ca să merg cu Esenţa marelui Mister până la marginile universului.

– În misiunea Ouroburos a NASA? a vrut să ştie Beth, emoţionată.

Visul ei de a fi astronaut era pe cale de a se împlini.

Dar atunci a răsunat un glas între zidurile groase ale capelei:

– Piatra asta nu-ţi aparţine!

Acel glas nu-i era necunoscut lui Beth.

– Nicholas! Ai revenit! a exclamat, văzându-l pe Nicholas în arcul ogival de la nivelul superior al capelei.

Nicholas a coborât pe zid cu o sprinteneală de saltimbanc.

– Deci tu eşti Carol.

– O, Nicholas, cât mă bucur să te văd! Bun venit din nou în Misiunea Ouroburos, a spus Carol, zâmbind şi îmbrăţişându-l ca pe un vechi prieten.

Apoi, Nicholas s-a apropiat de Beth şi a spus:

– M-am gândit că poate ai dreptate şi temerile mele sunt doar închipuiri personale.

Beth l-a îmbrăţişat şi i-a şoptit la ureche:

– Şi tu ai dreptate, piatra asta nu-i doar a mea, ci a noastră, a tuturor, a adăugat, dându-i Esenţa marelui Mister.

Nicholas a luat-o în mâini ca pe lumina unei stele. Şi, atingând-o, a simţit că în minte i se foia diavolul care locuia acolo.

Mulțumiri

Trebuie să-mi exprim întreaga gratitudine pentru Maripé Pascual, o dragă prietenă apropiată, care și-a pus toate iluziile și toată răbdarea la contribuție pentru a picta în acuarelă fiecare dintre edificiile și detaliile hărții care ilustrează legenda ascunsă a New Yorkului, ca și cum ar fi avut-o cu adevărat în fața ochilor; iubitului meu nepot, Guillermo Ábalos Ventoso care, în ciuda vârstei sale, a desenat, cu precizia unui artist experimentat, semnele și simbolurile cuvântului Kot, din Catedrala Saint Patrick; iubitului meu nepot, Jorge Ábalos Campoy, care m-a lăsat să-i consult jocurile video; și bunului meu prieten, medicul legist Paco Escriña, care m-a ajutat să dau sens tehnic aspectelor mai delicate ale acestui roman.

Nota autorului

Nickul „fluturedefoc“[1] corespunde cu adevărat celui pe care l-am găsit pe pagina web *călători.com*[2], pe când căutam informații despre locurile pe care le vizitasem la New York City; iar „fluturedefoc“ este și numele celui care a dat porecla de „mică grădină“ cimitirului de la Trinity Church în articolul său, intitulat „Cimitirele cele mai fascinante din lume“.

[1] În lb. sp., în original „mariposadefuego“.

[2] În lb.sp., în original, *viajeros.com*.

Un e-mail care invită la un joc infinit...
Un bărbat de vârstă mijlocie
care n-a existat niciodată...
O crimă care anunță un viitor îngrijorător...
Trei povești aparent fără nici o legătură, unite
printr-un secret tenebros pe care îl pot dezvălui
doar doi adolescenți... și mereu același cuvânt:
KOT.

New York, în inima Manhattanului. Acolo,
într-o zi oarecare, un bătrân se trezește închis
într-un loc ce pare o temniță medievală. Îngrozit,
descoperă că nu știe cine este și de ce se află
acolo. În aceeași după-amiază, doi copii primesc
un e-mail. Când îl deschid, descoperă o lungă
și ciudată succesiune de operațiuni matematice.
Și, nu în ultimul rând, o eminentă doctoriță
neurolog, candidată la Premiul Nobel,
este găsită moartă în locuința sa: corpul ei nu
prezintă urme de violență, doar într-una
din palme are scrijelit cuvântul „Kot"...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0016-3

9 789735 400163

www.rao.ro
www.raobooks.com